

ANNE HOLT

*așa ceva nu se
întâmplă niciodată*

*După «Eroare Judiciară», în aceeași serie, un
nou roman scris de fostul ministru al justiției
din Norvegia*

TREI

3
FICTION
CONNECTION

ANNE HOLT

Așa ceva nu se întâmplă niciodată

Det Som Aldri Skjer, 2004

O nouă anchetă a lui Vik și Stubø

Traducere de Liliana Urian

www.edituratrei.ro

Anne Holt

Det Som Aldri Skjer

Copyright © Anne Holt, 2004

Publicată prin acord cu Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2010
pentru prezenta ediție

ISBN: 978-973-707-398-3

*„Pentru oameni, așa cum sunt
ei astăzi, nu există decât o singură
noutate veritabilă – și întotdeauna
este aceeași: moartea.”*

WALTER BENJAMIN, *Zentralpark*

Nu mai știa câți oameni omorâse. Și asta n-avea nicio importanță. În majoritatea domeniilor, calitatea prima asupra cantității. În consecință, și în al ei. Chiar dacă, de-a lungul anilor, plăcerea unui stil original își pierduse farmecul. Nu o dată, intenționase să facă altceva. Din când în când, se gândea că viața era plină de posibilități pentru oamenii ca ea. Aiurea. Era prea bătrână. Se simțea uzată. Țsta era singurul lucru pentru care chiar era dotată. Și câștiga bine. Plata cu ora îi provoca amețeaă, bineînțeles, dar una încă plăcută. Avea nevoie de timp ca să-și încarce bateriile.

Singurul lucru care îi plăcea cu adevărat era să nu facă nimic. Acolo unde se afla nu era nimic de făcut. Și totuși, nu era mulțumită.

Poate era bine că ceilalți nu veniseră.

Nu știa exact.

În orice caz, vinul era supraapreciat. Scump și acru.

Foarte aproape de Oslo, la est, acolo unde colinele se nivelau către micul centru feroviar de lângă Nitelva, mașinile înțepeniseră de frig în timpul nopții. Pietonii își îndesau căciulile pe urechi și își strângeau și mai tare fularele la gât, îndreptându-se cu pași grăbiți spre stația de autobuz situată la un kilometru de acolo, pe drumul principal. Casele din micuța fundătură se ascundeau de ger în spatele draperiilor trase și al troienelor care barau aleile. Tocmai în fund, în apropierea pădurii, stalactite de gheață lungi de un metru atârnav, ca tot atâtea pericole potențiale, de streășina acoperișului de deasupra intrării într-o vilă veche.

Casa era albă.

Ușa cu vitralii și mâner de alamă dădea spre un hol imens și, în capăt, la stânga, spre un birou în care predominau arta minimalistă și mobilele somptuoase. La o enormă masă de lucru și între niște cutii cu scrisori încă nedesfăcute, era așezată o femeie moartă. Capul îi era căzut pe spate, mâinile i se sprijineau pe brațele fotoliului. O dâră groasă de sânge uscat pleca de la buza inferioară, cădea pe gâtul gol, se bifurca la nivelul pieptului și se reunea din nou pe pântecul de o fermitate impresionantă. Nasul era, de asemenea, plin de sânge. În lumina plafonierei, umbra lui părea o săgeată îndreptată spre gaura întunecată care fusese cândva o gură. Nu mai rămăsese decât un ciot din limba scoasă în mod evident cu multă delicatețe. Tăietura era clară, gestul precis.

Era cald în încăpere, aproape prea cald.

Inspectorul-șef Sigmund Berli, de la Kripo¹, își închise în sfârșit telefonul mobil și își miji ochii spre un termometru cu afișaj digital plasat chiar în interiorul ferestrei panoramice dinspre partea de sud-est. Temperatura exterioară se apropia de minus douăzeci și două de grade.

— Ciudat că acest tip de sticlă nu se sparge, constată el, ciocnind cu prudență în geam. Patruzeci și șapte de grade diferență între interior și exterior. Uimitor.

Nu părea să-l audă cineva.

Femeia era goală sub un halat de mătase cu revere aurii. Cordonul zăcea pe jos. Un ofițer de poliție, destul de tânăr, din Romerike², făcu rapid un pas înapoi la vederea panglicii galbene.

— Dumnezeule! se scutură el înainte de a-și trece mâna prin păr, jenat. Am crezut că-i un șarpe, ca să vezi!

Organul amputat al femeii era ambalat artistic în hârtie și așezat pe mapa de birou din fața ei. Vârful ieșea afară din pachetul roșu. Parcă era o plantă exotică viguroasă; carne gălbejită, papile și mai gălbejite și urme violacee lăsate de vinul roșu în pliuri și adâncituri. Un pahar pe jumătate gol stătea în echilibru pe un teanc de hârtii de la marginea biroului. Nu se vedea nicio sticlă.

— Nu se poate măcar să-i acoperim țâțele? sugeră agentul.

— E prea dezgustător ca să mai poată fi...

— O să așteptăm pentru chestiile astea, decretă Sigmund Berli, strecurându-și mobilul în buzunarul de la piept.

Îngenunche și își miji ochii înspre moartă.

— Nu depun armele, murmură el. Chestia asta o să-l intereseze pe Yngvar. Și pe tinerica lui, în cazul de față.

— Ce?

— Nimic. Se știe ceva în legătură cu ora?

Berli își înăbuși un strănut. Tăcerea din cameră făcea să-i țiuie urechile și se ridică în picioare cu gesturi țepene, scuturându-și, într-un mod complet inutil, pantalonii de praf. Un bărbat în uniformă stătea la ușa din hol. Cu mâinile la spate, schimbând fără încetare piciorul de sprijin, își luă ochii de la cadavru și privi pe fereastră. Un brad mai purta încă podoabele de Crăciun. Ici și colo, se distingeau lumini în locurile unde ziua încă nu ajungea complet, sub ramuri și sub zăpada compactă.

— Nimeni nu știe nimic aici? Întrebă agasat Berli. N-aveți nici măcar o oră aproximativă a decesului?

— Aseară, zise, în sfârșit, celălalt bărbat. Dar e prea devreme...

— Pentru a o spune, completă Sigmund Berli. Aseară. Destul de vag, așadar. Unde sunt...

— Sunt absenți în fiecare marți. Familia, vreau să zic. Soțul și o fată de șase ani. Dacă asta voiai să...

Agentul afișă un zâmbet vag.

— Da, confirmă Berli făcând turul biroului. Limba, începu el privind pachetul de pe masă. A fost tăiată în timp ce posesoarea ei era încă în viață?

— Nu știu, răspunse agentul. Am documentația pentru tine și, întrucât toate examinările s-au terminat și toată lumea este la comisariat și...

— Da, i-o tăie Berli, fără ca agentul să știe foarte bine cu ce era celălalt de acord. Cine a descoperit-o, din moment ce familia nu era aici?

— Omul de serviciu. Un filipinez care vine miercurea la șase dimineața.

Începe de aici, din câte spune, și continuă sus pentru a nu trezi oamenii prea devreme. Camerele sunt la etaj. La primul.

— Da, repetă Berli pe un ton egal. Și ei lipsesc în fiecare marți?

— E ceea ce spunea ea. În interviuri, zicea chestii de genul ăsta. Că scăpa de soț și de copil în fiecare marți. Că-și citea toate scrisorile. Că era o chestiune de onoare pentru ea să...

— După câte văd eu aici, murmură Berli, înfigând cu greu un stilou într-una din cutiile cu scrisori, este pur și simplu imposibil pentru o singură persoană să citească tot.

Studie din nou cadavrul.

— *Sic transit gloria mundi*, declară, aruncând o privire în gura căscată. Statutul ei de celebritate nu prea-i mai folosește acum.

— Noi am adunat deja o grămadă de tăieturi din ziare și totul este gata...

— Da, da.

Berli îi făcu semn să plece. Tăcerea era atât de adâncă, încât părea ireală. Nu se auzea niciun zgomot din stradă, nici măcar orologiul. Computerul era stins. Un radio mut îl fixa cu unicul său ochi roșu din vitrina unui dulap de lângă ușă. Pe placa lată de deasupra șemineului, o găscă sălbatică de Canada stătea în echilibru în zborul ei întepenit. Labelle îi erau decolorate, coada aproape lipsită complet de pene. Ziua glacială desena un dreptunghi fad pe covorul din spatele ferestrei de sud-est. Sigmund Berli își simțea tâmpilele zvâcnind. Senzația dezagreabilă că se afla într-un mausoleu îl făcu să-și plimbe un deget pe linia nasului. Nu prea știa dacă era furios sau tulburat. Femeia era în fotoliul ei, cu picioarele desfăcute și cu pieptul în sus, deschizând larg o gură fără limbă. Era ca și cum profanatorul nu se mulțumise să-i sustragă femeii un organ esențial, ci o și deposedase de orice urmă de umanitate.

— Vă înfuriați mereu când sunteți chemați prea târziu, reluă în cele din urmă agentul. Așa că am lăsat totul cum a fost, chiar dacă, după cum am zis, am terminat cu partea obligatorie...

— Nu se termină niciodată, îl întrerupse Berli. Dar mulțumesc. N-ai procedat greșit. Mai ales cu această femeie remarcabilă. Oare presa a putut...

— Încă nu. L-am reținut pe filipinez, va rămâne sub supraveghere atâta timp cât vom putea să ne-o permitem. Am fost, de asemenea, cât mai prudenți posibil în exterior. Trebuie să securizăm indiciile, mai ales cu zăpada asta, iar vecinii trebuie să și-au pus niscaiva întrebări. Deocamdată, niciunul n-a putut să ne spună nimic. Toată atenția lor e îndreptată probabil spre noua prințesă.

Un zâmbet fugar se transformă rapid într-o expresie de gravitate:

— Dar asta e în afară de orice îndoială... „Fiona i farta“ ea însăși, ucisă. La ea acasă, în felul ăsta...

— În felul ăsta, repetă Berli, clătinând din cap. Sugrumată, deci?

— Așa a zis medicul. Nicio urmă de înțepătură, nici de glonț. Urmele de pe gât, vezi...

— Hm! Uită-te mai degrabă la asta!

Berli privi limba de pe birou. Hârtia era pliată cu multă ingeniozitate, ca o vază masivă cu laturi elegante și simetrice, lăsând să treacă vârful limbii prin deschiderea ei.

— Ai zice aproape că-i o corolă, remarcă polițistul mai tânăr, strâmbând din nas. Cu ceva dezgustător în mijloc, dacă vrei. Destul de...

— Uimitor, murmură Berli. Cel care a făcut asta trebuie că se pregătise de mult. Nu-mi imaginez pe cineva comițând o crimă de felul ăsta, pentru ca apoi să-și facă timp pentru origami.

— Nu cred că se poate bănuie ceva de natură sexuală în cazul de față.

— Origami, repetă Sigmund Berli. Arta japoneză a împăturirii hârtiei. Dar asta...

— Ce?

Berli se aplecă un pic mai mult asupra organului tăiat. Agentul îl imită. Cei doi polițiști înțepeniră astfel, cap în cap, în timp ce respirația aproape că li se sincroniza.

— N-a fost doar secționată, conchise în cele din urmă Berli, îndreptându-și spatele. Vârful este despicat. A fost tăiată în două.

Bărbatul în uniformă se întoarse spre ei, pentru prima dată de la sosirea lui Berli. Fața îi era lipsită de păr, ca a unui adolescent, plină de coșuri. Își trecea fără încetare limba peste buze, în timp ce mărul lui Adam tresălta pe deasupra gulerului strâmt al cămășii.

— Pot să plec acum? gemu el cu o voce stinsă. Pot să plec?

*

— Moștenitoarea clonei, strigă fetița cu un zâmbet.

Bărbatul gol până la brâu își trecu încet lama peste gât, după care își spală aparatul de ras și se întoarse. Copilul era așezat pe jos și își băga părul prin găurile unei căști de baie uzate.

— Nu poți să te plimbi așa, o dojeni el. Scoate-ți asta, hai. O să găsim căciula pe care ai avut-o de Crăciun. Cred că vrei să fii frumoasă ca să mergi s-o vezi pe sora ta pentru prima oară, nu?

— Moștenitoarea clonei, repetă Kristiane, trăgându-și casca de baie un pic mai jos pe cap. Vânzătoare din zonă. Termitieră a tronului.

— Probabil că vrei să spui moștenitoarea tronului, sugeră Yngvar Stubø, clătind ultimele resturi de spumă de ras. Este o persoană care va fi regină într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

— Sora mea va fi regină, decretă Kristiane. Și tu, tu ești cu siguranță cel mai puternic om din lume, de fapt.

— Crezi?

El ridică fetița și o puse călare pe șoldul lui. Privirea i se împăienjenea, ca și cum contactul fizic și cel vizual erau prea greu de suportat în același timp. Fetița era micuță pentru cei zece ani pe care avea să-i împlinească în curând.

— Moștenitoarea tronului, declară Kristiane, uitându-se în tavan.

— Iată. Realmente, nu suntem singurii cărora li s-a născut un bebeluș astăzi. Mai e și...

— Mette-Marit este frumoasă! strigă fetița bătând din palme. Ea apare la televizor. Am avut tartine cu brânză la micul dejun. Mama lui Leonard a zis că s-a născut o prințesă. Sora mea!

— Da, încuviință Yngvar, lăsând-o jos, înainte de a încerca să-i ia casca de baie fără s-o tragă prea mult de păr. Bebelușul nostru este o micuță prințesă drăgălașă. Dar ea nu va fi cu siguranță moștenitoarea tronului. Cum ar trebui să o cheme, după părerea ta?

Casca se desprinsese, în sfârșit. Fire lungi de păr rămaseră în interior, dar Kristiane nu păru să simtă durerea în momentul în care el îi luă accesoriul din cauciuc.

— Abendgebet, răspunse ea.

— Asta înseamnă „rugăciune de seară“, îi explică Yngvar. Nu e un nume. Nu e numele fetiței de deasupra patului tău, vreau să zic. Vine din germană și explică ce face fetița din imagine...

— Abendgebet, repetă Kristiane.

— O să discutăm despre asta cu mama, zise răspicat Yngvar înainte de a-i pune pantalonii și bluza. Du-te și caută-ți restul hainelor. Trebuie s-o luăm la picior!

— La picior, repetă Kristiane ieșind pe culoar. Arma la picior! Soldații, căpitanul și generalul. Jack! Regele Americii! Vrei să vii cu noi să-l vezi pe bebe?

O enormă corcitură de câine cu blană maro-gălbuie și limba atârând dintr-o gură care părea să zâmbească sosi în mare viteză din camera copiilor. Se învârtea ca un nebun în jurul micuței, schelălăind frenetic.

— Jack trebuie să rămână acasă, decise Yngvar. Unde ți-e căciula?

— Jack vine, îl asigură cu veselie Kristiane, înnodând un fular roșu la gâtul câinelui. Moștenitoarea tronului este și sora lui. În Norvegia, există

egalitatea sexelor. Fetele pot să facă ce vor. Asta zice mama lui Leonard. Și tu nu ești tatăl meu. Isak este tatăl meu. Asta spun eu.

— Și nu e nimic fals, constată Yngvar râzând. Dar eu te iubesc foarte mult. Și trebuie să mergem acolo. Jack rămâne aici. Căinii n-au voie în spital.

— Spitalele sunt pentru bolnavi, răspunse Kristiane punându-și haina. Bebe nu e bolnav. Mami nu e bolnavă. Și totuși sunt la spital. Casa bolnavilor.

— Logica e punctul tău forte.

Yngvar îi dădu un pupic și îi puse căciula. Deodată, fetița îl privi drept în ochi. El încremeni, așa cum făcea mereu în aceste rare clipe de deschidere, aceste lucarne efemere spre o existență unde nimeni nu ajungea niciodată cu adevărat.

— O moștenitoare a tronului s-a născut, declară ea solemn înainte de a inspira profund și de a reproduce ceea ce se spusese la emisiunile TV de dimineață: un eveniment pentru țară, pentru popor, dar, în primul rând, pentru părinți, bineînțeles. Și noi ne bucurăm cu toții în mod deosebit, căci, de data asta, este o fetiță.

Un sunet înăbușit se auzi dinspre șirul de cuiere în care erau atârinate hainele de stradă.

— Telefon mobil, reacționă ea automat. Dam-di-rum-ram.

Yngvar Stubø se ridică și pipăi iritat hainele și paltoanele agățate la repezeală, până când găsi în sfârșit ceea ce căuta.

— Alo? răspunse el cu o voce rezervată. Aici Stubø.

Kristiane începuse să se dezbrace cu calm. Mai întâi căciula, apoi haina.

— O clipă, anunță Yngvar în telefon. Kristiane! Nu... Așteaptă.

Fetița își scosese deja cea mai mare parte a hainelor. Era acum în chiloței roz și maiou și își punea colanții pe cap.

— Nu mai vreau să aud, răspunse Yngvar Stubø. Am cincisprezece zile de concediu de paternitate. N-am mai dormit de douăzeci și patru de ore, Sigmund. Fir-ar al dracului să fie, n-au trecut nici cinci ore de când s-a născut copilășul meu, și acum...

Kristiane aranjase cracii colanților ca pe niște codițe lungi care îi ajungeau până pe burtă.

— Pippi Langstrømpe?, zise ea cu satisfacție. Tjollahopp tjollahei.

— Nu! îi scăpă lui Yngvar pe un ton atât de aspru, încât Kristiane tresări și începu să plângă. Sunt în concediu. Tocmai mi s-a născut un copil. Eu...

Plânsetele puștoaicei se transformă într-un țipăt continuu. Yngvar nu se putea obișnui cu urletele acestei copile atât de slăbuțe.

— Kristiane, oftă el. Nu sunt furios pe tine. Vorbesc cu... Alo? Nu pot.

Chiar dacă toată chestia asta este foarte spectaculoasă, nu pot pur și simplu să-mi abandonez familia acum. Salut. Și mult noroc!

Închise clapeta mobilului și se așază pe jos. Ar fi trebuit să fie de mult la spital.

— Kristiane, repetă el. Micuța mea Pippi. Nu vrei să mi-l arăți pe Domnul Nilson?

Știa că, dacă o lua în brațe, nu rezolva nimic. Așa că începu să fluiera. Jack se culcă pe genunchii lui și adormi.

O pată umedă se întinse pe cracul pantalonului său, sub gura deschisă și sforăitoare. Yngvar fluieră, fredonă și cântă toate cântecelele care îi veniseră în minte. După patruzeci de minute, plânsetele copilei se potoliră. Fără să-l privească, Kristiane își scoase colanții de pe cap și începu să se îmbrace încet.

— E timpul să mergem s-o vedem pe moștenitoarea tronului, decretă ea cu o voce neutră.

Mobilul sunase de șapte ori.

Yngvar îl închise ezitând, fără să asculte mesageria vocală.

*

Trecuseră opt zile și, după câte se părea, poliția nu înaintase deloc. Ceea ce nu o mira.

Paginile de internet ale cotidienelelor sunt jalnice, gândi femeia stând în fața laptopului său. Deoarece nu-și dăduse osteneala să rezerve o conexiune locală, accesul la net era teribil de scump. O enerva să-și vadă banii risipiți în timp ce aștepta un răspuns pe o linie analogică norvegiană leneșă. Bineînțeles, ar fi putut să-și deschidă un cont la *Chez Net*. Îți lua cinci euro pe un sfert de oră și-ți garantau cea mai mare viteză. Din nefericire, locul devenise cam neprimitor din cauza unei majorități formate din australieni beți și englezi gălăgioși, chiar și iarna. Se va adapta la situație, așteptând.

În primele zile, în mod surprinzător, se vorbise puțin de crimă. Această fetiță de sânge regal acapara atenția. Lumea voia să fie amăgită în privința adevărului.

Media oferea din nou acoperirea perfectă.

Femeia din fața laptopului pur și simplu n-o suporta pe Fiona Helle. Fir-ar să fie, era *politically correct* să simtă astfel de lucruri, bineînțeles, dar trebuia să treacă peste ele. Ziarele foloseau termenul „popular“, citea ea. Nu era fals, fiindcă emisiunile erau urmărite de peste un milion de telespectatori, în fiecare sâmbătă fără excepție, de cinci sezoane la rând.

Nu se uitase decât la câteva, chiar înainte de a pleca de acasă. Suficient pentru a constata că, măcar o dată, trebuia să admită că era de acord cu criticile – ca de obicei, insuportabil de arogante – cum că elita culturală era nimicită de genul acesta de divertisment. De fapt, o analiză agresivă de acest tip, apărută în *Aftenposten* sub forma unui articol semnat de un profesor de sociologie, o făcuse să se uite la televizor într-o sâmbătă seara și să irosească o oră și jumătate urmărind emisiunea „Fiona i farta“.

Deși nu fusese în van. Trecuse o eternitate de când nu se mai simțise provocată atât de tare. Participanții erau fie idioți, fie oameni profund nefericiți. Nu puteai nicicum să le reproșezi că erau într-un fel sau altul. Fiona Helle, în schimb, avea un succes enorm, era calculată, deși popularitatea ei nu avea nicio explicație logică, în timp ce țopăia prin studio, îmbrăcată în creații primite acum o mie de ani de la H&M. Zâmbea cu nerușinare către cameră în timp ce bieteile creaturi își dezvăluiau visurile disperate, speranțele false și, în plus, inteligența foarte limitată.

Prime time.

Femeia care se ridică de la biroul său de lângă fereastră și începu să se învârtă prin acest salon necunoscut fără să știe cu exactitate ce voia nu participa la o dezbatere publică. Dar, după ce urmărise un episod din „Fiona i farta“, fusese tentată s-o facă. La jumătatea unui mesaj pe care-l scria tremurând de indignare, nu se putu stăpâni să nu râdă de ea însăși, înainte de a șterge documentul. Neliniștea n-o părăsise în restul serii. Somnul nu voia să vină și, pe deasupra, își îngăduise să consume câteva dintre filmele lamentabile de pe TV3, dar care aveau un oarecare beneficiu, din câte își amintea.

Să se simtă provocată era cel puțin o formă de emoție.

Și modul ei de a se exprima nu erau niște scrisori de cititor în *Dagbladet*⁴.

Mâine va merge la Nisa unde va căuta niște ziare norvegiene.

Era noapte în casa duplex⁵ din Tăsen. În capătul străzii, mai în jos de grădina din spatele gardului de scânduri, se înșirau trei felinare triste. Cu mult timp în urmă, niște puști neastâmpărați le spărseseră becurile cu bulgări de zăpadă. Vecinii păreau să ia în serios încurajările privind economisirea energiei electrice. Cerul era negru și fără nori. La nord-est, peste Grefsenåsen, Inger Johanne distingea o constelație pe care credea c-o recunoaște. Ceea ce îi dădea vaga senzație că era singură pe lume.

— Poftim, te găsesc tot aici, constată Yngvar cu o oarecare descurajare.

Postat pe pragul de la intrare, se scărpină între picioare, încă nedeșteptat de-a binelea. Boxerii i se strângeau în jurul coapselor. Umerii lui goi erau atât de lați, încât rămânea foarte puțin loc între ei și cadrul ușii.

— Cât timp o să mai joci jocul ăsta, draga mea?

— Nu știu. Haide, du-te la culcare.

Inger Johanne se întoarse din nou spre fereastră. Viața într-un imobil dintr-un cartier rezidențial era mai problematică decât își imaginase. Se obișnuise cu pocniturile în țevi, cu plânsetele bebelușilor care se propagau prin pereți, cu certurile adolescenților și cu televizorul doamnei de la parter, care auzea îngrozitor de prost și adormea adesea în fața emisiunilor difuzate la ore târzii. Într-un bloc, puteai să faci cafea în plină noapte. Să ascuți radioul. Să discuți, eventual. Aici, ea abia dacă îndrăznea să deschidă frigiderul. Mirosul din baie o sufoca în fiecare dimineață după ce Yngvar se scula noaptea; îi interzisese să-i deranjeze pe vecinii de dedesubt, trăgând apa la closet înainte de ora șapte dimineața.

— Te fofilezi în dreapta și-n stânga, ca o hoată; nu poți să te așezi, cel puțin?

— Nu vorbi atât de tare, răspunse Inger Johanne cu voce scăzută.

— Ei hai, încetează acum. Nu e atât de îngrozitor. Ești obișnuită cu vecini, totuși, Inger Johanne!

— Da. Cu mulți. Mai mult sau mai puțin anonimi. Aici, totul este oarecum compact. Acum, nu mai suntem decât noi și ei și chestia asta devine efectiv... Nu știu.

— Dar ne plac mult Gitta și Samuel! Ca să nu mai vorbesc de micuțul Leonard! Fără el, Kristiane n-ar fi avut...

— Uită-te la ei!

Inger Johanne întinse piciorul și râse ușor.

— Nu am avut niciodată papuci. Acum, abia dacă mai îndrăznesc să mă dau jos din pat fără ei!

— Sunt drăguți. Ai zice că-s niște ciuperci.

— Sunt cam ciudați! Nu puteai s-o convingi să aleagă altceva? Iepuri? Ursuleți? Sau niște papuci clasici maro și caraghioși, pur și simplu?

Parchetul scârțâi la fiecare pas al lui Yngvar către ea. Femeia făcu o grimasă și se întoarse iarăși către fereastră.

— Kristiane nu e prea ușor de influențat. Și tu, tu trebuie să încetezi să te mai temi așa. N-o să se întâmple nimic.

— Asta spunea și Isak când Kristiane era mică.

— E altceva. Kristiane...

— Nimeni nu știe ce e în neregulă cu ea. Nimeni nu poate ști dacă totul este în regulă cu Ragnhild.

— Să înțeleg că ești de acord să-i spunem Ragnhild?

— Da.

Yngvar o cuprinse cu brațele de mijloc.

— Ragnhild este o fetiță de opt zile în plină formă, murmură el. Se trezește de trei ori pe noapte, își bea laptele și adoarme la loc instantaneu. Exact așa cum trebuie. Vrei cafea?

— Ei haide, nu face zgomot.

Dădu să-i spună ceva. Deschise gura, dar clătină imperceptibil din cap, apoi adună un pulover de pe jos și îl îmbrăcă, îndreptându-se spre bucătărie.

— Stai jos, o sfătui el. Dacă ții cu orice preț să rămâi trează toată noaptea, măcar să-ți găsești o ocupație inteligentă.

Inger Johanne trase taburetul de bar lângă corpul central și își strânse mai bine halatul în jurul ei. Degetele sale răsfoiră neatent dosarul gros care n-ar fi trebuit să se afle în bucătărie.

— Sigmund nu capitulează, constată ea frecându-se la ochi pe sub ochelari.

— Nu. Dar are dreptate. E un caz fascinant.

Ea se întoarse atât de brusc, încât apa din ibric dădu pe dinafară.

— Am fost să lucrez o oră, se apără el. Între momentul în care am plecat și cel în care m-am întors a trecut...

— Relaxează-te. Nu e nicio problemă. Înțeleg perfect că trebuie să te duci din când în când. Trebuie să recunosc...

Documentul de deasupra era o fotografie, portretul reușit al viitoarei victime. Cărarea care îi împărțea, prin mijlocul capului, părul lung până la

umeri, îi subția și mai mult fața deja slăbuță. În afară de asta, puține lucruri erau demodate la Fiona Helle. Privirea îi era provocatoare, buzele pline arcuite într-un zâmbet îndrăzneț adresat fotografului. Ochii erau excesiv de machiați, dar, în mod paradoxal, lipsiți de vulgaritate. Poza avea, de fapt, ceva obsedant, o atracție erotică flagrantă care contrasta în mod evident cu tipul de emisiune familială și populară pe care o crease și care se bucurase de succes.

— Ce trebuie să recunoști? vru să știe Yngvar.

— Că...

— Că acest caz ți se pare al naibii de interesant, rânji Yngvar, ciocnind ceștile de cafea. Mă duc să-mi caut niște pantaloni.

Viața Fionei Helle nu era mai puțin fascinantă decât portretul ei. Master în istoria artei, reținu Inger Johanne citind. Căsătorită la doar douăzeci și doi de ani cu Bernt Helle, instalator. Atunci se mutaseră în vila bunicilor lui de la Lørenskog; trăiseră treisprezece ani fără copii. Venirea pe lume a micuței Fiorella, în 1998, nu pusese capăt, în mod evident, nici ambițiilor, nici carierei sale. Dimpotrivă. De la statutul cool din neînsemnata „Kul Kunst“, de pe NRK2, ea trecuse încet-încet în ramura divertismentului. După două sau trei sezoane ale unui talk-show difuzat la o oră târzie, joi seara, se întorsese în sfârșit în sânul familiei. În orice caz, asta era expresia pe care o folosisa în nenumăratele interviuri date în ultimii trei ani. „Fiona i farta“ era unul dintre cele mai mari succese ale canalului de stat din anii '60 încoace, în epoca în care oamenii n-aveau altceva de făcut decât să se strângă în jurul unui ecran de televizor care mergea pe *un* singur canal, pentru o singură experiență comună a ceea ce însemna sâmbăta seara în Norvegia.

— Ție îți plăceau mult aceste emisiuni! Stimabilul domn plângea în fața televizorului!

Inger Johanne îi zâmbi lui Yngvar care se întorsese, îmbrăcat într-un pulover de pluș roșu-aprins, pantaloni de jogging gri și șosete de lână portocalii.

— Nici vorbă! protestă Yngvar, umplând ceștile de cafea. Eram emoționat, de acord; dar să plâng? Niciodată!

Apropie un taburet de bar de cel al lui Inger Johanne.

— S-a întâmplat o dată, când cu puștoaica unui neamț, își aminti el cu voce scăzută. Ar fi trebuit să ai o inimă de piatră ca să nu fii emoționat de povestea asta. După ce fusese tratată ca un câine și persecutată toată copilăria, plecase, adolescentă fiind, în Statele Unite. Spăla pe jos la World Trade Center încă de când se construise și își luase primul concediu de boală din viața ei pe 11 septembrie. Îi păruse mereu rău pentru tânărul ei

vecin norvegian care...

— Da, da, i-o tăie Inger Johanne, înmuindu-și un pic buzele în cafeaua fierbinte. Ssst!

Înțepeni.

— E Ragnhild, zise cu o voce încordată.

— Nu... începu el, încercând s-o păcălească înainte ca ea să se năpustească în cameră.

Prea târziu. Ea traversă încăperea cu toată viteza, aproape fără zgomot, și dispăru. Nelăsându-și decât frica în urma ei. O senzație de aciditate în stomac îl făcu pe Yngvar să-și adauge lapte în cafea.

Povestea lui era mai rea decât cea a lui Inger Johanne. Să facă o comparație nu era doar urât, era imposibil. Nu puteai măsura durerea, nici cântări pierderile. Cu toate astea, nu reușea să evite s-o facă. De la întâlnirea lor, într-o primăvară tragică, aproape cu patru ani înainte, el se simțise prea adesea agasat de grijile pe care Inger Johanne și le făcea din cauza ciudățeniei lui Kristiane.

Inger Johanne avea un copil totuși. Un copil viu, dotat cu o mare poftă de viață. Cam neobișnuită, dar, în felul ei, Kristiane era o puștoaică afectuoasă și prietenoasă.

— Știu, spuse deodată Inger Johanne, care intrase pe nesimțite în cameră. Tu porți o povară mai grea decât mine. Copilul tău este mort. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Și sunt.

Un freamăt al buzei inferioare, abia vizibil în semiîntuneric, o făcu să tacă. Își acoperi ochii cu mâna.

— Totul era bine cu Ragnhild?

Ea înălță capul.

— Sunt efectiv moartă de frică. Atunci când doarme, mi-e frică să nu fie moartă. Când se trezește, mi-e frică să nu moară. Sau să nu se întâmple altceva.

— Inger Johanne, oftă el, bătând ușor cu palma pe scaunul de lângă el. Vino și așază-te aici.

Ea se lăsă să cadă încet alături de Yngvar. El o frecă pe spate cu o mână, de sus în jos, de jos în sus, cu repeziciune.

— Totul e bine.

— Ești furios, șopti ea.

— Nu.

— Ba da.

Mâna se opri și se strânse ușor în jurul cefei.

— Nu, îți spun că nu. Dar acum...

— Nu pot doar să fiu...

— Știi ce? o întrerupse el cu o voce veselă. Suntem de acord că fetele sunt bine. Niciunul dintre noi nu reușește să doarmă. Așa că o să muncim o oră la asta...

Degetele lui bondoace loviră ușor fața Fionei Helle.

— Și o să vedem apoi dacă e posibil să dormim un pic, OK?

— Ești drăguț, răspunse ea ștergându-se la nas cu dosul palmei. Iar cazul ăsta este mai rău decât vă temeți.

— Mmm.

El își goli ceașca, o dădu într-o parte și întinse documentele din dosar pe imensul blat de lucru al bucătăriei. Fotografia era între ei. Yngvar atinse ușor cu degetul nasul Fionei Helle, îi trasă conturul gurii și reflectă o clipă înainte de a ridica poza, mijindu-și ochii.

— De unde știi tu de ce ne temem, de fapt?

— Nicio urmă *what so ever*, răspunse ea pe un ton glumeț. Așa că urmele din zăpadă sunt, ca să zic așa, inexplicabile. Sigur, ați găsit amprente pe alee, care provin probabil de la autorii faptelor, dar condițiile de temperatură și vântul, plus o oarecare cantitate de zăpadă marți seara, le reduce puternic însemnătatea. Singurul lucru sigur este că persoana în cauză purta șosete pe deasupra încălțărilor.

— După acel sinistru caz Orderud, cel mai mărunț hoț de biciclete de rahat a recurs la trucul ăsta, bombăni el.

— Ai grijă cum vorbești.

— Fetele dorm.

— Măsura de la pantofi este între 41 și 45. Ceea ce acoperă 90% din populația masculină.

— Și o mică parte din cea feminină, zâmbi ea.

Inger Johanne își strânse și mai mult picioarele sub taburet.

— De altfel, trucul pantofilor prea mari începe să fie bine cunoscut. Nu se poate spune nimic nici despre greutatea autorului faptelor, bazându-te pe adâncimea urmelor. Pur și simplu, el a avut noroc cu vremea.

— Sau ea.

— Ea, poate. Dar, cinstit vorbind, aveai nevoie de puteri date naibii ca să o imobilizezi pe Fiona Helle. O femeie sportivă, în cea mai bună perioadă din viața ei.

Își îndreptară din nou atenția asupra fotografiei. Femeia își arăta destul de bine vârsta; cei patruzeci și doi de ani îi lăsaseră urme vizibile în jurul ochilor. Ridurile erau de asemenea vizibile și în jurul gurii, săgeți subțiri care treceau prin machiaj. Cu toate acestea, avea o alură tinerească ce se manifesta în ochii vioi, în pielea foarte întinsă de pe gât și de pe pomeți.

— I-a fost tăiată limba în timp ce era încă în viață, reluă Yngvar. Teoria,

În acest moment, este că strangularea a făcut-o să-și piardă cunoștința, apoi i-a fost secționată limba. Hemoragia a fost destul de puternică, deci nu putea să fie moartă. Ucigașul a ales probabil cu atenție această metodă sau poate...

— E practic imposibil să evaluezi astfel de lucruri, replică Inger Johanne, încruntându-se.

— Vreau să spun, a strangulat-o până când a făcut-o să-și piardă cunoștința; a crezut, probabil, că era moartă.

— În orice caz, cauza decesului este sugrumarea. Probabil că a terminat totul cu mâinile. După faza cu limba.

Yngvar se cutremură înainte de a adăuga:

— Ai văzut asta?

Scoase un plic din hârtie de ambalaj și îl privi câteva clipe, înainte de a se răzgândi și de a-l pune la loc fără să-l deschidă.

— Arunc doar o privire. De obicei, fotografiile de la locul crimei nu mă afectează. Dar acum, de când o am pe Ragnhild...

Ochii femeii se umplură de lacrimi și ea își ascunse fața în mâini.

— Mă smiorcăi pentru o nimica toată, zise cu o voce aproape stridentă.

Apoi își veni în fire și adăugă:

— Fotografiile ca astea mă lasă rece, ca să zic așa. De obicei. Am văzut...

Își șterse rapid ochii înlăcrimați și zâmbi forțat.

— Soțul. Are un alibi solid.

— Niciun alibi nu e solid, obiectă Yngvar.

Îi puse mâna pe spate. Simți căldura prin mătasea fină.

— Ba da, ăsta e, replică Inger Johanne. Sau aproape, în orice caz. Era la mama lui, cu Fiorella. A trebuit să doarmă în aceeași cameră cu fiica lui, fiindcă și sora lui era acolo cu soțul. Colac peste pupăză, sus-numitul avea gastroenterită și aproape că n-a închis un ochi toată noaptea. De altfel...

Se frecă încă o dată la ochi. Yngvar zâmbi și o șterse la nas cu degetul mare, pe care și-l trecu peste cracul pantalonilor.

— De altfel, absolut nimic nu indică altceva decât conflicte de genul acelora pe care le întâlnești în toate căsniciile, conchise ea. Nu pe plan afectiv și cu atât mai puțin pe plan economic. Ei sunt relativ egali în privința asta. El câștigă mai mult decât ea, ea posedă cea mai mare parte a casei. Firma lui pare solidă.

Femeia apucă mâna liberă a lui Yngvar. Pielea era aspră, unghiile tăiate scurt. Degetele lor mari se întâlneau, în mișcări circulare.

— În plus, s-au scurs deja opt zile, continuă ea. Fără ca voi să reușiți altceva decât să eliminați câțiva suspecti evidenți.

— Este un început, răspunse el fără entuziasm și retrăgându-și mâna.

— Destul de slab.

— La ce te gândești, atunci?

— La multe lucruri.

— Adică?

— Limba, răspunse ea, ridicându-se pentru a se duce după cafea.

O mașină înainta cu greu pe Hauges vei. Duduitul făcea să vibreze geamurile dulapului din colț. Fasciculul luminos se reflecta în tavan, un nor efemer de lumină în camera scufundată în semiîntuneric.

— Limba, repetă el cu descurajare, ca și cum ea tocmai îi amintise un element dezagreabil pe care ar fi vrut cu orice preț să-l uite.

— Da. Limba. Metoda. Ura. Premeditarea. Corola...

Inger Johanne desenă niște ghilimele în aer.

— Probabil că fusese confecționată dinainte. Nu exista hârtie roșie în casă. Îți trebuie opt minute ca să faci un pachet ca ăla, din câte văd în documentele tale. Și, pentru asta, trebuie să fii bine antrenat.

Pentru prima dată, ea părea evident entuziasmată. Deschise un dulap și luă două cubulețe de zahăr pe o farfurioară de argint. Lingurița scoase un clinchet, atingându-se de pereții ceștii atunci când Inger Johanne amestecă în ea.

— Cafea când nu reușești să dormi, murmură ea. Nu e o tâmpenie.

Ridică ochii.

— Să tai limba cuiva este un act simbolic atât de puternic, de violent și de oribil, încât cu greu poți să-l legi de altceva decât de ură. O ură deosebit de intensă.

— Iar Fiona Helle era o persoană iubită, replică sec Yngvar. E bine, ți-ai amestecat destul cafeaua, draga mea.

Ea lăsă lingurița și se așeză din nou.

— Problema, Yngvar, este că e imposibil să știi cine o ura. Fiindcă familia, rudele, colegii... întregul ei anturaj părea s-o aprecieze pe fata asta; după toate aparențele, ucigașul trebuie căutat acolo.

Arătătorul ei se înălță spre fereastră. Baia vecinilor era luminată în toiul nopții.

— Nu, nu la ei, zâmbi ea. Ci în sfera publică.

— Doamne-Dumnezeule, murmură Yngvar.

— Fiona Helle era una dintre vedetele de televiziune cele mai expuse din Norvegia. Cu greu ai fi găsit pe cineva care să nu știe deloc cu ce se ocupa ea. Și care să nu aibă o părere, fondată sau nu, despre ceea ce era ea.

— Peste patru milioane de suspecti, așadar.

— Mda.

Ea bău o gură mică de cafea, apoi își lăsă ceașca jos.

— Lasă-i deoparte pe toți cei care au mai puțin de cincisprezece ani și mai mult de șaptezeci, ca și milionul de fani convinși.

— Câte persoane rămân, după tine?

— N-am nicio idee. Două sau trei milioane, poate?

— Două milioane de suspecti...

— Care poate nici măcar nu i-au vorbit vreodată, adăugă ea. Nu e necesar să fi existat nici cea mai mică legătură între Fiona și tipul care a făcut asta.

— Sau femeia.

— Sau femeia, încuviință ea. Noroc! Și, în plus, apropo de povestea cu limba... Sst!

Plânsete de bebeluș ajunseseră la ei din camera reamenajată a copiilor. Yngvar se ridică înainte ca Inger Johanne să aibă timp să reacționeze.

— Trebuie doar să mănânce, o opri el. Mă duc să ți-o aduc. Instalează-te pe canapea.

Ea încercă să-și vină în fire. Își simțea frica fizic, ca o injecție cu o substanță stimulantă. Pulsul i se accelera, căldura îi cuprindea obrajii. Ridicând mâna și privindu-și palma, văzu sudoarea de pe linia vieții captând reflexia luminii răspândite de lampă. Își șterse mâinile pe halat și se așeză cu greutate.

— Așadar, lui bebiță îi e foame, îl auzi ea pe Yngvar pălăvrăgind deasupra capului micuței. Mămica ta o să-ți dea să mănânci, hai. Liniștește-te...

Ușurarea de a vedea ochisorii clipind și gura căutând sânul o făcu pe Inger Johanne să lăcrimeze din nou.

— Cred că mai am puțin și ajung să mă comport ca o nebună, șopti ea poziționându-și mai bine sânul.

— Nu ești nebună, o contrazise Yngvar. Doar un pic agitată și înspăimântată.

— Limba, murmură Inger Johanne.

— Nu mai vorbi despre asta deocamdată. Destinde-te.

— Se spune că era despicată.

— Da, da...

— Minciuni, adulmecă ea ridicând ochii.

— Minciuni?

— Nu e vorba de tine, bineînțeles.

Îi șopti câteva cuvinte copilului înainte de a ridica iar capul.

— Limbă despicată. Asta nu poate să spună decât un lucru. Că exista cineva care credea că Fiona Helle era o mincinoasă.

— Toți suntem mincinoși câteodată, răspunse Yngvar trecându-și cu

precauție degetele peste căpșorul pufos al bebelușului. Uite! Se vede cum pulsează aici, în moalele capului!

— Cineva credea că Fiona Helle mințea, repetă Inger Johanne. Că minciunile ei erau atât de flagrante, încât ea merita să moară.

Ragnhild lăsă sânul. O grimasă pe care puteai cu ușurință s-o iei drept zâmbet îl făcu pe Yngvar să simtă cum i se taie picioarele și își lipi fața de obrăjorul cald și umed. Urma de la supt de pe buza superioară a lui Ragnhild era rotundă și roz. Sprâncenele minuscule erau aproape negre.

— În orice caz, trebuie să fi fost niște minciuni îngrozitoare, șopti Yngvar. O minciună mai mare decât pot eu să-mi imaginez.

Ragnhild râgâi și adormi.

*

Niciodată n-ar fi ales ea singură locul acesta.

Ceilalți, lefterii notorii, își imaginau deodată că avea să fie marea aventură a vieții lor dacă petreceau trei săptămâni pe Coasta de Azur. Ce să faci pe Coasta de Azur în decembrie? Era o enigmă în sine, dar ea acceptase să-i însoțească. Ar fi cel puțin o schimbare.

După moartea mamei ei, taică-său devenise insuportabil. Își petrecea timpul văicărindu-se, plângându-se și ținându-se scai de ea. Mirosea a om bătrân, un amestec de lenjerie murdară și de control prost al vezicii. Degetele lui, care o frecau pe spate atunci când își luau la revedere într-un mod deosebit de deplasat, slăbiseră atât de mult, încât erau respingătoare. Datoria o constrângea să meargă să-l vadă cam o dată pe lună. Apartamentul din Sandaker nu fusese niciodată unul de lux, dar, de când tatăl ei era singur, nu mai semăna a nimic. După mai multe scrisori, apeluri telefonice furioase și mulți nervi, reușise în sfârșit să-l convingă să-și ia o menajeră. Ceea ce nu rezolva lucrurile. Vasul de toaletă era tot murdar. Mâncarea rămânea în frigider mult timp după data de expirare și degaja un asemenea miros, că era imposibil să deschizi ușa fără să ți se facă greață. Era de neconceput ca oamenii din comună să nu aibă ceva mai bun pentru un vechi și fidel contribuabil decât o fătuică nedemnă de încredere, care abia dacă învățase să pornească o mașină.

Fusese sedusă de ideea de a petrece Crăciunul fără tatăl ei, chiar dacă voiajul o făcea sceptică. Mai ales fiindcă puștii intrau probabil în joc. O agasa să constate că, în ziua de azi, copiii păreau alergici la orice formă de hrană sănătoasă. „Nu-mi place, nu-mi place“, se smiorcăiau ei fără încetare. Refrenul de dinaintea fiecărei mese, fără excepție. Nu e de mirare că erau slabi ca niște țări la o vârstă așa de fragedă, pentru a se umfla ca niște

sufleurii informe în momentul intrării în pubertate, răvășiți de dezordinea alimentară modernă. Mezina, o fetiță de trei sau patru ani, încă mai avea un oarecare șarm. Femeia din fața laptopului putea în mod clar să renunțe să-și vadă frații și surorile.

Dar casa era mare și camera prevăzută pentru ea impresionantă. Îi arătaseră broșurile cu mult entuziasm. Îi bănuia că puseseră pariu că ea va plăti mai mult decât partea sa legitimă de chirie. Știau că avea bani, însă nu și câți, evident.

Trebuia s-o mărturisească, făcuse o triere severă în cercul cunoștințelor ei. Oamenii erau preocupați doar de viața lor mărunță, de problemele lor exagerate, incapabili să se intereseze de orice altceva în afară de ei înșiși. În factura socială pe care o resimțise încet-încet ca pe o necesitate, îi urlau cifre roșii. Dădea mult mai mult decât primea. Din când în când, gândindu-se bine la asta, își spunea că nu întâlnise decât o mână de oameni care îi erau pe plac.

Voiau ca ea să-i însoțească, iar ea n-avusese curajul să mai petreacă încă un Crăciun cu tatăl ei.

Așa se făcuse că se trezise acolo. În Gardermoen⁸, cu biletele în mână, în momentul în care îi sunase mobilul. Mezina tocmai fusese internată în spital.

Spumegase de furie. Bineînțeles, prietenii ei nu puteau pleca lăsând un copil, dar chiar era necesar să i-o spună abia cu trei sferturi de oră înainte de plecarea avionului? Fetița începuse să se simtă rău în urmă cu patru ore. Ar mai fi avut încă posibilitatea de a alege.

Plecuse.

Ceilalți aveau să-și plătească frumos partea lor de chirie – le dăduse bine de înțeles încă de când vorbiseră la telefon. În fond, așteptase cu o oarecare nerăbdare să petreacă cele trei sferturi de oră în compania oamenilor pe care îi cunoștea din copilărie.

După nouăsprezece zile, proprietarul îi propusese să rămână până în martie. N-avea niciun locatar pe timpul iernii și nu-i plăcea ideea de a lăsa casa neocupată (curățenia lună pe care femeia o făcuse înainte de sosirea lui contase probabil). Mai mult ca sigur, în timp ce trecea dintr-o cameră în alta prefăcându-se că verifică instalația electrică, remarcase și că un singur pat fusese folosit.

Mobilul ei funcționa la fel de bine aici ca acasă. Și nu plătea chirie.

Coasta de Azur era supraapreciată.

Villefranche era un pseudo-oraș turistic. Își pierduse de mult orice autenticitate, considera ea. Chiar și fortul, vechi de mai multe secole, din apropierea mării, părea făcut din plastic și carton. Când șoferii de taxi

francezi vorbeau o engleză acceptabilă, trebuie că ceva se pierduse definitiv legat de locul acela.

Nu reușea să-și potolească mânia în fața imobilității poliției.

Pe de altă parte, era un caz complicat. Poliția norvegiană nu fusese niciodată extraordinară; niște eunuci provinciali și fricoși.

Ea, în schimb, era o expertă.

Noaptele deveniseră mai lungi.

Trecuseră șaptesprezece zile de la uciderea Fionei Helle și calendarul arăta 6 februarie.

În biroul lui, situat în zona cea mai cenușie din Østkant⁹, Yngvar Stubø încerca să urmărească cu privirea niște fire de nisip care curgeau într-o clepsidră. Partea din sticlă, bine conturată, era neobișnuit de mare. Suportul fusese lucrat de mână. Yngvar susținuse întotdeauna că era stejar; pădurile norvegiene îmbătrâneau, căpătând o tentă întunecată și patinată. Chiar înainte de Crăciun, un TIC¹⁰ francez invitat studiasse obiectul cu oarecare interes. Mahon, constatase el clătînând din cap la povestea lui Yngvar legată de instrumentul care aparținea familiei lui de marinari de paisprezece generații.

— Țsta, îi răspunsese francezul într-o engleză ireproșabilă, obiectul ăsta mic a fost realizat între 1880 și 1900. Și n-a urcat probabil niciodată la bordul unui vapor. Se produceau multe atunci pentru decorarea interioarelor burgheze.

Ridicase apoi din umeri.

— *But by all means, adăugase, pretty little thing¹¹.*

Yngvar hotărâse să acorde mai mult credit unei saga de familie decât unui francez aflat în trecere. Clepsidra stătuse pe placa de deasupra șemineului din casa bunicilor lui, inaccesibilă copiilor; un obiect prețios și venerat, pe care tatăl lui își făcea timp câteodată să-l întoarcă în fața puștanilor. Firele de nisip gri-argintiu scânteiau atunci lângă sticla suflată, căzând prin gaura despre care bunica spunea că n-avea nici măcar diametrul unui fir de păr.

Dosarele stivuite de-a lungul pereților și de-o parte și de alta a clepsidrei așezate chiar în mijlocul mesei de lucru spuneau o altă poveste, mult mai concretă. Povestea uciderii Fionei Helle avusese un început oribil, dar nimic care să semene cu un sfârșit. Audierea sutelor de martori, nenumăratele analize tehnice, rapoartele specifice, fotografiile și toate observațiile tactice duceau peste tot și totuși nicăieri.

Yngvar nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de dezarmat.

Se apropia de cincizeci de ani. Lucra în poliție de la douăzeci și doi de ani. Curățase străzile făcând parte din forțele de ordine; băgase la zdup

zdrênțaroși și șoferi cheflii în diverse stadii de beție când era agent; intrase din simplă curiozitate în brigada de dresaj canin și se plictisise în spatele unui birou lucrând pentru ØKOKRIM¹², înainte de a ajunge printr-un concurs de împrejurări la Kripos. Avea impresia că toate astea se petrecuseră pe parcursul a mai multor vieți. Bineînțeles, nu-și amintea toate cazurile întâlnite. Încetase de mult să mai țină la zi arhive mentale. Crimele deveniseră prea numeroase, violurile prea obscene. Cifrele ajungeau să nu mai spună nimic. Totuși, un lucru era sigur și de necombătut: din când în când, totul o lua razna. Așa stăteau lucrurile și Yngvar Stubø nu pierdea timpul meditănd la eșecurile lui.

În cazul de față, în schimb, era diferit.

De data asta, nu văzuse victima. De data asta, nu luase lucrurile de la început. Intra în poveste schiopătând, prin spate, fără repere. Într-un fel, chestia asta îi ascutea și mai mult simțurile. Își dădea seama mai clar în timpul întâlnirilor de grup unde frustrarea nu înceta să crească și unde el nu făcea practic decât să o tolereze: gândea diferit de ei.

Ceilalți rămâneau împotmoliți pe niște piste care nu existau în realitate. Cu o grijă extremă, încercau să reconstituie un puzzle care n-avea să fie niciodată terminat, pur și simplu fiindcă piesele reprezentau un cer senin într-un loc unde poliția căuta niște umbre într-un tablou nocturn. Chiar dacă se găsiseră cu totul treizeci și patru de amprente digitale acasă la Fiona Helle, nimic nu arăta că ucigașul ar fi lăsat măcar una dintre ele. Prezența inexplicabilă a unui muc de țigară lângă ușa de la intrare nu indica nici ea o direcție precisă; ultimele analize îl datau cu mai multe săptămâni în urmă. Puteau încă de pe acum să tragă o linie groasă peste urmele din zăpadă, în orice caz atât timp cât nu le puteau lega de alte informații despre crimă. Balta de sânge de la locul faptei nu oferea nici ea un punct de plecare satisfăcător. Provenea doar de la Fiona Helle. Urmele de salivă de pe birou, firele de păr găsite pe covor și amprenta unsuroasă, roșiatică de pe paharul de vin spuneau, de fapt, o poveste dintre cele mai obișnuite despre o femeie instalată confortabil în biroul de la domiciliul său, pentru a-și citi corespondența primită în cursul săptămânii.

— Un ucigaș-fantomă, rânji Sigmund Berli din ușă. Încep într-adevăr să cred aiurelile tipilor din Romerike. Că e vorba despre o sinucidere.

— Impresionant, zâmbi Yngvar ca răspuns. Mai întâi, s-a autostrangulat până aproape că a dat ortu' popii, apoi și-a tăiat limba, după care s-a așezat bine mersi ca să moară din pricina hemoragiei. Pentru ca apoi să se trezească un pic și să-și aranjeze limba într-un pachetel drăguț din hârtie roșie. E cel puțin original. În afară de asta, cum merge? Colaborarea, vreau să zic.

— Sunt tipi mișto băieții ăștia din Romerike. E un district mare, să știi. Or să-și mai facă și ei apariția din când în când, bineînțeles. Dar ai zice că sunt mai degrabă fericiți că ni s-a dat nouă cazul.

Sigmund Berli se așează și trase fotoliul un pic mai aproape de birou.

— Snorre a fost ales să participe în weekendul ăsta la o mare competiție pentru copiii de zece ani, anunță el cu un semn elocvent din cap. Are numai opt ani și e în echipa numărul unu, cu puștii de zece ani!

— Nu credeam că îi bagă așa de mici în echipe pe cei mai buni jucători.

— E doar o șmecherie inventată de asociația sportivă. E ceva de necrezut. Băiatul trăiește hocheiul douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru... Poftim, într-una din zilele trecute, a adormit cu patinele în picioare! Dacă nu înțeleg importanța competiției acum, n-au nicio șansă în viitor.

— Da, da. E fiul tău. Nu vreau să...

— În ce direcție ne îndreptăm? îl întrerupse Sigmund, cuprinzând cu privirea toate dosarele și vrafurile de documente. Unde o să ne ducă porcăria asta de caz?

Yngvar nu răspunse. Luă clepsidra, o întoarse încă o dată și încercă să numere secunde. Dura un minut și patru secunde pentru ca nisipul să se scurgă prin gât, o știa de când era mic copil. Un defect de fabricație, presupuse el, și începu să numere cu voce tare.

— Cincizeci și doi, cincizeci și trei.

Și se goli.

— Greșesc de fiecare dată.

Întoarse din nou clepsidra.

— Unu. Doi. Trei.

— Yngvar! Încetează! Faptul că ești de serviciu noaptea te-a dat peste cap sau ce?

— Nu. Ragnhild este perfectă. Nouă. Zece.

— În ce direcție ne îndreptăm, Yngvar?

Vocea lui Sigmund era insistentă, și el se aplecă spre colegul lui spunând:

— N-avem nici cea mai mică nenorocită de pistă. Fie ea tehnică sau tactică, din câte văd eu. Ieri și astăzi, am trecut în revistă audierile care au avut loc. Fiona Helle era apreciată. De majoritatea oamenilor. O tipă amuzantă, spun ei. Pitorească. Mulți subliniază că avea acea putere de atracție fiindcă era foarte complexă. Erudită și atașată de expresiile culturale cele mai riguroase. Și totuși, citea benzi desenate și adora *Stăpânul inelelor*.

— Oamenii atât de realizați ca Fiona au mereu...

Yngvar căuta termenul.

— Dușmani, propuse Sigmund.

— Nu. Nu neapărat. Dar oameni care nu îi iubesc prea mult. Găsești mereu oameni care se simt dați la o parte de acest gen de persoane. Eclipsați. Fiona Helle strălucea în toată splendoarea. Și totuși, mi-e greu să-mi imaginez că un angajat lezat de la NRK, cu ambiții de a ajunge producător al emisiunilor de divertisment de sâmbătă seara, ar merge atât de departe încât să...

Făcu un semn din cap către panoul de afișaj, unde fotografia Fionei Helle, cu picioarele depărtate și pieptul ridicat, țipa spre ei în format de afiș.

— Atunci, eu cred mai degrabă că răspunsul este aici, continuă Yngvar, scoțând un pachet cu copii ale unor scrisori, aranjate cu grijă într-o mapă roșie. Am ales douăzeci dintre ele. La întâmplare, de fapt. Ca să-mi fac o idee despre cei care îi scriau Fionei Helle.

Sigmund se încruntă și luă plin de curiozitate prima foaie.

— *Dragă Fiona, citi el cu voce tare. Am douăzeci și doi de ani și locuiesc în Hemnesberget. Acum trei ani, am descoperit că tatăl meu era un marinăr venezuelean. Mama mi-a zis că era un ticălos care a părăsit-o și care n-a mai dat niciodată niciun semn... (Sigmund își scărpină urechea.) Nu știe să scrie, fir-ar să fie, bombăni el înainte de a continua:... după ce a aflat că o să mă nasc. Dar aici, e o doamnă de la Cooperativă care spune că Juan Maria era un tip mișto și că mama era cea care voia ca ei să...*

Sigmund își examinează vârful degetului. Un praf galben murdar părea să-l fascineze; așteptă mai multe secunde înainte de a se șterge pe cracul pantalonilor.

— Toate sunt așa disperate ca tipa asta? se interesă el.

— N-aș spune că tipa asta e disperată, răspunse Yngvar. A avut totuși o inițiativă frumoasă. Greșelile de ortografie și gramatică n-au împiedicat-o să facă singură cercetări detectivistice destul de adânci. Știe unde trăiește tatăl ei. Scrisoarea este o rugămintă pentru ca „Fiona i farta” să se poată ocupa de problemă în acest stadiu. Fata e moartă de frică la ideea de a se vedea respinsă și crede că are șanse mai mari să fie acceptată de tatăl ei dacă povestea se petrece la televizor.

— Doamne! oftă Sigmund, luând o altă scrisoare.

— Acea e de o cu totul altă factură, preciză Yngvar în timp ce ochii colegului său fugeau pe pagină. Un dentist care știe să se exprime, în pragul pensionării. Era doar un puști în timpul războiului, trăia în Østkant. A slăbit, a ajuns foarte anemic și a fost trimis fără părinții lui la țară, în '45, ca să se întremeze. Acolo, a întâlnit...

— Fiona Helle se juca într-adevăr cu focul, îl întrerupse Sigmund, parcurgând restul scrisorii. E vorba de...

— Destine, completă Yngvar pe un ton egal, făcând un gest amplu cu brațele. Fiecare scrisoare pe care această femeie o primea – și nu erau puține – era povestea unei vieți marcate de absență și suferință. De îndoială. Atunci, s-a lăsat și ea lovită. Discuția a sfârșit prin a fi destul de tipică. De o parte, intelectualii snobi care se distanțau de această exploatare a plebei ignorante cu o condescendență prost disimulată. De cealaltă parte, Poporul...

Desenă în aer un P mare...

— Care credea că snobii n-aveau decât să-și țină gura și să închidă televizorul dacă nu le plăcea ce vedeau.

— Și, în privința asta, avea probabil dreptate, bombăni Sigmund.

— Cele două fronturi trebuie că aveau un pic de dreptate, dar, ca de obicei, n-a ieșit nimic din această confruntare. Nimic altceva decât strigăte și urlete, și niște cifre de audiență și mai bune pentru emisiune, normal. Și trebuie spus, în apărarea Fionei Helle, că selecția puținelor persoane care ajungeau pe ecran era foarte strictă. Aveau nu mai puțin de trei psihologi în redacție și orice participant trebuia să se supună unui fel de *screening*. Niște proceduri destul de complicate, din câte am înțeles.

— Și cei care nu ajungeau?

— Exact. Există și cei care și-au așternut toată viața într-o scrisoare adresată Fionei Helle. Mulți dintre ei au întâmplări despre care nu au vorbit niciodată, cu nimeni. Trebuie să fie foarte dureros să fii respins, așa cum au fost cei mai mulți dintre ei. Mai ales fiindcă redacția n-avea cum să răspundă la toată lumea. Au fost criticați și din cauza asta...

Yngvar scoase o tabacheră mată de aluminiu din buzunarul de la piept. O deschise cu precauție, luă un trabuc și îl duse la nas.

— Au zis că Fiona Helle devenise Dumnezeu, spuse el. Un Dumnezeu care primea în liniște rugămintea rătăciților.

— Cădem în dramă.

— Sau în melodramă, mai degrabă. Și încă cum.

Puse trabucul cu grijă la loc.

— Dar există și puținel adevăr, cum zice Kristiane când o prindem în flagrant delict cu minciuna.

Sigmund izbucni în râs.

— Copiii mei neagă totul, punct. Chiar dacă flagrantul delict este constituit și probele se acumulează. Sunt cumplăți. Snorre, mai ales.

Își trecu o mână prin păr, nemulțumit.

— Cel mai mic, explică el. Cel care îmi seamănă.

— Avem, aşadar..., oftă Yngvar, un număr necunoscut de persoane cu motive întemeiate de a fi *decepţionate*, dacă nu mai mult, de Fiona Helle.

— Decepţionate, repetă Sigmund. E puţin cam delicat...

Se ridicară din nou amândoi cu ochii la fotografia defunctei.

— Da. Iată de ce am lansat o mică cercetare. Vreau detalii despre ceea ce au devenit cei care au beneficiat efectiv de ajutorul Fionei. Toţi cei care au avut sfertul lor de oră de glorie şi şi-au întâlnit mama biologică în Coreea de Sud, tatăl dispărut în Argentina, fiica adoptivă din Drøbak sau Dumnezeu ştie ce altceva... Toţi cei care şi-au dat viaţa peste cap la ore de maximă audienţă.

— Dar chestia asta nu există deja?

— Nu. În realitate, nu.

— Dar NRK-ul nu are o situaţie a tuturor celor care...

— Nu.

Sigmund se lăsa să cadă din nou în fotoliu. Ochii îi erau aţintiţi spre tabachera cu trabucuri, aflată acum la locul ei în buzunarul de la piept al lui Yngvar.

— Nu te-ai lăsat... oftă el cu o voce obosită.

— Ce? Ah, despre asta vorbeşti. Trag pe nas, atâta tot. E o obişnuinţă veche. Dar nu mai fumez. Nu e la îndemână să trebuiască să ieşi pe verandă de fiecare dată. Mai ales cu un trabuc. Îţi ia ceva timp să-l fumezi până la capăt.

— Dar tu ce crezi?

— Eu?

— Crezi că toată această cercetare a indiciilor tehnice este timp pierdut?

Yngvar începu să râdă răguşit şi îşi duse pumnul închis la gură înainte de a tuşi.

— Sechele, explică el. Sechele de la această porcărie de obişnuinţă de a fuma.

Se strâmbă, înghiţi şi continuă.

— Bineînţeles că nu. Cercetările tehnice nu sunt zadarnice. Dar, fiindcă deocamdată se pare că nu găsim nimic în partea asta, cred că ar trebui să începem de la celălalt capăt. Decât să acţionăm pornind de la locul crimei către exterior, mai degrabă ar trebui să începem de la exterior. Lucrând spre interior. Dacă avem noroc, vom găsi pe cineva cu un mobil. Cu un mobil suficient de puternic, se-nţelege.

— Pleci? Atât de devreme?

Yngvar se ridicase şi se îndrepta deja către pardesiul flasc şi murdar atârnat în cuierul-pom de lângă fereastră.

— Da, răspunse el cu gravitate punându-şi haina. Sunt un tată modern.

Începând de acum, am de gând să plec de la serviciu în fiecare zi la ora trei, ca să mă duc la copilășul meu. În fiecare zi.

— Cum?

— Glumesc. Nătărăule.

Yngvar îl bătu cu palma pe umăr pe colegul lui.

— Weekend plăcut la toată lumea! strigă el, dispărând pe culoar.

— Ce naiba fac eu aici? bombăni Sigmund, uitându-se la ușa care se trântise în urma lui Yngvar. Ăsta nici măcar nu-i biroul meu!

Se uită la ceas. Era deja ora cinci și jumătate. Nu-și dădea seama cum trecuse ziua.

*

Femeia blondă în costum Armani și pantofi de jogging se simțea liniștită coborând din taxi. Mai era o jumătate de oră până la miezul nopții și ea nu băuse, chipurile, nimic. În portretul care avea să apară a doua zi în VG³, lumea va citi că Vibeke Heinerback nu înțelesese că devenise adultă înainte de a începe să se întoarcă acasă seara devreme, din grijă față de productivitatea de a doua zi. Îi plăcea foarte mult expresia: *productivitatea de a doua zi*. Era găselnița ei. Asta spunea ceva despre ea, atât din punct de vedere politic, cât și personal.

Pantofii de jogging nu erau prea potriviți cu ținuta ei. Dar, cu un deget rupt, n-avea multe posibilități și, din fericire, producătorii nu tăiaseră la montaj partea din talk-show-ul din seara aceea în care ea își comenta lipsa de eleganță, adăugând detaliul provocator despre vârsta ei, doar douăzeci și șase de ani. Și că își rupsese degetul în timpul unei partide de joc cu nepoțelul ei. Nu era întru totul adevărat, bineînțeles, dar, în proporții mici, îți era permis să blufezi. În orice caz, publicul din studio râsese copios și Vibeke Heinerback zâmbea, încercând să bage cheia în broască.

Fusese o săptămână bună.

Din punct de vedere politic. Personal. Din toate punctele de vedere.

Lăsând la o parte degetul care o durea.

Întunericul era agasant. Se uită în sus. Iluminatul exterior nu funcționa și distingea cu greu becul spart. Aruncă o privire un pic neliniștită peste umăr. Lampa din verandă era și ea moartă. Încercă să-și mențină greutatea corpului pe piciorul cel zdravăn în timp ce ridică legătura de chei în fața ochilor, ca să verifice dacă nu cumva greșise cheia.

N-avu timp s-o mai facă.

*

A doua zi dimineață, Vibeke Heinerback fu găsită de logodnicul ei, care ajunsese destul de greu acasă, luând un autobuz de noapte și un taxi, după ce plecase de la fratele lui care dăduse o petrecere pentru a-și lua adio de la viața de burlac.

Era așezată pe pat. Goală. Mâinile îi erau ținute de perete, la capul patului. Picioarele îi erau larg depărtate și se părea că cineva încercase să-i bage o carte în vagin.

Logodnicul lui Vibeke Heinerback nu remarcă de la început acest detaliu. Îi dezlegă cu violență mâinile, vomită abundant peste tot, după care târî cadavrul jos, ca și cum patul însuși comisese atacul cu o asemenea sălbăticie. Nu-și veni în fire complet și nu-și regăsi stăpânirea de sine decât după o jumătate de oră și abia atunci fu în stare să cheme poliția.

În cele din urmă, descoperise și cartea verde rămasă prizonieră între coapsele lui Vibeke Heinerback.

Examinările ulterioare aveau să arate că era vorba de un exemplar, legat în piele, din Coran.

patru

Femeia așezată pe locul 16 A părea simpatică. Consuma cantități mari de cafea și citea ziare britanice. Stewardului îi era greu să ghicească de unde venea. Majoritatea pasagerilor erau suedezi, dar o familie de danezi ultrazgomotoși așezați în partea din spate a avionului tulbura viața tovarășilor lor de călătorie. De asemenea, observase mulți norvegieni. Chiar dacă sezonul de vacanță era departe, mulți dintre ei nu se lăsaseră rugați pentru a se năpusti într-un avion direct cu destinația Nisa în momentul în care prețurile erau derizorii.

De fapt, el avea de gând să renunțe la regim. Întotdeauna avusese o problemă cu greutatea și colegii începuseră să-l ia la mișto. Dar, oricâte eforturi ar fi făcut să nu mănânce mult, ecranul cu afișaj luminos al cântarului din baie amenința în permanență să arate trei cifre.

Din fericire, avea călătoriile cu oameni ca pasagera de pe scaunul 16 A.

Era mai brunetă decât majoritatea scandinavelor. Avea ochii căprui și, probabil, nici ea nu era pe deplin mulțumită de greutatea ei. Era mare și relativ grea și ea, dar, în primul rând, părea o tipă tare. Puternică, își zise el, după ce se gândi un moment. E o femeie puternică.

În orice caz, îi plăcea cafeaua.

În plus, marele avantaj era că nu avea copii și nu se plângea de nimic.

*

Cadavrul era cald încă.

În orice caz, gardianul parkingului Gallerian considera că trecuse maximum o oră de când prostituata părăsise această lume. În fine, putea să se înșele. Nu era un expert. Trebuia s-o recunoască, deși era pentru a doua oară în trei luni când chema poliția pentru că o biată femeie alegea să-și facă ultimul shot la adăpost de vântul hibernal mușcător care mătura străzile din Stockholm și îi obliga pe oameni să se deghizeze în exploratori polari. Dat fiind că temperatura din casa scării era destul de ridicată, nu se putea spune sigur câtă vreme trecuse.

Dar ea nu putea în niciun caz să fi petrecut mult timp aici.

Dacă nu poți să privești nici înainte, nici în urmă – ține capul sus, în

această viață!

Maxima era foarte vizibilă, scrisă cu marker roșu pe perete. Târfa luase ordinul ad litteram. Era întinsă pe o parte, cu capul așezat pe brațul drept și cu genunchii strânși, ca și cum fusese culcată într-o poziție foarte stabilă pentru a lăsa moartea să vină încetișor. Totuși, fața îi era întoarsă în sus, ochii deschiși și expresia ușor uimită, aproape fericită.

Pace, gândi gardianul scoțându-și telefonul mobil. Femeia părea că-și găsisese liniștea. Deși tipul obosise să alunge prostituatele cu lovituri de baston afară din enormul parking acoperit, în adâncul sufletului, el era de partea lor. Prezența lor agasantă îi amintea de bucuriile propriei existențe. Munca lui era monotonă și plictisitoare, dar soția sa era simpatică și copiii se descurcau bine. Își permitea să bea o bere vinerea și se mândrea cu faptul că nu-și plătea niciodată facturile după data limită.

Semnalul telefonic era dezastruos în aceste subsoluri.

O cunoștea pe femeie, era dintre obișnuitele casei. Părea să locuiască aici, la piciorul casei scării, o încăpere de doar cinci metri pătrați, pe pereții căreia dungile albastre și roșii erau cu siguranță menite să creeze viață și lumină. O geantă era aruncată într-un colț, trei ziare și o revistă fuseseră bătute sub un sac de dormit rulat, chiar sub scară. O sticlă de apă minerală gazoasă fusese răsturnată în spatele ei.

Gardianul urcă înapoi. Astmul îl chinuia și se opri pentru o clipă să-și tragă sufletul. Ajunse în sfârșit sus și deschise firava poartă care dădea spre Brunkebergs Torg¹⁴.

Colegele fetei erau deja gata de lucru. Zări două, înghețate, slabe; una dintre ele urcă la bordul unui BMW care accelerează imediat în direcția Sergels Torg.

Reuși în sfârșit să prindă secția de poliție. Îl anunțaseră că vor fi acolo în jumătate de oră.

— Asta e, bombăni el cu o voce scârbită închizând telefonul. Ultima oară petrecuse mai mult de o oră singur cu cadavrul târfei.

Își aprinse o țigară. Cealaltă femeie, în colanți subțiri și blană falsă, agățată pe cineva în capătul opus al pieței.

Târfa moartă nu era chiar atât de slabă. Dimpotrivă, își zise el trăgând cu putere din țigară. Putea fi clasată mai degrabă printre cele durdulii. Astea nu erau numeroase. De regulă, prostituatele se sfrijesc odată cu vârsta. Corpul li se împutinează și slăbesc la fiecare injecție, la fiecare pastilă. Târfa lui mânca probabil între partide și între dozele de stupefiante.

Trebuia să coboare iarăși ca să o supravegheze.

În loc de asta, își aprinse o altă țigară și așteptă în frig până la sosirea poliției. Le luă câteva secunde ca să constate ceea ce gardianul parkingului

știa deja: femeia era decedată. O ambulanță fu chemată și cadavrul evacuat.

Trei zile mai târziu, Katinka Olsson urma să fie incinerată și nimeni n-avea să simtă nevoia să ridice o stelă peste rămășițele pământești ale acestei prostituate în vârstă de aproape patruzeci de ani. Cei patru copii, pe care-i adusese pe lume înainte de a împlini treizeci de ani, nu vor ști niciodată că mama lor biologică păstra câte o poză de bebeluș a fiecăruia dintre ei în portofelul său, care nu conținea de altfel nimic altceva; poze vechi cu marginile uzate, zdrențuite, singura avere a Katinkăi Olsson.

Murise din pricina unei supradoze și nimeni nu se va interesa vreodată de ea. Nimeni nu va purta doliu, nimeni nu se va întreba vreodată de ce o curviștină moartă era curată, mirosea bine și purta haine impecabile, chiar dacă uzate.

Nimeni.

*

Locuința lui Vibeke Heinerback îl surprinse.

De unde stătea, în mijlocul acestui salon relativ mare, avea impresia că ea era o persoană mult mai complexă decât cea pe care reușise să o contureze mass-media.

Reflectând la asta, nu-și amintea să fi văzut reportaje despre casa lui Vibeke Heinerback. Yngvar Stubø își petrecuse dimineața consultând un impresionant vraf de interviuri și tăieturi diverse, redarea colorată și politicoasă a unei vieți în aparență fericite...

Când iubitul ei o ceruse în căsătorie, cuplul plecase cu *Se og Hør*¹⁵ la Paris. Fotografii în care apăreau, mereu unul în brațele altuia, în fața Turnului Eiffel, sub Arcul de Triumf, în fața magazinelor de firmă de pe Champs-Élysées și pe străzile din Montmartre, te duceau cu gândul la campaniile publicitare din anii șaptezeci. Vibeke și Trond aveau amândoi părul blond-șters și erau îngrijiți până în cele mai mici detalii. Inspirau siguranță de sine, cu cămășile lor cu motive psihedelice pastel pe măsură. Doar paharele de vin, ridicate în câteva poze, destrămau iluzia. Ar fi trebuit să fie sticle de Coca-Cola.

La alegerea lui Vibeke Heinerback drept cel mai tânăr șef de partid din Norvegia, o turmă de jurnaliști putuseră s-o urmărească până în pat, după mitingul național. Cotidienele și săptămânalele se concentraseră pe baia ei de seară. Cu un picior stâng fin și bine conturat pe marginea căzii, într-un ocean de bule roz, Vibeke Heinerback ridica o cupă de șampanie spre cititor. Dacă e să dăm crezare legendei, era în pragul unei crize de

surmenaj.

Fotografia fusese făcută într-o cameră de hotel.

Vibeke Heinerback întruchipa pe deplin conceptul de reușită a tinereții scandinave. Câțiva ani la BI⁶, asta era toată pregătirea de care avusese parte înainte ca politica să o absoarbă complet. Sfida, în pantofi cu tocuri înalte, zăpada topită de pe Karl Johan⁷, dar se lăsa fotografiată și în cizme de cauciuc pe câmpurile din jurul orașului. La Parlament, era mereu îmbrăcată corect. Urma întocmai codul vestimentar în timpul dezbatelor televizate, dar, când participa la emisiuni de calitate mai slabă, dădea dovadă de un gust care-i adusese, în urmă cu un an, locul trei pe lista femeilor cel mai bine îmbrăcate din țară. Are într-adevăr simțul detaliilor impertinente, spunea admirativ juriul. Și va avea, în mod evident copii. Mai târziu, zâmbea în fața jurnaliștilor indiscreți, care-i urmăreau ascensiunea în sânul unui partid pe care cele mai bune sondaje îl situau pe unul dintre primele locuri.

Yngvar simți un soi de culpabilitate față de prejudecățile lui, cercetând cu privirea salonul pentru a treia oară. Ochii i se opriră pe un frumos abajur din sticlă albă, lăptoasă. Trei tuburi subțiri din oțel susțineau pălăria și făceau instrumentul să semene cu un OZN scos dintr-un film din anii '50. Mobilierul salonului era remarcabil. O canapea de colț de culoare crem și o masă din sticlă și metal. Scaunele erau portocaliu-aprins, o culoare pe care o regăseai în pete mici într-un gigantic tablou abstract agățat pe peretele opus. Toate suprafețele plane erau curate. Nu mai era niciun alt obiect decorativ în afară de o vază de Alvar Aalto⁸, așezată pe bufetul sobru. Un buchet de lalele se ofileau de sete.

Supportul pentru ziare, din metal, era plin până la refuz. Yngvar răsfoi un exemplar din *Her og Nå*⁹. Două divorțuri, a cincizecea aniversare a unui artist și greșeala fatală al unui cântăreț de *dance* toxicoman împodobeau coperta.

În măsura în care Yngvar o cunoștea pe Vibeke Heinerback, trebuia s-o admire, fără voia lui, pentru faptul că percepea instinctiv nevoia oamenilor de a li se propune soluții facile. În schimb, nu găsisese niciodată la ea o reală pricepere politică, o poziție etică sau superioară. Vibeke Heinerback considera că prețul carburanților trebuia să scadă și că modul în care se asigura îngrijirea persoanelor în vârstă era o rușine pentru națiune. Recomanda o diminuare a impozitelor și o întărire a efectivelor de poliție. Comerțul cu Suedia era un protest foarte natural din partea oamenilor, afirma ea; când politicienii alegeau să fixeze prețul alcoolului mai sus decât oriunde în Europa era problema lor.

Așa o văzuse el: simplă, superficială și de o inteligență foarte relativă.

Puțin cultivată, gândea el; într-un interviu, apăruse informația că îl considera pe așa-zisul ei autor preferat, Ayn Rand²⁰, bărbat.

Probabil că jurnalistul era puțin cam mărginit, își zise Yngvar Stubø, studiind salonul cu și mai multă atenție. Nu Vibeke Heinerback.

Își lăsa degetele să alunece ușor pe cotorul cărților care se aliniau pe etajerele acoperind doi pereți ai salonului, din pământ până în plafon. *The Fountainhead* se dezmembra de cât fusese citită și răscită; alături de ea, se afla o ediție de buzunar din *Atlas Shrugged*. O vastă biografie a excentricei autoare și filosoafe era într-o stare atât de deplorabilă, încât mai multe pagini se desprinseseră când Yngvar încercă să vadă ex-librisul.

Jens Bjørneboe și Knut Hamsun, Per Olov Enquist, Günter Grass și Don DeLillo, Lu Xan și Hannah Arendt. Nou și vechi în același timp, în ceea ce putea să semene cu o logică, o schemă afectivă. Yngvar înțelese brusc totul.

— Privește, îi zise el lui Sigmund Berli, tocmai întors din dormitor. Literatura ei preferată este aranjată între nivelul umărului și cel al capului! Cărțile care n-au fost aproape niciodată atinse sunt fie jos, fie foarte sus.

Se înalță pe vârfuri și arată o antologie de scriitori chinezi de care nu auzise niciodată. Apoi se lăsa pe vine, apucă o carte de pe raftul de jos și suflă praful de pe ea.

— Mircea Eliade, citi el.

Dădu din cap și puse cartea la loc.

— E genul de chestii pe care le citește sora lui Inger Johanne. N-aș fi crezut asta despre domnișoara Heinerback.

— Sunt și multe romane polițiste.

Sigmund Berli își plimbă mâna peste rafturile dinspre ușa de la bucătărie. Yngvar miji ochii spre titluri. Erau toate acolo. *The grand old ladies* din literatura britanică și americanii aroganți din anii '80. Clasici precum Chandler și Hammett figurau în ediții de lux americane alături de un catalog aproape complet al literaturii polițiste norvegiene din ultimii zece ani.

— Oare ar putea fi cărțile prietenului ei?

— El tocmai s-a mutat. Alea sunt aici de ceva timp. Mă întreb de ce ea... de ce n-a spus nimic despre toate astea?

— Despre ce? Despre faptul că citea?

— Da. Vreau să zic, astăzi, am citit o grămadă de interviuri care conturează portretul unei persoane destul de insipide. Un animal politic, dacă vrei, dar care se interesează mai mult de afaceri izolate decât să lege lucrurile între ele. Chiar în aceste... – Yngvar desenă un chenar în aer înainte de a continua – ... rubrici, nu așa se numesc? Aceste cadre de întrebări standard, ea n-a pomenit niciodată nimic de... asta. Ziare, asta

răspundea când era întrebată ce citește. Cinci ziare pe zi și nu mai avea prea mult timp pentru altceva.

— E posibil să fi citit înainte. Mai demult, vreau să zic. Și să nu mai fi avut timp după aceea.

Sigmund plecase în bucătărie.

— Ia te uită la asta!

Bucătăria constituia un ciudat amestec de vechi și nou. Dulapurile oblice probabil că datau chiar din perioada de după război. Când Yngvar deschise una dintre uși, aceasta alunecă ușor și fără zgomot pe niște șine moderne din metal și plastic. Chiuveta era enormă, așezată pe un suport care ar fi putut figura într-un film din anii '30. Plăcuțele din porțelan indicând apa caldă și rece cu litere drăguțe roșii și albastre erau uzate și scrisul aproape că nu se mai vedea. Suprafețele pentru scurs vasele erau închise la culoare și mate.

— Ardezie, constată Yngvar, ciocnind ușor cu degetul în piatră. A preferat să restaureze o bună parte din vechiul mobilier. Și să-l combine cu elemente mai recente.

— Are clasă, răspunse Sigmund cu o voce ezitantă. E destul de mare, nu?

— Da. Și scumpă.

— Cât câștigă ei la Storting²¹?

— Nu destul, răspunse Yngvar ciupindu-și linia nasului. Când a venit poliția aici?

— Pe la ora șapte, azi-dimineață. Tipul ei, Trond Arnesen, devastase complet locul. Vomitase și făcuse ravagii în apartament. O târâse pe Julieta lui jos din pat – și trec peste amănunte. Ai văzut camera?

— Hmm.

Yngvar se apropie de fereastră. Întunericul după-amiezii era mai dens înspre est, iar un strat compact de nori deasupra orașului Lillestrøm anunța căderi de zăpadă în timpul nopții. Împinse cu prudență o masă de bucătărie în formă de arc de cerc și își apropie mult fața de fereastră, fără să o atingă. Rămase un moment așa, cufundat în gândurile sale, fără să răspundă la comentariile lui Sigmund, care se îndepărtau pe măsură ce colegul lui făcea turul casei.

Consultă busola ceasului său de mână sofisticat. Și desenă mental o hartă. Făcu atunci un pas înapoi și închise un ochi fără a înceta să privească afară.

Tăind cei trei brazi din capătul grădinii, dând la o parte micuța colină din nord-est și sărind peste o mică parcelă aflată la câteva sute de metri, vedeai casa în care fusese ucisă Fiona Helle cu doar șaptesprezece zile înainte.

Nu puteau fi mai mult de cinci sute de metri între cele două locuri.

*

— Există cea mai mică posibilitate? A unei legături, vreau să zic?

Cu gesturi nerăbdătoare, Yngvar Stubø își umplu farfuria cu cartofi mai puțin prăjiți înainte de a întinde brațul către flaconul Heinz.

— Chiar trebuie să pui ketchup pe orice?

— Crezi? Că există o legătură?

— Plec! strigă Kristiane de la intrare.

— Fir-ar să fie, oftă Inger Johanne înainte de a o lua la fugă spre scară, cu Ragnhild în brațe. Nu doarme!

Kristiane avea vârful nasului lipit de ușă. Fermoarul Eclair de la pufoaica ei roșie era tras până sus. Își legase strâns fularul la gât, iar căciula îi venea până pe ochi. Cizma stângă era în piciorul drept și invers. În fiecare mână ținea strâns câte o mânășă.

— Plec, insistă ea, apăsând cu toată greutatea pe clanța ușii.

— Nu acum, răspunse Inger Johanne, dându-i bebelușul lui Yngvar. E mult prea târziu. E trecut de ora nouă. Te culcaseși și... Nu vrei s-o ții un pic pe Ragnhild? Nu e drăgălașă?

— Urâtă! scuipe Kristiane. Plod îngrozitor.

— Kristiane!

Vocea lui Yngvar Stubø era atât de tăioasă, încât Ragnhild începu să plângă.

O legănă, frustrat, și murmură câteva cuvinte lângă pledul moale în care era înfășurată. Kristiane începu să urle. Sărea de pe un picior pe altul, lovindu-se cu pumnii în gură. Urletul se schimbă într-un horcăit răgușit și descumpănit.

— Tata, bombănea ea din când în când. Mă duc la tata.

Inger Johanne făcu un gest amplu cu brațele și se întoarse spre Yngvar care urca din nou scara.

— Poate e cel mai bine așa, încercă ea. Cred că...

— Nici nu se pune problema, o întrerupse Yngvar. A petrecut o săptămână la Isak. Acum, o să rămână la noi. Este important să aibă senzația că participă. Că e integrată. Că e...

Plânsetele bebelușului se opriră în sfârșit. O pată de culoare roșu-închis se forma pe obrazul roz. Părul de pe cap era pufos. Fetița își mișcă brusc genele, involuntar, ca după o lungă perioadă de somn profund. O grimasă îi dezveli gingiile.

— Că e sora ei, termină el calm, atingând ușor cu buzele pielea copilului.

Kristiane trebuie să rămână la noi. Va putea să se întoarcă la Isak peste câteva zile.

— Tata! Mă duc la tata!

Yngvar coborî până la ușa cu tambur de la parter. Căldura cablurilor din podea îi ardea talpa piciorului prin șosete; se temea ca electricianul să nu fi comis o eroare în timpul renovării. Numai Dumnezeu știe când vor avea timp să se ocupe de problema asta. Îi dădu bebelușul înapoi lui Inger Johanne cu multă precauție.

— Și uite-l pe mormolocul Fabilius, strigă el ridicând-o pe Kristiane pe umeri, înainte de a urca iar scările patru câte patru.

— Nu, pufni Kristiane fără voia ei în momentul în care el îi scoase o cizmă, pe care o aruncă într-un ghiveci de flori. Nu!

— Din asta o să iasă un copăcel cu cizme peste o săptămână sau două. Și aia...

O aruncă pe cealaltă într-un coș de hârtii.

— N-avem nevoie de ea, declară, aruncând-o pe fetiță rapid în sus pentru a o prinde ferm în brațe. Mormolocii nu poartă pantofi. Acolo!

Deschise cu o lovitură zdravănă de picior ușa de la camera copiilor. Și o dezbracă pe Kristiane într-un ritm infernal. Din fericire, ea mai purta încă pijamaua pe sub hainele de stradă.

— Repede, găfâi el, sau mormolocul o să moară de cald. Și acum, număr.

— Nu! urlă Kristiane fericită, băgându-se sub plapumă.

— Unu, începu el. Doi. Trei. Magia funcționează. Fabilius doarme.

Apoi trânti ușa și ridică din umeri.

— Poftim!

Inger Johanne o ținea pe Ragnhild pe umărul ei, fără să spună nimic.

— Asta fac când suntem singuri, se scuza el pe un ton glumeț. Rapid și eficace. Tu crezi că e vreo legătură? Între uciderea Fionei Helle și cea a lui Vibeke Heinerback?

— În felul ăsta o culci pe fetiță?

Inger Johanne nu-l slăbea din ochi, incredulă.

— Hai, las-o baltă. Doarme deja. E magie. Vino. Intră în salon cu pas târăgănat și începu să debaraseze masa. Resturile alimentare merseră la gunoi, cu excepția cartofilor sote pe care îi termină. Grăsimea îi curgea pe degete și, când își mai puse vin, sticla fu cât pe ce să-i alunece din mână.

— Oops... Tu vrei? Să știi că asta nu mai are importanță. Un păhărel n-o să-i facă rău lui Ragnhild.

— Nu, mersi. Dacă...

Inger o puse cu delicatețe pe Ragnhild în leagănul portabil pe care Yngvar acceptase în sfârșit să-l aducă și să-l scoată din salon, în funcție de

locul unde se aflau. Deocamdată, era la capătul canapelei.

— Poate un păhărel, răspunse ea așezându-se la masa goală. Ștergi cu o cârpă, te rog?

Cu o expresie neutră, aproape indiferentă, ea luă documentele pe care Yngvar i le aruncase când se întoarse. Dosarul era subțire. De data asta, nu erau fotografii. Câteva rapoarte, două note manuscrise și o hartă a orașului Lørenskog, cu o cruce roșie indicând locuința lui Vibeke Heinerback, erau prinse cu agrafe împreună, fără ca Inger Johanne să poată distinge în asta vreo logică bine definită.

— Nu prea aveți pe ce să vă bazați nici în cazul ăsta, din câte văd eu.

— S-a descoperit crima azi-dimineață!

— Și ai triat documentele. Voiai să mă scutești de fotografii?

— Nu.

El părea sincer și se așeză scărpinându-se în cap.

— Nu s-au făcut încă destule fotocopii, adăugă el căscând. Dar n-ai ratat nimic. Nu e plăcut la vedere. Mai ales că...

— Mulțumesc, mulțumesc.

El îi arătă amândouă palmele, clătinând din cap.

— Ai fost destul de precis la telefon. Din acest punct de vedere, iată că au, în orice caz, ceva în comun. Execuții relativ oribile. Cele două cadavre sunt, pur și simplu, mutilate.

Un rid apără între sprâncenele lui Yngvar. Își lăsa capul într-o parte și buzele i se mișcară, ca și cum voia să vorbească, dar fără să știe exact ce să spună.

— Mutilate, repetă el în cele din urmă. Să tai limba cuiva te trimite indiscutabil cu gândul la conceptul de mutilare. Și în ceea ce-o privește pe Vibeke Heinerback...

Acea expresie de îndoială reapăru. El clipi din ochi, fără să-i deschidă complet, clătinând aproape imperceptibil din cap, ca și cum scenariul unui ucigaș care vâna celebrități feminine reprezenta prea mult pentru el. Aruncă o privire în colț, către leagăn.

— Crezi că ea poate să înțeleagă ceva din toate astea?

— N-are decât trei săptămâni.

— Dar, știi, creierul este un burete. Poate că inconștient înțelege totul și înregistrează. Și, cine știe, poate că o s-o marcheze mai târziu.

— E stupid.

Ea întinse mâna pe deasupra mesei și o puse pe obrazul lui.

— Ți-e teamă ca presa să nu aibă dreptate. Ai văzut edițiile speciale ale ziarelor?

Yngvar scutură din cap. Ea continuă.

— Se dedau la un adevărat spectacol. Trebuie să fie groaznic pentru ei că nu s-a descoperit cadavrul decât dimineață și că știrea a fost comunicată publicului și mai târziu. Edițiile speciale sunt prost făcute. Pline de speculații, de date foarte relative când nu sunt false, din puținul pe care l-am putut afla de la tine. Ucigașul de celebrități, așa îl numesc. Pe vinovat.

— Sau pe *vinovată*, adăugă Yngvar, luându-i mâna.

I-o sărută.

— Sau pe *vinovată*, de acord. Nu fi așa de chițibușar. Din fericire, cei de la jurnalul de știri au fost un pic mai obiectivi, dar și ei brodau pe ipoteza unui nebun obsedat de femei frumoase și realizate. Colac peste pupăză, VG a avut timp să-i ceară unui psiholog recunoscut să întocmească profilul unui misogin respins de mama lui, frustrat din punct de vedere sexual, handicapat.

Ea râse încetișor și bău o gură de vin.

— Știi, nu realizez decât acum cât e de bun. După ce n-am mai băut zece luni, vreau să spun.

— Ești...

— Frumoasă, completă ea, zâmbind larg. Tu ce crezi?

— Despre tine?

— Despre legătura dintre crime. Ideea nu poate fi complet fantezistă. Tu, Sigmund și mulți alții lucrați la ambele cazuri. Cele două crime...

— ... au avut loc la Lørenskog, cele două victime sunt femei cunoscute, personalități remarcabile din mass-media, amândouă...

— ... au prestanță. Aveau, în orice caz.

Ea răsuci paharul în mână și vorbi mai departe.

— Și, în ambele crime, făptașul a lăsat un mesaj, profanarea simbolică a cadavrului.

Vorbea mai încet acum. Vocea îi devenise gravă, ca și cum propriul raționament o înspăimânta.

— Presa nu știe încă nimic de carte, răspunse el. De Coran. De fapt, era lipită cu scotch între coapse. Se pare că scopul era să i-o înfigă în păsărică, dar...

— Nu folosi genul ăsta de expresii!

— Vagin, poftim. Cartea era prinsă cu scotch de coapsă, lângă vagin.

— Sau lângă anus.

— Sau lângă anus, repetă el uimit. Era probabil o chestie pe care voia s-o transmită în felul ăsta! *Up yours*, dacă vrei!

— Nu e imposibil. Și altceva?

Yngvar clătină din cap și ea turnă și restul sticlei în paharul lui. Inger Johanne doar gustase dintr-al ei.

— Dacă trebuie într-adevăr să căutăm punctele comune dincolo de tot ceea ce sare în ochi, lucru care poate fi perfect întâmplător, în mod evident forța simbolisticii este cea care mă frapază, reluă ea. Să tai limba cuiva și să o despici în două este o acțiune atât de banală, atât de evidentă în simbolistica ei, încât ajungi să crezi că ucigașul a devorat prea multe cărți despre indieni în copilărie. O biblie musulmană în dos nu este nici ea ceva prea obscur ca mesaj.

— Nu cred că noii noștri compatrioți apreciază faptul că tu califici Coranul drept biblie, comentă Yngvar, ridicând o mână la ceafă. Vrei să...?

Cu un zâmbet resemnat, ea se ridică și se duse să se așeze în spatele lui. Își rezemă spinarea de blatul de lucru și apucă ferm mușchii cefei lui Yngvar.

Era atât de lat în spate. Enorm; mușchii lui formau pachete tari sub pielea uimitor de moale. Talia lui era cea care o atrăsese, în primul rând; fusese sedusă de un bărbat care putea să cântărească o sută cincisprezece kilograme fără să pară gras. Chiar după ce se mutaseră împreună, ea îl pusese la regim. Din grijă pentru sănătatea lui, spusese ea; abandonase lupta după trei săptămâni. Faptul că mânca mai puțin nu-l făcea pe Yngvar agresiv. Îl debusola. Într-o după-amiază, când își ștersese ceea ce puteau fi considerate niște lacrimi în fața unei farfurii cu o cină²² formată dintr-o bucată de morun fiert fără unt și fără slănină, dintr-un cartof și dintr-o lingură de morcovi fierți la aburi, înainte de a pleca la baie și de a nu se mai arăta pe toată durata mesei, proiectul fusese suspendat. El puneă unt peste orice, sos pe multe chestii și considera că o cină decentă trebuia neapărat să se termine cu un desert.

— E bineînțeles prea devreme s-o spui, continuă Inger Johanne, înfigându-și degetele mari în mușchii aflați între omoplați și coloana vertebrală. Dar eu nu m-aș grăbi să spun că e vorba de același ucigaș.

— Evident că nu considerăm asta ca un fapt cert, gemu el. Mai sus. Un pic mai sus! Apropo, numai ideea mă terorizează. Vreau să spun... Ohh! Acolo, da.

— Vrei să spui că, dacă vorbim într-adevăr de un singur asasin, puteți să vă așteptați și la alte victime.

Mușchii lui Yngvar se întăriră sub mâinile soției lui. Se ridică, o împinse ușor și își puse cămașa. Respirația lui Ragnhild ajungea până la ei în mici pufnete scurte și o pisică se freca în mod evident de peretele exterior al casei. Tânguirea ei sfâșia liniștea serii și Inger Johanne avu senzația că putea să simtă mirosul de pipi de pisică până la primul etaj.

— Poți să mă ajuți? întrebă Yngvar, cu o voce insistentă acum. Poți să descifrezi ceva aici?

— Am prea puține elemente. Și tu o știi. Trebuie să mă uit peste... Îmi trebuie...

Începu să râdă resemnată și desfăcu brațele.

— Dumnezeuule! Bineînțeles că nu, nu pot să vă ajut. Am un nou-născut de care trebuie să mă ocup! Sunt în concediu! Evident, putem discuta un pic, așa, și...

— Nimeni în țara asta nu se pricepe la asta la fel de bine ca tine. De fapt, nu există niciun *profiler* aici și noi...

— Sunt orice în afară de *profiler*, se înfurie ea. De câte ori trebuie să ți-o repet? Așa m-am săturat de...

— OK, o întrerupse el, arătându-i palmele în semn de pace. Dar știi prea multe despre subiect ca să nu fii. Și nu mai cunosc pe nimeni care să fi urmat cursurile unuia dintre cei mai buni agenți FBI...

— Yngvar!

În ajunul căsătoriei lor, el promisesese solemn și cu mâna pe inimă să nu mai pună niciodată întrebări despre trecutul lui Inger Johanne la FBI. Se certaseră violent, ca doi străini, ea proferând termeni pe care Yngvar n-o credea capabilă să-i folosească, iar el căzând pradă furiei nedisimulate când înțelesese că o perioadă importantă din viața consoartei lui rămânea în umbră.

Dar ea nu voia să-și împărtășească amintirile. Niciodată, cu nimeni. Ca tânără studentă la psihologie în Boston, avusese șansa să participe la un *profiler course* organizat de Biroul Federal de Investigații. Instructorul era Warren Scifford, o legendă, la numai cincizeci de ani, atât pentru talentul lui, cât și pentru puținele scrupule pe care le avea atunci când dădea peste studente promițătoare. I se spunea *The Chief* și Inger Johanne avusese încredere în acest șef mai bătrân cu aproape treizeci de ani decât ea. Încet-încet, se crezuse specială, într-o oarecare măsură. Aleasă de el și de FBI, credea evident că Scifford își va părăsi soția imediat ce copiii vor fi un pic mai mari.

Totul eșuă și aproape că o costă viața. Sări în primul avion spre Oslo, își începu studiile de Drept trei săptămâni mai târziu și susținu un masterat în timp record. Warren Scifford era un nume pe care încercase să-l uite timp de aproape treisprezece ani. Perioada petrecută la FBI, lunile cu Warren și catastrofa care-l făcuse pe *The Chief* să suporte o penalizare de șase luni, făcând muncă de birou, înainte de a redeveni unul dintre tipii nemaipomeniți, erau un capitol din viața ei care îi revenea uneori vag în minte, fără să vrea și provocându-i mereu o ușoară greață, dar despre care nu mai voise niciodată să vorbească, în nicio împrejurare.

Problema era că Yngvar îl cunoștea pe Warren Scifford. Se văzuseră

ultima oară vara trecută, când Yngvar se dusesse la o reuniune internațională a poliției la New Orleans. Îi pomenise numele întâmplător, la masă, și Inger Johanne spărsese două farfurii într-un brusc acces de furie. Fugise apoi în camera de oaspeți, se încuiase acolo și bocise până adormise. Timp de trei zile, Yngvar nu scosese de la ea decât cuvinte monosilabice.

Și acum era din nou periculos de aproape de a-și încălca promisiunea.

— Yngvar, repetă ea cu o voce tăioasă. *Don't even go there!*

— Relaxează-te! Dacă nu vrei să ne ajuți, nu ne ajuți și gata.

El se lăsă pe scaun și afișă un zâmbet blând.

— La urma urmei, nu e problema ta.

— Nu mai fi așa, oftă ea.

— Să nu fiu cum? Spun doar ceea ce e evident. Nu e problema ta că niște femei celebre sunt ucise și mutilate în cartierele periferice din Oslo.

Își goli paharul și îl puse la loc pe masă, un pic cam prea brutal.

— Am copii, insistă Inger Johanne. Am o fetiță dificilă de nouă ani, un bebeluș de două săptămâni și multe altele de care să mă ocup ca să nu m-apuc să joc un rol central într-o anchetă dificilă de crimă!

— Super! Super, îți spun.

Yngvar se ridică brusc și se duse să ia două cupe de desert dintr-un dulap de deasupra blatului de lucru.

— Salată de fructe, anunță el. Vrei?

— Yngvar, serios... Așază-te. Putem... Sunt cu totul dispusă să discut despre cazurile tale. Așa, seara, când copiii sunt în pat. Dar tu știi la fel de bine ca mine că o slujbă de *profiler* presupune multă muncă, în multe domenii, și...

— Știi ceva? o întrerupse el trântind cupa de plastic pe masă atât de tare, încât stropi de frișcă săriră în toate părțile. Moartea Fionei Helle e problema ei. Tragică. Mamă a unui copil mic, soție, prea tânără pentru a muri. Vibeke Heinerback n-avea copii, de acord, dar găsesc totuși că, la douăzeci și șase de ani, e cam prea devreme să dai ortul popii. În fine, lăsând toate astea la o parte... Oamenii mor. Oamenii sunt asasinați.

Își plimbă o mână pe linia nasului, acel nas bine format ale cărui nări fremătau în puținele dăți când el se înfură cu adevărat.

— O persoană este ucisă la fiecare două zile, în această țară. Ceea ce mă scoate din sărite este că... Asta mă sperie...

Surprins de termenul folosit, se bâlbâi înainte să repete:

— Asta mă sperie. Mi-e frică, Inger Johanne. Nu înțeleg nimic din aceste crime. Există atâtea puncte comune între ele, încât singurul lucru la care mă gândesc este...

— Momentul în care va apărea următoarea victimă, îl ajută Inger Johanne, văzând că el nu mai reușea să termine fraza.

— Da. Și din cauza asta solicit ajutor. Știu că îți cer mult. Știu că ai multe de făcut cu Kristiane și Ragnhild, cu mama ta și casa...

— OK.

— Ce?

— E-n regulă. O să văd ce pot face.

— Vorbești serios?

— Da. Dar îmi trebuie toate datele. Despre amândouă victimele. Și să fie clar încă de pe-acum: pot să mă retrag în orice moment.

— În orice moment, încuviință el cu hotărâre. Trebuie să... Pot să iau un taxi ca să mă duc la birou și...

— E aproape zece și jumătate.

Râsul ei era anemic. Era un râs totuși, gândi Yngvar. Îi examinează fața, în căutarea unei urme de agasare, un tremur al buzei inferioare, un mușchi desenând o umbră pe pomete. Nu văzu decât colțurile gurii ei adâncite de zâmbet și un lung căscat.

— Mă duc să văd ce fac fetițele, conchise ea.

Lui Yngvar îi plăcea felul ei de a merge. Era suplă fără a fi firavă. Chiar și acum, la numai câteva săptămâni de la naștere, se deplasa cu o sprinteneală tinerească ce îl făcea să zâmbească. Șoldurile îi erau strâmte, umerii drepți. Când se aplecă asupra lui Ragnhild, părul îi căzu pe față, mlădios și în dezordine. Și-l dădu după ureche și spuse câteva cuvinte. Ragnhild sforăia ușor.

Yngvar o urmă în camera Kristiane. Ea deschise ușurel ușa. Puștoaica dormea cu capul la piciorul patului, cu plapuma sub ea și cu geaca de iarnă pe post de plapumă. Respira regulat. Un ușor miros de somn și de lenjerie de pat curată umplea camera și Yngvar o cuprinse pe Inger Johanne cu brațele de mijloc.

— Orice-ar fi, chestia asta a funcționat, șopti el și putu s-o audă cum râde. Magia a funcționat.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

Inger Johanne rămase neclintită. Yngvar nu-i dădea drumul. O vagă angoasă pe care încercase s-o țină la distanță toată după-amiaza o cotropea. O sesizase pe la ora unu în timpul unei conversații telefonice cu Yngvar, care îi explicase succint de ce avea să întârzie, și și-o reprimase. Își făcea mereu multe griji. Pentru copii, pentru mama ei, care începuse să facă prostii după cel de-al treilea infarct al soțului ei și care nu-și mai amintea uneori ce zi era, pentru cercetările ei, pe care nu știa când o să le

reia. Pentru împrumutul imobiliar și pentru frânele proaste ale mașinii. Pentru indulgența demonstrată de Isak în materie de fixare a limitelor și pentru războiul din Orientul Mijlociu. Avea mereu un motiv de îngrijorare. În după-amiaza aceea, consultase una din nenumăratele lucrări medicale pentru a ști dacă petele albe de pe incisivii Kristianeii puteau fi un simptom al excesului de lapte sau al vreunei alte neglijențe în alimentația ei. Angoasă, muștrări de conștiință și sentimentul de nereușită constituiau o stare normală în care se obișnuise încet-încet să trăiască.

Asta, totuși, era ceva diferit.

În semiîntineric, cu căldura lui Yngvar în spate și cu sunetul răsuflării copilei adormite pe canapea ca un remember al fericirii și al securității cotidiene, îi era imposibil să precizeze neplăcerea resimțită, senzația de a ști ceva ce nu reușea să-și amintească.

— Ce este? murmură Yngvar.

— Nimic, răspunse ea cu voce scăzută înainte de a închide cu precauție ușa de la camera copiilor.

*

Trecuseră ani de zile de când nu se mai aventurase să bea cafea într-un avion. De data asta, simțise totuși o aromă atât de suavă răspândindu-se în cabină, încât se întrebese instantaneu dacă nu cumva se afla un barista²³ la bord.

Stewardul responsabil cu rândul ei de scaune cântărea probabil lejer peste o sută de kile. Transpira ca un porc. În mod normal, broboanele de sudoare nu prea atrăgătoare care se desenau pe pânza de culoare deschisă a cămășii lui ar fi enervat-o. Stewardesele bărbătoase nu-i puneau probleme. Dar trebuia să admită că versiunea mai feminină era de preferat, gândi corpolenta femeie care privea acum către sud-est, prin fereastra panoramică, spre colina care domina Villefranche. În general, stewarzii aveau o ușoară adâncitură în încheietura mâinii care le dădea un oarecare farmec și foloseau loțiuni după ras amintind mai mult de parfumuri primăvăratice decât de mosc masculin. Acest vier cu părul roșcat era în consecință o excepție uimitoare. În mod normal, l-ar fi ignorat. Dar mirosul de cafea o întorsese pe dos. Ceruse să fie servită de trei ori, și încă zâmbind.

Și vinul îi plăcea acum.

Descoperise în sfârșit că prețul cerut de Vinmonopolet²⁴, după ce marfa fusese adusă în Norvegia cu mii de precauții și, în consecință, cu un cost suplimentar, era identic cu cel pe care îl avea orice pivnicer din vechiul

oraș. De neînțeles, gândi ea, dar adevărat. În după-amiaza aceea, desfăcuse o sticlă de douăzeci și cinci de euro și băuse un singur pahar. Nu-și amintea să fi băut un vin mai bun. Tipul de la magazin o asigurase că, odată deschis, va ține câteva zile. Își dorea să aibă dreptate.

Toți acești ani, gândi ea trecându-și o mână prin păr. Toate aceste proiecte, care nu-i aduceau niciodată nimic altceva decât bani și neplăceri. Toată această știință, folosită doar pentru a satisface alte persoane.

În dimineața aceea, simțise sulita iernii în aer. Februarie era luna cea mai friguroasă pe Coasta de Azur. Marea nu mai era azurie. Acoperită de o spumă gri, urla fără forță spre ea, în timpul plimbărilor sale repetate pe plajă în cursul cărora profita de singurătate. Majoritatea copacilor își pierduseră frunzele. Doar câteva conifere mai aruncau încă străluciri verde-închis de-a lungul drumurilor. Chiar și poteca spre Saint-Jean, unde copiii de bani gata, însoțiți de mamele lor filiforme și de tații milionari, masacrau orice idilă cu lovituri de decibeli, era pustie. Ea se oprea adesea. Din loc în loc, își aprindea câte o țigară, deși se lăsase de fumat de ani de zile. Simțea un ușor parfum de gudron pe limbă. Era bun.

Începuse să se plimbe. Agitația care o tulburase atât de demult, încât abia își mai amintea, avea o altă savoare. Avea impresia că se înțelesese pe sine în sfârșit, că își dăduse seama de faptul că trăise prea mult într-o așteptare sterilă. Își risipise ani din viață așteptând ceea ce nu se întâmplă niciodată, gândi ea, lipindu-și mâna de geamul rece al ferestrei.

— Evenimentele să se întâmple pur și simplu, murmură și văzu un nor trecător de abur gri pe hublou.

Mai simțea încă această agitație, această vagă tensiune în tot corpul. Dar în timp ce, în trecut, această tulburare o trăgea mereu în jos, acum simțea o frică dătătoare de putere.

— Frica, murmură ea cu satisfacție, lăsându-și mâna să mângâie geamul cu gesturi îndelungi și leneșe.

Alese termenul cu grijă. O frică zdravănă, vie, arzătoare, iată ce simțea. Era ca și cum ar fi îndrăgostită, își imagina.

În timp ce, în trecut, fusese deprimată fără să plângă, obosită fără să poată dormi, își percepea acum existența cu atâta forță, încât izbucnea în râs în fiecare clipă. Dormea bine, chiar dacă o senzație o trezea constant, o senzație care semăna cu... fericirea.

Alese cuvântul fericire, chiar dacă era unul încă prea puternic.

Unii ar califica-o, cu siguranță, drept o solitară. Era convinsă de asta, dar nu se îngrijora deloc. Dacă ar ști ce gândea ea cu adevărat despre toți cei care credeau că o cunosc și că știu ce face. Majoritatea se lăsau orbiți de succes, chiar dacă ea locuia într-o țară unde modestia era o virtute și

independența păcatul cel mai mare dintre toate.

O furie stranie, nedefinită, se nascu în ea. Pielea i se contractă, își trecu o mână rece peste brațul stâng și simți cât de compactă era densitatea cărnurilor ei, dure și înghesuite, ca și cum pielea ar fi fost ceva prea strâmt.

De mult nu se mai obosise să se gândească la trecut. Nu merita efortul. Dar, în aceste ultime săptămâni, totul se schimbase radical.

Se născuse într-o sâmbătă ploioasă din noiembrie 1958. Încă de la primele îngrijiri acordate acelei fete pe jumătate moartă, orfană de mamă la doar douăzeci de minute de la venirea ei pe lume, Norvegia dăduse bine de înțeles lumii că era țara unde nimeni nu trebuia să creadă că se putea întâmpla orice.

Tatăl ei era în străinătate. Nu avea bunici. Una dintre infirmiere voise să o ia la ea acasă atunci când revenise în sfârșit la viață. Infirmiera considera că fetița avea nevoie de mai multă atenție și afecțiune decât putea să-i ofere un serviciu în trei schimburi dintr-un spital. Nu se voiau totuși tratamente speciale de acest tip în țara adeptă a egalitarismului unde nou-născuta era acum un nou cetățean. Ea rămăsese într-un colț al secției de pediatrie, cu mese și schimbatul scutecului la ore fixe, până când tatăl se întorsese în sfârșit, trei luni mai târziu, și o recuperase pentru a o integra într-o existență în care o nouă mamă era deja prezentă.

— Amărăciunea nu e stilul meu, declară femeia adresându-se propriului chip reflectat neclar în geam. Amărăciunea nu e stilul meu!

N-ar fi folosit niciodată expresia *furie arzătoare*. Și totuși, acest clișeu îi veni în minte în momentul în care se întoarse cu spatele la fereastră și se întinse pe canapeaua mult prea elastică pentru a putea respira mai bine. Avea arsuri la stomac. Își ridică încet mâinile în dreptul feței. Mâini groase și boante, cu palme umede și unghii scurte. Le întoarse și remarcă o cicatrice pe dosul uneia dintre ele. Degetul mare avea o curbă nostimă. Încercă să-și amintească o poveste pe care o știa ascunsă undeva în memorie. Rapid, cu frenezie, își ridică mânecile puloverului, se răsuci și își atinse pielea. Căldura era puternică acum, nu mai reușea să înghită. Se așeză brusc și se privi, ca și cum corpul ei aparținea altcuiva. Își trecu degetele prin păr și simți grăsimea pielii capului pe vârful degetelor. Se scărpină până la sânge, lăsându-și urme mici pe craniu.

Își supse cu aviditate degetele. Simți un ușor gust metalic sub unghii; și le roase împreună cu fragmente de piele pe care le înghiți. Totul părea atât de clar. Era important să privească în urmă, era decisiv să conecteze propria ei poveste la un tot.

Nu încercase decât o singură dată mai înainte.

Când reușise în sfârșit să pună mâna pe un exemplar din epicriză,

descrierea seacă și ermetică a propriei sale nașteri, avea treizeci și cinci de ani și nu îndrăznea să citească nimic. Frunzărise paginile îngălbenite mirosind a arhive prăfuite pentru a avea confirmarea faptului că fusese temută, dorită și așteptată în același timp. Mama ei nu era cea care o adusese pe lume. Mama pe care o cunoscuse drept „mămică“ era o străină. O intrusă. Cineva pentru care ea n-avea nevoie să simtă ceva.

Nicio furie, niciun gol nu se insinuaseră în ea. Îndoind paginile la loc cu precauție, nu simțea decât oboseală. Sau mai degrabă o ușoară iritare, dar care o lăsa aproape indiferentă.

Nici măcar nu-și reglase conturile cu bătrânii.

N-avusese curajul.

Mama cea falsă murise la foarte puțin timp după aceea.

Erau zece ani de atunci.

Vibeke Heinerback o enervase mereu.

Vibeke Heinerback era rasistă.

Nu pe față, nu în mod evident, bineînțeles. Această femeie era totuși dotată cu o intuiție politică și cu o percepție aproape impresionantă a modului de funcționare a mass-mediei. În schimb, colegii ei de partid nu se zgârceau cu reflecțiile lor pe cât de stupide, pe atât de dezolante despre imigranți. Pentru ei, somalezii și chinezii erau la fel. Srilankezii bine integrați erau băgați în aceeași oală cu somalezii care nu erau buni de nimic. Pentru partidul lui Vibeke Heinerback, un negustor de fructe și legume pakistanez conștiincios reprezenta aceeași povară pentru societate ca și un arivist marocan venit în Norvegia cu gândul că se poate servi la fel de bine cu femei și cu resurse de la stat.

Bineînțeles, Vibeke Heinerback avea partea ei de responsabilitate în toate astea.

Femeia care își petrecea iarna singură pe Coasta de Azur se ridică subit și puse hotărâtă picioarele pe pământ. Se clătină ușor și o vagă amețelă o sili să întindă mâinile în față.

Totul se organiza atât de bine. Totul funcționa.

Râse, surprinsă de forța oscilațiilor ei.

Inspectarea locuinței cuiva îți spune mai mult decât mii de interviuri, gândi ea când îi trecu greața.

Seara se lăsa și voia să mai bea încă un pahar din vinul acesta bun din vechiul oraș. Lumina farului de la Capul Ferrat o surprinse cu ritmul fascicului său, când privi golful. La nord, erau aprinse felinare de-a lungul drumurilor care tăiau peisajul abrupt.

Era o specialistă în domeniul ei și, de acum înainte, nimeni în afară de ea n-avea s-o mai evalueze.

cinci

Faptul că trecuse prin apartamentul lui Vibeke Heinerback nu-i diminuase prejudecățile lui Yngvar, dar îl ajutase cel puțin să-și reprezinte modul în care avea să se desfășoare ceremonia comemorării. Își parcă mașina la oarecare distanță. Mașinile erau aranjate unele lângă altele de-a lungul șanțului, ceea ce făcea imposibilă circulația pe strada îngustă.

Fostul șef al partidului își pusese cu generozitate locuința la dispoziție. Vila imensă din apropierea pieței, la doar câteva sute de metri de fostele piste de la Fornebu, era lipsită de poluarea și vacarmul avioanelor după mutarea atât de așteptată a aeroportului. Cu vreo zece console, cu terase mari și două coloane ionice lângă intrare, casa nelocuibilă din bârne, cu partea din spate arcuită, se ridicase ca o pasăre phoenix într-o grădină care încă nu era decât argilă și pietriș cenușiu, fără zăpadă pe panta dinspre fiord.

Impresia pe care ți-o făceau persoanele îndoliate, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, era copleșitoare.

Ajungând la ușă, Yngvar salută o femeie și murmură niște condoleanțe, pentru mai multă siguranță. Habar n-avea cine era. După câțiva pași în hol, fu cât pe ce să se împiedice de un suport pentru umbrele. Cel puțin cincisprezece persoane așteptau să li se ia paltonul. Se simți dintr-odată tras de mânecă și, până să aibă timp să se întoarcă, un tânăr cu gâtul subțire, la care purta o cravată cu nodul prost făcut, îi luă paltonul și îl conduse cu amabilitate către unul dintre numeroasele saloane.

Yngvar se trezi imediat în mână cu un pahar cu picior plin pe jumătate. Fiindcă era cu mașina, se uită cu perplexitate în jurul lui, în căutarea unui loc unde să-l abandoneze.

— E fără alcool, îi șopti o voce.

O recunoscui imediat pe femeie.

— Mulțumesc, răspunse confuz, dându-se un pic mai într-o parte ca să nu blocheze ușa. Ați venit aici, după câte văd.

Încercă să-și înăbușe ultima frază și simți căldura cum îl învăluie.

— Da, răspunse cu amabilitate femeia, fără să ridice tonul în zumzăitul adunării. Suntem toți aici, în cea mai mare parte. Asta nu e o chestie politică. Este o tragedie care ne afectează pe toți.

Purta un costum negru ajustat pe corp, care, prin contrast cu părul blond, scurt, o făcea să pară mai palidă decât la televizor. Yngvar coborî privirea, mai mult din jenă, și observă că ambianța funebră n-o împiedicase pe șefa SV-ului să aleagă o fustă atât de scurtă, încât ți se părea că depășise cu cel puțin zece ani vârsta la care o putea purta. Dar picioarele ei erau frumoase și el se gândi brusc că trebuia să ridice capul.

— Și dumneavoastră sunteți un prieten de-al lui Vibeke? se interesă femeia.

— Nu.

El tuși ușor și întinse mâna. Femeia o apucă.

— Yngvar Stubø. Kripos. Departamentul de criminalistică al poliției. Încântat.

Ochii ei erau albaștri și vioi, iar lui i se păru ciudat felul în care-și înclina capul într-o parte, trecându-și paharul dintr-o mână în alta. Ea își reveni cu o ușoară mișcare din cap.

— Măcar de-ați rezolva cazul ăsta, zise, înainte de a întoarce capul spre mijlocul încăperii, unde fostul șef al partidului, Kjell Mundal, urcase la tribună; probabil că fusese luată dintr-un hotel din apropiere.

— Dragi prieteni, începu el după ce își dresе vocea ca să atragă atenția. Sunteți cu toții bine-veniți în locuința noastră, a lui Kari și a mea, cu ocazia evenimentului pe care noi am considerat că e important să-l comemorăm.

Tuși din nou, mai dur.

— Scuzați-mă. În urmă cu doar două zile, am aflat îngrozitoarea veste că Vibeke a fost smulsă cu brutalitate de lângă noi. Ea...

Yngvar ar fi putut să jure că acestui bărbat relativ în vârstă îi curgeau lacrimi din ochi. Lacrimi veritabile, gândi el uluit. Adevărate picături sărate care udau în public fața aspră a omului care se dovedise a fi de trei decenii încoace politicianul cel mai dur, cel mai șiret și cel mai rezistent din Norvegia.

— Nu este un secret pentru nimeni că Vibeke era...

Bărbatul se opri. Respiră adânc, ca și cum și-ar fi luat avânt.

— Nu vreau să spun o fiică pentru mine. Am patru fiice și Vibeke nu era una din ele. Dar era o persoană care îmi era foarte apropiată. Din punct de vedere politic, bineînțeles, în ciuda tinereții ei; am colaborat strâns ani de zile, dar și pe plan personal. În măsura în care, în politică, se poate...

Tăcu din nou. Liniștea era compactă. Nimeni nu bea. Nimeni nu-și mișca scaunul sau piciorul pe parchetul închis la culoare din lemn de cireș. Abia dacă îndrăzneai să respiri. Yngvar cercetă din priviri încăperea, fără să-și miște capul. Înghesuit între un fotoliu cu rezemătoare și doi bărbați

pe care nu îi recunosc, îl văzu pe președintele Comitetului Afacerilor Străine, cu mâinile adânc băgate în buzunare, într-un gest destul de necuviincios. Cu o încruntare din sprâncene plină de expectativă, el își miji ochii înspre fereastră, ca și cum spera ca Vibeke Heinerback să-i surprindă, făcându-le semn de pe puntea micului vapor aflat în apropierea pontonului, mai în jos de casă. Lângă un aranjament de crini albi dintr-un enorm vas chinezesc, una dintre cele mai tinere reprezentante ale partidului laburist din Parlament plângea fără să se ascundă, dar înăbușit. Făcuse parte din comitetul pentru finanțe și o cunoștea deci pe Vibeke mai bine decât mulți alții, presupuse Yngvar. Ministrul de Finanțe stătea chiar alături de tribună, cu capul plecat. Își potrivea discret ochelarii. Președintele Storting-ului ținea de mână o femeie și Yngvar își plecă privirea, concluzionând că vila din Teisteveien era probabil ținta cea mai puțin supravegheată a unui atac terorist din Europa în momentul acela. Îl trecură fiorii. O singură mașină de poliție chiar pe marginea drumului, asta era tot ce văzuse când venise.

— ... în măsura în care politica este un mediu amical, conchise în cele din urmă bătrânul. Și poate să fie. Sunt fericit că...

Yngvar îi făcu un mic semn din cap blondei cu picioare frumoase, care îi răspunse cu un surâs rapid și trist. El se dădu înapoi încet în timp ce bătrânul își continua discursul.

— Scuzați-mă, șopti el către fețele iritate. Scuzați-mă. Chiar trebuie să...

În sfârșit, reuși să ajungă în hol. Care era pustiu. Închise cu prudență ușile duble și scoase un oftat puternic.

Nu fusese poate o idee atât de bună să vină. Se gândise că, făcând asta, solemnitatea durerii celor de aici îi va oferi un portret mai fidel al lui Vibeke Heinerback. În mod evident, nu era cea drept care se dădea. În orice caz, nu era numai asta. Chiar dacă el nu se gândea nici măcar o clipă că imaginea personalităților ar fi putut fi vreodată autentică, adevărată sau complementară celei zugrăvite pentru mase, cu o pensulă mare și groasă, inspectarea scenei crimei cu două zile înainte îi lăsase o impresie mult mai puternică decât voia realmente să recunoască. Mai devreme în ziua aceea, căutând o cămașă albă curată, se gândea că o să afle mai multe despre anturajul lui Vibeke Heinerback și poate mai multe despre ea, cu ocazia unei comemorări neprevăzute, la atât de puțin timp de la moartea tinerei femei. Chiar acum, la doar câteva minute de la începutul discursului, recunoștea că probabil se înșelase. Era o zi pentru omagii. Pentru gânduri bune și amintiri frumoase, pentru suferință și pentru comunitatea politică în întregime.

Întorcând spatele saloanelor, Yngvar se întreba unde și-ar putea găsi

paltonul. Discursul fostului șef de partid, cu pauzele și accesele lui de tuse, răzbătea prin lemnul ușilor solide.

Din stânga, printr-o ușă care dădea în ceea ce putea fi o bucătărie, se auzea o altă voce. O femeie şușotea cu un glas crispat și şuierător, ca și cum ar fi vrut să țipe, dar găsea ideea deplasată, ținând seama de situație. Yngvar era pe punctul de a se arăta, când auzi:

— Și chestia asta chiar nu e treaba ta!

O voce de bărbat, gravă, agresivă.

Sunetul unui pahar trântit pe masă fu urmat de o exclamație foarte clară de dispreț din partea femeii. Apoi, ea zise ceva. Yngvar înțelese doar câteva cuvinte disparate, fără semnificație. Încercă să mai facă doi-trei pași către fâșia de lumină care cădea dinspre ușa întredeschisă.

— Fii atent! ordonă femeia. Fii foarte atent acum, Rudolf!

Ea ieși atât de repede în hol, încât Yngvar făcu involuntar un pas înapoi.

— Ei drăcie! zâmbi el. Chiar m-ați speriat. Yngvar Stubø...

Femeia lăsa un bărbat să iasă în urma ei, închise ușa cu grijă, îi strânse mâna lui Yngvar și îi întoarse zâmbetul. Era mai mică decât credea el, aproape uimitor de mică. Talia ei era de o finețe extremă și o mai sublinia un pic purtând o fustă neagră strâmtă care se termina chiar sub genunchi. Bluza de mătase gri avea volane la gât și pe piept și te putea trimite cu gândul la o Margaret Thatcher micșorată. Nas mare și încovoiat, bărbie ascuțită. Ochii ei erau demni de o Doamnă de Fier. De un albastru glacial și foarte vioi, chiar dacă restul feței avea o expresie destinsă și amabilă.

— Kari Mundal, se prezentă ea cu voce scăzută. Încântată. Bine ați venit, ar trebui să spun. Lăsând la o parte circumstanțele. Și îl cunoașteți poate pe Rudolf Fjord?

Bărbatul părea să fie de două ori mai înalt decât ea și de două ori mai tânăr. În mod clar, se pricepea mai puțin să disimuleze ceea ce gândea. Mâna lui era jilavă când îl salută pe Yngvar. Timp de câteva secunde, privi și în dreapta, și în stânga, până când își veni în sfârșit în fire și zâmbi. În același timp, făcu un semn din cap, aproape o reverență, ca o mărturisire că strângerea de mână nu fusese o mare reușită.

— Pot să vă ajut? vru să știe Kari Mundal. Căutați toaletele? Pe acolo.

Ea indică o direcție.

— După ce se va încheia comemorarea, adăugă ea, vor fi puse câteva indicatoare. Evident, nu așteptam atâta lume. Dar e bine așa. Vibeke era...

Își trecu rapid o mână prin păr.

Kari Mundal era ceea ce puteai găsi mai apropiat de imaginea publică a gospodinei de altădată: acasă trei sute șazeci și cinci de zile pe an, mamă a patru fete și trei băieți și soție a unui om care nu încerca deloc să ascundă

faptul că nevasta lui credincioasă era motivul principal al rezistenței lui în arena politică.

— Toată lumea ar trebui să aibă o Kari acasă, declarase el adesea în interviuri, devenit pentru totdeauna imun la acuzațiile vehemente că ar avea relații cu femeii mai tinere. O Kari acasă e mai bine decât zece la slujbă!

Kari Mundal se ocupa de casă, de copii și de călcatul cămășilor de mai bine de patruzeci de ani. Apărea cu plăcere în reviste și la televizor, în emisiunile de divertisment de sâmbăta și, mai ales, după retragerea soțului ei din viața politică, devenise un fel de mascotă națională, o bunicuță *politically incorrect*, amabilă și perspicace.

— Toaletele le căutați? se interesă ea, indicându-i din nou direcția cu mâna.

— Da. Îmi pare rău că a trebuit să plec în mijlocul discursului soțului dumneavoastră, când...

— Când trebuie s-o faci, n-ai de ales, îl întrerupse ea. Mergem, Rudolf?

Rudolf Fjord se înclină iarăși, cu rigiditate și evident stingherit. O urmă pe femeia în vârstă, care deschise ușa salonului. Aceasta se închise fără zgomot în urma lor.

Yngvar era singur.

Vocea dinăuntru semăna cu o psalmodiere. Yngvar se întreba dacă adunarea n-o să înceapă în curând să cânte. Trupul lui Vibeke Heinerback nu putea fi înhumat fără un moment înălțător. Din acest punct de vedere, o ceremonie ca aceea nu avea nimic surprinzător. Totuși, pentru prima oară de când venise aici, se gândi că erau câteva inconveniențe legate de organizarea în locul acesta, la niște particulari, cu ocazia unei ședințe neprevăzute, dar în mod evident bine pusă la punct.

Aruncând o privire în încăperea unde Rudolf Fjord și Kari Mundal se certaseră în surdină, avu confirmarea bănuielilor sale. Bucătăria era uriașă, ca și cum fusese construită special pentru ocazii ca aceea. Platouri de argint garnisite cu felii de pâine prăjită, aperitive și gustări apetisante așteptau unele lângă altele pe blaturi de lucru și mese, înghesuite între salatiere pline de compoziții multicolore. Lăzi cu sticle de apă minerală erau stivuite de-a lungul peretelui. În scobitura ferestrei, adâncă de cincizeci de centimetri și probabil largă de doi metri, gazda pusese o mare cantitate de sticle de vin, roșu și alb. Unele erau deja deschise.

Cu precauție, Yngvar ridică folia de plastic de pe un platou și își vârî trei bucăți de carne de pui în gură.

Apoi se retrase.

Zări o încăpere foarte mică la capătul holului. Molfăind cu îndârjire și

încercând să-și găsească haina în masa de paltoane, pălării și fulare, își dădu seama că doamna Mundal nu îl întrebase cine era și ce făcea acolo. Ea nu putea în niciun caz să-l cunoască: Yngvar nu se lăsase intervievat decât o dată de mass-media. A doua zi, își jurase, lui însuși, precum și superiorilor săi, că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Își găsi în sfârșit paltonul. Și ieși.

O dispută, gândi Yngvar în momentul în care aerul rece din larg îl asaltă.

Să te cerți într-o zi ca aia. Micuța doamnă Mundal și Rudolf Fjord, al doilea în partid și, dacă e să dai crezare ziarelor, moștenitor notoriu al funcțiilor de lider după Vibeke Heinerback. Dezacordul era în mod evident atât de mare, încât nici măcar nu ținuseră să fie prezenți în timpul discursului lui Kjell Mundal, în salonul principal.

O rafală scurtă îi flutură poalele paltonului în spatele picioarelor. Yngvar își îndoi spinarea pentru a se apăra de vremea urâtă și o luă cu pași greoi pe pietrișul grosier.

Chestia asta nu spunea neapărat mare lucru.

Ajungând la mașină, auzi elicopterele sosind. Erau două; unul se poziționa deasupra unei coline la est, celălalt la joasă altitudine deasupra apei, la oarecare distanță de plajă. Vaporașul de lângă chei era tot al poliției. De-a lungul drumului, numără cinci oameni în uniformă, toți înarmați.

Adunarea era, așadar, în siguranță.

În măsura în care putea fi cineva în siguranță, își zise pornind motorul.

Înjură printre dinți și fu nevoit să dea înapoi cincizeci de metri ca să poată manevra.

*

Cel mai rău lucru nu erau durerile fizice. Se obișnuise cu ele. Trupul ei era chinuit de scleroza în plăci de mai bine de douăzeci de ani. Deși n-avea decât șaizeci și opt, știa că sfârșitul se apropia. Nimic nu mai funcționa. Escarele supurau și o făceau să sufere. Trupul lui Yvonne Knutsen era o cochilie în jurul a ceea ce abia dacă mai semăna cu o viață. Zăcea întepenită pe un pat într-o cameră fără suflet, într-o instituție pe care n-o suportase niciodată. Tristețea era pe cale să o golească de ultimele forțe.

Bernt era drăguț, bineînțeles. Venea cu Fiorella în fiecare zi. Rămâneau mult timp, deși Yvonne ațipea în mod constant. Medicamentele ei erau mai puternice acum.

Își dorea să moară. Dumnezeu refuza categoric să vină să o ia.

Cel mai rău, când stăteai întins așa, era timpul. Se umfla când erai

neputincios. Făcea cercuri, bucle, arcuri largi înainte de a reveni la punctul de plecare; ea nu voia. Timpul ei pe pământ ar fi trebuit să se termine de mult și tristețea făcea și mai insuportabile eforturile spasmodice ale corpului ei fragil de a se agăța de viață.

Fiona fusese o fică bună. Bineînțeles, se certaseră, ca toate mamele și ficele. În unele perioade, relațiile dintre ele se răciseră, dar nu te puteai aștepta la nimic altceva. Nu era niciodată nevoie de mai mult de câteva săptămâni pentru ca totul să reintre în normal. Fiona era drăguță. În vremea aceea, când ea mai putea încă să-și facă toaleta și să servească o cafea, ba chiar o cină, în zilele bune, prietenele lui Yvonne avuseseră dreptate să spună:

— Ai noroc, Yvonne.

Fiona n-o trădase niciodată.

Împreună împărtășiseră un secret.

Un secret atât de mare, încât devenise invizibil.

Așa cum timpul se umfla și ieșea din el însuși când nu mai avea niciun sens, tot așa secretele puteau deveni atât de uriașe, încât nu le mai vedeai. La început, timpul le îndepărtase ca un măracine. Când nu mai existase drum de întoarcere, ele se puseseră totuși de acord cu o ușurință surprinzătoare:

— Hai să uităm.

Și uitaseră.

Acum, Fiona era moartă și singurătatea dădea o nouă viață acestui secret. O bântuia, mai ales noaptea, când ea credea că poate să-l vadă ca o umbră la fereastră, un răzbunător tăcut care găsisese în sfârșit un motiv să vină s-o tulbure, acum că nu mai avea pe nimeni care să o ajute să uite.

Măcar dacă Dumnezeu ar putea-o lăsa s-o urmeze pe Fiona.

— Doamne, Dumnezeule, murmură ea în cameră.

Dar inima continua cu încăpățănare să bată sub acea firavă cutie toracică.

*

Lumina zilei dispărea. Era ora patru după-amiaza, luni, 9 februarie. Un bărbat de treizeci și șapte de ani se cățara, în mod ilegal, pe o macara galbenă. Aceasta se ridica la mai bine de douăzeci de metri deasupra unui talmeș-balmeș de materiale și utilaje de șantier. Încă de la primii metri, simțise vântul mușcător pătrunzându-i prin haine. Mănușile îi erau prea subțiri. Amicul lui îl prevenise. Metalul era ca gheața. Totuși, nu îndrăznise să aleagă ceva mai călduros; în fond, era mai bine să aibă control asupra

degetelor.

Nu mergea prea repede. Amicul lui era deja la jumătatea drumului. Dar el era mai tânăr și mai bine antrenat.

Vegard Krogh încercă să gândească pozitiv.

De fapt, el nu era făcut pentru astfel de lucruri. Se îndrepta fără plăcere spre patruzeci de ani și nu obținuse niciodată recunoștința și faima pe care le merita. Scria lucruri suficient de accesibile, considera el, dar de foarte bună calitate și impregnate de un umor literar. Una peste alta, criticii, în măsura în care munca lui Vegard Krogh făcea din când în când obiectul și a altceva decât al unei cronici în ziarul local la care lucra, erau de acord cu asta. Vegard Krogh avea vocea lui, după cum scrisese unul dintre ei; un condei original, ironic. Se numea talent. Și atunci, el nu numai că îmbătrânise, ci devenise un autor cu greutate. O știa bine: avea lucruri importante de spus. Talentul lui se manifestase deja. Ar fi trebuit să aibă o poziție bună acum, să fi devenit cineva care să conteze. Pe tăblița de acasă, prinsese în piuneze o cronică la cel de-al treilea roman al lui, apărută în *Morgenbladet*. Nu foarte amplă, doar două coloane, uzată și îngălbenită, după ce stătuse câțiva ani în bucătărie, dar erau folosite cuvintele „puternic, plin de viață și uneori strălucit ca tehnică“.

Cititorii, în schimb, îl trădaseră complet.

Nu te gândi! Cațără-te!

Ar fi trebuit să-și pună o salopetă albastră de lucru. Apăruse o porțiune de piele goală între pulover și cureaua pantalonilor. Frigul îi înțepa coloana vertebrală ca niște stalactite. Cu o mână, încercă să-și bage haina de lână în pantaloni. Chestia asta îl ajută doar pentru câteva secunde.

O să vadă el. Nu știa exact de unde o să-și ia energia. Fără să se gândească la frig, fără să se preocupe de înălțimea tot mai mare, fără să se gândească la gradul de pericol al proiectului pe care se hotărâse ferm să-l realizeze, se concentră să pună ferm un picior deasupra celuiilalt. Să ridice o mână pe o treaptă în timp ce apuca metalul cu cealaltă. Iar și iar. Să păstreze ritmul. Să dea totul.

Era sus.

Vântul era atât de puternic, încât simțea macaraua clătinându-se. Aruncă o privire sub el. Închise ochii.

— Nu te uita în jos! îi strigă amicul lui. Nu te uita încă în jos, Vegard! Uită-te la mine!

Pleoapele i se lipeau de iris.

Voia să vadă, dar nu îndrăzne. Greța îl inunda, în valuri violente.

— Ai făcut-o deja, reluă vocea tovarășului său, mult mai aproape de data asta. O să fie bine.

O mână îl apucă de braț. Și strânse.

— Este exact ca astă-vară, continuă vocea. Singura diferență e vântul.

Și ilegalitatea, își zise Vegard Krogh, încercând să nu se mai gândească la asta.

Klassekampen fusese un impas. Rămăsese prea mult acolo. Poate că putea să scrie ceea ce voia, totuși. *Klassekampen* era important. Lua apărarea. Ziarele trebuiau să ia apărarea, pe baze clare și politice, iar Vegard avea dreptul să tune și să fulgere după cum voia. Era suficient ca agresivitatea să fie orientată în direcția cea bună, după cum se exprima redactorul-șef. Însă dat fiind că ziarul *Klassekampen* și tânărul Vegard Krogh aveau concepții aproape convergente despre viața culturală norvegiană, el era susținut din plin în criticile lui acerbe și bine scrise, în analizele lui furibunde și în comentariile lui injurioase dintr-o bucată. Continuase așa mai mulți ani până să fie nevoit să admită cu o oarecare descurajare că aproape nimeni nu citea *Klassekampen*.

Nu fusese niciodată urmărit.

Obținând postul de colaborator cultural pe TV2, avusese impresia că totul va merge mai bine. Timp de un an, fusese un fel de figură emblematică pentru tinerii vindicativi și bine îmbrăcați pe care nu-i păcăleai și care știau încotro trebuia să se îndrepte Norvegia. Vegard Krogh era unul dintre ei, un pic mai bătrâior poate, dar incontestabil unul dintre ei. Fusese mai întâi cunoscut ca reporter special pentru „Ung og Urban”²⁵, apoi prin cele zece minute de exclusivitate în „Absolutt Underholdning”²⁶, în fiecare joi.

Drept urmare, după un pic cam multe cvasi-acțiuni în justiție, care, grație unui director de canal mult prea jovial și indulgent, nu ajunseseră niciodată până în fața tribunalului, el fusese tăiat de pe afiș. TV2 nu era atât de deschis precum *Klassekampen* în ceea ce ignoranții ar fi numit cu siguranță clovnerii, într-o reglare de conturi internă.

De fapt, Vegard Krogh nu era nemulțumit. TV2 era un canal ultracomercial, în genul a ceea ce era mai rău la americani.

Îndrăzni în sfârșit să se uite în jos.

— O vezi? îi strigă colegul lui. Pe discul portocaliu? Vegard Krogh privi. Vântul dădea hanoracului său forma unui balon, o bulă enormă care îl împiedica să vadă.

— Dă-i drumul, bombăni el.

— Trebuie să mai avansăm un pic pe braț, strigă amicul lui, mai binevoitor de data asta. O să reușești să ajungi aici?

În cele din urmă, fu acolo unde trebuia să fie. Încercă să se destindă. Să nu se mai gândească la frig. Să uite de înălțime. Să se concentreze pe cartea

de jos, un dreptunghi aproape invizibil așezat pe o țintă mare, portocalie. Lacrimile îi curgeau, le puse pe seama vântului, încercând să-și aprecieze propriile forțe. La stânga, pe o grămadă de pietre de fundație, se afla camera. Fotografii își lăsase gluga pe cap. Vegard Krogh ridică mâna. O lumină vie îl orbi și îi luă mai multe secunde până să vadă din nou ținta.

Chingile erau bine fixate. Colegul lui le mai verifică pentru o ultimă oară.

— Acolo! Țipă el. Poți să sari!

— Și ești sigur de coardă? urlă Vegard Krogh în mod inutil.

— Până la gram aproape. Te-am cântărit de trei ori înainte să o aleg, pentru Dumnezeu! Am măsurat turnul ăsta chiar ieri! Sari! Îngheț de frig!

Vegard Krogh ținti cartea, ultima lui culegere de eseuri, o pată aproape invizibilă pe o placă portocalie circulară.

Sări.

Căderea era prea lentă.

Avu timp să gândească. Avu prea mult timp să gândească. Se gândi că va avea în curând patruzeci de ani. Se gândi că soția lui nu părea să fie fertilă; trecuseră trei ani de când încercau să aibă un copil, fără alt rezultat decât decepții lunare care nu mai constituiau un subiect de conversație. Se gândi că locuiau tot într-un apartament cu două camere în Grønland și că nu reușiseră niciodată să pună deoparte altceva decât mărunțiș.

La jumătatea distanței, încetă să mai gândească.

Cădea prea repede.

Mult prea repede, gândi fotografii; obiectivul urmări traiectoria bărbatului spre pământ.

Cartea se mări sub ochii lui Vegard. Nu putea să clipească, nu putea să vadă altceva în afară de coperta albă care se mărea întruna; întinse brațul în fața lui, în jos, plonja către sol și se gândi în sfârșit: chestia asta merge prea repede.

Vântul îi smulse căciula și părul lui blond, un smoc fin pe frunte, atinse ușor placa portocalie în momentul în care Vegard Krogh înțelegea că totul se terminase. Cu grijă, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, prinse cartea și o strânse la piept; de-abia simți cum atinge solul cu fruntea, iar bretonul lui sărută lemnul fosforescent.

Elasticul îl trase înapoi. Mișcarea se propagă în corpul lui, o tensiune puternică pornind din tălpi, o lovitură, ca o strângere în brațe, din picioare spre partea de sus a corpului; era ca și cum coloana lui vertebrală era forțată în această smucire violentă.

Începu să râdă.

Zbiera sărind de jos în sus și de la stânga la dreapta. Râdea în hohote în momentul în care mașina poliției intra cu mare greutate pe șantier, iar

fotograful încerca să-și strângă lucrurile, alergând spre gaura făcută în gardul din jurul zonei închise.

Vegard Krogh nu se simțise niciodată atât de însuflețit. Să dea Domnul ca filmul să fie reușit și va fi perfect. Saltul fusese exact cum trebuia să fie, așa cum era cartea, așa cum Vegard Krogh considera mereu că fusese: îndrăzneț, grav și provocator, la limita a ceea ce era permis.

Nu muri în acea zi de luni de la jumătatea lui februarie; dimpotrivă, se simțea nemuritor, spânzurat cu capul în jos sub o macara galben-verzuie, deasupra unei plăci de lemn portocalie, în lumina girofarurilor de la mașina poliției care urla de la sol. Vegard Krogh oscila între culori periculoase într-o după-amiază mohorâtă și vântoasă, agățându-se de primul exemplar din noua lui carte: *Salt cu coarda elastică*.

Moartea lui Vegard Krogh fu amânată cu o săptămână și trei zile, dar, evident, el nu știa nimic despre asta.

*

Inger Johanne efectiv nu putea să-l sufere pe Sigmund Berli. Tipul ăsta era dezgustător. Se scobea în nas fără rușine. Trăgea în mod constant vânturi fără ca măcar să-și ceară scuze. Se scărpină în urechi, își rodea unghiile în văzul tuturor și acum era ocupat cu ruperea unei mape de hârtie în bucățele fără a se gândi că fragmentele erau luate de curentul de aer și aterizau pe jos.

— E un tip de treabă, zicea adesea Yngvar cu o oarecare descurajare în fața atitudinii mai mult decât rezervate a lui Inger Johanne. Doar că-i cam din topor. În plus, Sigmund a fost singurul care a stat de vorbă cu mine după moartea lui Elizabeth și a lui Trine.

Acest ultim argument era imparabil. După moartea brutală a primei soții și a fiicei lui Yngvar, acesta se prăbușise aproape complet. Își părăsise slujba și căzuse într-o depresie profundă și distructivă până când Sigmund, cu o forță bruscă și o solitudine emoționantă, l-a readus la un soi de viață care nu a luat o formă definitivă decât atunci când a întâlnit-o pe Inger Johanne și a pornit pe un nou drum.

— Ce este o coajă din nas pe pantaloni în fața unei loialități adevărate? întrebese Yngvar, rezultatul fiind că individul stătea acum pe un taburet de bar acasă la Inger Johanne și tocmai terminase de mâncat trei porții de pui calitatea întâi cu salată rucola.

— E delicioasă chestia asta pe care o faci, aprecie el cu un zâmbet larg. Mulțumirea îi era adresată lui Yngvar.

— Mulțumesc, răspunse Inger Johanne.

— Totuși, eu am condimentat-o! rânji Yngvar. Ceea ce este cel mai important. Dar ai dreptate. Inger Johanne este bucătarul aici. Eu sunt doar... *Feinschmecker*²⁷. Eu mă ocup de detalii. De tot ceea ce face dintr-o masă obișnuită o...

Râse când ea îl atacă înarmată cu o cârpă de bucătărie.

— Nu suportă s-o tachinez, explică trăgând-o spre el. Dar n-are suflet rău.

O îmbrățișă și nu mai vru să-i dea drumul.

— Disputa asta în bucătărie, începu Sigmund mototolind mapa cu un aer jenat înainte de a o lăsa deoparte fără să știe prea bine ce va face cu hârtiuțele. Putea foarte bine să fie vorba despre o bagatelă.

— Da, răspunse Yngvar dându-i drumul lui Inger Johanne. Totuși, cred că n-ar trebui să uităm că e posibil să avem ceva interesant aici. Nu numai că Rudolf Fjord și Kari Mundal erau serios porniți unul împotriva celuilalt, dar disputa era destul de importantă pentru ca ei să dea uitării discursul savant al lui Kjell Mundal. Într-adevăr, nu era stilul lui Kari să lase să-i scape o asemenea ocazie de a-și adora și susține soțul. Iar Rudolf Fjord părea foarte întors pe dos.

— Politica, interveni Inger Johanne, este orice numai un mediu de inocenți nu, toată lumea o știe. Dacă suspiciunile de crime s-ar fonda pe baza discuțiilor un pic mai animate din culisele politicii, ați avea mâinile pline de așa ceva.

— Totuși...

Yngvar trase celălalt taburet lângă corpul central și se așeză. Cu picioarele depărtate și cu antebrațele pe blatul de lucru.

— Există ceva în toată această situație, începu el cu jumătate de voce, ceva...

Clătină din cap.

— S-a notat, declară el pe un ton calm. Dar să lăsăm chestia asta deoparte. Avem alte lucruri de luat în calcul. Deocamdată.

— Deocamdată, n-avem, ca să zic așa, nimic, replică Sigmund pe un ton tăfnos. În niciunul din cazuri. *Nada*²⁸.

— Aici exagerezi un pic. Avem niște lucruri.

— Niște lucruri, repetă Sigmund.

— Dar nimic care să se potrivească. Nimic nu ne conduce nicăieri. Sunt de acord cu tine. Nu găsim nicio legătură între cele două femei, alta decât cea care sare în ochi. Și pe care am văzut-o și revăzut-o de mii de ori. Sălbăticia crimelor. Sexul victimelor. Faptul că erau persoane publice. Localitatea de domiciliu.

Căscă lung și continuă.

— Dar ne putem îndoii că am căuta un ucigaș care are o aversiune deosebită față de Lørenskog. Vibeke și Fiona nu se cunoșteau, n-aveau nici prieteni, nici cunoștințe comune în afara celor la care trebuie mereu să te aștepți într-o țară mică așa cum e a noastră. N-au fost niciodată implicate în niciun proiect comun. Aveau vieți foarte diferite. O celibatară petrecăreață și o soție, mamă a unui copil de vârstă mică. Am impresia că...

— ... Până la urmă e vorba de două cazuri distincte, termină Inger Johanne, ținând ceainicul sub robinet. Dar cei doi asasini probabil că erau puternici. Vibeke a fost ucisă în fața casei ei și dusă în cameră. Fiona a fost imobilizată.

— Vorbiți adesea așa? vru să știe Sigmund.

— Cum?

— Terminându-vă frazele unul altuia. Ca gemenele surorii mele.

— Dar noi suntem gemeni spirituali, răspuse Inger Johanne cu un zâmbet, văzând că Sigmund nu percepea ironia. Gândim la fel, simțim la fel. Tot timpul. Cafea?

— Da, cu plăcere. Dar dacă...

Își puse o mână la gură și încercă să-și înăbușe un râgâit profund.

— ... E vorba de două crime, ne putem imagina că asasinul numărul doi, cel care i-a făcut de petrecanie lui Vibeke Heinerback, deci, a vrut probabil să dea iluzia unor crime în serie?

— Vorbești de serie, cu doar două crime! exclamă Yngvar. E aproape lamentabil. Atunci, în primul rând, trebuie să ne punem de acord cu faptul că nu e vorba de același om.

— Evident, asta nu e posibil, reacționează Inger Johanne. Nu încă. În afară de asta, sunt de acord. Chiar dacă asemănările sunt numeroase, ele nu sunt totuși îndeajuns de tipice pentru... crimele nu miros de la o poștă a crime în serie.

— Mă întrebam... începu Sigmund, roșind ca un puști care are capul plin de întrebări fără răspuns despre toate problemele vieții.

Își scărpină coapsa și își lăsă capul într-o parte, rușinat. Pentru o clipă, a fost drăguț, gândi Inger Johanne. Umplu ibricul cu apă caldă, turnă lapte într-un vas mic și aduse o cupă cu zahăr brun.

— Mă întrebam, încercă iarăși Sigmund, cum acest gen de realizare a profilului, de *profiling*...

Nu putea să se decidă între norvegiană și engleză, și își ciupi nasul, prinzându-l între degetul mare și arătător.

— Poți să-i spui la fel de bine realizare a profilului, îl sfătui Inger Johanne. *Profiling*, asta sună efectiv a... polițist de vineri seara, nu crezi?

El își umplu prea mult ceașca și fu nevoit să-și lipească buza de marginea

ei pentru a sorbi lichidul fierbinte înainte de a îndrăzni să o ridice.

— Ai! Uhh!

Își frecă viguros buza superioară și continuă cu o voce mai puțin sigură:

— Avem și noi un expert în materie. Un bun expert. Dar fiindcă tu ai învățat asta la FBI și de la acel mare vizir, îmi spuneam...

— Lapte? îl întrerupsese Yngvar înainte de a-i umple brusc ceașca, făcându-să dea pe dinafară. Zahăr? Poftim!

— Realizarea profilului poate să însemne totul și orice, răspunse Inger Johanne, întinzându-i o cârpă lui Sigmund. O crimă banală conține în general elemente care duc spre caracteristicile vinovatului. Acest gen de profil se face în cursul oricărei anchete, de fapt. Numai că, pur și simplu, nu se menționează conceptul.

— Vrei să spui... începu Sigmund ștergând neglijent blatul de lucru în fața lui; laptele cu cafea se răspândise în toate părțile. Că, atunci când găsim un tip în casa lui dezgustătoare, cu un cuțit înfipt în abdomen, iar tipul care a chemat poliția se smiorcăie într-un colț, beat criță, se schițează un profil? De genul: „Vinovatul s-a certat cu un apropiat în timp ce era beat și avea un cuțit, și nu voia să-l ucidă, se căiește și ar fi chemat ajutoarele după?”

Inger Johanne râse din toată inima și șterse dărele de lichid maroniu cu hârtie absorbantă.

— Cum spuneam, acest profil pe care tocmai l-ai descris este atât de obișnuit și ușor de construit, încât vă trebuie aproximativ treizeci de secunde pentru a decreta că golanul din colțul camerei este vinovatul. Totuși, Yngvar și cu tine nu aveți probabil atâtea cazuri de genul ăsta. Kripos se ocupă de cazuri mai consistente.

— Dar, Inger Johanne, se însufleți Sigmund. Presupun că tu analizezi fiecare caz distingându-l de celelalte.

— Se analizează *modus operandi*. Se distinge, cum spui tu, actul criminal analizându-se componentele lui elementare. Se trag apoi concluzii asupra factorilor simpli, ca și asupra ansamblurilor de probe. În analiză, se pune accentul pe experiența de viață a victimei și pe comportamentul ei anterior, în mod subiectiv și obiectiv, și pe actul criminal în sine. Este o muncă titanică. Și... – ochelarii ei se abureau de la lichidul fierbinte din ceașcă – puține științe sunt așa de inexacte, de dificile și de puțin fiabile ca aceea a realizării profilului.

— În fond, ceea ce descrii tu este același lucru cu ancheta tactică, constată Sigmund, pe a cărui frunte apărea un rid ce exprima neîncrederea.

— Poate să semene.

Inger Johanne clătină din cap, apoi adăugă: diferența este în principal că

ancheta tactică se bazează mai mult decât realizarea profilului pe... cum să spun... pe fapte incontestabile. *Profiler-ii* sunt adesea psihologi. În timp ce scopul unei anchete tactice este de a găsi un vinovat, sarcina unui *profiler* este de a afla modelul psihologic al unui criminal. Din acest punct de vedere, realizarea profilului nu este decât un instrument al anchetei tactice.

— Atunci, dacă ar trebui să spui ceva despre uciderea doar a Fionei Helle, sări din nou Sigmund ai cărui obraji se împurpuraseră, și s-o uiți complet pe cea a lui Vibeke Heinerback, ce ai spune?

Inger Johanne îi aruncă o privire lui Sigmund pe deasupra ceștii sale.

— Nu prea știu, răspunse ea fără să se grăbească. Toată chestia asta pare... atât de puțin norvegiană. Nu-mi place expresia, căci a trecut vremea când puteam să spunem că suntem la adăpost de crime oribile de genul ăsta. Dar, totuși...

Scoase un oftat greu și sorbi din ceașcă.

— Ce-aș spune, reluă ea după câteva secunde, este că e posibil să vedem contururile a două profiluri destul de diferite. Dar să vedem punctele comune, mai întâi: uciderea Fionei Helle a fost bine pregătită. Este evident că vorbim de un act premeditat, deci despre o persoană capabilă să planifice în detaliu moartea cuiva. Acea cupă din hârtie n-a avut alt rol decât cel de a conține limba tăiată. Se potrivește la perfecție. Că ar putea cineva să se gândească să taie limba unei victime fără să o omoare – asta putem, după toate aparențele, să o excludem complet. Momentul uciderii a fost și el ales cu atenție. Marți seara. Toată lumea știa că Fiona Helle era mereu singură în seara aia. În plus, se lăudase în mai multe interviuri că locuiește la Lørenskog, „o oază de pace departe de vacarmul orașului“...

Ea desenă niște ghilimele în aer.

— Ciudată expresie, comentă Yngvar.

— Și era destul de stupid să povestești la toată lumea că nu aveai niciun motiv să zăvorăști ușile în această fundătură, dat fiind că toată lumea era cu ochii pe toată lumea și că nimeni nu era rău.

Sigmund pufni și continuă.

— Tocmai acest comentariu, cuvânt cu cuvânt, i-a incitat pe băieții din Romerike să o sune pe tipă. Să o prevină pur și simplu. Dar ușa era în continuare la fel de larg deschisă. Ea spusese că nu trebuie „să cedezi în fața forțelor răului“ sau o chestie de genul ăsta. Fir-ar să fie...

Mormăi câteva cuvinte de neînțeles în ceașca lui de cafea.

— Oricum ar fi, continuă Inger Johanne, luând blocul de desen pe care Yngvar îl găsisese în cutia roșie de jucării a Kristiane, crima a fost premeditată. Să analizăm un pic.

Își puse coatele pe blatul înalt de lucru.

— Avem bazele unei alte concluzii destul de sigure. Pun pariu că o crimă ca aceasta poartă stigmatul unei uri puternice. Premeditarea, deci intenția fermă, criminală, pe care vinovatul a demonstrat-o, și metoda...

Urmă un scurt moment de tăcere. Inger Johanne se încruntă aproape imperceptibil și își întoarse capul spre intrare.

— Nu e nimic, o asigură Yngvar. Nimic.

— Să sugrumi pe cineva, să-l legi, să-i tai limba... Inger Johanne coborâse complet tonul, era încordată, cu urechea la pândă.

— Ură, concluzionă ea. Dar problemele apar. Punerea în scenă, limba despicată, origami... Toată scena, pe scurt...

Creionul roșu trasa cercuri subțiri pe hârtie.

— Toată chestia asta poate fi o acoperire. O punere în scenă. Un camuflaj. Simbolistica este de o banalitate atât de evidentă, atât de...

— ... infantilă, propuse Sigmund.

— Da, efectiv. Atât de simplă, în orice caz, încât poate să pară un *cover-up*. Scopul a fost probabil să perturbe. Și atunci, vorbim de o persoană extraordinar de calculată. Care trebuie că a nutrit pentru Fiona Helle o ură dintre cele mai intense. Și n-am avansat mai mult decât...

— Decât punctul de plecare, termină Yngvar cu descurajare. Dar dacă simbolistica este autentică?

— Pentru a reprezenta o ființă rea... Indienii nu foloseau expresia cu sens propriu: „Fața palidă cu limba despicată”? Dacă noi presupunem că ucigașul a mutilat cadavrul pentru a spune ceva restului lumii, înseamnă că Fiona Helle nu a fost cea care pretindea că este. Că a fost o mincinoasă. O trădătoare. După părerea lui. A asasinului. Care, în acest profil vag și, în consecință, complet inutilizabil, pare din ce în ce mai... sonat.

— Păcat... spuse Sigmund cu un căscat sonor și foarte vizibil, că nu reușim să găsim altceva în viața ei decât nimicuri. Nu conflicte importante. Gelozii neînsemnate pe ici, pe colo, era o doamnă căreia îi surâdea totul. O dispută cu fiscul, în urmă cu câțiva ani. Un conflict cu vecinii legat de un brad care făcea umbră în biroul Fionei. Fleacuri. Copacul a fost tăiat, în treacăt fie spus. Fără ca problema să ajungă în fața tribunalului.

— E uimitor că... începu Inger Johanne. Și acum?

Îngrijorarea ei era foarte evidentă când privi spre Yngvar.

— Nu e nimic, repetă el. Calmează-te. Doarme.

Inger Johanne fusese de acord ca Ragnhild să doarmă în dormitor, în orice caz atunci când aveau pe cineva în vizită.

— E uimitor, repetă ea cu ezitare, că nu găsiți nimic murdar în viața Fionei Helle. Foarte, foarte surprinzător. Avea patruzeci și doi de ani.

Probabil că ați neglijat anumite lucruri.

— Încearcă tu să găsești, îi replică Sigmund, rănit în amorul-propriu. De mai bine de câteva săptămâni, cincisprezece persoane stau călare pe cazul ăsta și rezultatul e zero. Femeia asta era poate un model de virtute?

— Nu există așa ceva, modele de virtute.

— Dar profilul?

— Ce profil?

— Cel pe care trebuia să-l faci.

— Nu pot să fac un profil al celui care a ucis-o pe Fiona Helle, răspunse Inger Johanne, terminându-și cafeaua dintr-o singură înghițitură. Nu unul care să țină, în orice caz. Dar pot să vă dau un pont bun. Căutați minciunile din viața ei. Găsiți minciuna. În momentul acela, s-ar putea să nu mai aveți nevoie de un profil. În momentul acela, o să-l găsiți pe tipul vostru.

— Sau pe tipă, completă Yngvar cu un mic zâmbet. Inger Johanne nu catadicsi să răspundă. În loc de asta, se strecură spre dormitor.

— Întotdeauna e așa de îngrijorată? șușoti Sigmund.

— Da.

— N-aș suporta.

— Tu abia dacă îți vezi familia.

— Termină. Sunt mai des acasă decât majoritatea oamenilor pe care îi cunosc.

— Ceea ce nu vrea să zică mare lucru...

— Molăule.

— Cap sec, zâmbi Yngvar. Încă un pic de cafea?

— Nu, mulțumesc. Dar așa ceva aș bea...

Sigmund întinse un deget spre capătul blatului de lucru unde o sticlă scânteia în galben ocru în lumina sfeșnicului de pe pervazul ferestrei.

— Nu ești cu mașina?

— Mașina e la nevastă. Ședință cu părinții sau nu știi ce.

— Vezi, aveam dreptate...

Yngvar luă două pahare mari de coniac și le umplu.

— *Skål*²⁹.

— Nu prea avem pentru ce să ciocnim, răspunse Sigmund înainte de a bea.

Ghearele lui Jack răzuiră parchetul. Ajuns în mijlocul încăperii, animalul se opri și se întinse, căscând îndelung.

— Ai zice că-și bate joc de noi! murmură Sigmund.

— Păi, asta face, răspunse Yngvar. Poate că și de noi, cum zici tu. De preocupările noastre. El nu se gândește decât să se umfle-n pene.

Câinele scoase un mârâit slab și intră cu pași târșâiți în bucătărie. Se opri în fața chiuvetei, sub care se afla găleata de gunoi și scoase un geamăt ușor. Își lipi botul de podea și linse cu aviditate pete de grăsime și firimituri.

— Ai mâncare în farfuria ta, îl informă Yngvar. Uaf!

Jack scoase un lătrat sonor și mârâi la ușă.

— Nu-l întărâta! Haide, Jack!

Inger Johanne se întoarse ținând-o în brațe pe Ragnhild, care se sculase.

— Știam eu că am auzit ceva! declară ea fără să încerce să-și ascundă triumful din voce. E udă. Poți s-o schimbi. Jack! Culcat!

— Bebița vine la tăticul ei, gânguri Yngvar, primindu-și cu delicatețe progenitura. Puișorul tatii, domnișorica este udă?

— Te-ai ramolit complet... oftă Sigmund.

— Un tată bun, așa se cheamă asta.

Inger Johanne zâmbi și îl urmări pe Yngvar din priviri până dispăru în baie. Jack îi urmă, cu urechile pleoștite. La peretele despărțitor al salonului, el se opri și se mai uită o dată cu o privire rugătoare spre Inger Johanne.

— Culcat! ordonă ea și câinele dispăru.

De la parter se auzea muzică în surdină. Jumătatea spectrului sonor dispărea în izolația podelei. Loviturile bașilor erau tot ce mai rămânea și Inger Johanne strâmbă din nas înainte de a pune vesela în mașină.

— E mult zgomot aici, constată Sigmund, fără să pară că ar vrea să plece. Altfel, e bine?

Arată cu degetul sticla de coniac.

— Da, da. Evident. Servește-te.

Muzica se auzea tot mai tare.

— Trebuie să fie Selma, bombăni Inger Johanne. Adolescentă. Singură acasă, presupun.

Sigmund zâmbi și își coborî nasul în paharul lui. Se relaxa, își zise el mirat. Ambianța acestui cămin, culorile, lumina, mobilele aveau un efect liniștitor. Inger Johanne, de asemenea. La serviciu, oamenii șusoteau că e severă. Se înșelau, gândi Sigmund înmuindu-și buza vătămată în alcool. Arsura îl înțepă plăcut și bău.

Inger Johanne nu era severă. Era puternică, își zise Sigmund, totul mergea strună chiar dacă ea era hipernervoasă în privința bebelușului. Poate nu era atât de surprinzător, având în vedere bizareria celei mari, o fetiță ciudată, plăpândă, care arăta cu trei ani mai mică decât vârsta ei. Yngvar o adusese de două-trei ori la slujbă și putea să terorizeze pe oricine. La un moment dat, se comporta ca un copil de trei ani, pentru a scoate două secunde mai târziu chestii pe care ar fi putut să le spună un student.

Probabil că avea ceva la creier. Ceva ce nu reușeau să rezolve.

Sigmund îl apreciasse mereu pe Yngvar. Se simțea bine în compania acestui coleg mai în vârstă. Totuși, se vedeau rar în timpul liber. Asta până după accident, bineînțeles, când fata lui Yngvar căzuse peste mama ei în timpul unei tentative de a curăța streșinile și muriseră amândouă; atunci, Sigmund răspunsese prezent. Își amintea lumina soarelui la apus peste vârfurile copacilor, cele două cadavre din grădină, Yngvar care nu zicea nimic, care nu plângea, nu vorbea. Stătea nemișcat, cu nepoțelul lui care-i plângea în brațe, ca și cum strângea la piept însăși viața și era cât pe ce s-o strivească.

— Îl mai luați pe Amund aici, în weekend? întrebă el pe neașteptate.

— În principiu, îl luăm o dată la două weekenduri, răspunse Inger Johanne, surprinsă de întrebare. Dar acum, cu bebelușul și toate astea... La început, a fost mai mult o înțelegere pentru a-l mai ajuta pe ginerele lui Yngvar.

— Nu.

— Ce?

Inger Johanne se întoarse spre el.

— Nu era din cauza asta, răspunse el calm. Pe vremea aia, am vorbit mult despre acest lucru cu Bjarne. Ginererele.

— Știu cum îl cheamă pe ginerele lui Yngvar.

— Fără îndoială că știi. În fine... Această înțelegere era pentru a-l ajuta pe Yngvar. Ca să-i dăm un motiv pentru care să trăiască. Ne făceam griji, înțelegi? Peste măsură, Bjarne și cu mine. E plăcut să vezi...

El își termină băutura dintr-o înghițitură și aruncă o privire veselă în jurul lui.

— E un cămin bun, declară cu o solemnitate neașteptată în voce; ochii îi erau umezi.

Inger Johanne clătină din cap, cu un râset înăbușit. Își lăsă brațele lungi de-a lungul corpului, își înclină capul într-o parte și urmări din ochi mâinile lui Sigmund. Acesta se servi cu o a treia porție de băutură, după care înșurubă dopul la loc, făcându-l să trosnească într-un mod teatral.

— Gata! Ajunge pentru astăzi. *Skål*, Inger Johanne. Ești o fată a-ntâia, trebuie s-o recunosc. Mi-ar plăcea să mă întorc la nevastica mea în fiecare zi, știind că vrea să afle ce fac la slujbă. Cunoscând câte ceva despre asta. Ca tine. Tu ești o nevestă agreabilă. Înc-o dată, *Skål*!

— Și tu ești o figură, Sigmund.

— Oh, nu! Doar nițel cherchelit. Hopa!

Ridică paharul în cinstea lui Yngvar, care își înalță brațele într-un gest de triumf și bătu din palme.

— Un bebeluș, o fetiță de nouă ani și o potaie îngrozitoare dorm de rup. Frânți de oboseală și frumoși, și unii, și alții.

Se lăsă să cadă pe unul din taburetele de bar.

— Faci chef, Sigmund? Lunea?

— Da, n-o să mai am prea multe ocazii, altfel, răspunse Sigmund care începuse să sughită. Dar, ia zi-mi, Inger Johanne...

— Da?

— Dacă ar trebui să te gândești la ce-i mai rău... ucigașul în serie care să fie cel mai greu de... prins, adică. Dacă ar trebui să realizezi un profil al ucigașului în serie perfect, cum ar arăta el?

— N-aveți destule probleme și așa, voi doi, cu criminalii care există de-adevăratelea? întrebă ea, aplecându-se asupra blatului de lucru.

— Haide, zâmbi Yngvar. Povestește. Spune cum ar fi.

Lumânarea de pe pervazul ferestrei era pe cale să se consume de tot. Pâlpâia în agonie. Particule de funingine zburătăceau, reflectându-se în geamul întunecat. Inger Johanne scoase o altă lumânare, o fixă în sfeșnic și aprinse fitilul. Rămase nemișcată apoi câteva secunde pentru a studia flacăra.

— Ar fi o femeie, articulă ea rar. Pur și simplu fiindcă noi ne imaginăm întotdeauna un bărbat. Ne e greu să ne imaginăm răul incarnat în trăsăturile unei femei. În realitate, e ciudat. Istoria ne-a arătat într-un mod categoric că femeile pot fi rele.

— O femeie, încuviință Yngvar. Altceva?

Inger Johanne se uită țintă la ei și enumeră în mare viteză pe degete:

— Cultivată, bineînțeles, și competentă, inteligentă, calculată și fără scrupule. Așa sunt, de obicei. Dar cel mai rău lucru, cel mai rău dintre toate, ar fi...

Dintr-odată, păru că se gândește la cu totul altceva, ca și cum căuta o idee care îi scăpa. Cei doi bărbați își sorbeau coniacul, în timp ce un grup de tineri țipau în stradă. Se stinse o lumină la vecini; tenebrele de dincolo de fereastra bucătăriei se adânciră, iar imaginea reflectată a lumânării deveni mai clară.

— Este exact ca și cum... începu ea, potrivindu-și ochelarii cu un deget țeapăn. E ca și cum... Cazul ăsta îmi dă o impresie de... *déjà-vu*. Pur și simplu nu reușesc să...

Studie din nou flacăra lumânării. Aceasta dansa în curentul de aer care intra printre ferestrele pe care nu avuseseră încă bani să le înlocuiască. Un zâmbet rapid trecu peste trăsăturile lui Inger Johanne.

— Uitați ce-am spus. Sunt niște prostii, cu siguranță.

— Continuă, o încurajă Sigmund. Deocamdată, te-ai mulțumit să faci o

listă de evidențe. Ce mai trebuie pentru ca femeia ta să fie imposibil de prins? Ucigașii nu sunt întotdeauna mai mult sau mai puțin nebuni?

— Nebuni, nu, zise Inger Johanne și scutură din cap cu hotărâre. Dereglați, fără nicio îndoială. Insensibili. Pariez că ea suferă de o anumită tulburare a personalității. Dar nu e deloc nebună. În sensul juridic al termenului, asasinii sunt foarte rar iresponsabili, de fapt. Dar ceea ce ar complica într-adevăr lucrurile... Ceea ce ar face aproape imposibilă capturarea ei, dacă nu e prinsă în flagrant delict...

— Ceea ce această *wonder woman* n-ar permite să i se întâmple, bineînțeles, o întrerupse Yngvar, frecându-și ceafa.

— Exact, aprobă Inger Johanne.

Grupul de băieți trecuse mai departe. Luminile continuau să se stingă pe Hauges vei. Dedesubt, liniștea domnea în sfârșit. Doar una din veșnicele mâțe mieuna în grădină, dar dispăru curând. Inger Johanne se trezi ascultând liniștea, siguranța acestei case; pentru prima oară de când se mutaseră, se simțea cu adevărat acasă. Surprinsă, își trecu mâna peste blatul de lucru. O creștătură îi agăță un deget. Kristiane se jucase cu cuțitul într-un moment de neatenție al părinților. Inger Johanne își lăsă privirea să alunece pe peretele salonului către vest. Plintele aveau zgârieturi lăsate de ghearele lui Jack, parchetul, mici urme făcute de șinele leagănului lui Ragnhild. Desenul în cariocă al unui zgârie-nori roșu-deschis se ridica oblic între podea și partea de jos a ferestrei.

Aspiră pe nas cu zgomot. Camera mirosea a mâncare și a aer ușor închis, a bebeluș curat și a câine murdar. Un iz de coniac pluti în fața ei în momentul în care Yngvar își goli paharul. Ea se aplecă înainte pentru a strânge o jucărie colorată dintr-un colț de lână mașina de spălat vase și observă că, pe jos, Kristiane își scrisese numele cu litere caraghioase, aplecate.

Se instalaseră în sfârșit, gândi Inger Johanne. Erau la ei acasă acum.

— Cel mai rău, conchise ea, făcându-și de lucru cu un cap de leu zâmbitor înconjurat cu inele de dentiție și panglici multicolore, cel mai rău ar fi un asasin fără mobil.

Oftă greu, lăsă jucăria și își scoase ochelarii. Cu un colț de cămașă, încercă să șteargă urmele unsuroase de mâncare și cele de degete de copii. Își întoarse apoi ochii miopi spre Sigmund și repetă:

— Asasinul cel mai greu de prins este acela care ucide fără mobil. Ucigașul inteligent, profesionist, fără cea mai mică bănuială a vreunui motiv pentru care ar vrea să-i facă rău victimei lui. Orice anchetă tactică modernă se reduce, în fapt, la găsirea unui mobil al actului criminal. Chiar ucigașul în serie serios bolnav va fi descoperit, căci până și o selecție

absurdă și în aparență aleatorie a victimelor va avea un soi de logică ascunsă, o schemă de conexiuni. Când nu există nimic din toate astea, niciun motiv, nicio legătură, nicio logică, oricât de absurdă, ești păcălit. Un asasin de genul ăsta va putea să ne rădă în nas... pentru totdeauna.

Flacăra din colțul ferestrei tremură mai tare și se stinse. Inger Johanne își puse iar ochelarii, apucă dispozitivul de închidere și fixă corect fereastra.

— Dar eu n-am auzit niciodată de așa ceva, adăugă ea pe un ton glumeț. Trebuie să mă duc să mă culc. Alte întrebări înainte să plec?

Niciuna.

*

Rudolf Fjord făcea curățenie în baie.

Era ora trei dimineața, într-o zi de marți. Tipul freca în patru labe, deșelat, rosturile pardoselii. Cu o perie de dinți și cu sare de amoniac. Mirosul urât îi muta nasul din loc. Tușea, freca, înjura și clătea cu apă prea fierbinte pentru mâinile lui goale. Era la jumătate. De la chiuvetă și până la vasul toaletei, dalele erau încadrate de margini deschise la culoare; rosturi gri-deschis în jurul plăcilor de gresie albastru-metalic. E ciudat cum o baie se poate murdări în halul ăsta în decurs de șase luni. Trebuia să curețe și pereții, gândi el, ștergându-și nasul cu o mânecă. Va goli dulapurile, va șterge sertarele. Chiar și interiorul rezervorului toaletei se va bucura de vizita lui. Mai avea câteva ore bune până când trebuia să meargă la slujbă.

Nu putea să doarmă.

Va goli poate și etajerele, va curăța cărțile cu aspiratorul, una câte una. Asta îi va omori timpul.

Ușurarea pe care o simțise la moartea lui Vibeke, acea ușurare euforică din dimineața de sâmbătă, durase douăsprezece minute. Înțelegând că, în mod paradoxal, Vibeke Heinerback era o mai bună asigurare în viață decât moartă, se simțise doborât la propriu. Încercase să se ridice de pe canapea, dar picioarele nu-l ascultaseră. Sudoarea curgea pe el, dându-i în același timp senzația că e rece. Ideile i se învârtteau în cerc. Se dusese în cele din urmă să facă un duș și îmbrăcase în grabă o ținută adecvată pentru reuniunea extraordinară a grupului parlamentar.

Se uitaseră la el.

Pe furiș.

Rudolf Fjord ridică periuța de dinți în sus.

Părul era tocit și murdar. Inutilizabil. Se îndreptă cu mare greutate și scotoci fără nicio noimă în coșul de gunoi, în căutarea unei alte periuțe. Zadarnic. Nodul pe care îl avea în gât se mărea. Trase un sertar al dulapului

din baie și se tăie urât, încercând să scoată o periută nouă de dinți din ambalajul de plastic rigid. Mirosul de sare de amoniac era de nesuportat. Nu găsea niciun pansament.

Îl priviseră într-adevăr cu discreție.

— Dragi colegi de partid, declarase Vibeke cu un zâmbet, pe un ton un pic crispat, atunci când jurnaliștii încercaseră cu o curiozitate excesivă să facă săpături privind relația lor. Eu și Rudolf colaborăm fără nicio problemă.

Încercă să respire mai calm.

Se ridică. Își bombă torsul, își supse burta, ca la plajă, anul trecut, în acea vară excelentă când vremea era minunată și nimic nu se hotărâse încă. Era sigur că va deveni șeful partidului din clipa în care bătrânul va decreta în sfârșit că a venit momentul unei schimbări.

Pur și simplu, nu mai reușea să respire.

Stele roșii dansau în fața ochilor săi. Era gata-gata să se prăbușească. Clătinându-se, cu mâinile pe perete, ieși din baie. Pe culoar, lucrurile merseră mai bine, simți greață, dar nu vomită. Continuă să meargă împleticindu-se spre salon, spre ușa de la terasă. Era închisă. Încercă să fie calm, ceva nu era în regulă cu balamalele, trebuia ridicată un pic, așa. Sângele desena figuri ciudate pe cadrul ușii. Aceasta se deschise.

Aerul rece îl asaltă, înviorându-l.

Deschise gura și respiră.

Îl priviseră atât de ciudat.

E uimitor, gândiseră fără îndoială. E surprinzător ca Rudolf Fjord să fie în mod evident cel mai tulburat de moartea brutală a lui Vibeke Heinerback.

Kari Mundal fusese cea mai rea.

Oamenii nu știau cu adevărat cum era ea în realitate. O femeiușcă de casă îndârjită, energică.

Era energică, da.

În cel mai bun caz, nu se va întâmpla nimic, gândi Rudolf sorbind cu lăcomie aerul proaspăt. Era mai calm și, cu mâinile ușor tremurânde, se încheie la cămașă. Sângele începuse deja să se coaguleze. Își supse prudent degetul.

Probabil că amestecul de sare de amoniac era mai puțin concentrat, își zise el.

În cel mai bun caz, nu se va întâmpla absolut nimic.

Casa de la marginea pădurii era tipică pentru epoca ei. Nu foarte impunătoare, aproape cât un salon spațios. O cutie din lemn datând din anii '50, cu lambriuri verticale și o singură consolă în mijlocul fațadei simetrice. Tamburul ușii de la intrare era mic, prevăzut cu câte o bancă de o parte și de alta. Scara era turnată din beton și trebuia reparată treapta din mijloc. În afară de asta, clădirea era bine întreținută. Yngvar Stubø era în stradă, chiar lângă portal. Observă că acoperișul fusese refăcut, culoarea roșie a lemnului era atât de intensă, încât lumina lunii se reflecta în vopsea.

Lampa unuia dintre stâlpii portalului era moartă. Fiindcă toate probele fuseseră securizate de mult, se aplecă spre sticla spartă și ridică un capac de fier forjat pentru a vedea mai bine becul. Și el era țândări. Nu mai rămăsese decât un vârf mic de sticlă dantelată în dulie. Își plimbă un deget de-a lungul bazei lămpii. Cioburi minuscule de sticlă fină, mată i se lipiră de piele. Firul era intact, constată el în fasciculul de lumină al unei Maglite³⁰. Își stinse lanterna, își puse o pereche de mănuși și stătu nemișcat câteva secunde pentru a-și lăsa ochii să se obișnuiască cu întunericul.

Sub acoperișul tamburului, chiar deasupra intrării propriu-zise, mai era o lampă. Care nu funcționa. Seara fusese senină și rece. Luna plutea deasupra arborilor desfrunziți din partea de jos a grădinii, un pătrar perfect, ca și cum cineva o tăiasă cu grijă în două. Lumina ei îți permitea să distingi detaliile casei, aleea cu pietriș și terenul neamenajat, deși singura sursă de lumină din apropiere era un felinar situat la cincizeci de metri de acolo, în stradă.

— E destul de întuneric aici, veni remarca inutilă a lui Trond.

— Da. Și era și mai întuneric săptămâna trecută. Nu era nici măcar lună.

Trond aspiră pe nas cu zgomot. Yngvar îi puse o mână pe umăr.

— Ascultă, începu el cu voce scăzută; aburul care-i ieșea din gură se ridică în nori albaștrii între ei. Înțeleg că trebuie să-ți fie foarte, foarte greu. Vreau doar să știi următorul lucru, Trond... Nu e nicio problemă dacă-ți spun Trond, nu?

Bărbatul dădu din cap în semn că nu și își trecu limba peste buze.

— Nu ești suspect în acest caz, OK?

Bărbatul înălță capul și își mușcă buza.

— Știm că ai fost la o petrecere a burlacilor care a durat toată seara crimei. Știm că tu și Vibeke vă înțelegeați bine. Trebuia să vă căsătoriți la vară, din câte am înțeles. De fapt, aș putea spune atâtea lucruri care...

Privi în jur, făcând-o pe conspiratorul.

— Nu dezvăluim niciodată acest gen de informații, șopti fără a-i da drumul la umăr, dar toată familia lui Vibeke este în afara oricărei bănuieli. Părinții, fratele ei. Tu. În realitate, tu ai fost primul tăiat de pe lista noastră. Chiar primul. Înțelegi?

— Da, murmură Trond Arnesen, trecându-și mâna înmănușată peste ochi. Dar eu moștenesc... Rămân cu această casă și cu tot... Noi aveam...

Hohotele de plâns îi înăbușiră cuvintele, un plâns ciudat, liniștit. Yngvar își lăsă mâna să coboare pe spatele lui. Fără a-i da drumul. Puștiul era cu un cap mai mic decât Yngvar și se aplecă încet spre el când își acoperi fața cu mâinile.

— Faptul că aveți un contract de concubinaj nu înseamnă decât că erați niște tineri plini de bun-simț, îl consolă Yngvar cu voce scăzută. N-ai niciun motiv să te temi de poliție. Niciunul. Înțelegi ce spun?

Logodnicul lui Vibeke Heinerback fusese atât de terorizat în timpul audierilor, încât polițistul nu s-a putut stăpâni să nu râdă, în ciuda circumstanțelor tragice. Acest bărbat cu părul blond tăiat scurt, șic în tricoul său polo Lacoste, băuse atâta apă, de parcă mai suferea încă de mahmureală, înțepenit la masă, la trei zile după petrecerea burlacilor dată de fratele său. Abia dacă reușise să răspundă la întrebările privind data lui de naștere și adresa.

— Relaxează-te, repetă Yngvar. O să mergem cu calm în cameră. Este curată și aranjată acum. Nu mai este sânge, OK? Totul este aproape la fel ca înainte... Înțelegi ce spun?

Trond Arnesen își veni în fire. Tuși în pumnul strâns și își trecu o mână prin păr. După ce respiră adânc de două-trei ori, afișă un zâmbet palid:

— Sunt gata.

Pietrișul, amestecat cu zăpadă și gheață, trosnea sub picioarele lor. În josul scărilor, Trond se mai opri o dată, ca și cum avea nevoie să-și ia avânt. Șovăi câteva secunde. Apoi își trecu iarăși mâna prin păr, într-un gest involuntar, lipsit de orice semnificație; își aranjă fularul și haina înainte de a urca scările dintr-un salt. Un polițist în uniformă îl conduse până în cameră. Yngvar îl urmă. Nu schimbară niciun cuvânt.

Patul era gol, cu excepția a două perne. Camera era aranjată. O enormă reproducere după *Istoria* de Munch era agățată deasupra capului patului.

Trei huse de plapumă pliate meticulos, câteva prosoape de baie și o pernă pestriță fuseseră depozitate pe o etajeră, lângă un perete.

Salteaua era curată, fără urme de sânge. Podeaua fusese spălată și în încăpere mai plutea încă un ușor miros de săpun negru. Yngvar scoase fotografiile aranjate într-un plic din hârtie groasă de ambalaj. Își frecă gânditor o nară timp de câteva minute, studiind clișeele. Apoi se întoarse spre Trond Arnesen, livid în lumina crudă a plafonierei.

— Gata, Trond? întrebă el amabil.

Acesta înghiți în sec, înălță capul și înaintă cu un pas.

— Ce vreți să fac?

*

Bernt Helle era văduv de douăzeci și patru de zile. Ținea o socoteală precisă a timpului. În fiecare dimineață, tăia cu o cruce roșie ziua precedentă, pe un calendar pe care Fiona îl agățase în bucătărie pentru ca Fiorella să poată înțelege mai bine conceptele de zile, săptămâni și luni. O creatură Mumini³¹ era desenată deasupra fiecărei date. În dimineața aceasta, îl bifase pe Sniff, care purta numărul 12 atârnat la un lanț de argint din jurul gâtului. Bernt Helle nu știa exact de ce continua să facă genul ăsta de lucruri. În fiecare dimineață, o nouă cruce. Fiecare oră era un alt pas mic care îl îndepărta de rana despre care îi spuneau că se va vindeca în timp.

În fiecare seară, un pat dublu gol.

Astăzi este vineri, 13, gândi el mângâind-o cu o mână pe cap pe soacra lui.

Fiona era extrem de superstițioasă. Se temea de pisicile negre. Evita scările. Avea numeroase talismane și credea că roșul e o culoare care te făcea nervos.

— Ești tot aici..., constată Yvonne Knutsen clipind. Trebuie să pleci acum, înțelege.

— Oh, nu! Fiorella este la mama în seara asta. E vineri, știi?

— Nu, răspunse ea dezorientată.

— Da, e vi...

— Nu știam. Pentru mine, toate zilele seamănă între ele. Îmi mai dai un pic de apă?

Bău lacom cu paiul.

— Oare ți-ai zis deja, întrebă Bernt deodată, fără a se gândi, că Fiorella avea ceva... că era ca și cum ea...

Yvonne dormea. În orice caz, ochii i se închiseseră și respirația îi era

regulată pe buzele uscate.

Bernt nu înțelesese niciodată atașamentul Fionei pentru spiritualitate. Dacă ar fi fost măcar vorba de biserică, de biserica clasică de stat în credința căreia fusese crescută, ceea ce o făcea să aibă mereu impresia că putea participa cu o emoție autentică la căsătorii, înmormântări și alte slujbe de la miezul nopții. Dar Fiona nu ținea de nicio biserică. Și de nicio sectă, din fericire. Nicio parohie, nicio altă apartenență decât la ea însăși, cu tendința de a cădea în ceva interior pe care nu-l împărtășea niciodată cu el. Când era foarte tânăr, i se părea fascinant ca ea să citească atât de mult. Despre religie, filosofie orientală, gânditori și importante curente de gândire. La un moment dat, trebuie să fi fost la începutul anilor '80, poate și mai devreme, cochetase cu *New Age*. Slavă Domnului, chestia asta nu durase mult. Dar, de atunci, după mai bine de zece ani de căutare a unui punct de ancorare, se îndepărtase și mai mult. Nu tot timpul și, cu siguranță, nu în toate domeniile. Când Fiorella venise în sfârșit pe lume, sentimentul comunității era atât de puternic, încât organizaseră o altă căsătorie, la cincisprezece ani de la prima.

Ireparabila singurătate a sufletului, așa numise cu ironie chestia asta în rarele dăți când el o întrebase. Atunci se închidea în ea, zâmbea fără ca ochii să-i fie atinși vreodată de căldură, iar fața i se crispa.

I se întâmplase să se întrebe dacă nu cumva avea un secret. Era greu să-ți imaginezi așa ceva. Se știau de o viață, casele în care crescuseră nu erau separate decât de două sute de pași, care însă erau bine delimitați. În timpul adolescenței, abia dacă se văzuseră, erau prea diferiți. Când împliniseră amândoi douăzeci de ani, se întâlniseră întâmplător într-un bar din Oslo și lui nu-i venise să creadă că are un asemenea noroc. Tocmai își dăduse masteratul și intrase în firma de instalații a tatălui său. La bar, își ridicase pantalonii; nici vorbă ca ea să descopere că începuse să facă burtă. Fiona avea părul lung, blond și studia la Blindern. S-au cuplat chiar din seara aia și, de atunci, Bernt Helle nu mai cunoscuse vreodată nicio altă femeie.

Ea era oarecum neliniștită, dar, în același timp, se agăța de tot ceea ce era durabil și bine ancorat.

— N-ar fi trebuit s-o fac, declară subit Yvonne deschizând iar ochii. N-ar fi trebuit s-o facem.

— Yvonne, zise Bernt, aplecându-se deasupra ei.

— Oh! suspină ea cu voce stinsă. Visam. Apă, te rog.

Începe să delireze, gândi el cu descurajare.

Ea adormi la loc.

Nu mai era posibil să ai o conversație normală cu Yvonne, își zise. Nu era

nimic. Împărtaşeau o mare durere. Era suficient.

Se ridică și se uită la ceas. În curând, avea să fie miezul nopții. Își îmbracă în tăcere paltonul și aranjă plapuma peste Yvonne. În mod evident, ea se săturase de tot. Fiecare suporta pierderea în felul său; ea luptându-se să părăsească această viață cu puținul de forțe pe care îl mai avea.

Bernt, în schimb, spera să-și poată găsi din nou un loc în ea.

*

Reconstituirea se terminase. Aproape toată lumea plecase. În cameră nu mai erau decât Yngvar Stubø și Trond Arnesen. Tânărul nu reușea să se smulgă de acolo. Privirea îi rătăcea fără încetare prin încăpere și își trecea mâinile peste obiecte, ca pentru a se asigura că erau încă acolo.

— Vi se pare ciudat că vreau să mă mut iar aici? îl întrebă pe Stubø fără să-l privească.

— Deloc. E cât se poate de normal, dacă vrei să știi părerea mea. E casa ta. E în continuare casa ta, chiar dacă Vibeke a murit. Din câte am înțeles, ai ajutat-o să o renoveze?

— Da. Inclusiv camera asta.

— Ți se pare la fel ca în amintirea ta?

— Nu.

— Trebuie să încerci. Camera aceea seamănă cu asta.

Yngvar făcu un gest amplu cu brațele și ezită înainte de a continua.

— Oamenii noștri n-au făcut nimic altceva decât să... curețe. Din nefericire, lenjeria de pat și pledurile nu erau recuperabile. În afară de asta, totul e ca înainte, din câte am înțeles. Și așa trebuie să-ți amintești de ea. O să locuiești aici, Trond. O să trăiești aici mulți ani, e foarte posibil. Seara aceea, de săptămâna trecută, o s-o stochezi altundeva în memorie, într-un fel sau în altul. De fapt, înțeleg ce simți. Și pot să te asigur: o să treacă. Și eu am trăit același lucru, Trond. O să treacă.

Tânărul îl privi drept în față. Ochii îi erau albaștri, cu reflexe verzi. Abia atunci remarcă Yngvar că Trond avea o nuanță de roșcat în părul blond stufos și că niște pete de roșeață se desenau la baza nasului, în ciuda palorii ca de ceară a feței.

— Ce vreți să spuneți? murmură el.

— Mi-am găsit familia moartă în grădină, răspunse rar Yngvar fără să-și mute privirea. Un accident. Eram convins că nu voi mai fi niciodată în stare să mă întorc în locul acela. Voiam să mă mut, dar fără să am forța s-o fac. Într-o zi, câteva luni mai târziu, poate, am deschis ușa terasei și am

ieșit afară. Nu îndrăzneam să deschid ochii. Dar am început să ascult.

Trond se așează pe pat. Corpul îi era încordat, la pândă, ca și cum se îndoia că mobila îl ține. Se prinse cu amândouă mâinile de plapumă.

— Și ce-ați auzit? vru el să știe.

Yngvar își băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase o tabacheră cu trabucuri. O lăsă să alunece între degetul mare și arătător, înainte și-napoi, de mai multe ori.

— O grămadă de lucruri, răspunse el cu o voce înăbușită. Auzeam o grămadă de lucruri. Păsările erau tot acolo. Așa cum fuseseră de când ne mutaserăm ca tineri căsătoriți, cu mult timp înainte. Știi, n-aveam decât douăzeci de ani. Mai întâi închiriaserăm, apoi cumpăraserăm. Cântau.

Simți subit că-și pierde suflul.

— Cântau, repetă el mai tare. Păsările cântau ca întotdeauna. Și, dincolo de cântece, dincolo de toate piuiturile ale afurisite, o auzeam... o auzeam pe Trine. Fata mea. O auzeam strigându-mi numele când n-avea decât trei ani și plângea de mama focului fiindcă se rostogolise din balansoar. Auzeam clinchetul cuburilor de gheață într-un pahar când soția mea venea cu siropul de fructe. Râsetul lui Trine jucându-se cu câinele vecinilor devenise atât de distinct, mi se părea că aud trosnind lemnele pentru grătarul pe care-l făceam seara târziu și... dintr-odată, am putut să le simt pe amândouă. Pe soția mea. Și pe fata mea. Am deschis ochii. Era grădina noastră. Era o grădină plină cu cele mai frumoase amintiri pe care le am. Nu puteam să mă mut, evident că nu.

— Stați și azi tot acolo?

Trond se relaxă. Spatele i se rotunji și își puse coatele pe genunchi.

— Nu. Dar asta este o altă poveste.

Yngvar râse scurt și puse tabachera cu trabucuri la locul ei.

— Vor veni și alte povești. Întotdeauna vin, Trond. Asta-i viața. Dar, până atunci, va trebui să recucerești această cameră. Această casă. Acest loc. E al tău. Și e plin de amintiri frumoase. Amintește-ți-le. Uită seara aceea îngrozitoare.

Trond se ridică, se întinse, își lăsă capul într-o parte, apoi în alta, trăgând de crăcii pantalonilor.

— Sunteți un polițist simpatic, declară el cu un mic surâs.

— Majoritatea polițiștilor sunt de treabă.

Tânărul continua să zâmbească. Privi pentru ultima oară în jurul lui și se îndreptă spre ușă.

Trond Arnesen era, în sfârșit, gata de plecare.

Ajuns în mijlocul încăperii, șovăi, se opri, mai făcu un pas, înainte să schimbe direcția și să se întoarcă la noptiera situată în stânga patului.

Trase un mic sertar, încet, cu un gest ezitant, ca și cum se aștepta la o descoperire înspăimântătoare.

— Ați spus că nimic altceva n-a fost mișcat de aici? Întrebă el. Că doar s-a făcut curat? Nimic n-a fost luat?

— Nu. Nu de aici. Am luat câteva hârtii și PC-ul bineînțeles, așa cum ți-am spus, și...

— Dar nimic din această cameră?

— Nu.

— Ceasul meu. Era pe noptieră. Și cartea.

— Da?

— Am un ceas subacvatic. O chestie mare. Nu pot să dorm cu el, așa că îl scot seara.

Degetele lui băteau darabana pe noptieră. Își puse un deget pe nas, într-un gest ce exprima concentrarea.

— Dar nu te-ai culcat! Erai la fratele tău...

— Exact, îl întrerupse Trond. Mă îmbrăcasem elegant. Conveniserăm să purtăm un soi de smoching caraghios și un ditamai ceasul subacvatic din plastic negru nu se potrivea cu restul. Așa că îl lăsasem aici...

— Ești sigur? Întrebă Yngvar aproape cu duritate.

Trond Arnesen se întoarse spre el și Yngvar simți un pic de iritare în răspuns:

— Cartea și ceasul meu erau aici. Pe noptieră. Vibeke era...

Pronunțându-i numele, tonul tranșant din voce îi dispăru.

— Vibeke era un pic alergică, murmură el. Nu voia cărți în cameră. Nu aveam dreptul s-o aduc decât pe cea pe care o citeam. Ultima carte a lui Bencke. Ajunsesem la jumătate. Era aici.

— Bine... Dar trebuie să te întreb încă o dată: ești sigur?

— Da! Ceasul meu... Vreau să spun că îmi plăcea ceasul ăsta. Mi-l făcuse cadou Vibeke. Avea o grămadă de funcționalități. Niciodată nu l-aș fi...

Șovăi. O roșeață aproape imperceptibilă îi apăru pe frunte și Trond își ciupi distrat lobul urechii.

— Bineînțeles, pot să mă înșel, continuă el cu o voce neutră. Nu prea știu, eu...

— Dar crezi că-ți amintești...

— Cred că-mi amintesc... Totuși, nu puteam să fi pus cartea în altă parte, nu? Nu citesc decât în pat, eu...

Se uită la Yngvar, evident dezorientat. Cartea nu era mare lucru, gândi polițistul.

Pentru o clipă, Trond Arnesen se lăsase convins că totul ar putea continua să fie ca înainte. Timp de câteva minute, Yngvar îl făcuse să

creadă că imaginea lui Vibeke crucificată în patul ei ar putea să fie ștersă, să dispară într-o bună zi.

— Totuși, nu puteam, nu? Nu cartea. Ceasul, poate, l-am pus în altă parte, dar...

— Vino. Voi afla ce s-a întâmplat. Sunt sigur că doar s-au rătăcit pe undeva. Haide, plecăm.

Trond Arnesen mai trase încă o dată sertarul. Era gol. Trecu atunci în cealaltă parte a patului. Nu găsi ce căuta nici acolo. Cu o privire de nebun, fugi în baie. Yngvar nu se mișcă. Auzi zgomote de sertare, de dulapuri care se deschideau și se închideau, pocnetul a ceea ce putea fi capacul unui coș de gunoi, uși închise brusc, obiecte scuturate, clinchete.

Tânărul apăru deodată în ușă, cu palmele goale întoarse spre cer.

— Poate doar eu sunt de vină că nu mai știu unde pun lucrurile, oftă el cu o voce groasă.

Cu ochii plecați, ieși din cameră în urma lui Yngvar.

— Vibeke zicea mereu că sunt geniul dezordinii.

*

Răutatea este o iluzie, își spuse ea.

Se afla lângă bustul lui Jean Cocteau. O lucrare de mântuială, cu trăsături prelinse, considera ea, ca și cum un copil se jucase cu ceară topită, iar cineva avusese brusc ideea să împietrească această prestație lipsită de talent. Sculptura era plasată pe țărmul cheiului, la câțiva pași de micuța capelă pe care însuși Cocteau o decorase. Trebuia să plătești ca să intri. În consecință, nu aruncase decât o privire rapidă asupra frescelor. Era de Crăciun când voise să intre în casa Domnului, într-un acces de nostalgie a sărbătorilor religioase. Biserica Saint-Michel, situată foarte aproape de colină, era insuportabilă cu kitsch-ul ei catolic și litanie bolborosită a preotului. Se răzgândise.

Să plătească pentru a da ochii cu un Dumnezeu în care nu crezuse totuși niciodată era mai rău. Avusese chef să-i reamintească femeii durdulii, din spatele ușii capelei lui Cocteau, de lupta lui Isus împotriva negustorilor de la Templu. Această femeie cu figură înăcrită stătea pe un scaun îndărătul unei mese pline cu suvenire meschine, vândute la prețuri care făceau să ți se zburlească părul din cap, și cerea doi euro pe biletul de intrare. Era destul de frustrant ca vocabularul ei franțuzesc să fie limitat la câteva înjurături bombănite.

Ziua de vineri, 13, era acum pe sfârșite. Pagubele provocate de furtuna puternică de după-amiază erau importante. Restaurantele de pe plajă își

văzuseră vitrinele panoramice distruse de mare. Niște tineri în cămăși albe alergau în toate părțile, cu răsuflarea tăiată, ducând panouri de placaj pe care le băteau în cuie fără prea mare grijă, drept protecție temporară împotriva intemperiilor și a vântului. Niște scaune fuseseră transformate în surcele. O masă plutea la câțiva metri de chei. Majoritatea vapoarelor din golfuleț erau încă ancorate acolo și suportaseră bine vremea urâtă. Nu se putea spune la fel despre patru sau cinci bărci legate în apropierea cheiului. Nu mai distingeai decât resturi de lemn și parâme plutind în apa negricioasă, învolburată.

Se sprijini de Jean Cocteau.

Răutatea este o iluzie, gândi ea din nou.

Meseria ei era să afle ce se ascundea în spatele oamenilor. Nu dădea greș niciodată. Știa mai multe despre trădare, înșelătorie și ticăloșie decât mulți, mulți oameni.

Altădată, simțise un fel de mândrie la gândul ăsta.

La început, în urmă cu nouăsprezece ani, când încă avea douăzeci de ani și descoperise cât de ușor îi era, ce talent ascuns surprinzător avea de a manipula, simțise uneori entuziasm. Chiar bucurie. În orice caz, asta părea să-și amintească. Nici măcar nu era supărată pe anii de studiu din care nu va trage niciodată vreun profit; acea înverșunare cronofagă, la universitate, al cărei singur scop veritabil era acela de a ucide timpul. Totul nu era decât muncă în zadar, o știa, dar nimic nu mai avusese importanță atunci când decisese care avea să fie etajera ei de sprijin în viață, la douăzeci și șase de ani.

Expresia o făcuse să zâmbească.

Într-o seară din martie 1985, se trezise cu un extras de cont într-o mână și o halbă de bere în cealaltă. Încerca să-și imagineze etajera ei, acel loc unic într-o bibliotecă imaginară pe peretele vieții. Cu siguranță, această etajeră avea să facă din ea o persoană deosebită și importantă, specială. Râsese în hohote de metafora arhicunoscută, imaginându-și mulțimea în căutarea unui loc, forfotind în jur ca să dibuiască un raft liber.

Marea era mai calmă acum. Nu erau decât câteva grade. Care dispăreau și alea înghițite de vântul din sud. Băieții în cămașă astupaseră găurile cele mai mari și, după cum se vedea, nu puteau face mai mult. Un cuplu tânăr în haine închise la culoare se îndrepta spre ea. Pufniră în râs și șușotiră câteva fraze ininteligibile trecând prin dreptul ei. Se întoarce și îi privi cum își continuau drumul cu pași șovăielnici pe pavaj și cum dispăreau în întuneric.

Păreau norvegieni. Aveau rucsacuri în spate.

Din fericire, era ultima fotografie cu ea, făcută în urmă cu doisprezece

ani. Aproape bătuți pe muchie. Era mai slabă pe vremea aia. Mult mai slabă și avea părul lung. Fotografia, la care mai arunca din când în când câte-o privire, din pură întâmplare, reprezenta pe altcineva. Așa trebuia să gândească. Acum, purta ochelari. Părul lung nu i se mai potrivea. Uitându-se în oglindă, constata cum viața se încrustase fără milă în ceea ce fusese cândva o față banală. Nasul ei, care era pe atunci atât de mic, semăna în prezent cu un boboc de floare. Ochii, care nu fuseseră niciodată mari, dar, în orice caz, erau căprui și, așadar, altfel decât ai tuturor celorlalți, dispăreau acum aproape complet în spatele ochelarilor și al unui breton mult prea lung.

Reprezentarea unicității era o păcăleală.

Oamenii se asemănau unii cu alții în mod jalnic.

Nu știa în ce moment avusese revelația acestui adevăr. Experiența venise probabil încet-încet, gândea ea. Ceea ce munca ei avea repetitiv sfârșise prin a o face nerăbdătoare, fără ca ea să poată să pună degetul pe ceea ce dorea să schimbe. Bineînțeles, fiecare plan era special, fiecare crimă o entitate particulară. Circumstanțele se schimbau, victimele nu erau niciodată asemănătoare. Ea făcea eforturi; nu dădea chix niciodată. Totuși, nu reușea s-o vadă altfel decât ca o agasantă succesiune de repetiții.

Nu mai ucidea timpul.

El trecea, singur.

Până acum, își zise, oftând din greu.

Oamenii semănau atât de mult între ei...

Timpul, pe care oamenii se înverșunau atâta să-l „umple“, era un concept gol, creat să dea o lipsă de sens unei semnificații false; să-și capete un loc în viață.

Femeia își puse o căciulă și începu să urce încet scările înțepenite dintre vechile case de piatră. Străduțele înguste erau cufundate în întuneric. Furtuna afectase probabil instalațiile electrice.

Studiind comportamentul uman, ea înțelesese la un moment dat că solicitudinea, solidaritatea și bunătatea nu erau decât expresii goale pentru a desemna comportamentul dorit, care-și găsea forme ale legitimității lui, rând pe rând, în Cele Zece Porunci, în perspectivele călugărilor eterni, în profețiile belicoase ale vreunui arab, în himerele filosofilor sau în poveștile unui evreu persecutat.

Răutatea e esența omului, gândi ea.

Răutatea nu e nici opera Satanei, nici victoria păcatului, nici rezultatul dialectic al sărăciei materiale și al nedreptății. Nimănui nu-i va da prin cap să judece răutatea leoaicei care-și abandonează puiul bolnav fără a se gândi că, lipsită de îngrijire, progenitura ei e sortită unei morți atroce. Nu

găsești niciun reproș în descrierea pe care zoologia o face crocodilului mascul care-și elimină propriii pui cu certitudinea instinctivă că habitatul lui nu va suporta o încărcătură suplimentară.

Se opri pe străduță lângă ușa modestă a bisericii Saint-Michel. Ezită o clipă. Gâfâia după ce urcase toate acele trepte. Puse încet mâna pe clanță, apoi ridică din umeri și își continuă drumul. Era timpul să se întoarcă. Ploaia reîncepuse; stropi fini, ușori, care se depuneau ca aburul pe piele.

N-avea niciun rost să stigmatizezi un comportament natural, gândi ea. Era rațiunea pentru care animalele erau libere. Fiindcă oamenii voiau să se distrugă, fără cultură, fără reguli, interdicții ori amenințarea cu sancțiunea menită să îndrepte, era poate totuși adecvat să pună semnul lui Cain pe fruntea celor care ieșeau din norme și își urmau natura.

— Totuși, asta nu e răutate, murmură ea, încercând să-și recapete suflul în Piața Păcii.

Panoul cu semnul crucii din dreptul farmaciei își trimitea la intervale regulate lumina lui verde și agresivă spre cafeneaua închisă și goală de pe cealaltă parte a străzii. Ea se opri în fața vitrinei agenției imobiliare.

Coapsele o dureau, o durere difuză, deși nu urcase decât vreo sută de trepte. Își gustă sudoarea de pe buza superioară. O băătăură îi ardea călcâiul stâng. Trecuse o eternitate de când nu mai simțise plăcere după un efort fizic. Durerile ușoare îi dădeau senzația că există. Înălță capul spre cer și simți apa de ploaie curgându-i pe gât, pe decolteu, pe piele; simți cum i se întăresc sfârcurile.

Totul se schimbase. Până și viața ajunsese să fie tangibilă, să aibă o intensitate tactilă niciodată resimțită mai înainte.

În sfârșit, era unică.

șapte

Sarcina era prea grea. Inger Johanne Vik strâmbă din nas aplecată asupra ceaiului ei. Prea concentrat, era nepermis de acru. Scurpă lichidul galben-brun înapoi în ceașcă.

— Căh! murmură ea, fericită că era singură în momentul în care își lăsa ceașca și deschise frigiderul.

Ar fi trebuit să refuze. Cele două crime erau destul de complicate pentru polițiștii profesioniști care lucrau în echipă, având acces la tehnologii moderne, programe perfecționate, baze de date și fiind disponibili douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Inger Johanne n-avea nimic din toate astea. Ea era complet pe dinafară. Zilele ei erau dedicate copiilor. Uneori, avea impresia că funcționează pe pilot automat, între mașina de spălat și temeale Kristiane, între pregătirea meselor și momentele de calm cu titlu de încercare, pe canapea, cu un copil la sân. Chiar și săptămânile fără fata cea mare erau ticsite cu sarcini de executat.

Dar nopțile erau lungi.

Timpul pe care-l petrecea aplecată asupra fotocopiilor aduse în fiecare după-amiază, fără a fi avut nici cea mai mică autorizație, se scurgeau încet, ca și cum până și orologiul considera că are dreptul la un pic de odihnă după o zi epuizantă.

Luă o sticlă de Farris³², o deschise și bău cu lăcomie.

— Ruptură perianală, murmură, așezându-se din nou la blatul de lucru pentru a parcurge raportul definitiv al autopsiei în cazul uciderii Fionei Helle.

Anal, înțelegea. Ruptură, asta însemna ceva sfâșiat. Prefixul peri- era mai delicat.

— Periscop, murmură ea molfăindu-și creionul. Periferic. Peri...

Își lovește ușor fruntea. Din fericire, nu avusese nevoie să întrebe. Era penibil pentru o femeie deja adultă să nu înțeleagă imediat cuvântul. Chiar dacă cele două fiice ale ei veniseră pe lume prin cezariană, mai multe prietene de-ale lui Inger Johanne îi descriseseră problema în termeni pitorești.

Micuța Fiorella lăsase urme.

Bine, bine.

Puse deoparte documentele și se concentrează asupra raportului reconstituirii. Acesta nu-i spunea nimic nou. Dădu nerăbdătoare câteva pagini. Întrucât cazul adunase deja sute, poate mii de documente, ea nu avea, bineînțeles, acces la toate.

Yngvar tria. Ea citea totul.

Fără să găsească.

Hârtiile erau un șir nesfârșit de repetiții, o învârtire în jurul cozii. Niciun secret nu ți se revela. Nu întâlneai nicio rezistență, nimic de care să te poticnești, nimic asupra căruia să întârzie puțin în speranța de a vedea lucrurile într-o altă lumină.

Oarecum descurajată, închise brusc dosarul.

Trebuia să învețe să spună nu mult mai des.

Ca atunci când mama ei o sunase, mai devreme în ziua aceea, ca să invite toată familia la prânz duminica următoare. În compania lui Isak, firește.

De la divorțul lor trecuseră aproape șase ani. Chiar dacă i se întâmpla să fie în același timp îngrijorată și agasată în fața educației indulgente pe care Isak i-o dădea Kristiane, fără ore fixe de culcare, cu mese improvizate și bomboane în fiecare zi, simțea o bucurie sinceră să-i vadă împreună. Kristiane și Isak semănau fizic și mental în pofida handicapului inexplicabil al fiicei lor, căreia nu i se pusese încă niciun diagnostic. Pentru Inger Johanne era mai greu de acceptat că fostul ei soț încă îi vizita părinții. Mai mult decât ea, ca să fie sinceră.

Era mâhnită din această pricină și îl făcea responsabil pe el de rușinea pe care o simțea.

— Revino-ți!

Fără a ști foarte bine de ce, scoase din nou raportul autopsiei.

Sufocare, se putea citi.

Cunoștea deja cauza decesului. Limba făcea obiectul unei descrieri tehnice.

Nimic nou în privința asta.

Vânătăi în jurul încheieturii. Nicio urmă de agresiune sexuală. Grupa sanguină A. O umflătură în gură, în obrazul stâng, mare cât un bob de mazăre, benignă. Niște cicatrici, în mai multe locuri. Toate vechi. După o operație la umăr, patru alunițe scoase și o cezariană. Plus un semn în formă de stea cu cinci colțuri pe brațul drept. Poate în urma unei înțepături vechi. Lobul unei urechi era iritat. Unghia de la arătătorul stâng era albastră și se desprindea în momentul decesului.

Raportul, cu detaliile lui meticuloase, tot nu-i aducea nimic. Doar vagul

presentiment că era vorba despre ceva important se ascundea în subconștient; chestia asta îi intrase efectiv în cap la un moment dat, ideea că ceva șchiopăta.

Nu reușea să se concentreze. Se enerva din cauza lui Isak, a mamei ei, a prieteniei lor.

Energie inutil consumată, bineînțeles. Isak era Isak. Mama ei era așa cum fusese întotdeauna, evitând conflictele, ambiguă și extrem de loială cu cei pe care îi iubea.

Încetează să-ți mai faci griji, își zise Inger Johanne fără convingere și fără a reuși acest lucru.

— Concentrează-te! Își ordonă cu jumătate de voce. Trebuie să te concen...

Acolo.

Degetul i se opri în josul unei pagini.

Asta, asta nu se potrivește.

Își înghiți saliva. Când ridică mâna pentru a da pagina, în căutarea febrilă a unei explicații, a ceva ce poate citise prea repede, observă că îi tremurau degetele. O ușoară accelerare a respirației o făcu să tragă aer pe gură.

Acolo.

Avea dreptate. Asta, asta nu putea pur și simplu să se potrivească. Apucă telefonul și simți că palma îi era umedă.

*

Într-un cu totul alt loc din Oslo, Yngvar Stubø îl veghea pe nepoțelul lui de aproape șase ani. Puștiul dormea așezat pe genunchii lui. Bunicul își frecă nasul de căpșorul lui brunet. Parfumul săpunului pentru copii era plăcut. Țâncul ar fi trebuit să fie dus la culcare. Ginerele lui era un tip agreabil și flexibil, dar nu făcea concesii în privința faptului că puștiul trebuia să adoarmă singur. Totuși, Yngvar nu reușea să reziste acestor ochi negri și rotunzi ca niște mărgele. Plecase de-acasă subtilizând unul dintre biberoanele lui Ragnhild. Când înțelesese că ar putea fi un băiețel hrănit cu biberonul, răsfățat pe genunchi, Amund făcuse o figură nostimă.

Oricât de surprinzător ar fi putut părea, puștiul nu fusese niciodată gelos pe Kristiane. Dimpotrivă, fetița asta haioasă, cu patru ani mai mare decât el, îl fascina. Surioara cu care se alesese cu șase luni în urmă era însă o altă poveste. Sosirea lui Ragnhild, cu trei săptămâni mai înainte, făcuse într-adevăr obiectul unei respingeri pur și simplu.

Telefonul sună.

Amund continua să doarmă la fel de profund.

Strânsoarea biberonului slăbi când Yngvar se aplecă încet către masa joasă ca să răspundă.

— Alo? zise el cu voce scăzută, cu receptorul fixat între bărbie și umăr, întinzând o mână pentru a apuca telecomanda.

— Salut, bătrâne! Ce faceți, băieți, sunteți bine?

El zâmbi. Tonul vesel al vocii o trădă.

— Da, da! Ne-am distrat. Am jucat un joc tâmpit de cărți și am făcut lego. Dar bănuiesc că n-ai sunat ca să te interesezi de asta.

— N-o să vă deranjez prea mult...

— Puștiul doarme. Am tot timpul.

— Ai putea... Măine sau cât mai repede posibil, trebuie să verifici două lucruri pentru mine.

— Bine.

El apăsă pe butonul greșit al telecomenzii. Prezenterul jurnalului de știri avu timp să urle că patru soldați americani fusese uciși la Bassorah înainte ca Yngvar să găsească butonul cel bun. Amund gemu și își răsuci gâtul pentru a-și sprijini fața de brațul bunicului său.

— Sunt un pic... Așteaptă.

— N-am mult timp, insistă ea. Trebuie să-mi găsești registrul cu nașterea Fiorelle. Cel cu Fiona Helle, altfel spus. Și când s-a născut fiica ei.

— Bine. De ce?

— Nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri la telefon, ezită Inger Johanne. Întrucât îți petreci noaptea la Bjarne și Randi, va trebui să treci mâine-dimineață pe aici pentru alte precizări sau...

— Probabil că nu voi avea timp. I-am promis lui Amund că-l duc la grădiniță.

— Atunci, ai încredere în mine. Ar putea fi important.

— Am mereu încredere în tine.

— Pe bună dreptate.

Râsul lui răsună zgomotos în receptor.

— Încă un lucru. Voi să mai fac un lucru.

— Trebuie să mă lași... Din documente reiese că mama Fionei este foarte bolnavă și...

— Da. Eu m-am ocupat de asta. Scleroză în plăci. Perfect conștientă, dar complet terminată.

— N-are probleme cu memoria?

— Din câte știu eu, scleroza în plăci nu afectează creierul.

— Nu fi așa.

Amund își băgă degetul în gură și se întoarse spre Yngvar.

— Nu sunt așa, zâmbi el. Doar te tachinez.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Tu?

— Lucrez pentru tine, Yngvar.

— În mod complet informal și fără girul nimănui. Nu e îndeajuns de grav că trișez în privința documentelor? Șeful și-a dat un fel de acord tacit în privința asta. Însă nu pot să-ți dau cu adevărat puterea să...

— Dar nimic nu mă împiedică, în calitate de individ oarecare, să mă duc să văd o bătrână într-un spital.

— Atunci de ce mă întrebi?

— Ragnhild. Nu cred că ar fi o idee bună s-o iau cu mine. Există vreo șansă cât de mică să poți veni acasă devreme, mâine?

— Devreme, repetă el. Ce vrea să însemne asta?

— Ora unu? Două?

— Pot, eventual, să mă retrag pe la două și jumătate. Merge?

— O să fie bine. Mersi.

— Ești sigură că nu poți să-mi spui? Trebuie să recunosc că sunt mai mult decât curios...

— Și eu am chef să-ți povestesc, răspunse ea sorbind dintr-un pahar; vocea îi dispăru aproape complet. Dar tu ești cel care m-a învățat să fiu atentă la telefon.

— O să mă stăpânesc, atunci. Pe mâine.

— Trebuie să-l culci pe Amund.

— E culcat! răspunse el siderat.

— Nu. Doarme pe genunchii tăi, cu biberonul lui Ragnhild.

— Fir-ar!

— Culcă-l pe puști, Yngvar. Și somn ușor. Ești cel mai bun din lume.

— Și tu ești...

— Așteaptă. Dacă ai timp, poți să mai verifici o chestie? Ai putea să încerci să afli dacă a lipsit de la școală mai mult timp când era la liceu?

— Poftim?

— Dacă a urmat un program de schimb³³ sau ceva de genul ăsta. Sejur lingvistic sau boală de lungă durată, sau vreo vizită la o mătușă din Australia, ceva de genul ăsta. N-ar trebui să fie așa de complicat de aflat, nu?

— Poți foarte bine s-o întrebi pe mama ei, răspunse el pe un ton obosit. Fiindcă oricum mergi s-o vezi, vreau să zic. Ea trebuie să fie cea mai potrivită pentru a răspunde la întrebările astea.

— Nu sunt sigură că o să vrea să răspundă. Întreabă-l pe soțul ei. Sau pe o fostă prietenă. Pe cineva. O s-o faci?

— Bineînțeles. Du-te la culcare!

— Noapte bună, scumpule.

— Vorbesc serios. Culcă-te! Dă-le încolo de hârtii! N-or să fugă. Noapte bună.

Închise și se ridică prudent de pe canapeaua prea elastică. Îi fu greu să-și găsească echilibrul și îl strânse tare pe Amund. Puștiul gemu, dar continuă să atârne în brațele lui ca un mic fotoliu de puf insuficient umplut.

— Nu înțeleg de ce toată lumea pleacă de la principiul că eu te corup, șușoti Yngvar. Pur și simplu, nu înțeleg.

Își duse nepoțelul în camera de oaspeți, îl așează pe pat, lângă perete, se dezbracă în tăcere, își puse o pijama și se întinse cu spatele la micuț.

— Tati, șopti băiețelul în somn; cu o mână, mângâia ceafa lui Yngvar.

Dormiră adânc nouă ore în șir și Yngvar ajunsese cu aproape o oră întârziere la slujbă.

*

Trond Arnesen avusese grijă ca becul de la poartă, precum și cel de la ușa rotativă să funcționeze înainte de a reveni să se instaleze în micuța vilă pe care acum o moșteneau. Totuși, întunericul de afară părea periculos. Fratele lui se oferise să petreacă primele zile cu el. Trond se opusese. Trecerea la o viață solitară nu putea să se facă progresiv. Era la el acasă, chiar dacă nu se mutase decât de câteva luni. Vibeke era de modă veche și nu acceptase coabitarea decât după fixarea datei căsătoriei.

Încerca să evite ferestrele. Înainte să se întunece complet, trăsesese draperiile. Fantele dintre ele erau amenințătoare, ca niște fisuri negre în vid.

Televizorul difuza niște imagini silențioase. Vibeke îi cumpărase un ecran cu plasmă de 100 de centimetri de ziua lui. Mult prea generoși, nu prea mai aveau mijloace pentru așa ceva după renovare. Ca să te uiți la fotbal, îl rugase ea cu un zâmbet, deschizând o sticlă scumpă de șampanie. Împlinea treizeci de ani în ziua aceea și hotărâseră să facă un copil la toamnă.

Nu voia să se uite la televizor. Era prea agitat, dar personajele mute de pe ecran dădeau impresia unei prezențe apropiate. Petrecuse mai multe ore trecând dintr-o cameră în alta, așezându-se, atingând cutare sau cutare obiect, ridicându-se, continuând să meargă, neliniștit la ideea a ceea ce ar putea găsi în spatele ușii următoare. În baie, se simți în siguranță. Nu avea fereastră, era cald și, pe la ora șase, închisese ușa și rămăsese acolo o oră întreagă. Descurajat de comportamentul său, făcuse o baie, ca pentru a-și

justifica această căutare a siguranței într-o casă în care nu înțelegea cum avea să poată continua să trăiască, în această zi de luni, 16 februarie.

Auzi un zgomot afară.

Venea din spatele casei, crezu el, dinspre povârnișul situat la cincizeci de metri mai jos în grădină, unde o palisadă marca granița cu un teren dezafectat pe care se depozitase fier vechi.

Înțepeni și ciuli urechile.

Liniștea era totală. Nu auzea nici măcar bâzâitul obișnuit al termostatlui de la aparatul de aer condiționat.

Halucinații, evident.

Adulții, gândi el cu amărăciune, luând la întâmplare o carte de pe unul din rafturi.

Îi examinează coperta din spate. Numele autorului îi era complet necunoscut. Cartea trebuie că era nouă. O așează cu fața în jos peste celelalte. Lui Vibeke nu-i plăcea asta, își aminti el atunci, și o luă iar pentru a o pune la locul ei între alte două.

Zgomotul semănase cu o pârâitură și se auzea din nou.

Fratele lui îl socotise întotdeauna un fricos. Nu era adevărat. Trond Arnesen nu era un fricos; era prudent. Când frățiorul lui, cu cincisprezece luni mai mic decât el, se urca înaintea lui în toți copacii, asta se întâmpla pur și simplu fiindcă bunul simț îi spunea că era o chestie idioată să te cațări mai sus. Când, la șapte ani, fratele lui sărise de pe acoperișul unui garaj înalt de patru metri, echipat cu o parașută făcută dintr-un cearșaf și din patru bucăți de coardă, Trond îl avertiza, de pe pământ, să nu facă asta. Frate-său își rupsese un picior.

Trond nu era un fricos. Era doar conștient de consecințe.

Teama care îl cuprindea acum n-avea nimic de-a face cu percepția viitorului. Simțea un gust bizar de cocleală pe limba care i se păru dintr-odată uscată și prea groasă. Când frica îi ajunsese la timpane, nu se putu abține să nu scuture din cap pentru a auzi și altceva decât sângele zvâcnindu-i în vene.

Privirea lui cercetă încăperea în grabă.

Mobilele lui Vibeke.

Lucrurile lui Vibeke erau împrăștiate ici și colo. Un număr din *Elle* cu un post-it în dreptul unui articol despre dificultățile cotidiene ale familiilor cu copii mici. O brichetă din metal și plastic pe care el i-o dăruise de Crăciun ca s-o facă să înțeleagă că nu mai era nevoită să-și ascundă țiğările.

Lucrurile lui Vibeke.

Casa ei.

Nu era fricos și, chiar dacă sunetul venise din spatele casei, se duse spre

ușă fără să arunce nici măcar o privire pe fereastra salonului ca să verifice dacă trosnitura fusese produsă de un animal; un elan rătăcit sau poate pur și simplu una din acele pisici vagaboande costelive.

Deschise ușa fără să se gândească, fără să ezite.

— Salut, bolborosi Rudolf Fjord, evident dezorientat. Salut, Trond.

Stătea la baza scărilor, cu piciorul așezat pe prima treaptă.

— Salut, repetă el cu o voce pierită.

— Imbecilule, șuiără Trond. Ce te-a apucat să dai târcoale prin grădină așa? Dumnezeu, ce cauți...

— Voiam pur și simplu să verific dacă e cineva, răspunse Rudolf Fjord urcând un pic mai sus, dar cu o voce la fel de sugrumată, ca și cum încerca să-și vină în fire, dar fără să reușească prea bine. Condoleanțe.

Trond Arnesen făcu un gest larg cu brațele și ieși pe prag.

— Condoleanțe? Vii la... – ridică rapid mâneca puloverului; ceasul subacvatic tot nu apăruse... – o oră imposibilă luni seara, continuă el pe un ton furios, ca să-mi prezinți *condoleanțele* tale! Și, de altfel, ai făcut-o deja! Pentru numele lui Dumnezeu... M-ai... Cară-te!

— Liniștește-te!

Rudolf Fjord își venise în fire. Întinse mâna într-o tentativă de salut, fără ca Trond să manifeste dorința de a face la fel.

— Voiam pur și simplu să verific dacă ești aici, încercă din nou Rudolf. Nu te-aș fi deranjat dacă te-ai fi culcat. De-asta am făcut înconjurul casei. Ai tras draperiile la toate ferestrele, poftim! Numai când am văzut o dungă de lumină la fereastra salonului am înțeles că ești încă treaz. Eram pe punctul de a suna când...

— Ce vrei? Spune ce vrei, Rudolf!

Trond nu-l apreciasese niciodată pe colegul lui Vibeke. Nici ea. De câte ori Trond pusese întrebări, ea se închisese ca o scoică, răspunzând doar că tipul ăsta nu era sincer. Fără să spună nimic în plus. Trond nu știa câtă încredere puteai să-i acorzi lui Rudolf Fjord, dar nu-i plăcea modul în care tipul trata femeile. Era elegant, după părerea lui Trond; înalt, bine făcut, bărbie puternică și privire albastră destul de intensă. Rudolf se servea de femei. Le folosea.

— Încă o dată, voiam...

— Ultima șansă, țipă Trond. Nu veneai să-ți manifesti simpatia chiar în miez de noapte. Așa că va trebui să-mi spui ceva mai mult decât asta. Ce faci aici?

— Mă gândeam, răspunse Rudolf Fjord, părând efectiv că-și caută cuvintele care îi scăpau printre degete, în timp ce privirea lui cerceta grădina, mă gândeam să-ți cer permisiunea să caut câteva acte importante

pe care Vibeke le-a luat de la birou. Ar fi trebuit să le aducă înapoi în luna care a urmat uciderii ei. Vreau să spun...

— Nu, serios vorbind!

Trond Arnesen râdea, un râs sonor, fără bucurie.

— Ești complet... imbecil! Regele idioților!

Începu iar să râdă, aproape debusolat.

— Poliția a luat toate hârtiile, bineînțeles. Ești... Așadar, nu înțelegi nimic, nu? N-ai nicio idee despre ceea ce se întâmplă când cineva este asasinat, nu?

Înaintă un pas. Se opri la marginea scărilor. Își puse ambele mâini pe urechi, ca și cum tocmai asistasă la o catastrofă. Apoi își lăsă brațele să cadă și scoase un oftat greu.

— Discută cu poliția. Salut.

În momentul în care trecuse de ușă și vru s-o închidă, Rudolf Fjord ajunsese în capătul scărilor dintr-un salt. Piciorul lui ateriză ca un opritor de ușă pe prag, gamba îi trecu prin deschizătura dintre cadru și batantă. Trond coborî privirea. Își percepu cu oarecare uimire propria furie înainte de a trage de ușă din toate puterile.

— Au! La dracu, Trond! Stai puțin! Stai... Au!

— Retrage-ți piciorul! ordonă Trond, slăbind ușa pentru o clipă.

— Dar PC-ul meu, obiectă Rudolf și își împinse și mai mult gamba. În plus...

Trond Arnesen nici nu se clinti. Avea ambele mâini pe clanță.

— O să-ți rup piciorul, zise el, perfect calm acum. Scoate-l! Am nevoie de acele hârtii. Și de PC.

— Minți. PC-ul era al ei. Personal. Eu i l-am făcut cadou.

— Dar celălalt...

— Nu există altul.

— Dar...

Trond își adună toate forțele și trase.

— Au! Aaaau! Și împrumutase și o carte!

Piciorul era serios strivit. Trond se uita fascinat la cizma neagră. Unghiul ușii se imprima în piele, foarte aproape de gleznă.

— Ce carte? întrebă el fără să ridice ochii.

— Ultima carte a lui Bencke.

Asta, în tot cazul, era adevărat. Trond remarcase un ex-libris, uimit că cei doi își împrumutau cărți.

— A dispărut.

— Dispărut?!

— Dumnezeuule, Rudolf! Cartea a dispărut și, în clipa asta, e cea mai

mică grijă a mea. Și a ta la fel, în cazul de față. Cumpăr-o din nou în format de buzunar.

— Atunci, lasă-mă!

Trond își slăbi presiunea cu câțiva centimetri. Rudolf Fjord își trase în viteză piciorul. Un geamăt slab îi scăpă atunci când încercă prudent să-și maseze gamba pentru a pune sângele din nou în circulație.

— Salut, suspină el.

Coborî scara șontâc-șontâc. Trond îl privi cum pleacă. Pe aleea care ducea spre poartă, era să cadă de mai multe ori. În ciuda spatelui lat și a paltonului scump din piele de cămilă, Rudolf Fjord arăta jalnic în timp ce o lua pe drum șchiopătând. Mașina lui nu era foarte aproape. Trond abia dacă îi distingea capota, ca o placă de oțel sub felinarul din susul străzii. Simți o undă de compasiune pentru individul ăsta. Fără să înțeleagă de ce.

„Bietul de el“, își zise simțind că nu-i mai era frică să fie singur.

*

Rudolf Fjord rămase nemișcat la volanul mașinii până se aburiră geamurile. Totul era liniștit. Piciorul îl dureau rău de tot. Nu îndrăznea să și-l scoată din cizmă ca să vadă dacă avea o rană adevărată de teamă că n-o să-l poată băga la loc. Încercă să apese pedala ambreiajului. Din fericire, durerea nu era insuportabilă. Se temuse că nu va fi în stare să conducă.

Cu puțin noroc, n-avea să se întâmple nimic.

Hârtiile erau în mâna poliției. Ei nu vor descoperi nimic. Nu asta căutau.

Rudolf Fjord nici măcar nu era sigur că se afla ceva în ele. Vibeke nu-i povestise niciodată ce știa. Presupunerile ei erau disimulate. Amenințările imprecise. Dar probabil aflase ceva.

Rudolf Fjord sperase să găsească o casă goală. Nu înțelegea de ce; în momentul acesta, fuga lui i se părea în întregime absurdă. Intratul prin efracție ar fi avut un efect dezastruos. Nu era nici pregătit, nici echipat pentru așa ceva. Poate contase pe o discuție liniștită. Sperase că Trond o să-i dea ceea ce îi cere, fără nicio întrebare. Că ar fi posibil să pună punct; că această istorioară insuportabilă, spinoasă, s-ar fi terminat cu bine.

Oboseala îl apăsa în spatele ochilor, care i se uscaseră de nesomn.

Niciodată nu îi fusese atât de frică, încât să i se facă rău.

Poate că ea nu făcuse decât să blufeze.

Evident că nu, își zise.

Piciorul îi zvâcnea tot mai tare. Gamba i se contracta. Șterse nervos parbrizul și demară.

Cu puțin noroc, n-avea să se întâmple nimic.

Trei întâlniri lamentabile fuseseră în sfârșit expediate. Yngvar Stubø se prăbuși în fotoliul lui din birou și privi descurajat la vrafurile cu corespondență de studiat. Trecu rapid în revistă scrisori și note. Nimic urgent. Clepsidra era periculos de aproape de marginea biroului. O puse cu prudență pe un teren mai sigur. Firele de nisip formau o moviliță argintie în receptaculul inferior. Firele se puseră în mișcare, tot mai repede, tot mai numeroase.

Timpul se scurgea.

Era tot mai clar în fiecare zi. Nimeni nu spunea mare lucru. O pretinsă siguranță era mereu perceptibilă la fiecare; un entuziasm infim îi mai ajuta încă să accepte orele suplimentare fără prea multe proteste. Asistai mereu la manifestări de optimism printre numeroșii anchetatori. Totuși, se făceau noi descoperiri în fiecare zi; chiar dacă ele se dovedeau ne semnificative după aceea.

Chestia asta nu putea să mai dureze.

Cam trei săptămâni, își zise Yngvar. Nemulțumirea se va extinde rapid imediat ce va fi apărut. Cunoștea refrenul, fiindcă-l auzise în cazul unor crime în care dovezile tangibile se lăsau așteptate. Trecuseră exact patru săptămâni de când Fiona Helle fusese ucisă. După douăzeci și opt de zile de anchetă intensă, ar fi trebuit cel puțin să aibă un potențial suspect, să arate cu degetul spre un presupus vinovat. Un indiciu, o direcție de urmat.

Nu exista nimic care să semene cu așa ceva, ascuns în dosarele stivuite pe biroul lui Yngvar Stubø. Și oamenii aveau să se sature în curând. Descurajarea contamina destul de trist ultimul caz, ca și cum toată lumea, în ciuda avertismentelor repetate, pleca de la principiul că Vibeke Heinerback fusese eliminată de asasinul Fionei Helle și că individul în discuție le scăpase pur și simplu.

Cazurile nu vor fi clasate. Bineînțeles că nu. Zvonurile despre utilizarea resurselor, absența rezultatelor și creșterea numărului de ore suplimentare alimentau totuși proteste virulente. Toată lumea știa ceea ce nimeni nu voia să spună: fiecare oră care trecea îndepărta soluția enigmei. Departamentul de criminalistică avea probabil personalul cel mai motivat din toată țara. Era, fără nicio îndoială, cel mai competent din Norvegia. Brusc, toți anchetatorii implicați erau dureros de conștienți de legătura dintre timpul care se scurgea și elucidarea cazurilor.

Îi era poftă de un trabuc.

Ridică receptorul telefonului și formă numărul mângălit pe o bucată de

hârtie în partea de jos a panoului de afișaj.

Pofta de un trabuc era puternică așa cum nu mai fusese de ani de zile.

— Bernt Helle? Sunt Yngvar Stubø. Kripos.

— Bună ziua, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului.

Tăcere.

— Sper că totul e-n regulă, ținând cont de împrejurări, reluă Yngvar.

— Mda.

Din nou tăcere.

— Sun fiindcă am o întrebare cu care nu vreau să vă plictisesc mult, explică Yngvar, apăsând pe tasta speaker-ului ca să poată pune jos receptorul, și își duse o mână în buzunarul de la piept. Doar o mică informație, de fapt.

— Bine, răspunse Bernt Helle în pragul unui acces violent de tuse. Eram pe punctul de a...

Își dresе glasul. Apoi, un nou acces de tuse.

— Dați-i drumul, zise el în sfârșit. Despre ce e vorba?

Tabachera pentru trabucuri avea niște zgârieturi.

— Nu prea știu dacă asta are importanță, începu Yngvar, încercând să-și amintească de cât timp avea tabachera aceea. Dar puteți să-mi spuneți... Fiona a urmat cumva vreun program de schimb, în vreo perioadă?

— Un program de schimb?

— Da. Știți, genul de pro...

— Știi ce este, i-o tăie Bernt Helle pe un ton obosit înainte de a se pune iar pe tușit. Fiona n-a fost în străinătate în perioada aia. Sunt sigur. Chiar dacă nu o cunoșteam foarte bine în anii aceia. Ea era la liceu când eu îmi făceam ucenicia. Știți...

Yngvar știa.

De altfel, se simțea ca un idiot. Dacă ar mai fi așteptat zece zile până să sune, ar fi avut o vagă idee asupra adevăratului motiv al telefonului său. Dar Inger Johanne insistase.

Scoase cu delicatețe trabucul din cutiuța de aluminiu.

— Da. Și dacă ar fi făcut realmente un sejur de studii în străinătate, ați fi vorbit în mod evident despre acest lucru după aceea.

— E clar. Nu-mi închipui altceva.

O ghilotină din argint era așezată pe raftul din spatele lui Yngvar. O adevărată ghilotină în miniatură. Pocnetul produs de capacul tabacherei îl făcu să saliveze. Aprinse bricheta cu gaz și aplecă ușor trabucul deasupra flăcării.

— Nu în străinătate, în niciun caz, constată el. Niciun voiaj lingvistic în Anglia? În timpul vacanțelor de vară? Vizite prelungite la un prieten străin

sau la un părinte?

— Nu... Ascultați...

Un acces violent de tuse se auzi în speaker.

— Scuzați-mă, își trase nasul Bernt Helle.

Trabucul avea un gust mai bun decât în visele lui Yngvar. Fumul era albăstrui, aspru pe limbă, nu prea cald. Parfumul era înțepător.

— Evident că nu pot descrie în amănunt tot ce a făcut Fiona în perioada când era la liceu, continuă Bernt Helle. După cum v-am spus, nu eram împreună pe atunci. Ne-am regăsit puțin mai târziu, după ce...

Un strănut puternic.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic. Ar trebui să mergeți să vă culcați.

— Am de lucru. Și o fetiță care tocmai și-a pierdut mama. Chiar nu e momentul să mă duc să mă culc.

— Atunci, eu sunt cel care o să vă rog să mă scuzați. N-o să vă mai rețin. Multă sănătate.

Yngvar închise telefonul. O ceață fină și cenușie umplea încăperea. Fuma fără să se grăbească. Un pufăit la treizeci de secunde îi dădea timp să simtă gustul și împiedica trabucul să se încingă.

Nu va reuși niciodată să se lase. Trebuia să facă pauze. Perioade lungi fără să se bucure de un trabuc bun, cu gust de piper și de piele tăbăcită, poate un strop de cacao dulce. În forul lui interior, chiar se întreba dacă fetele simțeau oarece arome puternice, din când în când, vineri seara. Trabucurile cubaneze erau cele mai bune, bineînțeles, dar el se delecta și cu un sumatra dulce, vineri, după o masă copioasă, însoțit de un coniac sau, de preferință, de un calvados rece.

Vremea aceea trecuse.

Își puse degetul arătător pe buza inferioară. Trabucul era puțin uscat după săptămâni întregi în care stătuse în buzunarul său de la piept. Asta n-avea nicio importanță. Yngvar se simțea deja mai ușor și se prăbuși în fotoliu înainte de a forma trei rotocoale de fum perfecte. Care urcară încet spre plafon și dispărură.

— Nu trebuia să ajungi acasă devreme?

Picioarele lui Yngvar, încrucișate pe birou, aterizară cu zgomot pe podea.

— Cât e ceasul? se interesă el, stingându-și cu grijă trabucul într-o ceașcă cu zaț pe fund.

— Două și jumătate.

— Fir-ar să fie!

— Chestia asta miroase până departe pe culoar, îl atenționează Sigmund Berli, aspirând aerul cu o mină dezaprobată. Șeful o să facă o criză,

Yngvar. N-ai citit noua circulară despre...

— Ba da. Trebuie să fug.

Trase cuierul-pom după el în încercarea de a-și desprinde mantoul.

— Ar trebui să fiu acasă, îi zise lui Sigmund, trecând ca o rachetă prin fața lui, fără să se preocupe să ridice cuierul. Sunt în mare întârziere.

— Așteaptă! îi strigă Sigmund.

Yngvar încetini și se opri, încercând să-și bage brațul într-o mânecă întoarsă pe dos.

— Tocmai s-a întâmplat, îl informă Sigmund întinzându-i un plic.

— Futu-i..., bodogăni Yngvar cu dinții strânși, cu mantoul pe jumătate îmbrăcat. Ce naiba are chestia asta?

Sigmund pufni în râs. Calm, ca și cum ar fi ajutat un copil prea repezit și recalcitrant, el întoarse mâneca pe față, ținu mantoul de guler și îl lăsă pe Yngvar să-și strecoare brațul.

— Poftim! declară vesel Sigmund, vârând plicul sub nasul lui Yngvar. Ai spus că e urgent.

— Se poate spune și așa. Serviciu rapid.

Yngvar afișă un zâmbet larg, aranjă plicul în buzunar și porni în pas alergător. Sigmund simți podeaua ondulându-se sub picioarele lui la fiecare pas de elefant pe care-l făcea.

— Într-o bună zi, o să ai necazuri cu aceste hârtii pe care le cari dintr-un loc în altul, zise Sigmund cu jumătate de voce, ca pentru el însuși. Nu e deloc amuzant...

Mirosul de trabuc plutea încă în urma lui Yngvar; înțepător, dezagreabil.

*

Cu berea lui trezită în mână, Vegard Krogh era fericit.

Probabil că ceva nu era în regulă cu pompele de bere din Coma, singurul restaurant decent din Grunerløkka. Își ridică paharul spre fereastră. Avea doar un guler anemic de spumă. Lumina după-amiezii reușea să-și croiască drum prin berea stătută. Reflexe galben-brune dansau pe masă în fața lui și el zâmbi larg înainte de a bea. Cascadoria cu coarda elastică se transformase într-o catastrofă.

Filmul era reușit până la jumătatea căderii. Vegard Krogh dispărea apoi din imagine. Obiectivul urca ușor spre cer. Prindea un cocor. Cobora în picaj spre sol. Deodată, timp de o fracțiune de secundă, îl zăreai pe Vegard Krogh, scuturat cu violență. În sus. Din cauza sunetului sirenelor și a eforturilor cameramanului de a părăsi locul, restul filmului arăta pământul, pietrele și materialele de construcție.

Asta nu mai avea nicio importanță acum.

Invitația sosise în ajun.

Vegard Krogh sperase, o așteptase. Uneori, era foarte sigur. Avea să vină. Se gândea la ea seara. Ultima lui reprezentare conștientă înainte de a adormi era o frumoasă invitație ornată cu o monogramă cu o caligrafie îngrijită.

Și apoi sosise.

Mâinile îi tremurau deschizând plicul; gros, rigid, ca o coajă de ou. Invitația era exact așa cum și-o imaginase. O invitație de vis, în cutia de scrisori, în momentul în care avea cel mai mult nevoie de așa ceva. Vegard Krogh își atinsese, finalmente, scopul.

Putea în sfârșit să se numere printre cei care însemnau ceva. De acum înainte, va fi unul dintre ei. Unul dintre cei aleși care răspundeau „nu comentez“ atunci când presa de scandal punea întrebări – cum telefona, de exemplu, fără încetare la prietenii cuplului regal, în ciuda neplăcerilor cauzate.

— O să mă îmbăt, murmură Vegard Krogh, înecându-și zâmbetul euforic în bere.

În Suedia, copiii de sânge regal se înconjurau de lume bună, de noblețe și decadență, gândi el. În Norvegia, totul era diferit. În Norvegia, cultura era cea care conta. Muzica. Literatura. Arta.

În urmă cu șase ani, oferise pentru prima oară vin unui dandy în haine de femeie și cu ochii dați peste cap. Tânărul vrăjea fetele, așezat în colțul lui. Vegard era beat, dar nu pierdea niciodată din ochi locul în care mergeau fetele. Bărbatul mulțumi politicoș și intră în conversație, înainte ca Vegard să aibă succes pe lângă o brunetă și să plece.

Se mai întâlneau întâmplător, din când în când. Mai beau câte un pahar. Stăteau la taclale. Până acum vreo doi-trei ani, când probabil cercul relațiilor fusese revizuit și Vegard tăiat de pe listă.

Pesemne că *Salt cu coarda elastică* avusese efect.

Îi scrisese o dedicație pe un exemplar și i-l trimisese. Până în prezent, cartea nu făcuse obiectul niciunei cronici, la opt zile după apariția ei. Ea ajunsese totuși la criticul cel mai important.

De la un săritor cu coarda elastică la altul. Îndrăznește! Prietenul tău, Vegard.

Îi trebuise o oră ca să găsească formularea. Era important acum să nu meargă prea departe.

Vegard Krogh își termină berea dintr-o singură înghițitură, satisfăcut.

Paharul de merlot scump începuse în sfârșit să dea roade.

Ținută: Casual & sharp, se putea citi.

Se va umili și va împrumuta bani de la mama lui.
De data asta, ea nu se va supăra.

*

— Dar zici că Stubø ăsta e simpatic!

Bård Arnesen se aplecă peste masă și îi dădu o palmă de încurajare pe umăr fratelui său. Se scărpină apoi în cap înainte de a salva o frunză de salată pe cale să se înece în vinegreta de pe fundul unei salatiere din sticlă.

— Să-i minți pe copoi nu e o chestie foarte inteligentă, Trond.

Trond nu răspunse. Privea drept în fața lui, fără să-și fixeze atenția pe nimic. Farfuria lui era pe jumătate goală. Împingea resturile mâncării într-o parte, apoi în cealaltă; carne și cartofi sote. Apucă fără tragere de inimă o bucată de sparanghel între degete, o vârî în gură și mestecă lent, fără să înghită.

— Alo? Aici Pământul! Mă faci să mă gândesc la o vacă.

Bård își agită o palmă deschisă prin fața ochilor fratelui său.

— Va fi mult mai rău dacă or să descopere ei, insistă el. De fapt, e destul de ciudat că n-au...

— Trebuie să pricepi că nu pot să-i spun nimic despre asta lui Stubø. În primul rând, o să-mi distrug alibiul. Apoi, o să mă trezesc în rahat până aici...

Mâna lui descrie o mișcare bruscă la nivelul frunții.

— ... doar fiindcă am mințit. Drept în capcană, Bård. Drept în capcană.

— Dar din moment ce zici că te consideră nevinovat... Stubø ăsta a zis că ai fost primul tăiat de pe listele lor. Ai zis...

— Am spus, da! Și ce contează asta, ce *am spus* eu?!

Doi pumni se abătură asupra mesei. Fața lui se străduia să rămână calmă; buza inferioară îi tremura, nările i se dilatau și ochii amenințau să-i dispară în craniu. Împinse iar farfuria, o trase spre el, puse cuțitul în echilibru pe furculiță și împături șervetul iar și iar, până când nu mai putu să continue.

Bård tăcea. Aburul gros de fiertură care umplea bucătăria se încărcase cu izul grețos al fricii fratelui său. Bård nu-l văzuse niciodată pe Trond așa. Din câte își putea aminti, fusese mereu fricos. Îngrijorat pentru tot. Mereu agățat de fusta mamei. Smiorcăindu-se de fiecare dată când pățea ceva rău.

Dar asta nu era nici neliniște, nici nervozitate.

Fratele lui era mort de frică și mesteca întruna un fir de sparanghel care nu voia să se ducă.

— Hei, zise amabil Bård, bătându-l ușor cu palma pe umăr. Nimeni nu

se va gândi serios că tu ai ucis-o pe Vibeke. Fir-ar să fie, era fata *ideală*! Drăguță, amuzantă, cu biștari, o coșmelie și toate alea. Chiar nu puteai să... Of! Trond!

Își trosni degetele, descurajat.

— Ascultă-mă, ce naiba!

— Te ascult.

— Scuipă chestia aia.

Trond scuipă. Un cocoloș gri-verzui ateriză peste rasolul din farfurie.

— Poți să ai încredere în mine, Trond.

Afirmația aceasta nu-i trezi nicio reacție.

— Ești fratele meu, Trond.

Tot liniște.

— La dracu!

Bârd se ridică atât de rapid, încât scaunul se răsturnă. Spătarul lovi ușa dulapului și făcu să sară o așchie de vopsea. Descumpănit, pipăi cu degetul pata verde de pe suprafața albă.

— O să aranjez asta, articulă el cu o voce egală. O s-o vopsesc iar.

Fratele lui tot nu reacționează. Doar își trecu pe furiș o mână peste ochi.

— Ce ai făcut în aceste ore? vru să știe Bârd. Nici măcar mie nu poți să-mi spui? Propriului tău frate, Dumnezeule!

— E vorba de o oră și jumătate.

— Mă rog.

— Tu ai vorbit de ore, la plural. N-au fost mai multe. A fost una și jumătate. Doar una și jumătate.

Trond Arnesen reușise să uite scurtul răstimp ascuns. Fusesse mai ușor decât crezuse. Uimitor de ușor. Întregul episod dispăruse pe drumul de întoarcere. Când taxiul care-l dusesse de la stația de autobuz, sâmbătă, 7 februarie, la ora șapte fără douăzeci dimineața, se opri pentru a-l lăsa să vomite pe marginea drumului, încercase pentru un scurt moment să facă inventarul a ceea ce scuipase în zăpadă. Aplecat, cu mâinile pe genunchi, recunoscuse o arahidă încă intactă în mijlocului acelui jet de vin roșu. Văzând fibrele de carne în jur, începuse din nou să vomite. Șoferul taxiului se burzuluia, impacientat. Trond nu se mai mișca. Era pentru ultima oară, gândise în mahmureala lui, contemplându-și fascinat propria vomă, resturile respingătoare a tot ceea ce îngurgitase în acele ultime douăzeci și patru de ore. Leșise tot. Exit. Se terminase.

N-o s-o mai facă niciodată.

Cu vârful piciorului, scormonise zăpada pentru a acoperi acea mizerie, dar își pierduse echilibrul. Șoferul de taxi îl ajutase să urce iar în mașină. Îl dusesse acasă. Totul era uitat, și era pentru ultima, ultima oară.

De atunci, nimeni nu-i pusese vreo întrebare.

Petrecerea burlacilor, la care se întorsese în sfârșit cu mare dificultate, începuse în cursul serii. La ora șase, vineri după-amiază, nouăsprezece bărbați îmbrăcați impecabil în smoching descinseseră în oraș. Atunci se întâlniseră cu echipa de fotbal a lui Bård, în maiouri de un roșu murdar, care avea de sărbătorit o victorie. Grupul se mărise. Lucrurile o luaseră de la capăt. Zece sau doisprezece colegi de-ai lui Bård debarcaseră rapid pe la ora opt, în momentul în care însurățelul vindea țărugi pentru năvoade la un stand de pe strada Karl Johan, cu cincizeci de coroane bucata. La zece și jumătate, când fratele lui Trond îi ceruse acestuia din urmă să-l ajute să meargă la toaletă ca să-și golească vezica, petrecerea burlacilor se transformase într-o reuniune masculină dintre cele mai etilice, pestrițe și zgomotoase; băieți de la Skeid³⁴ și angajați de la Telenor³⁵, precum și un grup de jucători de bowling de la Hokksund li se alăturaseră pe la ora nouă, ca și doi sau trei băutori de bere a căror identitate era complet necunoscută pentru toată lumea.

Erau, cu siguranță, mai mult de cincizeci de persoane, estima Trond.

Și nimeni nu remarcase nimic.

Nimeni nu povestise nimic altceva poliției: Trond fusese la o petrecere a burlacilor cu fratele lui, între ora șase, vineri după-amiază, și momentul în care cineva îl urcase în primul autobuz care pleca spre Lørenskog, sâmbătă dimineața.

Asta spusese toată lumea. Totul era uitat.

— Cum ți-ai amintit de asta? întrebă el, în sfârșit.

— Nu poți, pur și simplu, să-mi spui unde erai?

Vocea lui nu mai era nerăbdătoare. Fratele lui miza acum pe un ton smiorcăit și rugător de frate mai mic pe care Trond îl cunoștea din copilărie și pe care tot nu reușea să-l suporte foarte bine.

— Cum ți-ai amintit și de ce îmi povestești asta acum?

Era fratele mai mare, totuși.

Bård ridică din umeri.

— Cu toate câte s-au întâmplat... Au fost alte subiecte care m-au preocupat, dacă vrei... Dar acum că... Ai șters-o englezește! Te-am căutat! După ce am fost la budă. M-ai ajutat. Îți amintești?

Trond clătină din cap. Fără să spună nimic.

— Tu erai probabil singurul care nu te făcuseși muci. Trebuia să împrumut bani. Tocasem peste trei mii. Făcusem cinste la toată lumea, mi se pare. Dar tu nu erai acolo. Nu te-am găsit nicăieri.

— Ai întrebat unde sunt?

— Toată lumea a întrebat unde ești, tot timpul! Nu-ți amintești? Ne

simțeam aproape ca la noi acasă. Ce mai bulibășeală!

Zâmbi larg înainte de a continua.

— Când te-am revăzut, era douăsprezece și trei minute. Știu așa de exact, fiindcă ai făcut un circ întreg din cauza ceasului tău de mână, pe care...

— Ceasul meu? Nu aveam ceas.

— Ba da. Nu mai vorbi prostii. Erai la teighea și voiai să cronometrezi concursul de băut bere cu ceasul ăla al tău monstruos.

Pe Trond îl luă cu călduri. Ba, mai mult. Simțea mirosul propriului corp, grețos, amar. Vezica îi era plină. Voia să meargă la toaletă, dar genunchii refuzau să-l ajute.

De ce am recunoscut? gândi el. De ce n-am putut să neg, pur și simplu? Bârd era beat criță. Putea să se înșele. Să încurce orele. Era o nebunie. Toată lumea a confirmat că eram acolo și că beam. Ar fi trebuit să neg. Aveam posibilitatea să neg. Neg.

— Încurci borcanele, zise el, apucând strâns cu amândouă mâinile marginea mesei. N-am lipsit. Tu ai dispărut la toaletă. Nu știi cât timp ai...

— Ce prostii îndrugi?! Știu bine când mi s-a rupt filmul! Am avut mintea limpede până a doua zi dimineața la ora opt. Eram eu beat în noaptea aia, dar nu destul ca să nu știu ce văd.

Trond se forță să se ridice. Inspiră profund. Își bombă torsul, își împinse umerii în spate. El era fratele mai mare. Și cel mai înalt, de asemenea, avea aproape cu zece centimetri mai mult decât fratele lui.

— Trebuie să mă duc să mă piș, explică el cu o voce tăioasă.

— A, da?

— Tu ești fratele meu. Noi suntem frați.

— A, da? repetă Bârd pe jumătate surprins, pe jumătate agasat; era ca și cum Trond se chinuia să-i demonstreze că pământul era rotund și se învârtea în jurul soarelui. Și ce-i cu asta?

— Te înșeli. Am stat acolo tot timpul.

— Mă iei drept un idiot sau ce...?

Făcu înconjurul mesei în mare viteză și se plantă în fața lui Trond. Strânse pumnii. Bârd era mai scund decât fratele lui, dar mult mai vânjos. Între fețele lor, distanța nu era decât de-o palmă.

— Ai recunoscut-o acum zece minute, șuieră el.

Ochii i se mijiseră și Trond simți o ploaie de salivă pe piele.

— N-am recunoscut nimic.

— Ai zis că n-ai putut să-i povestești nimic lui Stubø. Ai zis că ai mințit. Poate asta nu e o mărturisire?

— Chiar trebuie să mă duc să mă piș.

— Mărturisește!

Deodată, luându-l prin surprindere, Trond îl cuprinse cu brațele de talie. Bârd se luptă să-și păstreze echilibrul, se agăță cu mâna stângă de cămașa fratelui său în timp ce încerca să găsească un punct de sprijin cu dreapta. Puțin mai târziu, când dădu să facă un pas în lateral, înțelese că piciorul lui Trond îi bara drumul. Se clătinară. În cădere, Bârd agăță firul robotului de bucătărie. Imaginea reflectată a masivului aparat Kenwood³⁶ îl făcu să întoarcă repede capul într-un reflex de apărare. Colțul din oțel îi tăie urechea. Țipă și încercă să ridice mâna pentru a-și pipăi rana. Brațele îi erau însă imobilizate. Doar capul îi era liber și și-l smucea într-o parte și-n alta urlând.

Trond lovi.

Imobilizându-și fratele între genunchi, îl izbea fără reținere.

Închise ochii și încinse un dans cu Bârd.

Când nu mai avu putere, se ridică rapid în picioare. Își trecu degetele prin păr ca și cum nu-i venea să creadă ce se întâmplase și își dorea să nu fi fost nimic real. Fratele lui gema. Îi curgea sânge de la una din urechi. Un ochi începuse deja să i se umfle. Buza de sus îi era crăpată. Cămașa sfâșiată. Era ud în dreptul abdomenului, o pată închisă la culoare în formă de fluture pe țesătura kaki.

— Te-ai pișat pe mine, bâigui Bârd, ridicând o mână la ureche. Fir-ar al dracului, te-ai pișat pe mine!

Sfârșit de oboseală, fiind sigur că n-are nimic rupt, se așeză pe scaun. Își studie mâna însângărată și o duse din nou la ureche.

— Lobul mai e acolo? vru el să știe; vocea îi era aspră, și scuipă sânge. Mi-am pierdut lobul urechii, Trond?

Fratele lui mai mare se lăsă pe vine și îi examinează rana.

— Nu. E o tăietură urâtă. Dar urechea e întreagă.

Bârd începu să râdă. Trond crezu mai întâi că plânge. Dar fratele lui râdea, atât de tare, că îl apucă tusea; își prinsese genunchii cu mâinile și râdea în hohote, scuipând și mai mult sânge.

— Ce te-a apucat, Dumnezeuule mare? gemu el. E prima oară când mă strângi în brațe cu atâta patos. Niciodată n-ai reușit să mă pui la podea. Te-ai mai bătut și altădată, nu-i așa?

— Hai!

Trond îi întinse mâna.

— Așteaptă. Mă doare peste tot. Trebuie s-o fac eu singur.

Avu nevoie de câteva minute pentru a se ridica. Rușinat, Trond se uită la el cum o face, cu brațele pe lângă corp. Își scărpină coapsa ezitant.

— Cel mai rău lucru e fuga asta, relua Bârd, scuturându-și cu prudență

un picior. Și, în plus, ai un alibi solid.

— Ce?

— Această oră și jumătate, răspunse Bård, pipăindu-și ușor unul din incisivi.

— Ce?

— Pot să jur cu mâna pe Biblie că erai în centrul orașului la ora zece și jumătate și în jur de douăsprezece noaptea. N-ai putut să vii până aici și să te și întorci în intervalul ăsta. Nu fără a fi văzut, în orice caz.

— Aș fi putut lua un taxi.

— Șoferul ar fi mărturisit demult.

— Aș fi putut să conduc eu.

— Mașina ta este la tata și la mama. Toți băieții o știu, au trecut să ne ia de acolo.

— Aș fi putut să fur una.

— Drace, urechea asta! scrâșni Bård, închizând un ochi și încercând să-și miște umărul. Ce mă doare! Va fi nevoie să mi-o coasă?

Trond se aplecă un pic mai aproape.

— Probabil. Pot să te duc la un doctor de gardă.

— Oricum ar fi, ai un alibi, Trond.

— Da. Am fost la Smuget. Tot timpul.

Bård își mușcă prudent buza masacrată.

— Bine, încuviință el.

Se priviră. Era ca și cum s-ar fi privit pe el însuși în ochi, gândi Trond, chiar dacă fratele lui era bătut și plin de sânge. Același ochi stâng ușor pieziș. Aceleași pete verzui în irisul albastru. Pliul de tip mongol de-o parte și de alta a rădăcinii nasului; mama lor le spusese mereu că era ceva foarte rar întâlnit în țara lor. Chiar și sprâncenele, atât de deschise la culoare, încât fruntea părea goală, erau identice. Aproape că-l omorâse pe fratele lui în bătaie. Și nu înțelegea de ce. Cu atât mai puțin nu înțelegea cum se întâmplase asta; Bård era mai puternic, mai rapid și mult mai curajos.

— Bine, repetă Bård, ștergându-se la nas cu dosul palmei. Ai fost la Smuget. Toată seara. Super.

Plecă schiopătând spre ușa salonului.

— N-o să mai aduc vorba despre asta, adăugă el, oprindu-se. Dar...

Se întoarse pe jumătate și trase adânc aer în piept.

— Nimeni nu va crede că tu ai ucis-o pe Vibeke, Trond. Cred că ar trebui să povestești totul la poliție. Pot să vin cu tine, dacă vrei.

— Am fost tot timpul la Smuget. Așa că nu e necesar să fac asta.

Bård ridică din umeri și porni iar, schiopătând.

Se ducea să confiște pantalonii cei mai scumpi ai lui Trond. Therese,

logodnica lui, ar putea să-i scurteze. Pantalonii aceia șic erau cel mai neînsemnat lucru pe care putea să-l pretindă.

— Ce mai mamă de bătaie mi-ai tras, murmură el, impresionat.

*

Vizita la Yvonne Knutsen fusese un eșec. Inger Johanne fusese prevenită încă de când ajunsese pe culoar. O infirmieră îi șoptise că pacienta, afectată serios de scleroza în plăci, îi respingea pe majoritatea vizitatorilor. Numai ginerele și nepoțica ei erau mereu bine-veniți.

Femeia în alb avea dreptate. Yvonne Knutsen se închise în ea chiar în momentul în care Inger Johanne intră. Zăcea țeapănă ca o bucată de lemn în patul ei din mijlocul camerei. Aceasta era, de altfel, destul de austeră. Un tablou fad era atârnat pe unul din pereți. O ciudățenie, într-un cadru mort. Un scaun rustic din lemn era tras lângă pat. Soarele puternic, care o orbise pe Inger Johanne în drumul spre spital, se redusese la un disc palid deasupra orizontului, în spatele geamului murdar. Tot ce-a putut Inger Johanne să scoată de la Yvonne Knutsen a fost un „Vă rog, plecați“, înainte ca bolnava să întoarcă obosită capul și să pară că a adormit.

— Îmi pare sincer rău, o compătimise infirmiera, punând o mână consolatoare pe umărul lui Inger Johanne când aceasta ieșise, ca și cum ar fi fost mama ei cea pe care tocmai o părăsise, imobilă în pat, așteptând moartea.

Drumul de întoarcere a fost îngrozitor. Pe E18, în direcția Oslo, făcu pană de cauciuc. Când găsi în sfârșit un loc rezervat opririlor de urgență, pneul era făcut zdrențe. Ploua torențial. Până să pună cricul, se udase leocă.

Ajunse în sfârșit la liman cu mai mult de o oră întârziere.

— Scleroza în plăci este o boală oribilă, murmură ea, aranjând perna de care se servea pentru a alăpta.

Se schimbase într-un trening și o ținea pe Ragnhild, pe jumătate adormită, la sân.

— Ție toate bolile ți se par oribile, observă Yngvar.

— Nu.

— Ba da!

El puse o lingură zdravănă de miere în ceaiul lui Inger Johanne și amestecă îndelung.

— Bea. Am adăugat și ghimbir. O să te ajute.

— E prea fierbinte. Imaginează-ți, dacă Ragnhild se mișcă și dacă vărs asta pe...

— Gata!

Yngvar îi luă bebelușul.

— E în siguranță. Acum, bea, o să te revigoreze. Vrei să-ți pun și-un pic de tărie în el?

— Nu, mersi. Era o priveliște înspăimântătoare.

Inger Johanne duse ceașca la buze.

— Povestește, o invită Yngvar, așezându-se pe canapea în fața ei.

Inger Johanne își trase picioarele sub ea, iar el împinse perna.

— Fiona are doi copii, începu ea.

— Fiona are... are o fată.

— Da. Dar nu e nicio îndoială că a adus pe lume doi copii.

Ragnhild regurgită. Yngvar o sprijini de umărul lui și o bătu ușor cu palma pe spate.

— Acum, nu mai înțeleg nimic.

— Nici eu. Dacă vrei să știi.

Întinse mâna spre hârtiile pe care i le dăduse el când se întorsese, udă learcă și furioasă. Ultima pagină era încă umedă.

— În registrul despre sarcina și nașterea Fionei, scrie negru pe alb că este primul ei copil. Și pot să te asigur...

Ea aruncă hârtiile pe masă și se așează mai confortabil.

— Un doctor sau o moașă pot fără nicio problemă să afirme că o femeie a avut deja un copil sau nu. E o pură formalitate. Totuși, nu există nimic de genul ăsta în aceste hârtii. Fiorella a fost născută prin cezariană și era ceva prevăzut. Din câte înțeleg din registru, suferea de un fel de angoasă de naștere, care, în mod evident, a fost luată în serios. Cezariană, la o dată programată, fără să văd în asta altceva decât rațiuni pur psihice.

Yngvar o pusese pe Ragnhild în leagănul ei, adus din nou în salon. Mergea cu precauție încălțat cu papucii de casă.

— Asta nu înțeleg eu.

— Nu e de mirare. Toată lumea pare să creadă că Fiorella era singurul copil al Fionei. Doctorii, de asemenea, chiar dacă ei trebuiau să știe că nu era adevărat.

— Dar tu, răspunse Yngvar, pe a cărui frunte apăru un rid de îngrijorare, tu ești deci mai la curent decât toată lumea.

— Nu eu. Legistul.

Ea se duse în bucătărie și se întoarse cu ceainicul într-o mână și raportul autopsiei în cealaltă.

— Ruptură perianală, citi ea.

— Ce vrea să spună asta?

— Gândește-te.

— Mă gândesc. Ce vrea să spună?

— Gândește-te la cuvântul ăsta, insistă ea cu nerăbdare, turnându-și puțin ceai. O să răcesc. Începe cu anal.

— Termină. Nu naști prin fund! Explică-mi ce înseamnă! Cum poți să...

— Perineul, îl întrerupse ea, este numele zonei care separă vaginul de anus. O ruptură perianală este o leziune care poate surveni în timpul nașterii, când...

— Stop! o rugă el cu o grimasă. Înțeleg. Dar de ce n-am văzut acest amănunt? Fiindcă e atât de...

Șocat, se aplecă spre masa joasă, apucă raportul autopsiei și începu să-l citească.

— Nu l-ați înțeles, asta-i tot. L-ați neglijat, pur și simplu. V-ați cramponat de faptul că nu era nicio urmă de violență sexuală și...

— Neglijat! țipă Yngvar. *Neglijat?!*

— Nu sunteți primii. În afacerea Knutby, s-a spus că poliția suedeză a clasat un caz drept crimă fiindcă habar n-aveau ce voia să însemne „doză toxică“. Tu nu citești ziarele?

— Deloc, bombăni el, răsfoind cu febrilitate fără să găsească ceea ce căuta. Dar aceste noi... Registrul ăsta!

Lovi cu arătătorul în hârtii.

— De ce ar minți medicii? Dosarul este fals?

— După câte se pare, nu. L-am sunat pe Even. Vărul meu. Medicul pe care l-ai întâlnit...

— Îmi amintesc de Even. Ce-a zis?

Yngvar se așează pe canapea, chiar în fața ei.

— Nu poate fi decât un singur motiv pentru care registrele să nu conțină informații în același timp pertinente și observabile pentru medic și moașă.

— Și care-ar fi acest motiv?

— Că ar fi devastator pentru pacientă dacă ei l-ar menționa acolo. Devastator, a zis Even. Și trebuie să fie ceva, din câte am înțeles eu.

Tăcură o clipă. Yngvar își scărpină ceafa. Îl apuca iar dorința să fumeze un trabuc. Înghiți în sec și se uită cu privirea pierdută pe fereastra salonului. Ploaia lovea în geam. O mașină se opri pe stradă. Niște tineri, gândi el; motorul duduia întruna. Unii țipau, alții râdeau. O ușă se trânti și mașina plecă făcând un zgomot asurzitor spre capătul străduței, înainte de a dispărea cu totul.

Ragnhild dormea profund. Jack veni de pe culoar cu pași târșâiți. Se opri o clipă, cu capul aplecat și urechile ridicate, ca și cum o asemenea liniște îi părea suspectă. Își puse botul pe genunchii lui Yngvar. Îi atinse coapsa cu laba.

— Nu pe canapea, murmură Yngvar. Culcă-te jos. Culcat!

Câinele păru să ridice din umeri, înainte de a se duce să se fofileze pe sub masă și să sară pe cealaltă canapea, alături de Inger Johanne.

— Acest gen de leziune nu poate apărea în urma unui viol sau ceva de genul ăsta? Întrebă în cele din urmă Yngvar, fără a face vreun comentariu asupra educației superficiale a acestui animal murdar, cu blana gălbuie.

— Yngvar, ce naiba...

— Dar...

— Imaginează-ți o naștere. Un cap de copil. De ce se dilată femeile, după părerea ta?

Yngvar își vârî două degete în urechi.

— Răspunsul e nu, concluzionează Inger Johanne. Nu e viol.

— Dar, încercă iarăși Yngvar, un bărbat... Bernt n-ar fi descoperit, dacă...

— Nu. Cel puțin din ce mi-a spus Evan. Nu neapărat. Nici cu ocazia relațiilor sexuale, nici... a altor divertismente.

El zâmbi.

— Ciudat.

Îi zâmbi și ea.

— Dar așa stau lucrurile.

Jack mârâi în somn.

— *Summa summarum*, reluă Yngvar, ridicându-se și frecându-și bărbia cu degetul mare și arătătorul. Constatăm următorul lucru: Fiona Helle a fost însărcinată de două ori. Primul copil s-a născut în circumstanțe care i-au cauzat o ruptură urâtă. Trebuie să fi fost foarte demult, fiindcă nimic nu indică faptul că Bernt Helle ar ști ceva de acest copil. Și nici nimeni altcineva. Fiona și-a mărturisit public fericirea de a avea primul ei copil destul de târziu. Slabe șanse să fi riscat acest gen de afirmații dacă ar fi știut și altcineva...

Se duse la fereastră. Curentul de aer se simțea foarte deslușit. Își plimbă degetul arătător de-a lungul pervazului.

— Dumnezeule, vântul trece efectiv prin perete, murmură el. Trebuie să ne ocupăm rapid de treaba asta. Nu e bine pentru fete.

— Câțiva curenți de aer împrăștează un pic aerul din interior, răspunse Inger Johanne dând din mână. Continuă.

— Ei bine...

Yngvar ezită, fărâmițând chitul vechi care se dezlipea complet.

— Bernt nu mi se pare un mincinos, reluă el, întorcându-se spre ea. Comportamentul acestui tip a fost perfect încă de la începutul anchetei. Chiar dacă trebuie să fie sătul până peste cap de toată trăncăneala noastră, care nu pare să dea rezultate. El răspunde, vine. Sună. Vine să ne vadă

când i-o cerem. Pare foarte serios, un tip dezghețat la minte, ce mai. De fapt, ar fi înțeles că o informație ca asta era pertinentă pentru noi. Nu?

Inger Johanne strâmbă din nas.

— Da... Poate. În orice caz, cred că putem presupune că acest copil nu s-a născut după ce cei doi au devenit un cuplu. Bârfele circulă repede prin sătucuri. În plus, ei s-au căsătorit foarte de tineri și nu-mi imaginez niște tineri însurăței bine așezați, ținând secretă o sarcină. În realitate, cred că soluția acestei enigme vine de la sine. Trebuie să fie vorba de o sarcină nedorită, survenită la o vârstă foarte fragedă.

— Să nu-mi vorbești acum de incest, o preveni el. Incestul este exact ceea ce nu-i trebuie acestui caz.

— Chestia asta n-are de-a face cu tatăl Fionei, oricum; a murit când ea avea nouă ani. La vârsta aia, cred că poți fi liniștit. Dar trebuie să fi fost atât de tânără, încât a fost expediată fără prea multă ceremonie Dumnezeu știe unde, pentru o perioadă. Fiona era adolescentă...

Gura ei articulează niște numere mute în timp ce număra.

— ... Spre sfârșitul anilor '70, încheie ea. Avea șaisprezece ani în '68.

— Atât de târziu, constată Yngvar decepționat. Nu era chiar catastrofal să fii o mamă adolescentă în epoca aia.

— Ha! exclamă Inger Johanne, ridicând ochii la cer. Tipic pentru bărbați! Mie îmi era îngrozitor de frică să nu rămân însărcinată la șaisprezece ani, chiar dacă era la mijlocul anilor '80.

— Șaisprezece ani, repetă Yngvar. Tu n-aveai decât șaisprezece ani...

— Las-o baltă, se ambală Inger Johanne. Nu putem să ne concentrăm pe cazul nostru?

— Oh, ba da! Dar șaisprezece ani...

Se așează și îl scărpină pe Jack după ureche.

— Fiona n-a părăsit țara în această perioadă. Nu pentru mult timp, în orice caz. Am verificat asta cu Bernt. Presupun că el ar fi știut-o. Chiar dacă toți cei pe care îi cunosc eu nu sunt așa de indiscreți cu privire la sejururile lor de studii în străinătate, mă îndoiesc că Fiona ar fi ascuns un...

— Încetează, îl întrerupse Inger Johanne aplecându-se spre el.

Yngvar îi dădu un pupic.

— Deci, un copil s-a născut. Chestia asta nu are în mod necesar cine știe ce importanță pentru anchetă. Pe de altă parte, creează fatalmente niște asociații cu emisiunea...

— ... a cărei moderatoare a fost mai mulți ani, cu un mare succes de public și cu un important sprijin mediatic.

— Copii renegați și mame cu ochii scăldați în lacrimi. Reunire de familii și respingeri dureroase. Lucruri de genul ăsta.

Jack înălță capul. Una din urechi îi era ridicată în sus. În casă se auzea suieratul vântului puternic. Ploaia lovea în rafale geamurile dinspre sud. Inger Johanne se aplecă asupra lui Ragnhild și acoperi bebelușul, care continua să doarmă un somn la fel de adânc. Combina stereo se deschise și se închise singură de mai multe ori. Plafoniera de deasupra mesei dădea semne de slăbiciune.

Apoi se făcu întuneric.

— Futu-i! înjură Yngvar.

— Ragnhild!

— Stai liniștită.

— De aceea m-am dus s-o văd pe Yvonne Knutsen, explică Inger Johanne în întuneric. Ea știe ce s-a întâmplat. Sigur așa a fost.

— E destul de sigur, încuviință Yngvar; pe fața lui dansară câteva umbre în momentul în care scăpără un chibrit.

— Poate de-aia a refuzat să vorbească cu mine. Copilul ăsta poate că a apărut, poate...

— Se adună o mulțime de „poate“, constată el. Oprește-te! Găsi în sfârșit o lumânare.

Ea îl urmări din ochi. Era foarte îndemânatic în ciuda taliei lui. Mergea apăsător, de parcă insista pe faptul că era atât de mare. Dar, ghemuit în semiîntuneric în fața șemineului, în timp ce rupea fâșii de hârtie de ziar și punea lemne în coșul de oțel pentru a face un rug, degaja o ușurință nonșalantă a mișcărilor, o blândețe fascinantă în trupul lui masiv.

Hârtiile luară repede foc.

El aplaudă încetișor și zâmbi.

— Trișez numai un pic, pentru mai multă siguranță, se justifică el, strecurând câteva surcele între lemne. Mă duc să mai aduc lemne din pivniță. Pana de curent ar putea să mai dureze, pe vremea asta. Unde e lanterna de buzunar?

Ea făcu un gest spre intrare. Yngvar plecă.

Flăcările trosneau într-o căldură blândă și cufundau salonul într-o lumină portocaliu-roșiatică. Inger Johanne își simțea deja fața încălzindu-se. Mai aranjă încă o dată plăpumioara în jurul fetei și se bucură că fata cea mare, Kristiane, era la Isak. O cuvertură de lână era întinsă pe spătarul canapelei. Și-o trase pe picioare, se trânti pe spate și închise ochii.

Yngvar trebuia să vorbească cu obstetricianul. Sau cu moașa. Amândoi vor invoca obligația de confidențialitate, dar vor ceda în cele din urmă. Cum trebuiau s-o facă mereu în cazuri ca acesta.

Chestia asta va lua timp, gândi Inger Johanne.

Dacă exista într-adevăr un descendent în viață al Fionei Helle, asta

însemna că se apropiau pentru prima oară de ceea ce putea să semene cu o pistă. Slabă, bineînțeles, și care nu va duce aparent nicăieri. El sau ea nu va fi primul copil din lume născut în rușine și adoptat cu dragoste. Era vorba probabil de un adult bine integrat, de douăzeci și ceva de ani. Student, poate, sau un dulgher cu un Volvo și doi plozi. Nu un asasin cu sânge rece, căutând să se răzbune pentru un abandon vechi de un sfert de secol.

Dar Fiona murise cu limba amputată și despăcată.

Acest copil era marea minciună a Fionei.

Vibeke Heinerback fusese răstignită pe perete.

Două femei. Două cazuri.

Un copil nelegitim.

Inger Johanne se ridică brusc în șezut. Era pe punctul de a adormi când i se păruse că recunoaște încă un lucru; senzația dezagreabilă că o idee importantă nu reușea să se materializeze. Îl ridică pe Jack și îl strânse în brațe, lipindu-și fața de blana câinelui.

— Putem să vorbim despre altceva? întrebă ea când Yngvar urcă încărcat cu un braț de lemne.

El puse jos bucățile de pin uscat.

— Cum să nu! răspunse el sărutând-o pe păr. Putem să vorbim despre ce vrei tu. Dacă îmi doresc un nou cal, de exemplu.

— Un nou cal? Ți-am spus-o de sute și sute de ori: nu vreau un nou cal.

— O să vedem, răspunse Yngvar râzând și îndreptându-se spre bucătărie. Kristiane mă încurajează. Ragnhild la fel. Și Jack. Asta înseamnă patru contra unu.

Inger Johanne vru să râdă cu el, dar continua să aibă o senzație de indispoziție; urmele unui sentiment trecător de pericol.

— Uită. Poți să uiți de calul ăsta.

Furtuna se potolise. Tot mai sufla un vânt rece, dar pătura de nori se risipise în fâșii albastrii spre sud. Zăpada murdară din grădini și de pe marginea drumurilor se împutinase și se topea după ploaie. În Maridalsveien, Inger Johanne încerca să evite băltoacele de noroi, manevrând căruciorul pe trotuarul îngust. Era o circulație intensă și autobuzele treceau făcând un zgomot asurzitor. Nu era prea plăcut și traversă strada pieziș, pe la Badebakken, pentru a coborî spre Akerselva. Jack trăgea de lesă și voia să miroasă absolut tot.

Temperatura scădea. Se anunțase zăpadă seara. Inger Johanne se opri și își aranjă fularul înainte de a-și continua drumul. Înghețase și își trase nasul. Ar fi trebuit să-și pună o căciulă. În orice caz, lui Ragnhild îi era destul de cald în sacul din blană de oaie, înfășurată pe deasupra și într-un pled. Fața ei mică abia dacă se vedea când Inger Johanne trase cu grijă colțul sacului. Suzeta se mișca ritmic și ea putu să vadă, după mișcărilor din spatele pleoapelor fine, că Ragnhild dormea.

În fața parcului pentru copii Heftyeløkka, se așeză pe o bancă. Jack putu să alerge în libertate. Coborî în mare viteză spre râu și lătră la rațele care nu-și făcură deloc griji. Se mulțumiră să mai dea puțin din labe prin fantele dintre sloiurile de gheață. Regele Americii chelălăi, lătră și înmuie o labă ezitantă în apă.

— Termină, murmură ea, de frică să n-o trezească pe Ragnhild.

Vântul rece trecea prin *duffel coat*³⁷-ul ei, dar era bine să fie acolo, singură, mișcând cu o mână căruciorul înainte și-napoi. Era marți, 17 februarie și, la prânz, ar putea să sune. În opt minute, constată ea, uitându-se la telefonul mobil. Cea mai bună prietenă a Fionei Helle spusese că atunci se va întoarce. Păruse surprinsă, dar gata să coopereze. Inger Johanne nu se prezentase ca făcând parte din poliție. Explicațiile ei vagi puteau totuși să-i dea Sarei Brubakk impresia că era vorba de o problemă cu caracter oficial.

Nu era bine.

Nu ăsta era stilul ei. În realitate, voia să iasă din povestea asta, își zicea ea, să nu mai meargă mai departe și, cu siguranță, nu cu metode la limita acceptabilului.

Inger Johanne își suflă nasul. Era pe cale să răcească, așa cum se așteptase.

Drumul era aproape pustiu. Un tip care făcea jogging venea răsuflând greu într-un nor de abur. Făcu un semn din cap și zâmbi, dar tresări atunci când Jack țâșni dintr-un tufiș și se făcu că vrea să-l prindă de tălpi.

— Țineți-vă potaia în lesă! Țipă el înainte de a sprinta ca o săgeată.

— Vino aici, Jack!

Câinele se supuse și se culcă lângă cărucior.

Era douăsprezece și ea formă numărul.

— Inger Johanne Vik, începu ea. Am discutat în dimineața asta și...

— Da, bună ziua, din nou. Lăsați-mă doar să mă fac comodă. Tocmai am intrat și...

Își dresе vocea. Scurpă.

— Alo?

— Sunt tot aici, confirmă Inger Johanne.

— Gata, m-am așezat. Despre ce e vorba, mai exact?

— Am doar o întrebare privind anii de liceu ai Fionei Helle. Anii adolescenței ei. Erați în aceeași clasă, nu-i așa?

— Da, așa cum v-am zis când am fost interogată. Fiona și cu mine am fost în aceeași clasă de la început. Eram nedespărțite. Mereu prietene. A fost îngrozitor după ce... De-abia de o săptămână am reușit să-mi reiau serviciul, de fapt. Pur și simplu, mi-am luat un concediu pe motiv de doliu. Șeful meu este foarte...

— Înțeleg. Și nu vreau să vă plictisesc mult. Vreau doar să aflu dacă s-a întâmplat ca Fiona să... lipsească de la școală? Destul de mult, vreau să zic.

— Să lipsească de la școală...

— Da. Nu câteva zile pentru o răceală, vreau să zic, ci o perioadă mai îndelungată?

— A fost la Modum Bad³⁸, da. Când eram în liceu. Asta a durat destul de mult.

— Poftim?

Lui Inger Johanne nu-i mai era frig. Își trecu telefonul mobil în mâna dreaptă.

— Ce-ați spus?

— Fiona a făcut un soi de depresie nervoasă, cred. N-am vorbit despre asta, dacă vreți să știți. Trebuia să reîncepem școala după vacanță. Îmi amintesc că eu fusesem plecată în Franța, cu familia mea, toată vara. Eram fericită la ideea că o s-o revăd pe Fiona și că noi... Dar ea n-a venit. Era în spital.

— La Modum Bad?

— Daaa... Știți, nu sunt sigură. Am crezut mereu că era Modum Bad, dar asta poate fiindcă eu nu cunoșteam alt loc unde erau internați oamenii pentru astfel de lucruri. Pentru boli de nervi, vreau să zic.

— De unde știți că era vorba de o boală nervoasă?

Tăcere.

Își drese din nou vocea, puțin mai ușor de data asta.

— Acum, că mă întrebați..., răspunse Sara Brubakk, nu mai sunt sigură de mare lucru, ca să vă spun drept. Doar că a lipsit. O perioadă lungă. Din câte îmi amintesc, cred că nu s-a întors înainte de Crăciun. Sau... Ba da, s-a întors puțin mai înainte. Era un spectacol organizat de școală și începeam întotdeauna repetițiile la începutul lunii decembrie.

— Un spectacol? Chiar imediat după o depresie nervoasă? Jack mârâia înăbușit spre o rață temerară. Aceasta își scutura penele înfoiate și încerca să șterpească o bucățică de pâine aflată la câțiva metri de botul câinelui.

— Liniște! îi ordonă Inger Johanne.

— Ce?

— Scuzați-mă. Vorbeam cu câinele. Deci, Fiona a participat la... v-a povestit de ce a lipsit?

— Da. În fine, nu. A trecut foarte mult timp de-atunci, știți cum e.

Din tonul ei, părea că vrea să se scuze. În același timp, părea sincer dornică să ajute.

— Așa cum v-am zis, eram cele mai bune prietene. Ne spuneam totul, așa cum fac cele mai bune prietene. Dar îmi amintesc că eram cam furioasă, într-un fel, pentru că Fiona nu prea voia să intre în detalii referitor la locul unde fusese și la problema pe care o avusese. De asta sunt sigură. Din câte-mi amintesc, mama mi-a zis că trebuia să fac uitată toată povestea. Că nu era ușor, genul ăsta de lucruri... boala.

— Dar povestea asta cu boala de nervi și cu Modum Bad ar putea fi la fel de bine niște concluzii pe care le trăsaserăți dumneavoastră și nu neapărat lucrurile pe care le știați sau le știți, rezumă Inger Johanne.

— Așa cred, din nefericire.

— Îmi puteți spune ceva legat de impresia pe care o lăsa când s-a întors?

— Oh... ce impresie? Ca de obicei, de fapt. Ca înainte. Trecuseră... cinci luni, cam așa, nu?... de când n-o văzusem. Între Sfântul Ioan³⁹ și sfârșitul lui noiembrie? La vârsta aia, crești repede. Dar noi eram prietene la cataramă. Rămăseserăm prietene, vreau să zic.

Se apropia un grup de copii de grădiniță. Doi câte doi, ținându-se de mână, înaintau legănându-se pe drum în niște hanorace prea largi. Un copilaș căruia îi curgea nasul și a cărui căciulă îi căzuse pe ochi plângea de-ți rupea sufletul. Un adult îl apucă de braț.

— Aproape că am ajuns, copii. Haideți!

— Ar fi putut fi însărcinată? vru să știe Inger Johanne.

— Însărcinată? *Însărcinată?*

Sara Brubakk izbucni într-un râs cristalin.

— Nu, puteți să renunțați la ideea asta! Doamne, și oricum se va dovedi că nu putea avea copii. Știți, Fiorella este un bebeluș conceput în eprubetă.

Inger Johanne nu știa. Åsta era un amănunt un pic prea intim din viața Fionei Helle și nu ajunsese niciodată în dosarele stufoase de la Kripos.

— În plus..., adăugă Sara Brubakk, Fiona mi-ar fi vorbit de o asemenea chestie, sunt sigură sută la sută. Eram realmente ca două degete de la mână. Însărcinată? Nu, este exclus.

— Dar nu ați văzut-o timp de cinci luni, obiectă Inger Johanne.

— Nu. Dar însărcinată? Cu siguranță, nu.

— OK. Mii de mulțumiri.

— Asta-i tot?

— Pentru moment. Mulțumesc.

— O să rezolvați cazul ăsta?

— În general, asta facem, replică Inger Johanne. Numai că ne ia timp. Înțeleg că asta poate fi dificil pentru voi. Pentru familie și apropiați.

— Da. Dar nu ezitați să mă sunați dacă mai e ceva. Nu vreau decât să ajut.

— Înțeleg. La revedere.

Grupul de copii rătăcise printre clădirile de cărămidă de pe Mor Go'hjertas vei și dispăruse. Rațele se linișteau. Se adunau în grupuri mici pe sloiurile de gheață, cu etichete strânse sub ele, cu ciocul la căldură, în penele gușii.

Inger Johanne începu să se plimbe pe malul râului.

A rămas mult timp un caz fără secrete, gândi ea; Jack mergea cuminte alături de ea. Un caz lipsit, în mod uimitor, de ură și secrete. Și apoi, iată-le! Ca întotdeauna, ca în toate cazurile, după toate crimele. Minciunile. Jumătățile de adevăr. Faptele disimulate și poveștile uitate, ascunse.

Ragnhild plângea. Inger Johanne aruncă o privire sub prelata căruciorului. Gingiile fără dinți apăreau într-un rictus furios. Mama ei îl astupă cu suzeta. Se făcu liniște.

De mult timp avea senzația că cele două cazuri, al Fionei și al lui Vibeke, scoteau la iveală mult prea puține contradicții și conflicte subiacente.

Mări pasul. Vântul era mușcător și puternic. Ragnhild nu va întârzia să se trezească de-a binelea. Trebuiau să se întoarcă.

Respingerea maternă a produs asasini și înainte de această poveste, gândi ea, luptându-se cu colțul trotuarului de pe Bergensgata. Dar de ce după

aproape douăzeci și șase de ani? Copilul, acest copil adult, aflase abia acum adevărul? Descoperirea unei vechi trădări poate fi cauza unui sentiment atât de intens de ură? Poate fi motorul unei crime ca aceea, o execuție atroce, atât de încărcată de simboluri? Sau...

Se opri. Jack îi aruncă o privire surprinsă, cu limba atârânănd în jos, afară din gura lucioasă. Un autobuz trecu în viteză. Gazele de eșapament o făcură pe Inger Johanne să tușească și să se întoarcă cu spatele.

Nu era nevoie ca respingerea să fie așa de veche.

Cochetase cu ideea asta cu o seară înainte, când Yngvar o pusese în gardă în privința presupunerilor ei hazardate. Copilul abandonat al Fionei Helle putea să nu fi venit să-și revadă mama decât foarte recent. Ironia sorții, gândi Inger Johanne, dat fiind că Fiona însăși devenise obiectul regretelor pe care își construise cariera, exploatând valoarea lor de divertisment.

Nu judeca după aparențe. Yngvar are dreptate. Chestia asta devine prea trasă de păr. Și dacă acest copil există cu adevărat...

— Ce poate să aibă de-a face o persoană ca asta cu Vibeke Heinerback? se întrebă ea cu voce tare, clătinând din cap.

Probabil că era vorba de doi ucigași.

Sau poate nu.

Ba da. Doi. Sau unul singur.

Trebuie să renunț, gândi ea. E o nebunie. Treabă de amator. Un profiler dispune de programe performante. Muncește în echipă. Are acces la arhive și la competențe de vârf. Eu numai profiler nu sunt. Sunt o femeie ca oricare alta cu un nou-născut și o corcitură de câine. Dar e ceva, e o chestie care...

Mergea repede. Ragnhild țipa în căruciorul care se zdruncina, tresălta și fu cât pe ce să se răstoarne în momentul în care Inger Johanne alunecă pe o ridicătură de gheață dând colțul pe Haugesgate.

Când ajunse în sfârșit acasă, zăvorî ușa și puse lanțul înainte de a-și scoate haina.

*

Trond Arnesen nu reușea să doarmă. Era ora două dimineața, într-o zi de miercuri. Se ridicase de mai multe ori ca să bea apă; își simțea gura uscată fără să înțeleagă de ce. Nu era nimic la televizor. În orice caz, nimic care să-i trezească interesul sau care să poată măcar să-l facă să nu se mai gândească, să-l elibereze câteva minute de acea morișcă mentală care se învârtea iar și iar, ținând somnul la distanță.

Se dădu bătut. Se ridică pentru a patra oară. Se îmbrăcă.

Un tur, își zise. Un pic de aer.

Zăpada își făcuse apariția pe la ora opt. Se depusese ca un vâl subțire și curat pe sol, pe deasupra frunzelor în putrefacție și a gunoaielor, a nămeților negricioși și a străzilor pline de noroi. Pietrișul scârțâia sub picioare și poarta scoase un sunet ascuțit când o deschise. Fără un scop precis, o luă spre vârful colinei, ca și cum felinarul care se afla acolo îl atrăgea.

Nu exista niciun mod de a spune adevărul.

N-ar fi putut să-l spună nici măcar când încă mai avea posibilitatea, în acea cameră supraîncălzită, în compania polițistului care părea a fi pe punctul de a izbucni în râs.

Fusese chiar ultima oară în vinerea aceea și, normal, fusese atât de simplu să uite.

Apoi venise Bård.

Idiotul.

Trond își băgă mâinile în buzunarele pufoaicei. Mergea repede. Nu era nimeni altcineva afară la ora aia, iar în casele întunecate, din lungul străzii, oamenii erau în pat de mult timp. O pisică ajunsese pe șosea, încremeni o clipă ținându-l cu ochii ei galbeni fosforescenți, înainte de a se fofila printre tufișurile de pe partea cealaltă, în care dispăru.

Vibeke îi lipsea. Un gol i se căscase sub coaste; un regret pe care nu-și amintea să-l fi simțit mai înainte, dar care semăna cu senzația de pierdere încercată față de mama lui când era copil, la școala în aer liber.

Vibeke era atât de puternică... Ea ar fi rezolvat chestia asta.

Lacrimile îi lăsau urme de gheață pe obraji.

Își trase nasul, se șterse bărbătește cu degetele și se opri. Aici oprise taxiul pentru a-l lăsa să vomite. Zăpada acoperea locul, dar era aproape convins că acela era. Își înfipse cu ezitare vârful pantofului în troian. Era mai lumină aici, cu un felinar la fiecare cincisprezece metri. Zăpada străluci ca niște diamante alb-albastrii când o lovi cu piciorul.

Ceasul lui de mână ieși la iveală.

Se aplecă surprins.

Era ceasul lui. Suflă deasupra lui, scuturând zăpada, îl apropie de ochi. Ora trei fără douăzeci. Acul secundar avansa imperturbabil, iar cadranul cu data arăta optsprezece.

La încheietura lui, plasticul era insuportabil de rece.

Era fericit și zâmbi. Ceasul îi amintea de Vibeke; puse mâna în jurul brățării negre și strânse.

Trebuia să transmită mesajul.

Întrucât făcuse tărahoi pentru pierderea ceasului subacvatic, trebuia să-l

prevină pe Yngvar Stubø de reapariția lui. Trond se înșelase pur și simplu. Nu-l lăsase acasă, îl luase cu el la petrecere și îl pierduse în momentul în care se ușura, îndoit de spate, mort de beat.

Polițistul poate că răscolea cerul și pământul ca să rezolve povestea asta. Trond nu dorea să fie răscolite cerul și pământul. El voia să fie lăsat în pace și să aibă cât mai puțin posibil de-a face cu poliția.

Soluția era un SMS. Avea numărul lui Stubø, cu garanția de a putea să-l sune oricând. Un SMS era cât se poate de neutru. Un mesaj scris era banal și fără patos, mijlocul modern de a vehicula informații triviale și lucruri insignifiante.

Găsit ceasul. Îl pierdusem. Îmi pare rău pentru tevdatură! Trond Arnesen.

Gata, se rezolvase. Făcu cale-ntoarsă. Nu putea să bată străzile toată noaptea. Poate o să găsească un DVD cu care să-și omoare timpul. Ar putea lua unul din somniferele lui Vibeke. Nu încercase niciodată și, luând două, se va deconecta cu siguranță, sută la sută. Propunerea era tentantă.

I se rupea de cartea rătăcită. Rudolf Fjord putea să-și cumpere alta nouă.

*

— Yngvar.

Ea îi dădu un cot.

— Mmm...

Yngvar se răsuci pe o parte.

— Mi-e frică.

— Nu-ți fie frică. Dormi.

— Nu reușesc.

El scoase un oftat ostentativ și își puse perna pe față.

— Trebuie să dormi și tu din când în când, zise cu o voce parțial sufocată. Măcar așa, din când în când.

Își arată un ochi și căscă.

— Bun, de ce-ți mai e frică acum?

— Am fost trezită de bip-ul mobilului tău, apoi...

— Mi-a sunat mobilul? Oh, fir-ar să fie, ar trebui...

Mâinile lui căutară pe bâjbâite întrerupătorul veiozei. Paharul cu apă se răsturnă.

— La naiba! gemu el. Unde...

Lumina îl atinse în plină figură. Se strâmbă și se ridică în șezut, pe pat.

— N-a sunat, i-o tăie rapid Inger Johanne. A făcut bip. Și apoi...

Yngvar manipulă cu stângăcie telefonul. Veioza verde pâlpâia.

— Doamne..., murmură el. Asta-i oră să trimiți un SMS? Bietul băiat.

Pun pariu că nu reușea să doarmă. Mi s-a părut mie puțin cam fricos ca să fie cinstit.

— Cine?

— Trond Arnesen. Uită de asta. Nu e important.

Se ridică încet, cu mișcări anchilozate și își trase boxerii pe el.

— E bine că ai acceptat în cele din urmă ca Ragnhild să doarmă singură. Altfel, am fi bântuit toți ca niște zombi. Dacă nu o facem deja...

— Nu fi nesuferit. Unde te duci?

— Apa, bombăni el. Trebuie să mă duc după o cârpă de șters.

— Las-o baltă. Nu e decât apă.

O clipă, el ezită. Apoi ridică din umeri și se strecură sub plapumă. Micșoră lumina și întinse brațul către Inger Johanne. Ea se cuibări lângă el.

— De ce ți-e frică? repetă Yngvar. Ragnhild e bine.

— Nu e asta. E vorba de cazurile astea...

— Știam eu, răspunse el sec, întinzându-se mai confortabil. Lumina continua să-i bată supărător în ochi.

— N-ar fi trebuit niciodată să te bag în toată nebunia asta. Sunt un idiot. Pot să sting?

— Mmm. Pur și simplu, nu cred că aveți mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce spun.

— Știm cu toții că timpul este cel mai mare dușman al nostru, răspunse el cu un căscat lung. Dar, pe de altă parte, când nu găsești nicio pistă nouă, e mai bine să fii meticolos. Să stivuiești cărămizile una peste alta.

— Dar dacă...

El se eliberă brusc și se ridică în șezut.

— E aproape trei dimineața, gemu. Vreau să dorm! Nu putem să lăsăm chestia asta deoparte până mâine-diminează?

— Și dacă asasinul vâna doar una dintre victime? sugeră ea, vorbind rar. Dacă, de exemplu, cu Fiona avea el ce-avea, iar Vibeke a fost eliminată pentru a-și disimula adevăratul mobil?

— Hello! strigă Yngvar umflându-și obrajii. Trăim în Norvegia! Crimă de camuflaj! Tu ai mai *auzit vorbindu-se* despre acest gen de lucruri?

— Da. Și nu o dată.

— Dar nu aici!

El lovi cu amândouă palmele pe plapumă într-un plesnet înfundat.

— Nu în micul regat al Norvegiei, unde oamenii sunt băgați la pârnaie în special pentru lovituri de cuțit, atunci când se iau la harță! În plus, o crimă este un camuflaj jalnic, trebuie s-o spun! *Dar acum, trebuie să dormim!*

— Șșșt!

— O să vorbesc cât de tare vreau.

— O crimă este un camuflaj ușor, nu neg asta. Iată de ce nu aveți mult timp.

Yngvar sări pe podeaua care scârțâi sub greutatea lui. Apa se prelinse și el înjură. Paharul se rostogoli încet sub pat. Trase cu violență plapuma spre el și se îndreptă către ușă.

— Tu te descurci bine cu puțin somn, ești de admirat, constată Yngvar cu o voce în care ei i se păru că percepe un tremur ușor, ca și cum se chinuia să nu plângă. Dar eu, nu. Dacă ți-e frică...

Umerii i se lăsară în jos. Se luptă cu așternutul. Scoase un oftat greu.

— Atunci poți să mă trezești, bineînțeles, continuă el. Dar va trebui să-ți fie cu adevărat frică. Să fii moartă de spaimă. Mă duc să mă culc în patul Kristianeii. Noapte bună.

Ușa se trânti. Ragnhild începu să plângă.

— Nu, se auzi o voce înăbușită în antreu. Nuuu!

*

Lui Vegard Krogh nu-i plăcea păduricea pe care trebuia s-o traverseze ca să ajungă la casa mamei lui. Când era mic, nu îndrăznea niciodată s-o ia pe cărăruie decât în plină zi și, de preferință, însoțit. Se spunea că bântuiau stafii printre copaci. Cândva, locul ar fi fost un cimitir. În secolul al XVIII-lea, ar fi fost distrus fără nicio considerație pentru morți. Fantomele se răzibunau, atacând fără încetare pe oricine îndrăznea să se aventureze în pădure după căderea nopții, ziceau tinerii din zonă.

Baliverne, bineînțeles, și Vegard Krogh n-avea curajul să ocolească. Se înserase bine în acea zi de joi, 19 februarie. Zăpada, care în aceste ultime zile se depusese pe crengile goale și, într-un covor subțire, printre copaci, răspândea, din fericire, un pic de lumină. În orice caz, își vedea picioarele.

Purta două genți elegante de firmă. Mama lui îi împrumutase cincisprezece mii de coroane fără ezitare și cruțându-l de inevitabilele admonestări plângăcioase, fără să-i mai spună că era mare acum, căsătorit, și trebuia să-și administreze un pic mai bine veniturile personale. Dimpotrivă; îi dăduse banii cu o mică scânteiere în ochi.

În schimb, el îi promisese să petreacă la ea câteva seri. De acord, cu lucruri bune de mâncat pe masă și cu vin gratis în pahare.

Cincisprezece mii nu însemnau cine știe ce. Dar el era satisfăcut. Ocupându-se de blog, în ziua aceea, fusese tentat să menționeze invitația. Evitase. Discreție, își spusese, mulțumindu-se cu o descriere a cumpărăturilor. Compusese un text ironic despre magazinele în care găseai

cinci haine și doi angajați, având și unul, și altul o asemenea lehamite de viață pentru a putea în orice moment să-și tragă un glonț în scăfârlie.

Cititorii cei mai importanți vor înțelege poate de ce el, care purta în mod obișnuit jeanși și hanorac cu glugă, cheltuisese o avere la Kamikaze și Ferner Jacobsen, unde găsisese în cele din urmă ceva ce considera a fi în același timp *casual* și *sharp*.

Trei dintre eseurile din *Salt cu coarda elastică* fuseseră postate pe pagina sa personală. Nu ceruse acordul editurii. Oricum, ei nu ridicau niciun deget pentru a promova produsul. Așa că nu conta. Mâine, avea să propună și altele. Oamenii se năpustiseră asupra lor. Nu fusese nevoie decât de câteva ore pentru ca prima discuție să înceapă. Textul despre cultura facilă bine înrădăcinată, mai ales, suscitase foarte multe reacții. Se servea de imaginea unei cutii de lapte ca metaforă într-o poveste despre produse de masă superflue în Statul-Providență. Acestea n-aveau niciun gust, nu foloseau nimănui și erau disponibile peste tot în ambalaje ușor de recunoscut, reciclabile la infinit, urmând o schemă corectă politic. *Cultura degresată* se intitula eseu și, după ce dăduse un link spre paginile literare din *Dagbladet*, se evaporase de acolo.

Vegard Krogh mergea în voie. Cizmele lui erau noi și îi veneau bine. Talpa lor groasă îi permitea să înainteze pe o cărare alunecoasă care, altfel, i-ar fi putut crea probleme.

Trebuia să-i bată mai mult la cap ca să obțină un contract de freelance la NRK. „Store Studio“⁴⁰ nu era chiar pe stilul lui. Prea facil, bineînțeles, și mult prea superficial. Totuși, show-ul era alert, din când în când destul de serios și, în plus, Anne Lindmo era o femeie elegantă. Se va strădui mai mult pentru a obține această slujbă.

Aproape că ieșise din pădure. După un delușor unde construisese altădată o cabană într-un stejar bătrân, chiar la marginea pădurii, se afla casa copilăriei lui. Vor lua cina, îi promisese mamei lui, chiar dacă el ajungea târziu.

Cineva venea în urma lui. Frica îl sugrumă; recunoscuse frica resimțită în timpul curselor frenetice pe care le făcea în copilărie prin pădure, când fantomele îl urmăreau.

Întoarse calm capul înapoi, remarcând că mâna lui strângea și mai tare gențile cu cumpărături, ca și cum răul care putea să i se întâmple era să i se fure noua lui ținută.

Înțelese atunci că persoana nu era în spatele lui. Ieșea din pădure, dintre copaci, unde nu era drum și unde urmele se topeau într-o rețea de găuri negre neregulate în zăpada căzută recent. Nu se distingea decât o siluetă. Vegard Krogh fu aproape orbit de o lumină puternică a unei lanterne de

buzunar.

Ținuta era neobișnuită.

În întregime albă.

Și scârțâia ușor.

Frica se risipi un pic.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă Vegard Krogh, ridicând un braț pentru a se feri de lumina puternică. Îi speriați pe oameni fofilându-vă în felul ăsta.

Lanterna fu lăsată în jos și întoarsă într-o parte; fu rândul feței individului să fie luminată. De jos în sus, așa cum puștii insolenți îi îngrozeau pe cei mai mici, în serile de vară când întunericul nu era niciodată deplin, când se speriau unii pe alții și alergau înspăimântați, crezând că sunt stafii.

— Hei, se miră Vegard Krogh cu oarecare agasare; miji ochii și privi mai atent fața. Dumneavoastră? Este...

Se aplecă înainte, furios.

— Dumneavoastră sunteți? Ce... Pentru numele lui Dumnezeu, m-ați...

Când lanterna electrică de două kilograme îl izbi cu putere și foarte aproape de tâmplă, el nu muri. Doar se prăbuși în genunchi.

Lanterna îl lovi din nou, în ceafă de data asta, cu un pârâit slab care poate l-ar fi fascinat dacă ar fi fost în stare să-l audă. Dar Vegard Krogh era surd. Muri înainte ca trupul lui să atingă solul alunecos, înghețat.

nouă

Vineri, 20 februarie, dis-de-dimineată, primul lucru care îl frapă pe Yngvar Stubø când trecu, în urma lui Sigmund Berli și a lui Bernt Helle, pragul ușilor de sticlă ale spitalului vopsit în galben, situat la periferia orașului Oslo, fu duhoarea instituției. Nu înțelegea de ce persoanele internate pentru a fi îngrijite erau obligate să trăiască în mirosul de pește fiert în exces și de detergenți ultraputernici. Sărăcia publică nu era o problemă neînsemnată, dar aerul proaspăt era gratuit totuși. Intrând în camera unde Yvonne Knutsen zăcea nemișcată în patul ei, și asta pentru al treilea an consecutiv, puțin a lipsit să nu cedeze tentației de a merge să deschidă ferestrele.

— Yvonne, murmură Bernt Helle, eu sunt. Am venit cu niște polițiști astăzi. Dormi?

— Nu.

Ea întoarse capul spre ginerele ei. Zâmbetul îi era rezervat. Bernt Helle puse o mână pe antebrățul femeii și depuse un sărut rapid pe obrazul ei. Trase apoi lângă pat unicul scaun din cameră și se așeză. Yngvar și Sigmund stăteau tot lângă ușă.

— Știu că nu le vorbești decât în silă oamenilor, continuă Bernt Helle punând laba lui enormă în jurul mâinii firave a lui Yvonne Knutsen, sub pielea căreia se vedeau venele de un albastru-închis. Altora decât Fiorelleii și mie, vreau să zic. Dar acum e destul de important să vorbești. Vezi tu...

Își trecu o mână prin păr și scoase un oftat adânc.

— Ce este? vru să știe Yvonne.

— Înțelegi, s-a întâmplat...

Nu era în stare să spună nimic. Pipăi un metru pliant care ieșea dintr-unul din buzunarele pantalonilor lui kaki de dulgher.

Yngvar se apropie.

— Bună ziua, Yngvar Stubø, salută el ridicând mâna, fără să o atingă. Ne-am cunoscut deja. Chiar după...

— Îmi amintesc, evident. Din nefericire, nu sunt încă senilă. Îmi amintesc atât de bine, încât mi se pare că ați promis să nu mai veniți să mă plictisiți.

— Așa este. Dar situația s-a schimbat.

— Nu și pentru mine.

— O altă crimă a avut loc.

— Bine, răspunse femeia.

— Și de data asta e vorba tot de o persoană celebră.

— Cine?

— Vegard Krogh.

— N-am auzit niciodată de individul ăsta.

— E oarecum cunoscut. Totul e relativ. Se întâmplă că noi...

— Se întâmplă că eu aștept moartea în acest pat, i-o tăie Yvonne

Knutsen.

Vocea ei era calmă, fără urmă de patos sau înduioșare.

— Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Și, așteptând, aș prefera să fiu lăsată în pace. Să nu vorbesc cu nimeni.

O cerere modestă, dacă vreți să-mi știți părerea. Ținând cont de starea mea.

Yngvar își lăsa privirea să alunece pe cuvertura matlasată. Nici măcar o singură mișcare nu lăsa să se presupună că o ființă vie se afla acolo, nici măcar cutia toracică nu se ridica în mod vizibil sub plapumă. Doar fața lăsa să se vadă rămășițele a ceea ce cândva fusese o femeie frumoasă, cu fruntea înaltă și cu ochi migdalați. Gura nu mai era decât o fantă între niște obraji scobiți, dar existau totuși suficiente indicii în această mască mortuară lividă, ca s-o poți ghici într-o fracțiune de secundă pe Yvonne Knutsen așa cum fusese probabil: impunătoare, sigură pe ea și atrăgătoare.

— Înțeleg, răspunse el. Chiar înțeleg. Problema e că, din nefericire, nu vă pot satisface cererea. Situația este acum atât de gravă, încât trebuie să urmărim toate piste.

— Așa cum v-am zis, nu-l cunosc pe Vegard Krag și nu pot...

— Krogh, rectifică Sigmund de la postul lui de pază, din mijlocul camerei. Vegard Krogh.

— Krogh, repetă ea cu o voce de robot fără a privi în direcția lui Sigmund. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. În consecință, nu văd cu ce aș putea să vă ajut.

— Am câteva întrebări legate de copilul Fionei, reluă cu calm Yngvar.

— Fiorella? reacționează cu uimire femeia din pat, privind la Yngvar, apoi la Bernt și din nou la Yngvar. Ce legătură are cu ea?

— Nu Fiorella. Primul copil. Mi-ar plăcea să știu mai multe despre acest copil pe care Fiona l-a adus pe lume când era adolescentă.

Yvonne Knutsen se schimbă literalmente la față. Nasul i se înroși. Culoarea se întinse rapid, într-un motiv în formă de fluture, pe pielea de un gri pal. Respirația i se accelerează și ea făcând un efort nereușit de a se ridica

în șezut. Gura i se mări. Își umezi buzele, care se înroșiră și se umflară. Ochii, care doar cu câteva secunde mai devreme păreau să i-o fi luat înaintea morții, străluceau de o tulburare profundă.

Bernt îi puse cu precauție o mână pe piept.

— Stai liniștită!

— Bernt..., gâfâi ea.

— E-n regulă.

— Dar...

— Relaxează-te!

Yngvar Stubø se mai apropie un pic. Își sprijini coapsele de patul înalt și se aplecă deasupra bolnavei.

— Înțeleg că asta trebuie să fi fost o...

Bernt Helle îl respinse. Pentru prima oară în cursul lungii și infructuoasei anchete asupra uciderii Fionei, el dădea dovadă de agresivitate. Nu încetă decât atunci când Yngvar fu la un metru de pat. El mângâie atunci cu o mână creștetul Yvonnei.

— De fapt, este o ușurare pentru mine să o știu, declară el cu voce joasă, ca și cum poliștii nu-l mai interesau. Fiona era atât de... într-un fel, căuta atât de mult ceva. M-am întrebat adesea care era motivul. Nu văd de ce ar fi fost atât de greu să povestească, după atâția ani...

Vocea lui căpătă o nuanță de furie înăbușită; își dădu seama și se stăpâni. Yngvar văzu că o strângea mai tare de mână pe soacra lui în momentul în care continuă:

— Sunt multe lucruri care îmi scapă și accept acest lucru. Noi doi trebuie să discutăm. Sincer, vreau să spun.

Dar deocamdată trebuie să ai amabilitatea de a răspunde la întrebările lui Stubø. Este important, Yvonne. Te rog.

Ea plângea în tăcere. Lacrimile erau mari ca niște picături de apă. Se opreau o secundă-două la colțul ochiului înainte de a se desprinde și de a curge spre păr, până sub tâmplă.

— Nu voiam... Noi credeam... Era...

— Șșșt... Liniștește-te acum.

— Viața ei ar fi fost distrusă, șopti Yvonne. Avea doar șaisprezece ani. Tatăl...

Cuvintele dispărură. Un firicel subțire de lichid transparent îi curgea din nara stângă; se șterse pe față cu dosul palmei.

— Era un ratat, reluă cu voce tare. Și Fiona urma să intre la liceu. Băiatul dăduse bir cu fugiții și era prea târziu pentru... Ar fi trebuit să-mi dau seama, bineînțeles, dar cine poate... La adolescență, au dreptul la viața lor privată. Se îngrășase puțin, în perioada aceea intermediară... Eu...

— Yvonne, o întrerupse Bernt Helle cu o voce fermă, încercând să-i prindă privirea. Acum, o să mă ascuți. Ascultă-mă!

Ea își întorsese din nou privirea de la ginerele ei. Încercă să-și elibereze mâna din strânsoarea puternică.

— Ascultă-mă, repetă el, ca și cum îi vorbea ficei lui, într-un moment dificil. O să avem tot timpul de care va fi nevoie, noi amândoi, mai târziu. Deocamdată, important este ca poliția să aibă răspunsurile la întrebările ei.

Nimeni nu zicea nimic. Yvonne abandonase lupta cu mușchii ei recalcitranți. Era din nou fără forță, neputincioasă. Chiar și părul ei părea mort, răsfirat în șuvițe subțiri și grizonante pe pernă.

— Îl cheamă Mats Bohus, dezvălui ea dintr-odată, cu aceeași voce bătrână, seacă și egală în același timp.

— Ce?

— Mats Bohus. E născut pe 13 octombrie, 1978. Nu știu mai mult.

— Cum poți..., începu Bernt Helle, fără a-și termina întrebarea.

Yngvar se apropie din nou de pat.

— Acest Mats Bohus a venit s-o vadă pe Fiona recent, constată el, ca și cum n-avea nevoie de confirmarea Yvonnei.

Ea încuviință însă cu un murmur, fără a-l privi.

— Înainte sau după Anul Nou?

— Chiar înainte de Crăciun, șopti Yvonne. El era... Este...

Secreția nazală era abundentă. Bernt Helle scoase o batistă din sertarul noptierei și o strecură în mâna soacrei lui. Cu mari eforturi, aceasta reuși să se șteargă cu bucata de pânză la nas.

— Am îndepărtat-o, reluă ea. Am trimis-o la sora mea, la Dokka. Un loc oarecum izolat. Destul de pustiu pentru ca întrebările să rămână fără răspuns.

Yngvar se cutremură văzând-o cum râde. Scotea sunetul unui corb rănit; râsul ei era răgușit, aspru, cu totul lipsit de bucurie.

— Și apoi, a născut prea devreme. Eu nu eram prezentă. Nu era nimeni. Era cât pe ce să moară amândoi. Atunci...

Răsuflarea i se transformă într-un sughiț, iar un acces de tuse îl împinse pe Bernt s-o ridice în pat. Când se calmă, în sfârșit, o șterse ușor în jurul gurii și o întinse din nou.

— Ceva nu era în regulă la copilul ăsta, declară ea pe un ton dur. Dar asta nu mai era problema noastră.

— Ceva nu era în regulă la copilul ăsta, repetă Yngvar. Ce anume?

— Era prea mare. Apatic și incredibil de... urât.

Timp de câteva zeci de secunde, Yngvar o văzu pe Ragnhild, tocmai scoasă din pântecul mamei ei, roșie, vâscoasă și groaznic de urâtă. Își duse

o mână la gură și tuși. Ochii i se mijiră. Yvonne Knutsen păru să nu remarce dezaprobarea.

— Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Bernt Helle cu o voce stinsă.

— Am uitat. Trebuia să uităm.

— Să uitați...

Yngvar se îndepărtă încet.

— Copilul a fost îndepărtat. Adoptat. N-am știut de cine, bineînțeles. Era mai bine. Și pentru el, și pentru Fiona. Ea avea toată viața în fața ei. Dacă măcar reușeam să uităm.

— Ați reușit? *Tu* ai reușit, Yvonne?

Bernt Helle îi dăduse drumul la mână și stătea chiar pe marginea scaunului, ca și cum era gata să sară. Piciorul stâng îi tremura. Tocul pantofului lovea tare și repetat în linoleum.

— Am uitat. Fiona a uitat. Era mai bine. Nu înțelegi, Bernt?!

Degetele ei zgâriară cearșaful în locul unde mâna ginerelui său nu mai era. Privirea acestuia era ațintită spre tabloul strâmb și decolorat. Se întoarse pe scaun, aplecându-și capul într-o parte. Ochii lui nu voiau să părăsească imaginea. Contempla acea juxtapunere abstractă de cuburi și cilindri în culori șterse.

— Trebuie să încerci să înțelegi, îl imploră Yvonne. Fiona era prea tânără. Cel mai bine era să-l îndepărteze, să lase copilul să se nască și apoi să uite totul, pur și simplu. Să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Era absolut necesar, Bernt. Trebuia să țin cont de Fiona. Numai de ea. Eram responsabilă pentru ea. Eram mama ei. Copilul ar fi avut o viață mai bună la niște părinți adulți, la niște oameni capabili să...

— Nu vorbim de perioada interbelică, i-o tăie Bernt, dându-se și mai mult înapoi. Chestia asta s-a petrecut la sfârșitul anilor '70! Deceniul femeii, Yvonne! Gro Harlem Brundtland⁴¹ și protecția mediului înconjurător, întreruperea de bunăvoie a sarcinii și dreptul la vot al femeilor, era...

Se ridică pe neașteptate. Adoptă o atitudine pe jumătate amenințătoare, pe jumătate decepționată, cu pumnii încordați, înainte de a privi spre tavan și de a-și pune mâinile pe cap.

— Ani de zile, ne-am luptat ca să avem un copil! Ne-am dus în străinătate, la numeroase clinici, am încercat, iar și iar, și...

— Eu cred, îl întrerupse sec Yngvar, că ar trebui să ținem seama de propriile tale vorbe pline de bun-simț, Helle. Că este o problemă despre care trebuie vorbit, dar care poate aștepta.

Urișul îl privi surprins, ca și cum tocmai și-ar fi amintit că poliția era prezentă.

— Da, răspunse el cu o voce egală. Dar cred că...

Făcu încet înconjurul patului. Aerul era greu în cameră. Yngvar simțea sudoarea curgându-i la subsuoară, în firicele reci, spre cureaua pantalonilor. Își trecu degetul arătător pe sub nas.

— Ce-o să faceți? vru el să știe, bătând în retragere.

Bernt Helle nu răspunse. Îndreptă cu prudență tabloul. Un pic într-o parte; o idee în cealaltă.

— Înțeleg că aveți nevoie de răspunsuri, explică el, întors în continuare cu fața spre perete. Și eu sunt cu adevărat dornic să ajut. Dar, în acest moment, nu pot face mare lucru. N-ar trebui să fiu aici. Așa că plec.

Sigmund se postă în fața ușii.

— Nu sunt arestat, reacționează Bernt Helle; îl întrecea cu un cap pe polițistul bondoc. Dați-vă la o parte.

— Lasă-l să plece, hotărî Yngvar Stubø. Are, bineînțeles, dreptul să facă ce vrea. Îți mulțumesc mult pentru ajutorul tău, Helle.

Soțul nu răspunse. Ușa se închise atât de încet în urma lui, încât îi auziră pașii, cauciuc dur pe linoleumul cerat, făcând un zgomot tot mai stins pe măsură ce înainta pe culoar. Yngvar îi luă locul lui Helle pe scaun.

— Așadar, între noi acum.

Bolnava părea să se simtă și mai rău. Roșul din obraji îi dispăruse. Fața nu-i mai era gri-pal ca atunci când veniseră, ci avea acum o înspăimântătoare tentă alb-albăstruie. Ochii i se închiseră încet. Buza inferioară îi tremura, singura dovadă că Yvonne Knutsen mai era încă în viață.

— Înțeleg că e greu, încercă el. Și n-o să vă tulbur mult timp. Trebuie doar să știu ce s-a petrecut când...

— Plecați!

— Da, doar o să...

— Plecați!

Vocea i se stinse.

— Ce voia? întrebă Yngvar. Mats Bohus. Ce s-a întâmplat când a venit?

— Plecați!

— Locuiește aici, la...

— Vă rog, plecați!

Mâna ei căuta pe pipăite soneria de urgență, prinsă cu scotch de cadrul patului. El se ridică.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zise pe un ton calm. La revedere.

— Dar, protestă Sigmund Berli în momentul în care Yngvar îl apucă de braț pentru a-l conduce pe culoar, trebuie...

— Tipul se numește Mats Bohus și știm când s-a născut, îl întrerupse Yngvar, aruncând o privire pe deasupra umărului său.

Yvonne Knutsen se chinuia să respire și apăsa pe sonerie, iar și iar.

— Chiar poate fi greu de găsit când știm atâtea despre el? şușoti Yngvar fără să se miște din ușă.

Când un bărbat de vreo treizeci de ani, în halat, veni liniștit să răspundă la apelurile frenetice, Yngvar îl trase din nou pe Sigmund de mânecă pentru a o lua din loc.

— Chestia asta nu poate fi totuși o muncă herculeeană, insistă el, ca și când încerca să se convingă pe sine.

Își privi rapid ceasul de mână.

— E deja douăsprezece și un sfert. N-avem mult timp la dispoziție.

Aerul de afară, rece și tare, încărcat de mirosul de brad și de lemn ars provenind de la o casă situată la o aruncătură de băț de acolo, îl făcu totuși să se oprească și să aștepte câteva minute, înainte de a se lăsa să cadă greu pe scaunul pasagerului.

— Condu tu, îi ceru el lui Sigmund, care se instală cu uimire la volan și băgă cheia în contact. N-avem mult timp la dispoziție.

*

Singurătatea nu mai era atât de insuportabilă. Dimpotrivă, se chinuia să-i împiedice pe oameni să vină. Aceștia stăteau la coadă. Părinții lui, mai ales maică-sa, îl sunau de mai multe ori pe zi. De acord, nu-l mai văzuse pe fratele lui de la acea încăierare de neînțeles, dar prieteni, colegi și cunoștințe mai mult sau mai puțin îndepărtate păreau cu toții să creadă că Trond Arnesen n-avea nici cea mai mică șansă să reușească să trăiască singur. În ajun, două prietene din liceu veniseră să-i bată la ușă cu o farfurie de lasagna făcută în casă. Păruseră ofensate de refuzul lui de a le lăsa să intre.

Citise undeva că lucrurile ar fi trebuit să stea exact invers.

În revistele feminine colorate țișător, de care nu se debarasase încă, se spunea că, în general, cei apropiați erau reduși la tăcere după decesele tragice din familie. Citise despre cazuri de copii morți lăsând un gol pe care cei din anturajul părinților îl evitau într-o tăcere jenată.

Nu era cazul lui. Oamenii se impuneau. La slujbă, superiorul său îi spusese că trebuia să se menajeze. „Să-și lase durerea să dospească“ era expresia pe care o folosisese când îi pusese mâna pe umăr în dimineața aceea, propunându-i să-l conducă acasă cu mașina. Când Trond acceptase, îi fusese greu să nu-l invite pe șeful lui să intre. Avea în jur de cincizeci de

ani, își ascundea chelia dându-și părul dintr-o parte a scalpului în cealaltă și avea un nas ciudat, ca o trompetă, în mijlocul feței rotunde ca o bilă. Aruncase priviri piezișe în toate părțile ca pentru a aduna impresii pe baza cărora să însăileze povești odată întors la slujbă. În cele din urmă, se plictisise și plecase.

Se găsisse o altă celebritate asasinată.

Trond lăsă ziarul și se duse la bucătărie. Frigiderul conținea tot ce ar fi avut nevoie în weekend. Mama lui insistase să meargă la cumpărături. Își deschise o bere. Nu era nici ora unu noaptea, dar zăvorâse ușile, scosese telefonul fix din priză și își închisese mobilul. Voia să fie singur până luni. Ideea îl liniști complet. Pentru prima oară de la uciderea lui Vibeke, simțea un oarecare calm.

Acea oră și jumătate secretă era practic uitată. Bău jumătate de cutie dintr-odată înainte de a se așeza într-un fotoliu cu ziarele din ziua respectivă.

Chiar și *Aftenposten* o cotise. Prima pagină și două pagini întregi din interior erau consacrate aproape în totalitate unui ucigaș care, dacă era să dai crezare comentariului sinistru al ziarului, era o mașină de ucis fără seamăn în istoria criminală norvegiană. Era descris cu multă imaginație ca o siluetă întunecată, pe șase coloane. Reprezentau un bărbat, evident, cu fața însemnată și cu părul des. Pieptul îi fusese împodobit cu fotografii reprezentându-i pe Fiona Helle, Vibeke Heinerback și Vegard Krogh. Nu se mai vorbea acum de un misogin furibund respins de mama lui. De data asta, tendința era mai degrabă să fie considerat un arivist ratat. Printre rândurile unui vast interviu cu trei psihologi de renume și un polițist pensionar din Bergen, se putea citi că era posibil ca ucigașul să fie găsit printre participanții concediați de la „Robinson“, printre cântăreții neacceptați de la „Idol“ sau printre perdanții finalei de „Grand Prix“. Acest asasin brutal cunoscuse în mod clar sfertul lui de oră de celebritate, fără să poată suporta apoi șocul provocat de stingerea bruscă a luminilor proiectoarelor. Dacă era să dai crezare experților.

Vegard Krogh era descris ca un talent sclipitor, un artist deplin.

Fusese găsit cu un stilou înfipt în ochi.

Trond râdea atât de tare, încât berea dădea pe de lături.

Vegard Krogh era cel mai mare ticălos de pe Terra.

Tipul ăsta o disprețuise pe Vibeke și tot ceea ce reprezenta ea. Nu era singurul, nici pe departe, dar Vegard Krogh nu se mulțumise cu un dezacord banal. După una dintre declarațiile lui Vibeke despre incapacitatea culturii de a se adapta la piață, Vegard venise să o vadă la Casa Artiștilor. Era într-o vineri, era târziu și toată lumea se afla acolo. El

începuse prin a căuta pe față motiv de ceartă. Când Vibeke îi întorsese spatele, arătându-i degetul mijlociu, el îi turnase bere în cap. Urmase un tâmbălău infernal. Trond voia ca incidentul să fie denunțat la poliție.

— Asta nu va face decât să-i dea și mai multă importanță decât are în realitate, spusese Vibeke. Vrea atenție și eu n-am puterea să i-o acord.

Nu-l mai văzuseră și nici nu mai auziseră de Vegard Krogh, în afara câtorva replici veninoase adresate lui Vibeke în *Observer*. Ei nu-i păsa, dar Trond se înfuria rău de câte ori citea asemenea scrieri infame. Când tipul își făcuse o scurtă apariție în „Absolutt Underholdning“, Trond încetase să se mai uite pe TV2.

O jigodie de cea mai joasă speță, considera Trond.

Vegard Krogh voia mai mult decât orice să fie celebru și se părea că în cele din urmă reușise.

Trond bău restul de bere și se duse să-și ia alta.

Se pregătea să-și petreacă tot weekendul singur și hotărî să se îmbete. Va face poate o baie. Se va uita la un film. Va înghiți câteva pastile din dulăpiorul cu medicamente al lui Vibeke, ca să doarmă douăsprezece ore neîntors.

Cele nouăzeci de minute secrete erau practic uitate.

*

— Un stilou, constată Sigmund Berli cu o voce neutră.

— Mont Blanc, preciză legistul. Modelul Bohème. Personal, din câte am citit în ziare. Nu voiam să-l scot înainte de a putea să-l vedeți.

— Cum a...

Yngvar îl întrerupse și se aplecă spre cadavru. Miji ochii spre fața lividă. Gura era întredeschisă. Nasul era zgâriat. Ochiul intact fixa un punct din plafon. În celălalt era împlântat un stilou gros. Înconjurând masa metalică, Yngvar putu să vadă că instrumentul era înfipt în colțul ochiului. Adânc, presupuse el, doar cinci-șase centimetri din stiloul negru ieșeau la suprafață, formând un unghi drept perfect cu pometele. O mică piatră prețioasă incrustată în agrafă strălucea în roșu-rubiniu în lumina crudă.

— În consecință, globul ocular n-a fost perforat? se interesă Yngvar, aplecându-se și mai mult.

Pupila dreaptă a defunctului părea înspăimântător de vie, dirijată de un strabism ciudat spre colțul orbitei. Ai fi zis că Vegard Krogh avusese timp să înțeleagă că stiloul lui preferat îi intrase în creier.

— Bun, începu legistul. După toate probabilitățile, globul ocular este distrus. Dar el... Ucigașul n-a înfipt stiloul chiar în ochi.

— Dar poate că a încercat, obiectă Yngvar.

— Da. Se poate ca obiectul să fi alunecat pe ochi. Aici...

Se folosi de o mică lanternă, făcându-i fasciculul roșu să danseze în colțul ochiului.

— ... este mai ușor, bineînțeles.

— Interesant, murmură Yngvar.

Sigmund Berli nu zicea nimic. Fără să fi remarcat cineva, se îndepărtase de masa metalică.

— Deci, era mort când s-a întâmplat, continuă Yngvar.

— Da, așa cred. Ceea ce l-a ucis a fost lovitura în ceafă. Așa cum v-am zis, așteptam să-l examinez în detaliu, dar am înțeles că voiiați să-l vedeți mai întâi. Totuși, pare evident că a fost lovit aici...

Punctul roșu vibră pe tâmpla stângă a lui Vegard Krogh. Firele de păr erau închise la culoare și încurcate.

— Foarte probabil, asta e ceea ce l-a făcut să-și piardă cunoștința. Apoi, a fost lovitura în ceafă...

Legistul își scărpină obrazul și se ghemui pe jumătate, astfel că fața lui fu la aceeași înălțime ca și capul cadavrului.

— ... care l-a ucis. E un pic delicat să arăți fără să-l întorci și nu vreau s-o fac fără să-i fi scos stiloul, și...

— Nicio problemă, îl întrerupse Yngvar. Pot aștepta raportul definitiv. O lovitură în ceafă, deci. După un knock-out în tâmpla stângă. Cu ce?

— Cu ceva greu. Din metal, probabil. Pun pariu că e vorba de o bucată mare dintr-un tub de instalație. Când va fi examinat mai de aproape, se vor găsi cu siguranță niște particule în răni, care ne vor da informații mai exacte.

— Atunci, știm că e vorba, după toate aparențele, de un ucigaș dreptaci, deduse Yngvar. Fără ca asta să ne facă să avansăm prea mult.

— Dreptaci?

— Tâmpla stângă, explică Yngvar pe un ton absent. Lovitură cu mâna dreaptă.

— Doar dacă erau față în față, interveni Sigmund, care sugera o pastilă în ușa, unde ajunsese în cele din urmă. Dacă asasinul a venit prin spate, a putut...

— Erau față în față, i-o tăie Yngvar. În orice caz, la concluzia asta au ajuns tehnicienii criminaliști. Pornind de la urme. Mulțumesc pentru ajutor.

Îi întinse mâna legistului, care i-o strânse și apoi se duse să se așeze la un birou, în colț.

— Ce te-a apucat? pufni Yngvar când ușa sălii de autopsie se închise în

urma lor. Tu suporti fără să crâcnești și lucruri mai rele decât asta, de obicei!

— Dumnezeuule... Un stilou în ochi, la dracu!

— Nu știu ce e mai rău, răspunse Yngvar, căutându-și carnețelul de notițe în buzunarul paltonului. Stiloul în ochi, limba împachetată frumos sau Coranul înfipt în fofoloancă.

— Stiloul în ochi, bombăni Sigmund. Un nenorocit de stilou de snob înfipt în creier este de departe cel mai rău lucru pe care l-am văzut.

*

Un trecător se opri pentru o clipă în fața caselor impunătoare situate mai în jos de Kvadraturen⁴². Era grăbit.

Dacă nu prindea autobuzul, trebuia să aștepte o oră întreagă. Totuși, se opri. În interior, se aplauda. Atât de frenetic, încât avea senzația că simte vibrațiile în sol, ca și cum entuziasmul manifestat în spatele acelor ziduri solide de piatră era așa de mare, că punea tot orașul Oslo în mișcare. Bărbatul ridică ochii. Trecea prin fața acestui loc, ca să se ducă la serviciu și să se întoarcă, cinci zile pe săptămână, de cinci ani. În curând, aveau să fie două mii cinci sute de treceri prin fața unei clădiri aflată într-o asemenea stare de degradare, încât vecinii solicitaseră demolarea ei.

Timp de patru anotimpuri, el văzuse casa revenind la viață. Iarna trecută, fusese îmbrăcată în schele și prelate plastificate, care tremurau și pocneau în vijeliile fiordului. În cursul primăverii, edificiul fusese redus la o fațadă goală, ca un decor hollywoodian. Înainte ca vara să ia sfârșit, imensul spațiu de patru etaje redevenise o casă, echipată cu scări enorme și podele din lemn nobil, cu uși frumoase și cu ferestre restaurate cu grijă, ornate cu vitralii la parter. În timpul toamnei, înjurături în poloneză și daneză continuau să se reverse de pe schele și din găurile căscate ale clădirii; douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ziarele relatau depășiri de buget, întârzieri și litigii legate de folosirea fondurilor.

În preajma Crăciunului, noul sediu al partidului fu în sfârșit dat în folosință. Exact la timp și cu prima reprezentație a unei noi piese de teatru de Crăciun pentru copii, în somptuoasa și odată costisitoare sală de recepție.

Bărbatul își lăsă privirea să alunece pe fațadă.

Încerca o bucurie inexplicabilă ori de câte ori trecea prin fața acestei clădiri. Culorile erau replici exacte ale celor alese la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, când fusese ridicată pentru a servi drept locuință și birouri pentru cel mai bogat antreprenor din oraș. În 1998, când nepotul

foarte în vârstă al acestuia murise fără descendenți, partidul se văzuse nevoit să închirieze proprietatea. Dat fiind că aproape n-aveau mijloacele pentru a plăti impozitele locale, ea rămăsese neocupată până când un neoliberal, adept al politicii fiscale bine mediatizate, donă o sumă astronomică pentru crearea celui mai rafinat sediu de partid din toată Scandinavia.

Aclamațiile nu încetau.

Bărbatul nu se putu împiedica să zâmbească. Își strânse și mai mult paltonul în jurul lui și porni cu pași mici și repezi spre stația de autobuz.

Dacă, în loc de asta, ar fi urcat scara de piatră către ușa grea și imensă din stejar, ar fi găsit-o deschisă. Și, intrând în hol, probabil s-ar fi bucurat. Săbii din lemn masiv se întrepătrundeau în spirală într-o vitrină din mijlocul încăperii unde deviza partidului era gravată în aur în spatele geamului: *Individ – Piață – Morală*.

Fiindcă bărbatul care sărea în autobuz trei case mai încolo era un social-democrat activ, el ar fi fost cu siguranță agasat în fața acestui mesaj banal. Totuși, frumusețea încăperii, cu globurile decorate de mână și lustrele din metal și cristal, l-ar fi împins să urce încet scările. Tălpile picioarelor i s-ar fi afundat în covoarele groase ca în iarba de vară. S-ar fi lăsat poate atras de aplauzele fără sfârșit în salonul de recepție. Dincolo de ușile duble din capătul culoarului larg, în cealaltă parte a încăperii, l-ar fi văzut, la o tribună, cu brațele ridicate în semn de victorie, pe Rudolf Fjord.

Bărbatul instalat în autobuz, care se temea de clipa când trebuia să-i spună concubinei lui că uitase să treacă pe la Vinmonopol, ar fi fost probabil surprins de entuziasmul pe care acest congres național extraordinar îndrăznea să-l afișeze la atât de puțin timp după uciderea tinerei conducătoare a partidului.

Un nou lider tocmai fusese ales.

Dacă acest trecător, a cărui frunte era acum sprijinită de un geam lateral al autobuzului și care se întreba ce prieten ar putea să-i împrumute trei sticle de vin roșu, ar fi parcurs rândurile de bănci din salonul de recepție, el ar fi văzut ceva ce până acum doar Rudolf Fjord remarcase.

Printre toți delegații care strigau, aplaudau și fluierau, numai unul nu zâmbea, nu râdea. O femeie. Mâinile ei se duceau încet una către cealaltă, într-un protest tăcut.

Această femeie era Kari Mundal. Bărbatul din autobuz ar fi văzut-o întorcând spatele tribunei și ieșind din salonul de recepție, cu calm, înainte ca Rudolf Fjord să fi avut timp să le mulțumească militanților pentru încrederea lor extraordinară.

Toate astea, un observator atent le-ar fi remarcat.

Dar trecătorul dorise să prindă autobuzul pentru a se întoarce acasă. Pentru moment, el dormea, cu capul pe umărul unui necunoscut.

*

Era ora unu, în noaptea de vineri spre sâmbătă. Kristiane se întorsese. Era agitată, ca întotdeauna după ce stătea departe de mama ei și nu adormise înainte de miezul nopții. Yngvar se dusese la culcare cam la aceeași oră. Fără ca nici măcar să încerce s-o convingă pe Inger Johanne să facă la fel. Abia dacă schimbaseră un cuvânt în toată această agitație. Isak rămăsese la ei până seara târziu.

Inger Johanne știa că trebuia să încerce să nu se înfurie pe el. În același timp, simțea că s-ar obosi degeaba. În primul rând, o enerva siguranța lui; faptul de la sine înțeles că ateriza întotdeauna la momentul potrivit, că ei n-aveau altceva de făcut decât să-l servească cu mâncare și să stea la palavre cu el de câte ori o aducea înapoi pe Kristiane. Chiar și acum, la numai o lună de la naștere, el țopăia peste tot prin apartament, jucându-se de-a Superman cu Kristiane în cârcă, fără să-i pese că Ragnhild dormea.

— Bucură-te, o consolase Yngvar, cu o voce ușor resemnată, înainte de a se duce la culcare. Kristiane are un tată bun. Este cam... Își permite unele lucruri, dar o iubește pe fetița asta. Fii un pic mai indulgentă!

Poate că mai ales din cauza lui Yngvar nu reușea să fie complet tolerantă față de Isak. El era cel care ar fi trebuit să protesteze. Yngvar, soțul ei, ar fi trebuit să bareze drumul intrusului, primul ei bărbat pirpiriu care îl bătea mereu amical pe spate pe succesorul său de două ori mai mare decât el, propunându-i o bere caldă dintr-un bax de șase pe care obișnuia să-l aducă o dată la două vineri împreună cu geanta cu lenjeria murdară a Kristiane. Mereu lenjerie murdară. Despre lucrurile ei de toaletă nu-și amintea niciodată.

— Știi, am bere la rece, zâmbea mereu Yngvar.

Inger Johanne refuza să vadă în asta un semn de slăbiciune.

De complezență.

Se ridică dintr-un salt de pe canapea.

— Ce mai e acum? vru să știe Yngvar.

Ea se opri și ridică din umeri.

— Nimic. Culcă-te la loc.

Yngvar se îmbracă iar. Puloverul lui lălâu și pantalonii gri de jogging o călcau pe nervi. De Crăciun, îi făcuse cadou un trening Nike albastru-închis. Era în șifonier, intact.

— Culcă-te la loc, repetă ea sec, ducându-se spre bucătărie.

— Trebuie să terminăm cu asta. Nu poți să fii furioasă pe mine din două în două vineri. Nu e posibil.

— Nu sunt furioasă pe tine, răspuse Inger Johanne în fața robinetului deschis. Dacă bombăn un pic, e împotriva lui Isak. Dar, hai s-o lăsăm baltă!

— Nu, nu putem...

— Las-o baltă, Yngvar.

Și o lăsară baltă. El se întoarse cu pași târșâiți în salon. O auzi umplând un pahar cu apă. Pe care îl dădu pe gât cu înghițituri mari. Sunetul paharului în chiuvetă fu mai dur decât era necesar. Apoi se făcu liniște.

— Lucrăm un pic?

Yngvar schiță un zâmbet. O prinse de mână în momentul în care trecu pentru a se duce să se așeze pe cealaltă canapea. Ea nu-l lăsă s-o păstreze decât o clipă, apoi și-o retrase.

— Un stilou în ochi, începu ea încet, prăvălindu-se peste perne; părea că trebuie să facă un efort fie și numai pentru a afla despre ce e vorba. Foarte sugestiv, în orice caz.

— În marginea ochiului, încuviință Yngvar, încă neștiind prea bine dacă să se resemneze în privința ei. Și, pentru prima oară, putem vorbi despre o victimă care avea dușmani. Vibeke Heinerback avea opozanți și unele persoane din mediul politic n-o iubeau. Fiona Helle provoca gelozii și era bârfită pe la spate. Vegard Krogh, în schimb, își atrăsese dușmănia tuturor, fără excepție. Atât prin conduita, cât și prin scrierile lui. Mai ales prin scrierile lui.

— Oamenii de teapa asta sunt într-adevăr infecți, se inflamă Inger Johanne. Răi de gură când sunt acasă la ei, în fața calculatorului, blânzi și lași când sunt în fața celor pe care îi înjură. Dacă nu sunt atât de beți, încât s-o fi luat razna, se-nțelege.

— Ești tranșantă, murmură Yngvar. Mai știi și alte chestii? Ea clătină din cap și se înfășură și mai bine cu pledul.

— Găsesc că acești *hot heads*⁴³ nu pun probleme, zise el așezând un pahar plin în fața lui, pe măsuta joasă. Vrei?

Ea scutură din cap.

— Serios, reluă ea cu o înflăcărare neobișnuită, oamenii ăștia tulbură orice dezbatere publică. În țara asta *este complet imposibil să...*

Propria voce o făcu să tresară și încercă să și-o tempereze înainte de a vorbi mai departe:

— Nu mai servește la nimic să continui să discuți. Nu în ziare, în orice caz. Oamenii sunt mai preocupați să găsească formularea care va nimeri în plin, îi interesează mai mult să facă paradă cu execuțiile elocvente ale adversarilor decât să dezbată cu adevărat o problemă. S-o pună în lumină.

Dincolo de prejudecăți. Pentru a dobândi competențe. Și a împărtăși cunoștințe.

Yngvar se trânti pe canapea și ridică paharul. Se uită la ea. Părul îi era încâlcit și avea pungi sub ochi. Ca toată lumea în această perioadă a anului, era palidă, dar lui i se părea că pielea feței ei căpătase în plus un aspect transparent, vulnerabilitate pe care încerca s-o ascundă în spatele unei furii necunoscute de el.

— Vino aici, o invită el cu blândețe. Nu trebuie să pui atâta la inimă. Mai lasă oamenii să țipe unii la alții. Rareori o fac cu răutate. Discuții care se inflamează, ciondăneli și spirite încinse, asta e doar spectacol. Pur și simplu, nu trebuie niciodată să iei așa ceva în serios.

Inger Johanne își strânse picioarele sub ea și își trecu degetele prin păr. Buza de jos îi tremura.

— Vino aici, repetă Yngvar. Vino aici, draga mea.

— Mă enervează chestia asta..., răspunse ea cu jumătate de voce. Și aș prefera să stau în colțul meu.

— OK. Nicio problemă.

— Mats Bohus.

— Așa-l cheamă, ce-i cu el?

— L-ați găsit?

— Nu.

— De ce?

Yngvar își trecu o mână prin părul blond, care în curând urma să aibă nevoie de foarfece. Știa că țeasta asta care își pierdea podoaba, cu părul mai lung la ceafă și pe urechi părea cam caraghioasă. De obicei, avea părul scurt. Părea mai des când îl tundea.

— Locuiește în Oslo, răspunse el. La Bislett. Louises gate. Dar nu e acolo. Vecinii îl descriu ca pe un individ ciudat. Cam absent, dacă e să dai crezare bătrânei care locuiește chiar vizavi. N-au fost niciodată probleme cu tipul ăsta, dar dispare, adesea, perioade lungi de timp. Nu vorbește niciodată cu nimeni decât ca să zică bună ziua sau un salut pe scări. Pe de altă parte, avem impresia că arată ca dracu'. Poți să-mi tai părul mâine?

— Pot să-ți tai părul și acum.

El râse și mai bău un pic de vin.

— Acum?

— Da. Acum avem timp.

Jack dădu energic din coadă când Yngvar ridică din umeri și se duse după mașina de tuns.

— Nu, nu mergem să ne plimbăm! îi explică el pe un ton ferm. Culcat!

Câinele fugi într-un colț, se învârti de mai multe ori în jurul propriei cozi

și se lăsă să cadă pe parchet cu un zgomot surd.

— Nu prea scurt! o preveni Yngvar, înnodându-și un prosop în jurul gâtului. Vreau să zic, nu ras. Vreau păr, totuși.

— Bineînțeles. Stai jos.

Se simți ca o oaie când mașina de tuns începu să-i micșoreze tufa pe care o avea în ceafă. Vibrațiile îi răsunau în craniu.

— Mă gâdilă pe la urechi, zâmbi el, scuturându-și părul căzut pe piept.

— Stai liniștit.

— Ucigașul a avut o baftă incredibilă, reluă el gânditor. E vorba efectiv de un singur bărbat care face lista celebrităților norvegiene sau care a orchestrat asta într-un mod halucinant, sau nu mai e vorba doar de șansă...

— Nu neapărat, răspunse Inger Johanne, făcând mașina să avanseze cu fermitate pe tâmpla stângă a lui Yngvar.

— Ba da, stăruie el. Încă o dată, a intrat și a ieșit de la locul faptei fără să fie văzut. Așa pare până acum, iar treizeci de băieți de la Asker og Bærum⁴⁴ sunt implicați într-o vastă operațiune de cercetare din casă în casă. Indiciile sunt numeroase la fața locului și destul de clare ca să ne facem o idee despre modul în care s-au derulat minutele dinaintea crimei. Asasinul a așteptat în pădure, l-a lăsat pe Vegard Krogh să treacă pe drum, l-a ajuns din urmă, l-a făcut să se întoarcă înainte de a-l lovi. Dar nimic...

Mașina de tuns ciupi pielea.

— Au! Fii atentă! Și am zis că nu vreau să fiu tuns prea scurt!

— O să fii frumos foc. Ce ziceai?

— Deocamdată, nu prea avem răspunsuri. Niciun indiciu esențial. E dificil de spus altceva decât că ucigașul nu e de categoria pană, judecând după greutate și după măsura de la pantofi. Are noroc.

Ea opri mașina de tuns. Și stătu o clipă nemișcată în spatele lui, gânditoare.

— De fapt, norocul nu este obligatoriu. Priceperea și atenția sunt suficiente. Toate victimele erau persoane mai mult sau mai puțin cunoscute și e uimitor...

Se făcu liniște. Cei doi copii dormeau profund. Vecinii de dedesubt se culcaseră. Niciun sunet nu răzbătea nici din grădină, nici din stradă. Nicio pisică. Nicio mașină, niciun adolescent beat în drum spre un after party. Casa era tăcută; noua anexă se liniștise în sfârșit și nu se mai tânguia noaptea. Până și Regele Americii dormea adânc, în tăcere.

— M-am dus s-o văd pe Line astăzi, continuă ea în cele din urmă. Computerul nostru e deplorabil și la Line internetul merge brici. Nu mi-au trebuit decât câteva minute pentru a descoperi că aceste victime, aceste...

Lăsă jos mașina de tuns și se ghemui în fața lui.

— Aceste personalități sunt în realitate publice, spuse ea, punându-și coatele pe genunchi. Realmente! În mod bizar, pagina personală a lui Vibeke Heinerback a rămas la fel de când a avut loc crima, este...

— Îmi imaginez că familia ei are alte preocupări.

— Departe de mine ideea de a critica, se apără ea repede. Vreau să spun că petrecerea burlacilor organizată de cumnatul ei...

— Cumnat potențial.

— Nu mă întrerupe. Petrecerea burlacilor era menționată pe pagina ei personală, cu un link spre pagina lui Trond. Acolo, i se oferea cititorului un program detaliat! Deci, oricine putea deduce că, după toate aparențele, Vibeke se va întoarce singură acasă în seara aia. Este de notorietate publică faptul că se bagă în pat la o oră decentă, fiindcă o repetă sus și tare în toate interviurile.

— Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi. Probabil că arăt caraghios.

— O să fii perfect.

Se postă din nou în spatele lui și porni mașina de tuns.

— Fiona Helle nu se lăsa nici ea rugată să-și împărtășească viața privată. Făcuse cunoscut lumii întregi că era singură în fiecare marți, fără excepție. Vegard Krogh ținea un blog, unul din acele trucuri bizare, narcisice, din care nu e greu să-ți dai seama că persoana care îl administrează se crede nemaipomenit de interesantă în ochii lumii. Ieri, el le povestise cititorilor săi că fusese obligat să cineze la mama lui, pentru că îi datora bani. Tipul ăsta odios era într-adevăr un mare...

— Ce faci? întrebă Yngvar și se trase într-o parte cu un răcnet surd. Nu ras, am zis!

Ea mai plimbă de câteva ori, rapid, mașina de tuns între ceafă și frunte.

— Asta e, conchise cu o voce sceptică. Cel puțin, acum este egal. O să zicem că e o tunsoare de vară, vrei?

— În februarie? Dă-mi să văd.

Îi întinse oglinda cam fără tragere de inimă. Expresia lui trecu de la incredulitate la decepție.

— Zici că-s o pâine! gemu el. Capul meu te face să te gândești la crusta unei imense pâini rotunde! Ți-am zis să nu tai tot!

— N-am tăiat tot! Ești frumos foc. Dar acum trebuie să ne concentrăm.

— Semăn cu Kojak!

— Crezi că ele mint mult? întrebă ea, încercând să adune părul pe fărâș.

— Cine? bombăni el.

— Celebritățile.

— Dacă mint?

— Da. Când sunt intervievate.

— Păi...

— Am văzut că unele o recunosc. Sau se laudă cu asta, depinde de felul în care vezi lucrurile. Dacă este adevărat, pot să le înțeleg. Își fabrică o pseudoviață la care oricine poate lua parte, păstrând realitatea pentru ele.

— Tocmai ai spus că își etalau viața pe net.

— Bucăți din ea. Lucruri inocente. Îmi imaginez că asta face minciunile mai eficace. Nu știu. Probabil că spun tâmpenii.

Ea băgă părul într-o pungă de plastic, o înnodă cu grijă și o puse în găleata de gunoi. Yngvar nu se mișcase de pe taburetul lui și încă avea prosopul în jurul gâtului.

Oglinda era pusă pe parchet, cu fața în jos. Un firicel de sânge curgea dintr-o tăietură chiar în spatele unei urechi. Inger Johanne udă una dintre bavetele murdare ale lui Ragnhild și apăsă cu ea pe rană.

— Îmi pare rău, murmură ea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— De ce ziceai că nu e nevoie de noroc? Vrei să spui că acest ucigaș n-a avut neapărat o baftă chioară?

— Crima banală, simplă, nu necesită o planificare meticuloasă. Numai dacă nu e vorba de cineva care, în mod inevitabil, va fi bănuț, bineînțeles. Dacă am de gând să elimin o persoană despre care toată lumea știe că am motive întemeiate să vreau s-o ucid, ar trebui să mai reflectez. Să-mi procur un alibi, de exemplu. Este cea mai mare provocare.

— Și este considerabilă, încuviință Yngvar. Iată de ce doar puțini reușesc.

— Exact. Ia exemplul unui hold-up... Aici e vorba de elaborare! Un jaf armat reușit se bazează pe analize prealabile și pe o logistică gândită cu grijă. Competențe de vârf. Arme moderne și alte echipamente sofisticate. Dar noi, indivizii, noi suntem...

Își puse mâinile pe creștetul lui Yngvar. Firele de păr tăiate îi înțepau plăcut palmele.

— ...atât de vulnerabili. Un strat subțire de piele. În interior, suntem foarte vulnerabili. O lovitură la cap, un cuțit în locul potrivit. Un brânci pe scări. De fapt, e ciudat că asta nu se întâmplă mai des.

— Zugrăvești imagini foarte întunecate pentru o femeie mărinimoasă care tocmai a născut un copil, constată el, ridicându-se. Chiar asta gândești?

— Da. Am spus-o cu puțin timp înainte. Când Sigmund era aici. Că scenariul cel mai catastrofal este un ucigaș fără mobil. Dacă nu-l poți prinde asupra faptului sau, dacă nu este în mod excepțional un tip neîndemânatic, nu pui mâna pe el.

— În această privință, eu nu sunt pur și simplu de acord, răspunse Yngvar, scuipând păr și încercând să se scuture pe spate. Și o crimă

necesită o planificare. O competență.

Ea aruncă o privire la sticla de vin, plină pe trei sferturi. Se duse să ia un pahar și îl umplu.

— De acord, încuviință ea. Ai dreptate. Îți trebuie o oarecare competență. Dar, în același timp, asta-i tot. De exemplu, n-ai nevoie de mult material. Niciuna din cele trei victime n-a fost ucisă cu o armă de foc, pe care nu ți-o procuri totuși așa, cu una cu două, și care lasă, în plus, indicii interesante. Cel mai important este că poți să te răzgândești. Până în ultimul moment. Dacă ceva merge prost, dacă apare ceva neprevăzut, poți foarte liniștit să nu comiți această crimă. Mai ales fiindcă n-ai nevoie să te pui de acord cu cineva pentru a ucide; ceea ce este un avantaj enorm. Ce știe o singură persoană nu știe nimeni; ce știu două persoane știe toată lumea.

— Mama ta, replică Yngvar, așezându-se greoi pe canapea.

— Mmm. Ea nu zice decât ineptii.

Inger Johanne îi urmă exemplul. De data asta, se așeză lângă el.

— Mă înspăimântă să mă gândesc la posibilitatea că poate fi vorba de o persoană realmente capabilă de asta. Un... profesionist.

— Chiar există într-adevăr așa ceva? Ucigași profesioniști? Vreau să zic, la noi în țară, în partea asta a Europei?

Ea înclină capul într-o parte și îl privi ca și cum tocmai întrebase dacă erau câteodată ierni în Norvegia.

— De acord, bombăni el. Așa ceva există. Dar atunci, n-ar avea un mobil? O cauză pentru care să se lupte? O cauză denaturată, fie că e vorba de bani sau de voința lui Dumnezeu?

Privirile li se încrucișară. Ea se întinse lângă el. Yngvar își trecu brațul în jurul ei și o strânse la piept.

— Ce părere ai despre acest Mats Bohus? Întrebă ea cu voce joasă.

— Că trebuie să-l găsim.

— Dar crezi că are vreo legătură cu crimele?

Yngvar scoase un oftat greu. Ea se instalează mai confortabil, își urcă iar picioarele pe canapea și luă o mică înghițitură de vin. Yngvar își lăsă degetele să alunece pe antebrațul ei.

— Ne putem ușor imagina că a putut fi implicat în uciderea Fionei Helle, răspunse el. În orice caz, are un mobil, dacă este găsit. Se știe prea puțin despre ceea ce s-a petrecut când s-a dus s-o vadă. Dar, la naiba, de ce tipul ăsta le-ar vrea răul lui Vibeke Heinerback și Vegard Krogh?

— Nemo, anunță puștoaica de nouă ani din ușă. Sulamit și cu mine vrem să-l vedem pe Nemo.

— Kristiane, zâmbi Inger Johanne. Vino aici. E noapte, draga mea. Nu ne

uităm la filme în toiul nopții.

— Ba da, răspunse Kristiane, cățărându-se pe canapea și făcându-și loc între ei. Leonard zice că Sulamit nu este un canar.

Strânse camionul de pompieri la piept și depuse un pupic pe scara ruptă.

— Tu ești cea care hotărăște dacă Sulamit este un canar.

— Numai eu, aprobă Kristiane.

— Dar eu cred că Leonard îl vede pe Sulamit ca pe un camion de pompieri. Nu e grav, nu?

— Ba da. Canar.

— Canar pentru tine. Camion de pompieri pentru Leonard.

— Și canar pentru tine, conchise Kristiane, ridicând spre Yngvar jalnica jucărie fără roți; el sărută plasticul rece.

— Trebuie să te duci înapoi la culcare, zise Inger Johanne.

— Cu voi.

— În patul tău, rectifică Yngvar. Hai, vino!

Luă în brațe copilul și camionul de pompieri și dispăru. Inger Johanne nu se mișcă. Din cauza oboselii, o dureau membrele. De mult nu se mai simțise atât de obosită. Parcă era golită de toate puterile; după naștere, gura sugarului aspira și puținul pe care-l mai avea, o dată la patru ore, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ființa aia mititică o făcea nervoasă, o epuiza și era evident că ar fi trebuit să-i consacre mai mult timp Kristiane. Dar nu avea timp mai mult.

Nici măcar nopțile nu-i mai aparțineau.

Mats Bohus putea în mod evident să-și fi ucis mama biologică.

Dar putuse să le ucidă și pe celelalte două victime?

Trebuia să doarmă.

Bău. Ținu vinul în gură, îl lăsa să alunece sub limbă, savură și înghiți.

Dacă Mats Bohus voia să camufleze uciderea mamei lui, comisese o gafă banală. O asasinase întâi pe Fiona Helle. Crima reală dintr-o serie de crime de camuflaj n-ar fi niciodată prima.

Un lucru elementar, gândi ea. Eroare de debutant. Fără cunoștințe.

Asasinul era profesionist. Erudit.

Sau poate că nu.

Trebuia să doarmă.

Exista un alt caz. Semăna cu ăsta. Undeva, într-un ungher al minții ei, exista o poveste pe care n-o găsea.

Calmul era deplin. Ceva îi lipsea, nu știa prea bine ce anume.

Inger Johanne adormi. Niciun vis nu o tulbură.

Sigmund Berli goli a patra ceașcă de cafea amară în trei ore. În plus, era și rece. Strâmbă din nas. Lângă ecran era o pungă de jeleuri. Își vârî trei în gură și începu să mestecă încet. Nevastă-sa era disperată că el se îngrășa. Trebuia să încerce să vină să stea ca el, la patru dimineața, în fața unei porcării de computer care nu voia să dea nimic din el! Să încerce ea să stea trează timp de douăzeci și patru de ore ca să găsească o logică în niște coloane, nume, cifre și scrisori dansând pe o suprafață luminoasă pătrată care te face să plângi!

Putea fi dificil să găsești o persoană căutată. Chiar și într-o țară mică precum Norvegia, existau locuri unde să te ascunzi. Spațiul Schengen favorizase cooperarea între polițiile europene, utilă în cazul vânării de oameni. În același timp, frontierele erau mai ușor de forțat, ascunzătorile mai numeroase. O persoană căutată putea să se salveze. Un norvegian de rând, în schimb, un Mats Bohus, cu un cazier curat și sută la sută norvegian, cu un domiciliu fix și prezent în registrul de stare civilă, ar fi trebuit să fie găsit în câteva ore.

Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când se luptau cu problema asta.

Dispărut. Individul se evaporase.

Când în sfârșit a sosit mesajul că fusese văzut ultima oară în apartamentul lui din Louises gate în data de 20 ianuarie, întregul Kripos s-a pus în mișcare. Yngvar a fost în mod evident singurul care a avut permisiunea să se ducă acasă. Cu nou-născutul și toate cele.

Un pic de invidie. Un strop de dorință; Sigmund vedea fața lui Inger Johanne reflectată în ecranul lui. Își aruncă trei bomboane roșii în gură. Zahărul se sparse între dinți. Limba i se lipi de cerul gurii. Își luă ceașca, deși știa că e goală.

Străinii, toți străiniiăștia intrau și ieșeau din Norvegia după cum voiau, ca și cum treceau pur și simplu să se ușureze. Se jucau cu poliția. Măcar dacă oamenii ar ști... Din fericire, unii începeau să înțeleagă. Străinii.

Dar Mats Bohus?

Pe 20 ianuarie, Fiona Helle fusese ucisă. De atunci, nimeni nu îl văzuse. Unde era, Dumnezeuule mare?

— La naiba, Sigmund!

Lars Kirkeland era la ușă, cu cămașa scoasă din pantaloni și cu ochii roșii. Afișă un zâmbet nătâng și lovi cu pumnul strâns în pervaz.

— L-am găsit!

Sigmund izbucni în râs, bătut de două ori din palme și băgă restul de jeleuri în gură.

— Mmm, zise el, mestecând de zor. Trebuie să-l sun pe Yngvar.

*

Ar fi trebuit să aleagă un alt hotel. Hotelul SAS, de exemplu, cu design Arne Jacobsen și un personal discret, distins. Aici avea tot ce trebuie și putea evita să iasă. Copenhaga era un oraș norvegian, mult prea norvegian, asaltat de bărbați îmbuibăți de bere și cu pălării idioate și de femei purtând genți de la promoții și ochelari de soare ieftini. Ca un banc de somoni ghidați de instinct, se plimbau pe Rådhusplassen, între Tivoli și Strøget, mereu Tivoli sau Strøget, ca și cum Copenhaga era făcută dintr-o piață cu un magazin de băuturi într-o parte și o stradă comercială murdară în cealaltă.

Nu-și părăsea camera. Chiar și acum, cu frigul ăsta cumplit de februarie venind dinspre Øresund, Copenhaga era plină de norvegieni. Făceau cumpărături, beau și se adunau în taverne sordide, mâncau chiftele din carne visând la următoarea vizită, în primăvară, când berea va putea fi băută afară și când va începe, în sfârșit, sezonul la Tivoli⁴⁵.

Voia să se întoarcă acasă.

Acasă. Își dădu seama cu uimire că Villefranche era acasă. Nu-i plăcea Coasta de Azur. Deloc. Înainte.

Totul era atât de nou.

Simțea că renaște, gândi ea zâmbind la propriul clișeu. Degetele i se plimbară pe pântec. Era mai ferm, în orice caz mai plat. Stătea goală în pat, pe plapumă.

Draperiile de catifea nu erau trase. Doar draperiile franjurate, subțiri o separau de o eventuală persoană de afară, dacă cineva ar vrea s-o privească, dacă era o persoană pe partea cealaltă a străzii, la o fereastră de la etajul întâi sau al doilea, dacă voia într-adevăr să o vadă, ea era vizibilă. Un curent de aer pătrunse pe fereastră. Se zgribuli. Își simți pielea ca de găină sub vârful degetelor când și le trecu peste braț. *Braille*, gândi femeia; noua ei viață era descrisă pe pielea ei în alfabetul orbilor.

Știa că își asuma riscuri, acum. Nimeni nu o știa mai bine decât ea și ar fi putut să continue optând pentru calea cea mai sigură.

Prima era perfectă. Inaccessibilă.

Dar ceea ce era sigur devenise rapid prea sigur. O înțelesese încă de la întoarcerea în orașul din Golful Îngerilor.

A fi captiva plictisului, a fi înțepenită în certitudine erau lucruri la care nu se gândise niciodată și pe care nu era, așadar, în măsură să le stăpânească. Nu înainte de a se trezi în sfârșit și de a ieși dintr-o existență

sufocată de rutină și de datorii în care nu făcea niciodată mai mult decât acel lucru pentru care era plătită. Niciodată mai mult, niciodată mai puțin. Zilele se adunau încet. Formând săptămâni și ani. Îmbătrâneă. Devenind tot mai abilă. Urma să împlinească patruzeci și cinci de ani și era pe cale să moară de plictiseală.

Pericolul aducea o nouă viață. Frica o ținea trează. Spaima făcea să-i bată inima. Zilele fugeau și o invitau să le urmeze în pas alergător, într-o teroare fericită, ca un copil care aleargă după un elefant de circ ce a evadat.

Și mori atât de-ncet, încât crezi că trăiești⁴⁶, gândi femeia, încercând să-și amintească poemul. Era vorba de mine. De mine vorbea poetul.

The Chief pretinde că ea este cea mai bună. Se înșală.

Eu sunt jumper-ul care testează materialul pe care nimeni nu îndrăznește să-l încerce. Ea este cea care rămâne pe pământ și știe dacă o să țină sau o să se rupă. Eu cobor în plonjeu liber în adâncimi unde nimeni n-a fost. Ea este în vapor și a calculat în ce moment vor plesni plămânii. Este o teoreticiană așa cum eram și eu cândva. Acum, eu sunt cea care acționez. Eu sunt Executanta și, în sfârșit, exist.

Degetele îi alunecară între coapse. Privirea căută ferestrele de peste drum. Erau luminate și o umbră se mișca într-una din camere. Apoi dispăru. Îi era frig și se întoarse spre fereastră. Picioarele ei erau depărtate. Cel care aruncase o umbră nu mai reveni.

Putea să-i facă zile fripte lui Inger Johanne la nesfârșit.

Dar nu era destul de sportiv.

Nu mai era niciun suspans în chestia asta.

*

Ragnhild regurgită. Un lichid tulbure cu pete albe îi curse pe bărbie, până în pliurile adânci ale gâtului. Inger Johanne o șterse cu precauție și o lipi de umărul ei.

— Dormi? șopti ea.

— Mmm!

Yngvar se întoarse cu mișcări greoaie și își trase perna pe cap.

— Mă gândeam la un lucru, explică ea cu o voce joasă.

— Mâine, gemu el întorcându-se din nou.

— Chiar dacă toate victimele aveau legături puternice cu Oslo, continuă ea și mai încet, toate crimele au fost comise în afara orașului. Te-ai gândit la asta?

— Mâine. Te rog.

— Vegard Krogh locuia în Oslo. Nu se afla decât întâmplător la Asker în

seara aceea. Fiona și Vibeke lucrau la Oslo. Lucrau mult. Își petreceau cea mai mare parte din timp în capitală. Și totuși, au fost ucise în afara orașului. Ciudat, nu?

— Nu.

Yngvar se ridică în coate.

— Trebuie să încetezi, declară el cu gravitate.

— Nu te frapează faptul că ar putea să existe un *motiv* pentru chestia asta? Întrebă ea imperturbabilă. Te-ai întrebă ce se întâmplă când o crimă are loc în afara orașului?

— Nu m-am întrebă, nu.

— Kripos, răspunse ea așezând-o prudent pe Ragnhild, care adormise, în leagănul ei.

— Kripos, repetă el cu o voce spartă.

— Nu asistați niciodată poliția din Oslo în cazurile de crimă?

— Ba da.

— Nu pe plan tactic.

— Ei bine, eu...

— Dar ascultă-mă!

El se întinse în pat și începu să fixeze plafonul.

— Ascult.

— S-ar putea ca ucigașul să dorească o rezistență mai puternică? Un adversar mai competent?

— La dracu', Inger Johanne! Supozițiile au și ele niște limite! În primul rând, nici măcar nu se știe dacă e vorba de un singur ucigaș. În al doilea rând, suntem foarte, *foarte* aproape de un suspect posibil. Și apoi... Poliția din Oslo este suficient de competentă. Am impresia că majoritatea criminalilor nebuni ar găsi-o destul de motivantă.

— După dispariția acelei Wilhelmsen, circulau zvonuri că aproape totul se duce naibii...

— Nu pleca urechea la zvonuri.

— Pur și simplu nu vrei ca asta să te afecteze.

— Nu la ora patru și zece dimineața, preciză el, ascunzându-și fața în mâini.

— Tu ești cel mai bun, declară ea calm.

— Nu.

— Ba da. Se scriu articole despre tine. În ziare. Chiar dacă n-ai mai acceptat interviuri după acea gafă...

— Nu-mi aminti de asta, o rugă el cu o voce pe jumătate înăbușită.

— Se vorbește despre tine ca de un mare tactician. Marele outsider, inteligent, ciudat, care nu vrea să urce scările sistemului, dar care...

— Încetează, acum.

— Trebuie să dăm alarma.

— Tu *trebuie* să încetezi să-ți mai fie atât de frică, draga mea!

Brațul lui ateriză moale pe pântecul lui Inger Johanne, care continua să stea așezată pe jumătate în pat. Ea își împreună degetele cu cele ale lui Yngvar. Telefonul sună.

— La dracu'!

Yngvar caută pe băjbâite pe noptieră, în semiîntuneric.

— Alo?! răcni el.

— Eu sunt. Sigmund. L-am găsit. Vii?

Yngvar se ridică în șezut. Picioarele îi atinseră podeaua rece. Își frecă fața și simți mâna caldă a lui Inger Johanne în spatele lui.

— Vin, răspunse el înainte de a închide.

Se întoarse și își trecu o mână peste cap, nefiind obișnuit să-l găsească atât de golaș.

— Mats Bohus, explică el calm. L-au găsit.

zece

Medicul responsabil al serviciului de psihiatrie salută cu amabilitate, deși cu o oarecare rezervă. Și el fusese trezit scandalos de devreme. Era încă întuneric de cealaltă parte a ferestrelor biroului său când le propuse lui Yngvar Stubø și Sigmund Berli să ia loc pe o canapea gri pestriță. O femeie cu buze foarte roșii și îmbrăcată într-un halat de infirmieră le aduse cafea. Parfumul primăvăratăc pe care-l lăsa în urma ei îl făcu să zâmbească pe Sigmund, întors spre ușa care se închise fără zgomot. Biroul era bine aranjat, te simțeai aici aproape ca acasă. Pe un raft din spatele fotoliului doctorului, Yngvar văzu niște statuete care îl făcură să se gândească la Africa: măști și zeite fără cap, umflate ca niște burdufuri. Un desen de copil își arăta culorile țipătoare din rama lui.

— Înțeleg, răspunse doctorul când Yngvar îi explică de ce fusese necesar să-i vorbească. Întrebați ce aveți de întrebat. Și eu o să vă răspund cât pot de bine. Acum că formalitățile sunt în regulă.

Yngvar bău o mică înghițitură de cafea. Era fierbinte. Pe deasupra ceștii, îl studie pe doctorul Bonheur. Tipul avea probabil în jur de patruzeci de ani, dar se ținea bine. Părul îi era și mai scurt decât al lui Yngvar. Fața avea o nuanță măslinie, ochii erau căprui. Chiar dacă numele te făcea să te gândești la o origine străină, vorbea fără niciun fel de accent. Era suplu și mișcărilor îi erau rapide în timp ce se duse până la un mic frigider, unde umplu un vas cu lapte și îi îndemnă să se servească. Refuzară amândoi.

— Am nevoie de cât mai mult combustibil, se justifică Yngvar cu un zâmbet. La o oră așa matinală.

Sigmund căscă, fără să pună mâna la gură. Îi dădură lacrimile și scutură repede din cap.

— N-am dormit azi-noapte, explică el.

— Mi-am dat seama, răspunse doctorul, ai cărui ochi scânteiau, iar Yngvar avu brusc senzația dezagreabilă că era studiat.

— Mats Bohus, începu Yngvar. Care-i problema lui?

— În acest moment?

— Mda... Am avut impresia că intra și ieșea de aici de o bună bucată de vreme. Nu prea mă pricep la psihiatrie și nu mi-e foarte clar dacă aceste afecțiuni... acest... există un diagnostic?

— Da. Tulburare bipolară. Este maniaco-depresiv. Și da, intră și iese de aici, puteți spune asta. Mats Bohus nu s-a temut niciodată să ceară ajutor. Din acest punct de vedere, este un pacient model. Regretabil este că, în general, vine prea târziu.

— Născut la 13 octombrie 1978, citi Yngvar din blocnotesul lui înainte de a da câteva pagini. Așa e?

— Da. A venit pentru prima dată la vârsta de optsprezece ani. Recomandat de un generalist care îl trata oricum de câteva luni. De atunci, a... petrecut mult timp aici.

— Vine aici când e maniac sau când e deprimat? vru să știe Sigmund.

— Când e cu moralul la pământ, zâmbi doctorul Bonheur. E neobișnuit ca oamenii să simtă vreo nevoie de asistență atunci când sunt pe culmea valului. În momentul acela, sunt gata să înfrunte lumea, în general. În orice caz, asta simt... Trebuie să știți că...

Din nou, Yngvar simți privirea medicului ațintită asupra lui, o privire scrutătoare, ca și cum era măsurat și cântărit.

— Mats este un băiat inteligent, continuă doctorul Bonheur. Când era mic, nu era deosebit de dotat la școală. Dar părinții lui au avut prezența de spirit să-l mute într-o instituție mai mică. Una particulară. Fără să adopt o poziție în această problemă...

Își arată palmele, cu un zâmbet. Yngvar observă că degetul mic de la dreapta îi lipsea. Nu mai era decât un ciot rozaliu pe o mână măslinie.

— Dar pentru Mats, Steinerskole era fără nicio îndoială de preferat. Este un...

Ezită din nou. Părea să-și aleagă fiecare cuvânt.

— Este un bărbat cu totul neobișnuit. Foarte cultivat. Joacă șah ca un maestru. Și este foarte îndemânat.

Yngvar remarcase o tablă de șah lângă ușă, când intrase. Era ca o măsuță cu picioare și părea făcută din ebonită și fildeș incrustate într-un lemn prețios. Piesele fuseseră abandonate în mijlocul unei partide. Yngvar se ridică și se duse la masă. Calul alb de la C3 spumega de furie cu un realism surprinzător. Copitele îi erau ridicate asupra pionului vecin, un bărbat cu mantie aplecat peste toiagul său.

— Deschiderea partidei de la Reykjavík, zâmbi Yngvar. Când au demarat în sfârșit după toate complicațiile. Spasski avea albele.

— Jucați șah, constată amabil doctorul Bonheur venind lângă el.

— Jucam. Nu mai am timp. Știți... Dar campionatul mondial din Islanda a fost tare. Niște chestii nemaipomenite. L-am urmărit cu sufletul la gură. Pe atunci.

Yngvar ridică regina.

— Încântător, murmură el, admirând capa presărată cu pietre albastre și coroana înconjurată de cristale.

— Dar cam nepotrivită pentru joc, răspunse medicul cu un râset scurt. Eu prefer o tablă clasică din lemn. Pe asta am primit-o cadou când am împlinit patruzeci de ani. N-o folosesc, de fapt. E decorativă.

— Eu credeam că unul din simptomele tulburării bipolare este incapacitatea de a te concentra, nu-i așa? întrebă Yngvar, punând cu precauție regina la locul ei. Nu e ceva foarte compatibil cu șahul.

— Așa este.

Medicul dădu din cap.

— O repet. Mats Bohus este un tânăr cu totul special. Nu poate mereu să joace. Dar, în perioadele lui bune, poate să-i facă mare plăcere o partidă. Este mai bun decât mine. Se întâmplă să treacă pe aici pentru a juca, chiar și atunci când nu este spitalizat. Se amuză să mă vadă că pierd, dacă e cazul.

Râseră un pic și unul, și celălalt. Sigmund Berli căsca mai să-i trosnească fălcile.

— Despre ce e vorba mai exact? se interesă doctorul Bonheur, pe un ton deodată complet diferit; Yngvar înțepeni.

— Aș prefera să n-o spun încă.

— Mats Bohus este într-o situație dintre cele mai vulnerabile.

— Înțeleg și respect lucrul ăsta. Dar și noi suntem într-o... situație vulnerabilă. În alt fel, bineînțeles.

— Are vreo legătură cu moartea Fionei Helle?

Sigmund se trezi brusc.

— De ce întrebați asta?

— Știți fără îndoială că Mats a fost adoptat.

— Da...

Yngvar ezită.

— Îi adora emisiunile, continuă doctorul Bonheur cu un zâmbet ușor. Le înregistra. Și le punea din nou, iar și iar. N-a știut nimic despre adopție înainte de a împlini optsprezece ani. În momentul acela, tatăl lui adoptiv a murit, iar mama lui a hotărât să-i povestească adevărul. I se întâmpla uneori să fie obsedat de povești ca acelea ale oamenilor care veneau la „Fiona i farta“. Mama lui a murit și ea, de altfel. Cu aproximativ un an în urmă. Mats spunea întruna că voia să știe de unde venea. Cine este, cum zicea el.

— Și a reușit?

— Să afle cine e?

— Da.

Un zâmbet rapid trecu pe fața doctorului Bonheur.

— Am încercat să-l fac să vadă că răspunsul care îl va ajuta să se înțeleagă pe el însuși se afla în viața lui cu părinții adoptivi. Nu căutând persoana care-l adusese pe lume.

— Dar și-a regăsit rădăcinile biologice?

— Nu, din câte știu eu. Unul dintre infirmierii noștri i-a arătat cu siguranță cum să procedeze pentru a afla. Dar cred că n-a mers până la capăt.

— De ce ați întrebat dacă vizita noastră are vreo legătură cu Fiona Helle? vru să știe Sigmund Berli, frecându-se la ochi.

Medicul răspunse, continuând să-l privească pe Yngvar:

— După cum văd, am nimerit-o.

Ridică un pion, reflectă o clipă și îl puse la locul lui. Yngvar puse mâna pe aceeași piesă.

— Cum se manifestă boala? întrebă el, manevrând cu prudență toiagul pionului.

— În ultimele douăsprezece luni, intervalele dintre faze s-au scurtat. Este în mod evident obositor pentru el. A fost foarte euforic o vreme, înainte de Crăciun. Apoi a avut o perioadă destul de bună. În data de...

Traversă încăperea și se aplecă asupra biroului. Răsfoi un vraf de hârtii. Degetul lui urmări pe o pagină, apoi se opri.

— În data de 12 ianuarie, dimineața, a venit aici, preciză el.

— Devreme?

Medicul dădu câteva pagini.

— Da. Foarte devreme. A ajuns pe la ora șapte, de fapt. Foarte deprimat.

— Credeți că...

Yngvar puse pionul jos și aruncă o privire la ceasul de la mână.

— ... s-a trezit deja?

— Știu că e treaz. Se trezește de obicei pe la cinci. Stă singur în sala de activități până când sosesc și ceilalți. Preferă în mod clar să fie singur. În orice caz, când este atât de deprimat ca acum.

— Putem să...? întrebă Yngvar, ridicând brațul spre ușa închisă.

Doctorul Bonheur încuviință din cap și o luă înainte. Încuie ușa după ei și îi conduse până la ascensor. Nimeni nu spuse nimic. Intrară.

— E de datoria mea să vă avertizez că...

Ascensorul se opri. La jumătatea culoarului, doctorul se întoarse către ei și continuă:

— E de datoria mea să vă avertizez că Mats Bohus are... o înfățișare mai specială.

— Aha! încuviință Yngvar uimit.

— O problemă metabolică l-a făcut foarte masiv. Gras. În plus, s-a născut cu buză de iepure. Operată bineînțeles, dar cu o reușită relativă. I s-a propus de mai multe ori o nouă intervenție. Nu vrea.

Fără să aștepte reacția lor, o luă înainte. Deschise o ușă și intră.

— Salut, Mats! Ai o vizită.

Chiar în mijlocul camerei, Mats Bohus era așezat pe un scaun rustic din lemn, la o masă de plastic. Fesele îi atârnavă de o parte și de alta a scaunului și părea să aibă probleme în a-și ține coapsele sub tăblia mesei. Purta niște pantaloni de jogging largi. O serie de animale frumoase erau așezate în fața lui. Apropiindu-se, Yngvar văzu o lebadă. O girafă. Doi lei cu coama zbârlită și gura căscată. Elefantul era galben și strălucitor, cu trompa ridicată și cu urechi mari, transparente.

— Ce faci? se interesă Yngvar cu voce scăzută; el ajunsese la masă, pe când ceilalți doi erau tot lângă ușă.

Mats Bohus nu răspunse. Degetele lui lucrau rapid cu ceea ce părea a fi hârtie de mătase. Yngvar se uită cum confecționează un cal, cu detalii mergând până la copite și o coadă ridicată.

— Yngvar Stubø, se prezintă el, în cele din urmă. Sunt de la poliție.

Mats Bohus se ridică. Yngvar fu surprins să vadă cu câtă ușurință împinse scaunul, puse calul jos, între lei și girafă, făcând un pas în lateral și se întoarse spre polițist.

— Trebuia să veniți, zise el fără să zâmbescă. Dar v-a luat ceva timp.

Cicatricea de deasupra buzei era groasă și roșie. Întinsă. Se vedea un incisiv, deși gura era închisă. Nasul îi era mic, bărbia înformă, pliurile gușii acopereau un gât invizibil.

Ochii erau cei ai Fionei Helle. Ușor oblici, de un albastru intens, cu gene lungi, negre.

— Nu-mi pare rău, declară Mats Bohus. Nu trebuie să credeți că-mi pare rău.

— Înțeleg.

— Nu. Nu cred. Mergem?

Era deja la jumătatea drumului spre ușă.

unsprezece

Line Skytter intră cu pași târșâiți în biroul ei. Papucii de casă îi erau prea mari. Halatul de baie trebuie că fusese cumpărat pentru altcineva. Era suflecat la mâneci vreo douăzeci de centimetri.

— Chiar dacă ești cea mai bună prietenă a mea, începu ea așezându-se pe patul pentru musafiri, sper că n-ai hotărât să aterizezi în fiecare sâmbătă dimineața la ora șapte și jumătate ca să te folosești de calculatorul meu. De altfel, n-o ai pe Kristiane la tine acum? Ce-ai făcut cu ea?

— E la vecinii de dedesubt, murmură Inger Johanne. La Leonard.

Un blocnotes uzat era pus lângă tastatură. Deși știuse întotdeauna unde era, nu-l mai deschisese de ani de zile. Treisprezece, gândi ea. Se mutase de trei ori de atunci. De trei ori găsisese blocnotesul într-o cutie de pantofi plină cu mici secrete: un inel de alamă din copilărie, de când se logodise, la cinci ani, cu cel mai frumos băiat de pe stradă; cartonașul pe care Kristiane îl avusese în jurul brațului la maternitate, *Fiica lui Inger Johanne Vik*; o scrisoare de dragoste de la Isak; cameea brună a bunicii ei.

Blocnotesul.

De trei ori se hotărâse să-l arunce. De fiecare dată, se răzgândise. Caietul galben, cu spirală, cu o inimă micuță desenată pe pagina a doua, o însoțea. În inimă, scrisese altădată un W. Ce pueril! *Era* o copilă, gândi ea. O copilă de treizeci și trei de ani.

— Ce cauți? vru să știe Line.

— N-ai de unde să știi. Dar îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin încă o dată. Calculatorul nostru e o epavă. Un cuib de viruși și lent ca naiba.

— E o plăcere pentru mine. În orice caz, aproape că nu ne mai vedem.

— Am născut acum o lună, Line! Timp de șaisprezece săptămâni înainte de asta, m-am târât ca o vacă, cu o sacrocoxalgie și cu probleme legate de somn!

— Tu ai avut mereu tulburări de somn, îi replică veselă Line. Nu poți să rămâi aici astăzi? Vom putea merge în oraș după ce termin. Să facem un pic de shopping. Să mergem la o cafea. Fumatul este interzis aproape peste tot, așa că n-o să ai probleme cu Ragnhild.

Aruncă o privire afară. Căruciorul era chiar sub fereastră.

— Oricum, ei dorm tot timpul. La vârsta asta.

— Cum să nu! E drăguț că-mi propui așa ceva, dar trebuie să mă întorc.

— Unde e Yngvar? Și cum vă mai merge? E nebun după Ragnhild? Pun pariu că...

Inger Johanne scoase un geamăt și-i aruncă lui Line o privire pe deasupra ochelarilor.

— Sunt încântată că am putut veni aici, preciză ea, apăsând cuvintele. Dar când decid să-mi deranjez prietena fără copii, petrecăreață, sâmbătă dimineața devreme, o fac de fapt fiindcă sunt ocupată cu lucruri importante. Crezi că o să pot lucra în liniște un pic și că vom putea discuta după?

— Fără probleme, bombăni Line, ridicându-se. Doamne, ești...

— Line!

— Bine, bine. Mă duc să fac cafea. Dacă vrei și tu, n-ai decât să spui.

Ușa se trânti un pic prea tare. Inger Johanne se ridică și aruncă o privire spre cărucior. Nicio mișcare. Niciun zgomot. Ușurată, se lăsă să cadă iar pe scaun.

Era încă o femeie care tocmai născuse și avea nevoie de odihnă, gândea ea de fiecare dată când Line o suna, când sora ei o agasa sau când Yngvar îi dădea prudent de înțeles că o ieșire ar fi fost plăcută. Un pic într-o seară, poate, sau la o cafea, duminică? Abia ce întreba și o vedea cum ridică din umeri, că el și lăsa baltă subiectul. Să vorbim despre altceva. Și ea uita. Până la următorul telefon, când cineva cerea cu insistență să o vadă pe Ragnhild, să vină să-i salute.

Trebuia să găsească modalitatea de a reveni la nopți normale.

Trebuia să doarmă.

Degetele îi alergară pe tastatură.

www.fbi.gov.

Navigă direct până la arhivă. În mare parte fiindcă nu știa exact ce căuta. Sub o imagine cu *Star Spangled Banner*⁴⁷ fluturând, John Edgar Hoover era descris ca un șef imparțial, exemplar, competent, democratic, și asta pe durata a aproape jumătate de secol. Chiar și acum, când noul mileniu începuse, la mai mult de treizeci de ani de când șeful depravat o mierlise, el era aclamat de patrioți drept un creator responsabil și vizionar al FBI-ului modern, organizația polițienească cea mai puternică din lume.

Ea zâmbi. Și fu surprinsă că râde.

Entuziasmul. Siguranța. Siguranța americană de neclintit care se răspândea atât de repede. Era tânără, îndrăgostită și aproape că devenise una dintre ei.

Blocnotesul era tot închis.

Dădu click pe link-ul *The Academy*. Fotografia proprietății, situată într-

un frumos parc cu arbori îngălbeniți de toamnă, îi strânse stomacul. Inger Johanne nu voia să-și amintească de Quantico, Virginia. Refuza să se gândească la Warren, parcurgând clasa cu pași repezi, nu voia să-și amintească suvița grizonantă și stufoasă care îi venea în ochi atunci când se apleca asupra studenților, cel mai adesea asupra ei, citând din Longfellow, cu o clipire insinuantă la ultimul vers. Inger Johanne îi auzea râsul, gros, violent, contagios. Chiar și râsul îi era american.

Blocnotesul era tot închis.

Deschiderea acestui carnețel, cu adresele lui periculoase, ar fi repus în mișcare mecanismul timpului. Timp de treisprezece ani, ea ferecase lunile de la Washington, săptămânile de la Quantico, nopțile cu Warren, picnicurile scăldate în vin după care făceau baie goi în râu, și acea întâmplare catastrofală, dezgustătoare, care sfârșise prin a distruge totul, zdrobind-o aproape.

Nu voia să facă asta.

Apucă micul caiet galben. Nu mirosea a nimic. Cu vârful limbii, atinse spirala. Metal rece, dulceag.

Fotografia cu *The Academy* acoperea jumătate de ecran.

Auditoriumul. Capela. Hogans Alley. Zilele obositoare, berea de seară. Cinele cu Warren, mereu în întârziere, cu mintea în altă parte în timp ce se servea cu un *pint*. Îi părăseau pe ceilalți, plecând fiecare în câte-o parte, la interval de câteva minute, ca și cum nimeni nu bănuia nimic.

Blocnotesul avea să rămână închis. Nu era necesar să-l deschidă.

Căci își amintea.

Acum, știa ce căutase de când Yngvar se întorsese în acea seară de 21 ianuarie, exact cu o lună înainte, pentru a-i vorbi despre acel cadavru lipsit de limbă descoperit la Lørenskog. Povestea o atinsese într-un mod foarte vag, ca o pânză argintie de păianjen într-un pod de casă întunecat. O tulburase la moartea lui Vibeke Heinerback și o marcase îngrozitor cu treizeci și șase de ore mai înainte, când Vegard Krogh fusese găsit mort, cu un stilou de firmă înfipt adânc într-un ochi.

Și povestea era acolo.

O privire în obiectul secret, uitat, era de ajuns.

Ragnhild plângea. Inger Johanne vârî carnețelul în geantă, se deconectă cu o viteză record de la paginile de web vizitate, își șterse din minte toată povestea și își puse haina îndreptându-se spre ușă.

— Ei drăcie! șopti Line, care se îmbrăcase între timp. Pleci deja?

— Mii de mulțumiri încă o dată pentru ajutorul tău, răspunse Inger Johanne sărutând-o pe obraz. Trebuie s-o tai. Ragnhild plânge!

— Dar poți să...

Ușa se trânti.

— Doamne! murmură Line Skytter, întorcându-se cu pași lenți în camera de zi.

Nu-și văzuse niciodată prietena într-o asemenea stare.

Liniștita, amabila, previzibila Inger Johanne.

Plictisitoarea Inger Johanne.

*

Se împlinea o lună de când Mats Bohus era în spital. Fix o lună. Lui îi plăceau mult cifrele. Numerele nu se dondăneau. Datele se succedau, în mod plăcut, fără să existe vreun motiv de discuție. Sosise cu patru săptămâni și trei zile mai devreme. Era ora șapte fără cinci dimineața când ajunsese în sfârșit la intrare. Rătăcise prin Oslo toată noaptea. O pisică îl urmase până la ultimul tronson, de la Bislett, unde Mats se oprise o clipă pentru a privi spre fereastra lui. Nu era nimeni acolo sus. Era complet întuneric. Bineînțeles că nu era nimeni, era apartamentul lui și el locuia singur. Era complet singur și pisica era gri. Mieuna. Mats detesta pisicile.

Era evident că vor veni.

El nu citea ziarele.

Nu, în situația actuală. Ninsoarea părea că n-are de gând să se oprească niciodată. Noaptea, când ceilalți dormeau, putea privi fulgii dansând în lumină. De fapt, nu erau albi. Mai degrabă gri sau bleu-fosforescent. Din când în când, cineva venea să vadă ce mai făcea. Ziceau că nu mai ninge. Ei nu-l vedeau, pur și simplu.

— Mats Bohus, începu tipul cel înalt, adresându-i-se, iată-l pe avocatul tău, Kristoffer Nilsen. Pe doctorul Bonheur îl cunoști bine, cred. Colegul meu se numește Sigmund Berli. Ai nevoie de ceva?

— Da. Am nevoie de multe lucruri.

— Vreau să zic, vrei cafea sau ceva de genul ăsta? Ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Apă, poate?

— Da, mulțumesc.

Stubø apucă o carafă și îl servi. Paharul era mare și Mats Bohus îl goli dintr-o înghițitură.

— ăsta nu este un interogatoriu obișnuit, reluă polițistul. De acord? Deocamdată, nu ești acuzat de nimic.

— Bine.

— Dacă, după aceea, va fi necesar să fii examinat, toți parametrii legați de... boala ta vor fi evaluați. Luați în considerare. Ceea ce mă interesează,

deocamdată, este pur și simplu să discut cu tine. Să obțin câteva răspunsuri.

— Înțeleg.

— Iată de ce medicul tău este prezent și, din rațiuni de siguranță, l-am chemat pe maestrul Nilsen. Dacă nu-l apreciezi... – Yngvar Stubø zâmbi – vei avea pe altcineva. Mai târziu. Dacă se dovedește că e necesar.

Mats Bohus dădu din cap.

— Din câte am înțeles, ai descoperit relativ târziu că ai fost adoptat.

Mats Bohus dădu din nou din cap. Bărbatul căruia i se spunea Stubø se așează chiar în fața lui, în locul medicului. La biroul medicului. Ceea ce era o impertinență. Era o masă personală, pe care se afla o ramă de argint cu fotografiile soției lui și ale celor trei copii. Alex Bonheur era așezat în colțul ferestrei. Nu părea să fie o situație prea plăcută. În spatele lui, prin geam, Mats Bohus vedea cum se crapă de ziuă, tiptil, într-o licărire de un gri mat.

— Poți să-mi vorbești un pic despre asta?

— De ce?

— Mă interesează.

— Nu cred.

Mats Bohus luase tura când intrase. O ascundea în mâna lui dreaptă.

— Ba da. În ciuda aparențelor, da.

— Bine. Am fost adoptat. N-am știut nimic despre asta înainte de a împlini optsprezece ani. Atunci a murit tatăl meu. În ziua aia. În ziua aniversării mele. Nu e mare lucru de povestit.

— Ai fost șocat? Surprins? Trist?

— Nu prea știu.

— Încearcă.

— Ce să încerc?

— Să-ți dai seama. Ce ai simțit.

Mats se ridică. Ochii tipului îi ardeau corpul, așa cum îl stigmatizau privirile oriunde s-ar fi dus. Toată lumea îl fixa, în afară de Alex, care îi zâmbea ușor și clătina din cap. Mats trase de pulover.

— Nu știu ce știți despre boala mea, începu el traversând încăperea. Dar, pentru informația dumneavoastră, senzațiile cu care mă confrunt pentru moment sunt cât se poate de suficiente. Nu pot să spun că mă impresionați în mod deosebit.

— Bine... Există ceva anume care te decepționează?

— Nu știu dacă am chef să rămân.

Ajunsesse la ușă. Puse o mână pe clanță. Și o deschise pe cealaltă încet. Văzu tura neagră.

— Tactica nu e un domeniu complet necunoscut pentru mine, declară

el. Și a dumneavoastră este execrabilă.

— Ai sugestii ca să mi-o ameliorez? Întrebă Stubø cu un zâmbet.

— Încetați să mă tratați ca pe un idiot.

— Nu asta era intenția mea. Dacă te-am tratat ca pe un idiot, îmi pare rău.

— Iar începeți.

— Acum ce mai e?

— Folosiți tonul ăsta. Tonul ăsta gen „bietul monstru“.

— Termină.

Stubø se ridică. Se duse la tabla de șah. Polițistul era la fel de înalt ca el. Mută calul.

— Este complet aberant, reacționează Mats.

— Aberant? Eu decid asta.

— Nu. Este o partidă bine definită. Deschiderea...

— Nimic nu este definit, Mats Bonus. Tocmai acest lucru e fascinant la toate jocurile.

Mats Bohus dădu drumul la clanță. Îl durea capul. Durerea venea adesea la ora asta. Când locul se anima și când deveneau prea numeroși. Încăperea era prea aglomerată. Avocatul stătea într-un colț, cu mâinile la spate. Se ridica pe vârful picioarelor și se lăsa iar să cadă. Sus. Jos. Te făcea să te gândești mai mult la un polițist nervos decât la o persoană delegată să-l asiste.

— Știu ce încercați să faceți, reluă Mats, întorcându-se spre Yngvar Stubø.

— Încerc să discut.

— *Rahat*. Încercați să-mi câștigați încrederea. Să vorbiți despre lucruri anoste. În introducere doar. Vreți să creați o atmosferă destinsă. Să instaurați un climat de securitate. Să mă faceți să cred că, de fapt, vreți să mă ajutați.

— Vreau să te ajut.

— Și-ncă cum. O să mă arestați, bineînțeles. Credeți că stilul dumneavoastră simpatic dă roade. Treptat, o să aduceți vorba despre adevăratul subiect al acestei probleme. Tipul ăla...

Un arătător scurt și gros tremură, îndreptat spre Sigmund Berli, care era așezat pe un scaun și căsca întruna.

— ...o să joace poate rolul de *bad guy*, încet-încet. Dacă tactica dumneavoastră gentilă nu funcționează. E destul de ușor de ghicit.

Polițistul avea o mică tăietură în spatele urechii. Crusta semăna cu un Y, ca și cum începuse să-și graveze numele pe țeastă, înainte de a găsi altceva mai bun de făcut.

— Astea nu sunt decât tâmpenii, conchise Mats Bohus. Tura era placată cu metal la nivelul crenelurilor. Un minuscul personaj înarmat cu o arbaletă țintea de la unul din ele, stând în genunchi. Mats luă cu grijă soldatul în miniatură.

— Nu vă amintiți ce v-am spus când ați venit?

— Ba da.

— Ce? Ce am zis?

Yngvar Stubø îl studia pe tânăr. Nu părea să mai aibă de gând să plece. Ușa era tot închisă și Mats Bohus era întors către ceilalți.

— Ai zis că nu regreți nimic.

— Exact. Cum ați interpretat chestia asta?

— Ca pe o mărturisire.

— A ce?

— Nu sunt în întregime sigur.

— Am ucis-o. La asta făceam referire.

Avocatul deschise gura și înaintă cu un pas, ridicând brațele într-un avertisment mut. Apoi se opri, iar maxilarul i se înălță cu un plescăit perceptibil. Doctorul Bonheur nu avea nicio reacție, stătea doar cu brațele încrucișate pe piept. Sigmund Berli părea pe punctul de a se ridica, dar se răzgândi și se prăbuși iar, cu un geamăt, pe scaun.

Nimeni nu vorbea.

Mats Bohus traversă încăperea pentru a se așeza în fotoliu. Yngvar îl urmări din ochi. Era o estetică stranie în modul în care se deplasa tânărul. Se legăna. Carnea se rostogolea în mod aerodinamic spre înainte, unduindu-se, ca o balenă în adâncuri.

— Mi-am ucis mama.

Vocea îi era diferită. Se vedea că făcuse un efort puternic. Cicatricea de pe buza superioară părea mai roșie, mai întinsă; el și-o umezi cu limba. Brațele îi atârnavă lipsite de forță de o parte și de cealaltă a fotoliului.

Liniștea era desăvârșită.

Yngvar se așează și el la rândul său. Și se aplecă peste birou.

Mats Bohus nu împlinise încă douăzeci și șase de ani. Abia dacă distingeai o oarecare pilozitate facială. Pielea lui era netedă. Nu avea coșuri și nici altă cicatrice în afară de acea tăietură lată și roșie de deasupra gurii. Ochii îi erau neobișnuit de mari.

— Nu mă voia, continuă el. Nu m-a vrut când m-am născut și nu m-a vrut nici după aceea. În emisiunile ei... În interviuri, spunea că nu va putea niciodată să iasă nimic rău din reîntregirea familiei. Toți ceilalți au beneficiat de ajutorul Fionei Helle. Mie, în schimb, propriului ei fiu, n-a știut decât să-mi întoarcă spatele. Mințise. Nu mă voia. Nimeni nu mă

vrea. Nici măcar eu nu mă vreau.

— Mama ta te voia, răspunse Yngvar. Adevărata ta mamă și tatăl tău. Ei te voiau.

— Nu erau cei adevărați. Așa s-a dovedit.

— Ești prea inteligent ca să gândești cu adevărat așa.

— Ei au murit.

— Da. E adevărat.

Yngvar ezită o secundă înainte de a continua.

— Și ceilalți?

Mats Bohus plângea. Lacrimi mari, rotunde se formau în gene înainte de a se desprinde și de a curge în jos pe obraji. Se aplecă încet în față, dădu la o parte hârtiile și fotografiile de familie de pe birou și își ascunse fața în brațe. Paharul căzu fără să se spargă.

— Ceilalți, repetă Yngvar Stubø. Vibeke Heinerback și Vegard Krogh. Ei ce au de făcut?

— Nu mă vreau, plângea Mats. Nu... nu... mă... vreau...

— Nu înțeleg deloc ce se întâmplă, interveni Axel Bonheur pe un ton tranșant. Mai întâi, mă simt obligat să vă spun că acest... interogatoriu trebuie să înceteze imediat. Nu e corect să continue. Pe de altă parte...

Puse ușor o mână pe spatele lui Mats Bohus. Tânărul reacționează printr-un hohot de plâns sonor.

— Nu văd cum poate să existe o legătură între...

— Înțelegeți cu siguranță, îl întrerupse calm Yngvar. Chiar dacă Mats nu citește ziarele, presupun că dumneavoastră o faceți. Așa cum știți, se vorbește de mai multe crime cu caracteristici identice și...

— Este exclus, interveni doctorul Bonheur, aruncându-i o privire plină de reproș tânărului avocat, care nici nu închisese gura, nici nu găsisese ce să spună. Mats Bohus se află la noi din 21 ianuarie.

Sigmund Berli încercă să reflecteze. Neuronii lui dormeau. Era atât de obosit, încât cu greu reuși să se ridice, dar trebuia să gândească, așa că strigă:

— Tipul ăsta este spitalizat cu acordul lui! Probabil că poate foarte bine să intre și să iasă de aici, nu? Din când în când...

— Nu, răspunse doctorul Bonheur. A stat aici tot timpul.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Avocatul închisese în sfârșit gura de-a binelea. Sigmund ținea mâna ridicată parcă în semn de protest, fără a reuși să spună ceva. Yngvar închise ochii. Chiar și plânsetele lui Mats Bohus încetaseră. Pe culoar, dincolo de ușa închisă, auziseră pași mergând încolo și-ncoace; cineva vorbea, se auzise un țipăt deslușit. Acum, nu se mai auzea niciun sunet.

Sigmund fu cel care îndrăzni în cele din urmă să întrebe:

— Sunteți sigur? Complet, complet sigur?

— Da. Mats Bohus a sosit la spital pe 21 ianuarie, la ora șapte dimineața.

De atunci, n-a mai ieșit. Pot să v-o garantez.

Sigmund Berli nu se simțise niciodată mai treaz.

*

Sâmbătă seara, la televizor, era un program jalnic. Ceea ce îi convenea lui Inger Johanne. I se întâmpla să ațipească, dar gândurile ei, care se transformau atunci în vise absurde, o trezeau brusc.

Kristiane își petrecea seara la vecini. Era pentru prima oară că dormea la un prieten. Leonard se prezentase cu o invitație scrisă, o pagină A4 redactată cu litere mari, drepte. Inger Johanne se gândise că fata face pipi în pat. Se gândise la Sulamit, care trebuia să fie considerat un canar pentru ca ea să poată adormi. Ezitase.

— Camionul de pompieri poate foarte bine să fie un canar pentru o noapte, dacă trebuie, admisesese Leonard.

Gitta Jensen zâmbise, la jumătatea scărilor:

— E adevărat. Leonard chiar își dorește asta. Și, cu Ragnhild și insomniile... Ne-am gândit că ar putea fi o idee bună și pentru dumneavoastră.

— Vreau, hotărâse Kristiane. Voi dormi în patul suprapus. Deasupra.

Kristiane avu permisiunea să meargă și Inger Johanne regretă că o lăsase.

Fetei putea să-i fie frică. Era atât de sensibilă la schimbări. Îi trebuiseră luni de zile să se învețe cu noua casă. În fiecare noapte, fără excepție, o lungă perioadă, se trezise și se dusesse să caute camera adulților în locul în care se aflase în fostul lor apartament. Aici, nu găsea decât un perete și plânsetele ei descumpănite nu încetau decât atunci când putea să adoarmă pe o salteluță alături de patul lui Yngvar.

Kristiane avea să facă pipi în pat. O să-i fie rușine și va fi mâhnită. În ultimul timp, începuse să înregistreze mai multe lucruri din mediul înconjurător, să devină mai conștientă de faptul că era diferită. Era un progres, dar și o durere insuportabilă.

În orice caz, pentru Inger Johanne.

Yngvar sunase. Fusesse scurt. O prevenise, pur și simplu, că avea să se întoarcă târziu.

Inger Johanne stinse televizorul. Tăcerea fu prea intensă și îl deschise din nou. Se străduia să audă zgomotele de dedesubt. Probabil se culcaseră deja. Își dorea mai mult decât orice să meargă să o aducă pe Kristiane. Să o

ia pe genunchi, să îi vorbească despre lucruri ciudate, neînsemnate. Să o înfășoare ușor pe puștoaica de nouă ani într-un înveliș care să fie invizibil și nimeni altcineva în afară de mama ei să nu știe. Ar putea să joace amândouă șah după regulile Kristiane, lăsându-l pe cal să galopeze unde vrea el, cu condiția să poată mânca pionul la cină. Ar putea să se uite la un film. Să stea treze împreună.

Lui Inger Johanne îi era frig. Să se înfășoare într-un pled nu ajuta la nimic. În cea dimineață, într-un cadru care nu era al ei, îndrăznise să arunce o privire în acel carnetel închis de atâta vreme. Întorcându-se acasă, răvășită și la capătul puterilor, plânse. Era forțată să facă ceva. Și nu voia. Se simțea deplorabil, umilită. Și îi era frig.

Măcar de s-ar întoarce Yngvar cât mai curând!

O puse pe Ragnhild pe pieptul ei. Bebelușul cântărea aproape cinci kilograme și pielea ei făcea pliuri de grăsime pe dosul mâinilor. Timpul trecea cu o viteză nebunească. Puful închis la culoare îi dispăruse practic de pe cap. În locul lui, ai fi zis că părul îi devenise blond. Privirea fetei o întâlnește pe a ei și, chiar dacă toată lumea susținea că era prea devreme ca să faci vreo afirmație sigură, Inger Johanne se gândi că ochii ei aveau să fie verzi. În bărbie, avea o gropiță ca și Yngvar.

Trebuia să se întoarcă de-acum. Era deja ora unsprezece.

Măine, urmau să meargă să ia masa în familie. Inger Johanne nu era sigură că vor reuși să iasă din casă.

Un sunet la ușa de jos o făcu să o strângă instinctiv pe Ragnhild mai tare la piept. Copilul lăsa sânul din gură și începu să plângă.

Zornăit de chei. Pași grei pe scară.

Avea să poată în sfârșit să-i descrie lui Yngvar cu ce se confruntau.

Un singur ucigaș.

O singură persoană care îi asasinase și îi mutilase pe Fiona Helle, pe Vibeke Heinerback și pe Vegard Krogh. Exista o schemă, contururile de neînțeles ale unui plan care nu-i spuneau deocamdată decât un lucru: crimele fuseseră comise de una și aceeași persoană.

Și că alte asasinataveau să urmeze.

Yngvar stătea în ușa. Umerii lui rotunzi sub palton.

— El era. Mats Bohus. A mărturisit.

— Ce?

Inger Johanne se ridică de pe canapea. Tremura și fu cât pe ce să scape fetița. Se lăsa ușor să cadă la loc.

— Atunci... Dar... este o ușurare enormă, Yngvar!

— Și-a ucis mama.

— Și?

— Pe Fiona Helle.

— Și...

— Niciun „și“. Nimic altceva.

Yngvar își scoase paltonul și îl aruncă pe jos. Se duse în bucătărie. Inger Johanne auzi ușa frigiderului deschizându-se, apoi închizându-se. Auzi cum deschide o cutie de bere.

Yngvar se înșela, era sigură.

— I-a ucis și pe ceilalți, nu? Tot el.

— Nu.

Yngvar traversă încăperea și se opri în spatele canapelei. Cu o mână pe umărul ei și cu cealaltă ținând berea. Bău. Înghițiturile lui erau sonore, aproape ostentative.

— Nu există un ucigaș în serie, declară el, ștergându-se la gură cu mâna după ce își goli cutia. Numai o nenorocită de serie de crime. Trebuie să fi fost o potriveală. Mă duc să mă culc, draga mea. Sunt complet epuizat.

— Dar..., începu ea.

El se opri la ușă și se întoarse pe jumătate.

— Vrei să te ajut cu Ragnhild?

— Nu e necesar. O să... Dar, Yngvar...

— Da?

— Dacă minte cumva? El...

— Nu minte. Deocamdată, explicațiile lui coroborează perfect cu descoperirile pe care le-am făcut la Fiona. Am reușit să negociem o nouă întrevedere, în seara asta, cu mari eforturi. Cu siguranță, nu foarte oportună din punct de vedere strict medical, dar... Are cunoștință de detalii care n-au fost date publicității. Avea un mobil solid. Fiona Helle nu voia să mai audă de el. Așa cum ai zis și tu. L-a respins categoric. Mats Bohus afirmă că ea manifesta repulsie față de el. Repulsie, a repetat. Iar și iar. Chiar a... – Yngvar își frecă fața cu mâna stângă și inspiră profund – ... a avut grijă de cuțit. Cel cu care i-a tăiat limba. El a ucis-o, Inger Johanne.

— Poate să mintă în privința celorlalte! Poate să-și asume răspunderea uciderii mamei lui și să mintă în privința...

Yngvar strânse mâna în jurul cutiei goale de bere.

— Nu. N-am văzut niciodată un alibi mai bun. N-a părăsit incinta spitalului din 21 ianuarie.

Fixă cu o privire resemnată cutia de bere, ca și cum uitase că o strivise. Înălță capul cu un aer absent.

— Voiai să zici ceva? o întreabă.

— Ce?

Inger Johanne o sprijini pe Ragnhild pe umăr și o înveli mai bine cu

pledul.

— Părei că vrei să-mi spui ceva când am intrat, continuă Yngvar căscând puternic. Despre ce era vorba?

Ea îl așteptase ore în șir, uitându-se după el pe fereastră, pândind telefonul, privind cu regularitate la ceas. Nerăbdătoare și speriată, fusese grăbită să-i împărtășească povara a ceea ce văzuse și de care își amintea. Așadar, toată chestia asta nu era decât o întâmplare.

Nu putea fi o întâmplare.

— Nimic, răspunse ea. Nu era nimic.

— Atunci, mă duc să culc.

Și Yngvar ieși.

*

Duminica de 22 februarie abia începuse. Străzile orașului erau neobișnuit de liniștite. Nu era aproape niciun pieton în Karl Johan, deși cluburile de noapte și unele puburi aveau să mai rămână deschise câteva ore. Rafale furioase de zăpadă veneau dinspre fiord și-i descurajau pe majoritatea să-și caute o altă sursă de băutură. În stația de taxi de la Nationaltheatret, unde ambianța obișnuită la ora asta era mai degrabă constituită din îmbrânceli și schimburi verbale vehemente, nu era aproape nimeni. Doar o tânără cu o fustă mult prea scurtă și pantofi nepotrivți stătea încovoiată în fața vântului și rostea fraze furioase vorbind la telefonul mobil.

— O să treci mai ușor prin Dronning Mauds gate, îl sfătui unul dintre poliști, strecurându-i o bucată de hârtie în buzunar.

— Nu e mai bine să...

— Dronning Mauds gate, repetă celălalt, prost dispus. De ani de zile bat străzile astea, da sau nu?

Cadetul cedă. Era prima lui gardă cu o matahală așezată pe scaunul pasagerului. Auzise mai demult că cel mai bine era să faci ciocu' mic și să se supună întocmai ordinelor pe care le primea. Își terminară tura în tăcere.

— Acolo, aprecie cel mai tânăr îndreptând mașina către un troian de zăpadă din Huitfeldts gate. N-o să găsim un loc mai bun de parcare.

— La naiba, bombăni celălalt, chinuindu-se să iasă din vehiculul prea strâmt. Dacă avem probleme la plecare, să te descurci singur. Eu o să iau un taxi. Să fie foarte clar. Nici să nu te gândești că eu...

Restul frazei dispăru într-un bombănit și în vânt. Cadetul porni pe urmele colegului său.

— Noroc chior, explică tipul mai în vârstă în timp ce deschidea cu un șperaclu ușa imobilului în doar câteva secunde. Ia te uită, ușa era deschisă! Nici nu mai e nevoie de aprobarea vreunui imbecil de jurist aici. Hai, vino, agent Kalvø.

Petter Kalvø avea douăzeci și nouă de ani și mai afișa încă un soi de corectitudine juvenilă. Părul des îi era tăiat scurt, hainele bine întreținute. În comparație cu bărbatul prea puțin îngrijit, în jeanși și bocanci Doc Martens demodați, care mergea înaintea lui spre ascensor, Petter Kalvø părea că tocmai fusese admis la West Point. Ajuns în apropierea scării, el se opri în poziție de drepti, cu mâinile la spate.

— Chestia asta nu e tocmai regulamentară, declară cu o voce tremurată. Eu nu pot să...

— Termină.

Ușile ascensorului se deschiseră. Colegul lui intră târșâindu-și picioarele, iar Petter Kalvø îl urmă cu ezitare.

— Ai încredere în mine, zise tipul mai în vârstă. N-o să supraviețuiești în jobul ăsta fără s-o iei pe scurtătură din când în când. Trebuie să-i luăm prin surprindere, înțelegeți? Altfel...

Îi făcu cu ochiul. Privirea lui era înfricoșătoare; avea un ochi căprui și unul albastru, ca un câine husky.

Ajunseră la etajul trei. Polițistul sictirit bătu cu pumnul într-o ușă verde înainte de a se mai uita o dată la bucățica de hârtie, prinsă în piuneze de pervaz, pe care era scris, cu litere stângace, un nume.

— Ulrik Gjemselund, citi el. Am nimerit bine.

Făcu deodată doi pași înapoi. După care se izbi puternic cu umărul în ușă. Dinăuntru, se auziră țipete. Polițistul își luă din nou avânt și dădu o lovitură de picior. Ușa cedă, scoasă din cadru și din balamale. Ca-ntr-un ralanti, ea căzu încet în holul de la intrare.

— Așa se procedează, conchise polițistul cu un zâmbet larg înainte de a intra. Ulrik! *Ulrik Gjemselund!*

Petter Kalvø rămase pe culoar. Sudoarea i se scurgea pe sub cămașa Burberry. *E nebun, gândi el, uluit. Tipul ăsta e complet țicnit. Toți ceilalți mi-au zis să fac ce-mi cere. Mi-au zis că nu pot decât să mă supun ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. De la suspendarea lui, aproape nimeni n-a mai vrut să lucreze cu tipul ăsta. I se spune lupul solitar; un individ care n-are nimic de pierdut. Dar eu, eu am de pierdut. Eu nu vreau să...*

— Agent Kalvø! zbiră colegul lui din interiorul apartamentului. Fă-te-ncoace! Mișcă-ți fundul, fir-ar să fie!

El intră fără tragere de inimă. După toate aparențele, în salon era un televizor. Se apropie tiptil.

— Ia te uită la papițoiul ăsta.

Un bărbat de douăzeci și ceva de ani era ghemuit într-un colț, lângă o combină stereo, sub un raft de cărți care se întindea de jur împrejurul camerei, sub tavan. Era gol și își acoperea sexul cu mâinile. Spatele și umerii îi erau încovoiați, părul până la umeri îi era în dezordine.

— Totul e sub control, anunță colegul lui Kalvø. Tu poți să rămâi aici și să stai cu ochii pe băiatul ăsta în timp ce eu dau o raită prin casă. Se uită cu atâta atenție la bijuteriile lui de familie, încât ai putea crede că îi e frică să nu i le șterpelim. Dar n-o să ți le luăm. Liniștește-te.

Ultima remarcă îi era adresată locatarului apartamentului, care era tot înțepenit în colțul său.

— Luați ce vreți, bâigui el. Luați ce... Am bani în portofel. Puteți să luați...

— Stai calm, îl întrerupse Petter Kalvø.

Făcu un pas în direcția bărbatului gol, care ridică un braț pentru a-și proteja fața.

— Nu i-ai spus?! exclamă Kalvø, surprins de propria-i furie. Pentru numele lui Dumnezeu, nu i-ai spus că suntem de la poliție?

Tânărul se cutremură.

— Relaxează-te, mieună colegul lui. Bineînțeles că i-am zis. Tipul ăsta e probabil tare de urechi. Nu-l lăsa s-o șteargă.

Agentul de poliție Petter Kalvø încercă să gândească limpede. Își aranjă cu prudență reverul hainei și trase de cravată, ca și cum era cu atât mai important, în timpul acestei îngrozitoare percheziții ilegale, să fie corect îmbrăcat. Trebuia să facă ceva. Să oprească chestia asta. Trebuia să se opună acestui polițist mult mai în vârstă decât el. Să cheme pe cineva. Să tragă semnalul de alarmă. Să protesteze. Putea să iasă, de exemplu, să meargă la mașină și să cheme o patrulă.

— Relaxează-te, murmură el, încercând mai degrabă să se silească să zâmbească. Face el ca toți dracii, dar nu e periculos.

Vocea îi era stinsă, neconvingătoare. El era primul care-și clădea seama de asta. Mai făcu un pas înspre tip, care coborâse în cele din urmă brațul.

— Vrem doar să controlăm dacă...

— Amator! se plânse colegul său din ușă. Ulrik Gjemselund este un amator remarcabil, din câte văd eu!

În mâna dreaptă ținea un pliculeț de pulbere albă.

— Rezervorul de apă al toaletei, detalie el cu un plescăit al limbii. Este primul loc unde căutăm, Ulrik. Chiar primul loc. Arată-mi un apartament unde cred eu că găsesc prafuri și mă duc la budă cu ochii închiși, ridic capacul rezervorului și arunc o privire. E plictisitor de moarte.

Își trecu o mână peste barba roșcată cu pete gri la colțurile buzelor. Capul i se clătină lent dintr-o parte în alta în timp ce deschidea pliculețul, își băgă un deget mijlociu murdar în praful alb și gustă.

— Cocaină, declară el cu surpriză prefăcută. Și eu care eram convins că-ți păstrai amidonul de cartofi în veceu. Sau heroina, sau ceva de genul. Și, când colo, e ascunzătoarea pentru o cantitate frumoșică din hașișul ăsta pentru bogătani. Oh, pentru Dumnezeu! *Stai liniștit!*

Tânărul se ridică în picioare, terorizat. Era cât pe ce să se prăbușească, stând pe vine, continuând să-și acopere cu mâinile părțile rușinoase. Plângea acum fără să se mai ascundă.

— Stai calm, puștiule! Rămâi acolo! Nu-ți lua tălpășița! Polițistul scotoci prin sertare și dulapuri. Lăasă mâna să-i alunece pe rafturi și prin spatele cărților. Degetele îi trecură peste rame cu fotografii și pe sub scaune. Se opri lângă o consolă PC, în colțul de lângă bucătărie. Patru cutii închise ermetic de la Ikea erau stivuite peste imprimantă. O deschise pe prima și îi goli conținutul pe podea.

— Ia să vedem, începui el cu satisfacție. E câte ceva pe aici. Cinci prezervative...

Rupse capătul unui ambalaj și-l duse la nas.

— Banană, pufni el. Ia te uită!

Degetele i se plimbară pe grămada de pe jos. Găsi o țigară în formă de trompetă.

— Caută și vei găsi, cită el. Ești un băiețel șmecher. Trase pe nas noua lui doză.

— Calitate proastă, se strâmbă el. În mod evident, nu te pricepi deloc la marijuana. Rușine să-ți fie!

O altă cutie fu golită.

— Nimic interesant aici, constată polițistul, uitându-se la un pachet de cărți de joc înainte de a apuca a treia cutie.

Aceasta era goală, cu excepția unui plic.

— Trond Arnesen, citi el cu voce tare. ăsta e un nume care mi-e cunoscut.

Puștiul din colț își pierdu controlul. Făcu patru pași, se opri brusc și se trânti la pământ cu mâinile pe față.

— Vă rog, hohoti el. Nu vă atingeți de asta. Nu sunt droguri. Asta... asta nu-i nimic. Nu...

— Interesant, răspunse polițistul desfăcând plicul. Mă faci curios.

Mai erau alte cinci plicuri mai mici în interior, legate cu un elastic de păr. Toate îi erau adresate lui Ulrik Gjemselund; majuscule neutre, ușor înclinate spre stânga. Nimic la expeditor. Polițistul trase o foaie din cel de

deasupra și citi.

— Asta, de exemplu, murmură el, aranjând cu grijă scrisoarea în plicul ei. Trond Arnesen. Trond Arnesen... De ce cunosc eu numele ăsta?

— Sincer acuma, reluă tânărul care nu mai plângea. Lăsați-le. Sunt lucruri personale, OK? N-aveți nici cel mai afurisit de drept să veniți aici și să...

Polițistul fu incredibil de rapid și de prompt. Înainte ca Petter Kalvø să fi avut timp să înțeleagă ce se petrece, colegul lui traversase camera din patru pași mari, îl ridicase pe bărbatul gol, apucându-l zdravăn de mijloc și îl azvârlise în locul lui precedent, în colțul sufrageriei. Degetul arătător se înfipse adânc în obrazul stâng al lui Ulrik Gjemselund.

— Acum, o să mă ascuți, bombăni el, apăsând și mai tare.

Era mai înalt decât celălalt cu un cap și jumătate.

— Eu decid ce este interesant aici. Tu trebuie să stai cât mai liniștit posibil și să faci ce-ți cer eu. De treizeci de ani mă bălăcesc în rahatul ăsta pe care tu și alții ca tine îl fabrică. Pentru o leafă. O nenorocită de leafă. Sunt sătul până peste cap de snobi...

Arătătorul lui părea că vrea să-i străpungă obrazul pentru a intra în gură.

— Cred că trebuie să..., începu Petter Kalvø. Eu cred că poate...

— Gura! șuieră colegul său. Trond Arnesen este tipul care trebuia să se însoare cu Vibeke Heinerback. Sunt aproape convins că băieții de la Romerike și Kripos se vor bucura să pună mâna pe aceste scrisori.

Îi dădu drumul. Ulrik Gjemselund se prăbuși. O duhoare de excremente se răspândi în încăpere.

— Și uite că face pe el acum! exclamă polițistul cu resemnare. Du-te și te spală! Găsește-ți niște țoale! Vii cu noi.

— Mă duc cu el? Ca să nu...

— N-o să sară de la etajul trei. Ar muri. Nu e chiar atât de idiot.

Ulrik Gjemselund porni spre baie, cu picioarele depărtate. Lăsa dâre în urma lui și Petter Kalvø făcu involuntar un pas în lături în momentul în care tânărul trecu pe lângă el și intră în baie. Auziră hohote înăbușite de plâns și apa care curgea.

— Bagă bine la cap, Petter.

Polițistul mai în vârstă puse mâna pe umărul coechipierului său, într-un gest pe jumătate amenințător, pe jumătate complice.

— Ușa de jos era deschisă, începu el cu voce scăzută. OK? Și în ceea ce privește necesitatea intrării în acest apartament... – făcu un semn din cap către culoar – ... am auzit țipete, ca și când cineva era brutalizat. Un viol, probabil. De acord?

— Dar el... era singur totuși!

— N-am știut asta decât după. Țipetele erau de-a dreptul sinistre, îți amintești. Îți amintești, nu-i așa? Într-adevăr, tipul ăsta și-o freca, făcând un tărăboi imposibil, dar noi n-aveam de unde s-o știm.

— Nu știu cum...

— N-ai nevoie să știi nimic, Petter. Am găsit ceea ce căutam, nu? Am găsit un pliculeț de cocaină, un joint jalnic și un pachet de scrisori care se pot dovedi a fi de neprețuit.

Ulrik Gjemselund reveni din baie cu un prosop în jurul taliei.

— Hainele mele sunt în cameră.

— Atunci du-te și le ia.

— Ascultați! Trond n-are nimic de-a face cu... Trond nu se droghează. Pe cuvânt de onoare. El nu știe că...

— Hai! Du-te. Îmbracă-te.

Îl urmară pe Ulrik Gjemselund într-o cameră în dezordine și așteptară în timp ce își scotea un slip, un tricou, un pulover roșu, niște jeanși și șosete. Se îmbracă rapid. Polițistul mai în vârstă trase o pereche de cizme de pe un raft și le aruncă pe podea.

— Poftim! Pune-ți astea.

— Trebuie să mă duc iar la toaletă, răspunse Ulrik, ținându-se cu o mână de burtă.

— Atunci, du-te!

Tânărul trecu cu toată viteza pe lângă ei.

Se făcu liniște. Polițiștii examinară stricăciunile din holul de la intrare. Dat fiind că balamalele fuseseră smulse, era zadarnic să încerci să montezi ușa la loc.

— Nu putem abandona un apartament deschis, murmură Petter Kalvø.

Celălalt ridică din umeri.

— Luăm cu noi tot ce e de valoare, răspunse el. Punem ușa la locul ei și lăsăm totul așa.

— Dar...

— Glumesc, pufni cel mai în vârstă. Cheamă o patrulă. Cere-le să aducă un lăcătuș, un tâmplar sau Dumnezeu știe ce trebuie ca să repare chestia asta.

Auziră apa de la closet. Apoi zgomotul unui dulap care se deschidea și se închidea.

— Între noi fie vorba, șușoti Petter Kalvø, despre ce fel de scrisori e vorba?

Celălalt bătu ușor cu palma în buzunarul de la piept.

— Scrisori de dragoste, răspunse el pe același ton, cu un zâmbet până la urechi. Dacă e să dăm crezare acestor scrisori, Trond și Ulrik și-o trăgeau

destul de des. Și Trond care urma să se însoare în vara asta... Cam jenant!

— Ce facem cu ușa? se plânse Ulrik, care ieșea din baie cu cizmele în picioare. Nu putem, așa...

— Vino, îl întrerupse polițistul apucându-l de braț. Ai griji mai mari decât o afurisită de ușa. Și să nu crezi că n-am înțeles ce-ai făcut adineauri în baie. Știi, nu te-apuci să cauți prin dulapuri în timp ce te caci.

— Eu...

— Tacă-ți fleanca! Câteva pastile în stomac nu te salvează. Nu scapi tu așa ușor!

Apoi izbucni într-un râs asurzitor și își împinse prizonierul în fața lui, către ascensor.

*

Cina de la părinții ei se terminase și Inger Johanne trebuia să recunoască fără plăcere că fusese reușită. Mama ei fusese cât de bine dispusă putuse. Caldă, veselă și preocupată fără încetare de copii. Tatăl ei părea în cea mai bună formă, cum de mult nu mai fusese. Mânca bine și, pentru prima dată, nu se atinse de vin. Desigur, Isak se simțea ca la el acasă ajungând să fie exasperant, dar Kristiane era ca întotdeauna fericită să-i aibă pe toți în jurul ei.

— Dragii mei, striga ea tăvălindu-se pe jos, cu brațele ridicate, chiar în toiul mesei. Dragii mei. Dam-di-rum-ram. N-am făcut pipi în patul lui Leonard.

Chiar și mezina Maria, sora cu trei ani mai mică, fără copii, omisese să facă vreun comentariu legat de jerseyul și pantalonii din velur demodați ai lui Inger Johanne. Ea purta o ținută de un verde intens care cu siguranță nu fusese cumpărată din Norvegia, iar coafura trebuie că necesita un efort de o oră dimineța pentru a fi făcută și un altul la fel de lung seara pentru a fi desfăcută. Ochelarii lui Inger Johanne nu scăpară totuși de comentariile perfecționiste ale surorii ei.

— Într-adevăr, ai fi fost perfectă cu niște ochelari cu rame foarte subțiri, subliniasse Maria cu un zâmbet, aranjându-i o șuviță. Ai încercat?

— Mie mi se pare că ochelarii ei sunt foarte OK, replicase Yngvar, servindu-se pentru a treia oară cu friptură. În plus, mi se pare o tâmpenie să dai banii pe astfel de lucruri atâta timp cât Ragnhild o să vrea în curând să pună mâna pe ei. Țștia sunt niște ochelari buni, zdraveni.

Isak glumise cu Ragnhild și susținuse că fetița râdea. Yngvar nu zicea mare lucru, dar atingea ușor cu mâna, din când în când, genunchiul lui Inger Johanne. Tatăl adresase mulțumiri pentru masă stăpânei casei, și asta

cu lacrimi în ochi. Totul era ca altădată. Niciunul dintre ei nu băgase de seamă că Inger Johanne verificase de mai multe ori în timpul cinei alea din fața casei și că tresărise când sunase telefonul.

Se apropia miezul nopții.

Numai ideea că se apropia ora normală de culcare o trezea de-a binelea. Căscă și ațipea toată ziua, dar, imediat ce venea noaptea, îi era imposibil să se poată odihni cu adevărat. În primele săptămâni de la naștere, frica era concretă: se gândea la Kristiane de câte ori vedea bebelușul. Își amintea de acea fetiță ciudată ai cărei ochi nu căutau niciodată pe nimeni și nimic. Când Ragnhild mânca, Inger Johanne își amintea încordată de un trupușor flasc, fără vlagă, cu pumnii mereu strânși și cu buzele învinețite de bizare crize de plâns răgușit.

Or, Ragnhild era sănătoasă. Ea țipa și era mândăcioasă, dădea din mâini și din picioare, dormea cum trebuie și n-avea nicio problemă.

Dar copiii sănătoși puteau să moară și ei. Subit, fără nicio explicație.

Am nevoie de ajutor, gândi Inger Johanne apucând un clasor. Poți să te ținăști dacă nu dormi. Nu fumez, nu beau aproape nimic. Trebuie să-mi revin. N-o să moară. N-o s-o găsesc moale și fără viață în pătuțul ei; are o suzetă și doarme cu ea pe burtică. Așa cum mi s-a spus s-o culc.

Yngvar renunțase. Nu-i mai cerea să-i urmeze exemplul în momentul când se culcau. I se întâmpla și lui să se trezească noaptea. Stătea așezat acolo, pe canapea, o clipă; căscă și se întorcea să se culce.

Ceva nu e-n regulă, gândi Inger Johanne. Nu cu Ragnhild. Nimic nu e în neregulă cu Ragnhild. Dar e ceva ce nu merge. Cineva ne face zile fripte. Asemenea coincidențe, așa ceva nu există. E prea asemănător, coincide prea mult.

Parcurse fără interes clasorul care grupa note informative cu privire la cele trei crime. Cele care se intercalau erau scrise cu roșu. Smulse cu un gest hotărât paginile despre Fiona Helle. Apoi se răzgândi și încercă să le pună la loc. Degeaba. Găurile erau rupte. Se duse să caute o rolă de scotch într-un sertar din bucătărie. Începu să repare cu obstinație ceea ce stricase, înainte de a arunca rola pe jos și de a-și acoperi fața cu mâinile.

Nu mai pot. E cineva afară.

— Vino-ți în fire, își zise cu dinții strânși. Stăpânește-te, Inger Johanne Vik.

— Bine, de acord.

Yngvar era din nou în picioare. Fără să spună mai mult, se duse în bucătărie.

Un parfum de cafea se răspândi și Inger Johanne Vik închise ochii. Yngvar putea să vegheze și să facă de gardă. Numai cu condiția să o aibă pe

Ragnhild în pat cu ea ar putea să doarmă. Dar bebelușul putea să moară dacă îl lăsa să doarmă lângă ei. Asta scriau medicii în periodicele puse pe noptieră, publicațiile medicale și revistele pentru părinți îngrijorați. Ragnhild trebuia să doarmă singură și Inger Johanne trebuia să rămână trează pentru a supraveghea, căci era cineva afară care le voia răul. Adormi.

— Am adormit!

Tresări când el încercă să întindă o pătură peste ea.

— Dormi mai departe, șopti el.

— Nu. Stau trează acum.

— Ai nevoie de ajutor.

— Nu.

— Riscul de moarte subită al sugarului este...

— Nu pronunța acest cuvânt!

— Riscul nu este *stricto sensu* complet nul atâta vreme cât Ragnhild nu are mai mult de un an.

Se așează greoi alături de ea. Nu era decât o ceașcă pe măsuta joasă și o împinse în momentul în care ea întinse mâna pentru a o apuca.

— Nu poți să faci noapte albă după noapte albă până când Ragnhild o să împlinească doi ani!

— Am făcut o descoperire.

— Și o s-o ascult cu plăcere mâine, răspunse el trecându-și o mână peste cap, încă neobișnuit cu noua lui ninsoare. Când copiii vor fi culcați și va rămâne o porție decentă din ceea ce se cheamă zi.

Ea luă ceașca. Yngvar clătină din cap și se trânti cu resemnare pe canapea. Ea bău. Yngvar închise ochii.

— Această serie de crime are niște similitudini absurde cu ceva, începuse ea ezitând, ca și când ar fi tatonat terenul. Ceva ce eu am...

Yngvar ocupase toată canapeaua. Zăcea cu brațele peste pernele de la spate, cu picioarele depărtate. Capul îi atârna pe spate și gura era larg deschisă, ca și cum dormea adânc.

— Nu te mai prosti. Nu dormi.

Ochii lui se deschiseră. Apoi se mijiră înspre tavan, fără ca vreun sunet să-i iasă din gură.

— Un curs, completă rapid Inger Johanne înainte de a mai bea un pic de cafea.

— Ce?

— Am auzit vorbindu-se despre aceste crime în timpul unui curs. Acum treisprezece ani.

El reuși să se ridice dintre perne.

— Ai auzit vorbindu-se despre aceste crime acum treisprezece ani,

repetă cu o voce neutră. Foarte bine.

— Nu despre aceleași crime, bineînțeles.

— Până aici, te-am urmărit.

Vocea lui era foarte însuflețită acum.

— Ci despre unele care seamănă ci acestea.

— Pot să-mi recuperez ceașca, draga mea?

Îi aruncă un zâmbet liniștitor, ca și cum ea nu era în toate mințile și trebuia adusă la realitate printr-o acțiune concretă, cotidiană. Ea se ridică, cu mâinile lipite de ceașcă.

— Ieri, m-am dus la Line, continuă ea. Calculatorul nostru e...

— Știu, o întrerupse el. Am promis să-l repar. Unul din băieții de la slujbă... E doar...

— Am făcut un soi de *sentimental journey*⁴⁸, dacă pot spune așa.

Pe fruntea lui apărură trei riduri foarte clare când se aplecă în față.

— Ce vrei să spui?

— Am de mult sentimentul că există ceva familiar în această problemă. În uciderea Fionei Helle, a lui Vibeke Heinerback și a lui Vegard Krogh. Numai că nu reușeam prea bine să sesizez ce anume. Ideea, vreau să zic. Amintirea. Dar trebuia să fie ceva care...

Se aplecă asupra cafelei. Aburul îi învălui fața.

— Ceva care ce?

— Trebuia neapărat să fie vorba de lucruri auzite la Washington. Sau Quantico. Era ceva foarte îndepărtat. Foarte... Uitat, la mii și mii de kilometri depărtare. Și aveam dreptate. N-a trebuit să caut mult. Când am văzut... Numai fotografia... Uită c-am spus asta.

Își dădu părul după ureche. Nu voia să lase să-i scape căldura ceștii și o ținu din nou cu amândouă mâinile, cu spatele întors la Yngvar.

— Iubito, începu el, ridicându-se.

— *Stai jos!*

— Bine, răspunse el fără entuziasm.

— Am avut doar nevoie să văd fotografia cu *The Academy*, reluă ea cu o voce atât de scăzută, încât lui îi era greu să distingă cuvintele, și mi-am amintit. Mi-am amintit cursurile. Acele zile lungi, obositoare, exigente, amuzante...

Se apropie de reflexia propriului chip în geam, ca și cum era mai sigur să-și vorbească sieși.

— Acum, știu chiar despre ce curs era vorba. *Behavioral science*⁴⁹. Warren ne distra cu un curs pe care îl numise *Proportional retribution*⁵⁰.

Pentru o clipă, lui Yngvar i se păru că vede umbra unui surâs.

— Ne distra, repetă ea. Asta făcea el, de fapt. Noi râdeam. Toată lumea

râdea când Warren voia să râdem. Era o zi de iunie. Mai era puțin până la vacanță. Era cald. Îngrozitor de apăsător și cald. Aparatul de aer condiționat din amfiteatru era stricat. Transpiram. Dar nu și Warren. El părea mereu proaspăt, mereu... *cool*. În toate sensurile termenului.

Se întoarse ușor în partea opusă. Și lăsa ceașca jos. Era goală și o ținea de toartă cu degetul arătător.

— Mă străduiesc atât de mult să uit, continuă ea fără să-l privească. Așa că probabil nu e surprinzător că am probleme atât de mari în a-mi aminti de asta. Chiar dacă...

Ochii i se împăienjeniră. Își dădu capul pe spate pentru a împiedica lacrimile să-i curgă. Yngvar manifestă intenția de a se ridica.

— Nu! zise ea sec.

Apoi zâmbi brusc și-și trecu dosul mâinii peste ochiul stâng.

— Cursul trata despre răzbunători sensibili la teza „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte“. Criminali dotați cu o înclinație excesivă pentru sancționarea reparatorie. Și pentru simbolistică mai ales. Lui Warren îi plăceau la nebunie lucrurile astea. Îi plăcea tot ce era violent. Clar. Exagerat.

— Așază-te, Inger Johanne.

Yngvar bătu ușor cu palma perna de lângă el.

— Nu. Vreau să rămân în picioare. Trebuie să povestesc acum. Cât timp am forța s-o fac. Sau... – din nou acel surâs rapid, ușor – ... cât timp nu am forța să mă împiedic s-o fac.

— Cu toată sinceritatea, nu prea înțeleg despre ce vorbești, Inger Johanne.

— El a vorbit despre cinci cazuri, continuă ea ca și cum nu-l auzise. Unul dintre ele era... Era vorba despre unul din acei excentrici pe care nu-i găsești decât în Statele Unite. Un intelectual cam dezaxat. Ecologist. Avea o grădină magnifică, pe care o apăra cu dinții și cu ghearele. Nu-mi amintesc din ce trăia, dar probabil că avea mulți bani, fiindcă grădina lui era considerată o bijuterie în tot cartierul. Un vecin a intentat un proces împotriva lui pe un motiv de delimitare a hotarului. Pretindea că gardul îi încălca terenul cu câțiva metri. Judecătorul i-a dat dreptate vecinului, după o lungă tevatură juridică. Nu-mi amintesc în detaliu. Important este că...

Rămase nemișcată, cu vârful limbii vizibil și cu capul aplecat într-o parte.

— Ai auzit ceva?

— Nu. Nu poți să...?

Își înghiți saliva și scoase un lung oftat înainte de a continua:

— Ideea e că vecinul a fost găsit mort chiar imediat după hotărârea

definitivă. Limba îi fusese tăiată și depusă într-un pliculeț frumos, confectionat dintr-o copertă *House & Garden*. O revistă. Despre...

— Despre case și grădini, completă Yngvar cu o politețe exasperată. Nu poți să ai amabilitatea să stai jos? Ți-e frig. Vino aici.

— Tu n-ascuți ce spun?

— Ba da, dar...

— I-a fost tăiată limba! Și înfășurată cu multă grijă! Modalitatea cea mai evidentă, simbolică în vulgarul...

— Sunt sigur, o întrerupse el cu o voce înăbușită, că exemple de cadavre mutilate în felul acesta sunt peste tot în lume, Inger Johanne. Fără să aibă vreo legătură oarecare cu uciderea Fionei Helle. Chiar tu ai spus-o: mai demult, nu-ți amintești dacă...

— Ceea ce este sinistru este faptul că îmi *amintesc* de asta, replică ea cu vehemență. Îmi amintesc de asta acum! Nu vrei să încerci să înțelegi, Yngvar?! Să înțelegi cât de *dificil* este să te constrângi să rememorezi lucruri pe care ai încercat cu atâta disperare să le uiți? Răul îngrozitor pe care asta îl poate face...

— Mi-e greu să înțeleg ceva ce n-am putut să știu niciodată, replică Yngvar, regretând-o imediat. Vreau să spun... Văd bine că e dureros pentru tine. Nu e dificil să...

— Nu încerca! aproape că strigă ea. Nu voi vorbi niciodată, *niciodată*, despre ceea ce s-a întâmplat. Încerc doar să-ți explic de ce acest caz a rămas ascuns ochilor mei. El a fost incredibil de aproape, atât de...

Yngvar se ridică. O apucă de încheieturi și simți cât de mult slăbise. Ceasul ei, prea strâmt pentru a mai fi purtat în timpul ultimelor luni de sarcină, amenința acum să-i alunece pe mână. Ea îl lăsă să o țină fără să opună rezistență. Yngvar îi puse o mână pe spate. Vertebrele îi ieșeau în afară prin pulover.

— Trebuie să mănânci, murmură el cu fața în părul ei încâlcit. Trebuie să mănânci și să dormi, Inger Johanne.

— Și tu, tu trebuie să m-ascuți, îl imploră ea. Nu poți doar să-mi ascuți povestea? Fără să întrebi ce... Fără să amesteci totul...

Se îndreptă cu fermitate și puse amândouă mâinile pe pieptul lui Yngvar.

— Nu poți evita să întrebi ce legătură are asta cu mine? Să uiți de chestia asta și doar să mă ascuți?

— Este dificil, la un moment dat, va trebui să...

— Niciodată. OK? Niciodată. Ai promis că...

— Trebuia să ne căsătorim a doua zi, Inger Johanne. Mi-era teamă că vei anula toată căsătoria dacă nu acceptam exigențele tale. Totul este diferit acum.

— Nimic nu este diferit.

— Ba da. Suntem căsătoriți. Avem un copil. Ești pe cale să devii... Ești tulburată, Inger Johanne. Suferi din cauza a ceva ce refuzi să mă lași să văd. Pur și simplu, nu sunt de acord.

— Trebuie să fii.

Yngvar îi dădu drumul. Rămaseră așa, foarte aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă. El era aproape cu un cap mai înalt decât ea. Inger Johanne îl privi. Ochii ei aveau o nuanță închisă pe care el nu o recunoscuse și pulsul i se accelera când i se păru că vede timp de o fracțiune de secundă ceva ce semăna cu... ura.

— Inger Johanne, murmură el.

— Te iubesc, răspunse ea cu voce scăzută. Dar *trebuie* să lași asta deoparte. Poate că într-o zi voi fi capabilă să-ți povestesc ce s-a întâmplat între mine și Warren. Dar nu acum. Nu prea curând, Yngvar. Am petrecut aceste ultime săptămâni luptându-mă să ies din uitare. Călătoria a fost grea. Nu mai pot. Vreau să mă întorc. La viața asta, aici. Cu tine și copiii. Noi.

— Evident, șopti el cu o voce răgușită; inima îi bătea la fel de tare.

— Am adus o poveste și mi-ar plăcea s-o pot spune. Las restul deoparte până la noi ordine. Poate pentru foarte mult timp, poate pentru totdeauna. Dar tu trebuie... trebuie să ascuți ce am de spus.

El înghiți și clătină din cap.

— Ne așezăm? propuse cu o voce aspră.

— Nu fi așa, replică Inger Johanne, trecându-i o mână prin păr. Nu poți să...?

— M-ai speriat, o întrerupse el fără să o slăbească din ochi.

Erau ca de obicei acum. Prietenoși. Ochii lui Inger Johanne erau calzi, sinceri.

— N-am vrut.

— Ne așezăm?

— Nu poți evita să...

— Să ce?

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Țasta nu-i un motiv ca să mă tratezi ca pe o simplă musafiră.

Timp de o clipă, privirea ei fusese ostilă. Nu dușmănoasă, cum simțise el mai întâi, ci agresivă și ostilă.

— Baliverne, zâmbi el. O să-mi spui despre chestia asta... Te las... pe tine și pe Warren deoparte. Povestește.

Se duse să mai aducă o ceașcă, le umplu pe amândouă cu cafea și se așeză pe canapea, bătând ușor cu palma perna vecină cu a lui, într-un gest

de încurajare.

— Hai, vino, o invită el cu o veselie afectată.

— Ești sigur? îl întrebă ea, luând ceașca de cafea, fără să se așeze.

— Absolut.

Zâmbetul lui era la fel de neconvingător.

— Bine, încuviință ea încet. Al doilea caz se referea la o crimă petrecută într-un orașel din California. Sau... Ba da, în California. Un politician local a fost sufocat, la propriu, cu citate biblice. Țintuit de perete, cu gura astupată cu hârtie înmuiată. Smulsă din biblia nefericitului.

Inger Johanne își lăsa privirea să rătăcească prin cameră, ca și cum avea nevoie să se sprijine pe ceva tangibil și familiar înainte de a-și continua povestirea. Întinericul învăluia casa ca un strat izolant; liniștea era atât de profundă, încât Yngvar avea impresia că poate auzi vuietul propriilor gânduri. I se învălmășeau în cap, dezorientate, fără formă. Ce era asta? Ce istorie absurdă îi povestea ea? Cum adică trei crime din Norvegia anului 2004 puteau să aibă legătură cu un curs ascuns și uitat, ținut în Statele Unite în urmă cu treisprezece ani?

Biblia atunci. Coranul astăzi.

Limbi în pachete frumoase. Și altădată, și acum.

— De ce a fost ucis? fu tot ce găsi de spus.

— Un pastor care conducea parohia lui de țicniți considera că acest membru al consiliului municipal merita moartea fiindcă susținea rasismul nelegiuit. El a convins un membru al comunității să comită crima. Un tarat. Care s-a amuzat ca un preafericit pe toată durata procesului... după cum ni s-a spus.

Rasism, gândi Yngvar.

Vibeke Heinerback nu era rasistă. Vibeke Heinerback se ocupa de politica economică. În timpul anchetei, abia dacă abordaseră problema. Căutaseră mobilurile crimei în politică; în reduceri nepopulare și în lupte înverșunate pentru putere. Rasismul fusese rapid înlăturat ca mobil potențial în ciuda Coranului. Tânăra șefă a partidului evitase întotdeauna subiectul și era suficient de abilă pentru a răspunde într-un mod pe cât de general pe atât de inocent ori de câte ori jurnaliștii îi puneau cuțitul la gât, atunci când nu se mulțumeau cu un limbaj de lemn despre statisticile privind imigrația și problema resurselor.

— Dar Vibeke Heinerback avea colegi de partid, ezită Yngvar, despre care nu putem ști cu siguranță că ar vrea să fie diplomați cu noii noștri compatrioți.

Nu se atinsese de cafea. Se aplecă asupra mesei joase. Mâna îi tremura.

— Astea sunt două cazuri. Ai zis că ați auzit vorbindu-se de cinci.

— Un jurnalist a fost bătut măr. Dezgropase o poveste cu niște fraude într-o firmă de pe Coasta de Est, nu-mi amintesc exact despre ce era vorba. Dar lucrul acesta l-a costat viața.

— Dar n-a fost ucis cu... un *stilou*?

— Nu.

Ea schiță un zâmbet.

— Cu o mașină de scris. Un Remington, una mare, veche...

Yngvar nu mai asculta.

O mașină de scris în cap. Un stilou în ochi. Doi jurnaliști, atunci și azi, asasinați cu instrumentele lor de lucru. Doi oameni politici, atunci și acum, crucificați și profanați cu scrieri religioase. Două limbi. Doi preținși mincinoși.

— Futu-i... șopti el.

Inger Johanne apucă o păpușă de șifon roșu de pe etajera de lângă televizor. Îi lipsea un braț. Fața îi era de un gri murdar și părul roșcat era la fel de decolorat ca și rochia ei, aproape roz după nenumărate spălări în mașină.

— Asta mi s-a povestit într-o zi călduroasă de început de vară, în urmă cu mulți ani, conchise ea cu o voce calmă, trecându-și degetele peste picioarele ridicol de lungi ale păpușii. Cazuri interesante prin ele însele. Arhivele criminale americane sunt pline de povești mai spectaculoase decât acestea.

Aruncă brusc păpușa în cutia cu jucării.

— Ceea ce este interesant pentru noi este că cineva, din această țară, pune în scenă toate astea din nou. Dar nu trebuie să ne îngropăm în trecut, ci să ne concentrăm pe Fiona Helle, Vibeke Heinerback și Vegard Krogh. Pe ziua de azi. Pe propriile noastre cazuri. Nu crezi?

El dorea să dea din cap în semn că da. Mai mult decât orice, voia să zâmbească și să fie de acord. Povestirea era destul de utilă așa cum o prezentase ea. Fără prea multe amănunte, imprecisă. Puteau să fie mulțumiți cu asta.

Dar știau amândoi că era imposibil.

Ea îi oferise informații importante, înfigându-i în același timp un ghimpe în inimă. În zilele următoare, Yngvar avea să răscrolească cerul și pământul pentru a găsi cel mai mic detaliu despre aceste cazuri. Trebuia să ia legătura imediat cu organisme internaționale. Aveau nevoie de copii, de rapoarte ale proceselor, ale audierilor poliției. Aveau nevoie de nume și de date.

Aveau nevoie de ajutorul lui Warren.

— Cred, începu el ezitând o clipă înainte de a continua, cred că o să ne

oprim aici în seara asta. Măine va fi o zi încărcată.

— Știu, răspunse ea lăsându-se pe vine; Jack se trezise și se freca de picioarele ei. Nu înseamnă mare lucru, nici unii, nici alții. Culcă-te, du-te!

— Vino și tu cu mine.

— N-are niciun rost, Yngvar. Du-te și culcă-te!

— Nu fără tine.

— Nu vreau. Nu pot.

— Ți-e foame?

— Știu că o să vorbești cu Warren. Înțeleg că o să fii nevoit.

— Fac o omletă?

— Semenii cu mama. Crezi că mâncarea rezolvă toate problemele.

Ea își înfundă nasul în mirosul cald și puternic de câine murdar.

— Nu te purta de parc-aș fi o idioată, Yngvar.

El fu din nou lăsat fără replică.

— Înțeleg foarte bine ce trebuie să faci cu indicațiile pe care ți le-am dat, continuă ea. Nu cer mulțumiri pentru că m-am întors într-un trecut pe care doresc să-l uit, dar pot pretinde măcar puțin respect. Să te prefaci că totul e bine și că doar ți-am dat ceva idei cu o povestire numai bună ca să dormi, mi se pare că... nu e foarte elegant.

Luă câinele în brațe și își ascunse fața în blana lui.

Ar fi trebuit să fim fericiți, gândi el. Ar fi trebuit să ne bucurăm de Ragnhild. De progresele Kristiane. Unul de celălalt. Ne simțim bine amândoi. Toți patru. În dimineața aia, acum o lună – parc-a trecut o eternitate –, când Kristiane credea că o să avem o moștenitoare a tronului. Nu eram mulțumit? Fericit? Copilul era sănătos. Tu erai un pic îngrijorată, dar foarte fericită. Voiam să întorc acele ceasornicului în celălalt sens și să uit aceste lucruri ciudate și secrete care creează distanță între noi. Privirea ta era ostilă și acum te îndepărtezi, disperi.

— Nu mă amesteca în asta, îi ordonă Inger Johanne. Tu trebuie s-o faci, dar pe mine lasă-mă complet în afara acestei chestii, OK?

El dădu aprobator din cap.

Jack începu să dea din labe, voia să coboare.

— Nu-i place să fie ținut în brațe, explică Yngvar.

— Mats Bohus este exclus?

— Ce?

— Sunteți sută la sută siguri că Mats Bohus nu poate fi în spatele tuturor acestor crime?

— Da.

Regele Americii întinse brusc labele și căzu cu un zgomot înfundat. Schelălăi ușor și se duse într-un colț, cu coada între picioare.

— Ce poate fi? se întrebă Inger Johanne, așezându-se pe cealaltă canapea.

— Poate vrei să spui cine? îi sugeră el pe un ton neutru.

— Mda... și cine, și ce în același timp.

— N-am forță pentru asta.

— Pentru ce?

— Pentru răceala ta.

— Nu sunt rece.

— Ba da.

— Ești exasperant. Tu vrei să fii veselă, caldă și prezentă tot timpul. Este imposibil. *Grow up*! Suntem doi adulți, cu probleme de adulți. Nu e neapărat grav.

Ea spuse „nu e neapărat grav“. Yngvar voia să audă „nu e grav“. El își împreună mâinile și își examinează falangele, care îi albiseră. Încă paisprezece luni și va face cincizeci de ani. Vârsta se contura cu tot mai multă claritate; pielea era uscată și flască pe dosul mâinii, chiar și când își încleșta degetele.

— Oare cineva ar putea orchestra toate astea? întrebă ea cu ezitare.

— Termină, murmură Yngvar, deschizându-și palma dreaptă.

Ea se uită la Jack, care se tot învârtea pe perna lui, fără a-și găsi locul.

— Oare cineva din exterior ar putea manipula alte persoane pentru a le face să comită crime? continuă ea mai mult pentru sine, ca și cum gândea cu voce tare. Cineva care cunoaște aceste cazuri din trecut și care încearcă, dintr-un motiv sau altul, să recreeze...

Câinele se culcă în sfârșit.

— O să înnebunesc, murmură ea.

— Mergem la culcare.

— Da.

— Ai zis cinci.

— Cinci ce?

— Cinci crime. Cursul trata despre cinci crime. Toate exemplele a ceea ce Warren numea... *Proportional revenge*?

— *Retribution*.

— Despre ce sunt ultimele două cazuri? se interesă el fără să-și ia ochii de la mână.

Inger Johanne își scoase ochelarii. Camera deveni neclară și ea își șterse încet lentilele, cu ochii închiși.

— Cine a fost ucis? vru el să știe. Și cum?

— Un sportiv.

— Ce i s-a întâmplat?

— A primit o suliță în inimă.

— O suliță... din aia care se folosește la probele de aruncări?

— Da.

— De ce?

— Vinovatul era un concurent. Credea că-i va fi luată o bursă sportivă într-una din școlile din Ivy League. Ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc prea bine. Sunt obosită.

— Atunci nu putem decât să rămânem aici, complet dezorientați... și să așteptăm ca un star din sport să fie lovit într-o manieră nu prea rafinată.

Ea continua să-și șteargă ochelarii cu poala cămășii, nonșalantă, fără entuziasm.

— Și ultima? continuă el cu o voce aproape stinsă. Inger Johanne își ridică ochelarii înspre lampadar și închise un ochi. Îl miji spre lumină, uitându-se prin cele două lentile de mai multe ori. Înainte de a-și pune ochelarii. Și de a ridica din umeri.

— Știi, acum, cred c-o să încerc să dorm. E...

— Inger Johanne, o întrerupse Yngvar înainte de a bea restul de cafea dintr-o singură înghițitură.

Ceașca ateriză cu zgomot pe masă.

O lumină puternică apăru pe tavan. Fasciculul merse încet de la bucătărie până în imediata apropiere a ușii care dădea spre balcon, pe peretele de sud. Duduitul unui motor de camion făcu geamurile să vibreze.

— Camionul de gunoi, se ambală Yngvar. Acum?

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, ar fi văzut-o probabil pe Inger Johanne ținându-și răsuflarea. Dacă ar fi privit-o în loc să meargă la fereastră pentru a vedea cine își permitea să lase un camion cu motorul pornit într-un cartier de vile în toiul nopții, ar fi remarcat poate că gura ei era întredeschisă, buzele palide. Ar fi văzut că era încordată, cu ochii ațintiți spre intrare; către camera copiilor.

Dar Yngvar era la fereastră, cu spatele întors la Inger Johanne.

— E mașina viitorilor bacalaureați, constată el cu resemnare când vacarmul se pierdu în cele din urmă în josul străzii Hauges. În februarie. Încep din ce în ce mai devreme.

Ezită o clipă, înainte de a se reășeza pe canapea, chiar în fața lui Inger Johanne.

— Ultima, insistă el. Ce s-a întâmplat cu ultima?

— N-a reușit. Warren a integrat exemplul pentru că...

— Pe cine a încercat să asasineze, Inger Johanne?

Ea se întinse spre cele două cești și se ridică. El o apucă de mijloc în momentul în care trecu prin dreptul lui.

— N-are nicio importanță, răspunse ea. N-a reușit.

Gestul ei brusc de a se elibera era inutil.

— Inger Johanne, începu el fără să o urmeze; auzi ceștile aterizând la locul lor în mașina de spălat vase. Începi să devii destul de nesuferită.

— Fără îndoială.

— Pe cine a încercat să ucidă? repetă.

Auzi cu surprindere gălgăitul mașinii de spălat vase. Își ridică mânăca puloverului și se uită la ceas. În curând, avea să fie unu și jumătate. Inger Johanne scotocea prin sertare și dulapuri.

— Ce faci? bombăni ducându-se la ea.

— Ordine, răspunse ea simplu.

— Acum? întrebă Yngvar cu arătătorul întins spre ceasul de perete.

Începi să te obișnuiești să trăiești într-o vilă, din câte văd.

— Este o casă duplex, rectifică ea. Asta o clasează cu greu în categoria „vile“.

Sertarul cu tacâmuri ajunse pe podea zornăind. Inger Johanne căzu în genunchi și încercă să adune furculițe și cuțite, linguri și alte ustensile.

— Era un tată de familie... zise ea într-un hohot de plâns, căutat pentru fraudă de asigurare după un incendiu la domiciliu. El a... A dat foc casei polițistului. Domiciliul anchetatorului. În timp ce toată familia dormea.

— Vino aici.

El o cuprinse cu brațul, drăgăstos, cu fermitate, și o ridică. Ea se împotrivi.

— Nimeni n-o să dea foc acestei case, murmură el. Nimeni nu va putea vreodată să dea foc casei noastre.

doisprezece

De mai multe secole, oamenii mergeau pe străzile înguste, printre casele joase și strâmbe, lipite unele de altele. Scările erau întortocheate, formând mici unghere. Picioarele bătuseră treptele de piatră, în același loc, an după an, lăsând un drum atât de lucios, încât ea se ghemui de mai multe ori pentru a atinge piatra. Adânciturile netede erau reci. Își duse degetele la gură și simți gustul de sare pe vârful limbii.

Se aplecă deasupra zidului, la sud. Ceața gri-albăstruie topea la un loc marea și cerul. Nu se zărea niciun orizont, nimic, doar o perspectivă infinită care îi dădea amețeală. Nici măcar acolo sus, în vârful muntelui, nu era vânt. O umiditate acidă înconjură cetatea medievală Eze. Era singură.

Vara, probabil că acest loc era insuportabil. Chiar și cu descurajantele obloane trase la ferestrele și ușile magazinelor închise pentru iarnă, urmele turismului estival erau clare. Buticuri de suvenire se succedau în șir neîntrerupt și, în minusculele piețe din centrul orașului, vedea cicatricele lăsate de picioarele scaunelor și de nenumăratele țigări strivite pe pavaj. Plimbându-se singură pe zidul de apărare orientat spre mare, își imagina zgomotul hoardelor din sezonul cald; japonezi vorbăreți, nemți gălăgioși, cu pete de roșeață pe față.

Devenise o călătoare acum. De-adevăratelea. Încet-încet, găsisese drumurile, învățând să evite rutele principale, fără trotuare și periculoase, cu perpetua lor circulație asurzitoare.

Noua ei haină *duffel coat* era călduroasă fără să fie grea. O cumpărase de la Nisa, odată cu trei perechi de pantaloni, patru pulovere, câteva cămăși și un taior despre care nu știa prea bine dacă va îndrăzni să-l poarte. Sosise în Franța chiar înainte de Crăciun, având în bagaje două perechi de pantofi. Care erau acum la pubela de gunoi din stradă. Cu o seară înainte, îi vârâse cu hotărâre într-un sac de plastic, pe care îl lăsase într-un container, deși una din perechi o cumpărase abia de șase luni. Erau maro și solizi. Pantofi comozi, care avantajau cel mai bine o femeie ajunsă la vârsta maturității.

Duffel coat-ul era bej, iar pantofii sport Camper erau comozi. Vândătoarea nici măcar n-o privise ciudat când voise să-i încerce. Alături de ea, pe un taburet galben-deschis, un puști de optsprezece ani își punea aceeași pantofi. Încrucișându-și privirea cu a ei, îi zâmbise politicos.

Dăduse din cap cu subînțeles. Ea cumpărase două perechi. Îi țineau bine piciorul.

Călătorea.

Mersul facilita reflecția. În timpul acestor lungi plimbări dificile pe malul mării, în munți și dincolo de colinele abrupte dintre Nisa și Cap-d'Ail simțise cel mai bine că viața devenise vie. Din când în când, mai ales seara, la întoarcere, simțea oboseala în mușchi ca o rememorare binecuvântată a propriei forțe. Putea să se dezbrace și să străbată locurile goală; reflexul trimis de vintre îi confirma schimbările prin care trecea. Bea vin, dar niciodată mult. Aprecia mâncarea, fie că o făcea ea însăși sau că o savura într-un restaurant în care era recunoscută, mereu recunoscută, acum, de chelneri politicoși care-i trăgeau scaunul și își aminteau că îi plăcea să bea o cupă de șampanie înainte de masă.

În aceste ultime zile, încercase sentimentul de recunoștință.

Făcuse fără întrerupere drumul de la Copenhaga, unde mașina aștepta într-un parking anonim în timp ce ea mergea dus-întors la Oslo. Lista pasagerilor feribotului era o glumă. Călătorea sub numele de Eva Hansen și nu-și părăsise cabina. Nici la dus, nici la întors. După o noapte la hotel, putuse să suporte treizeci și cinci de ore la volan, fără ca nici măcar să se simtă realmente obosită. În timpul scurtelor pauze, mici abateri de la drumurile naționale pentru a face plinul cu benzină, pentru a mânca în hanul vreunui neamț ipocrit sau în vreun sat de pe malurile Rhônului, simțise dureri musculare. Dar niciodată nevoia de a dormi.

Îi înapoie mașina chelnerului marocan de la Café de la Paix. Îl plătise bine fiindcă se obosise să o închirieze în numele lui. Probabil nu crezuse complet explicația pe care i-o dăduse; era foarte răcită când avusese nevoie de mașină și dorea să evite să meargă până la Nisa. Dar fiindcă el trebuia să se întoarcă în Maroc ca să lucreze într-un restaurant pe care tatăl lui tocmai îl deschisese, luă banii zâmbind, fără nicio întrebare.

Se întoarse acasă pe jos. Și adormi, strecurându-se în cearșafurile curate, confundându-se în unsprezece ore de somn fără vise.

În toți acești ani de pregătire minuțioasă, de căutări meticuloase și de *research* conștiincios, nu văzuse totuși altă plăcere în munca ei decât tocmai aceasta: era munca ei. O necesitate pentru a putea face slujba pentru care era plătită. Era competentă și niciodată luată prin surprindere. Nimeni nu putea spune că ratase, că lucrase de mântuială, că cedase facilității sau că atinsese pragul cel mai de jos al urii.

Totuși, era recunoscătoare față de acești ani morți.

Ei îi aduseseră știință și competență.

Deși cartoteca era în Norvegia, și-o amintea destul de bine. Enormul

dulap din metal conținea informații despre oamenii pe care-i observase. Cunoscute și necunoscute. Celebrități mai mici sau mai mari chiar alături de poștașul din Otta care-i burdușea cutia de scrisori cu broșuri publicitare în ciuda semnului clar care arăta că acest gen de lucruri nu erau bine-venite. Înregistrase slăbiciunile și micile obișnuințe ale acelor oameni, le observase nevoile și dorințele, le clasase viața sentimentală, secretele și rutina în dosare și stocase totul într-un uriaș dulap metalic gri.

Ea nu dădea greș. Secretul, în meseria ei, era să știe. Iar memoria ei n-o trăda niciodată.

Anii morți nu fuseseră pierduți. Le era recunoscătoare în prezent. Putea să asambleze un AG-3 cu ochii închiși și să pornească o mașină în treizeci de secunde. Îi trebuia mai puțin de o săptămână pentru a-și procura un pașaport fals și cunoștea piața scandinavă de heroină atât de bine, că asta i-ar fi adus încuviințări din cap din partea poliției. Cunoștea oameni pe care nimeni altcineva nu voia să-i cunoască și îi știa bine; dar niciunul n-o cunoștea pe ea.

Vremea se răcea. Un vânt înșelător mătura colinele de sus în jos, risipind ceața de deasupra mării. *Duffel coat-ul* n-o proteja destul de bine și ea coborî în grabă drumul de munte. Era prea frig ca să parcurgă pe jos lungul traseu până acasă. Dacă autobuzul venea conform orarului, ar putea să-l prindă. În caz contrar, putea să-și permită un taxi.

Devenise mai generoasă în ultima vreme.

O pată de culoare apăru brusc pe cer, la nord. O siluetă se legăna ritmic sub o parapantă portocalie. O altă pânză apăru deasupra colinei, colorată în roșu și galben, cu un text scris cu verde, imposibil de citit. O turbulență bruscă lovi pânza. Aceasta căzu cu cincizeci-șaizeci de metri înainte ca parapantistul să reușească să preia controlul și să alunece lent în vale, sub ea.

Îl urmări din ochi și râse încetitor.

Credeau că sfidează destinul.

Sporturile extreme o șocaseră întotdeauna, în primul rând fiindcă practicanții lor i se păreau patetici. Bineînțeles, nu le era dat tuturor să aibă o viață pasionantă. Dimpotrivă. Marea majoritatea a celor șase miliarde de persoane de pe pământ, mare parte dintre europeni și aproape toți norvegienii duceau o viață lipsită de peripeții. Lupta pentru viață consta în a găsi destulă hrană pentru a supraviețui, a asigura sănătatea copiilor, a alege o slujbă mai bună sau mașina cea mai nouă din împrejurimi; existența era și rămânea o bagatelă. Faptul că niște tineri insolenți și viciați găsesc necesar să sfideze moartea prin salturi și plonjări, pe faleze abrupte și cu viteze nebunești, era o expresie a decadenței

occidentale pe care ea o disprețuise întotdeauna.

Dezgust.

Simțeau dezgust față de viață fiindcă se credeau demni de altceva, ceva mai bun decât ceea ce era viața pentru strivitoarea majoritate: un interval de timp insignifiant legând nașterea de moarte.

Au impresia că pot fugi de absurditatea vieții, gândi ea. Aruncându-se de pe Trollvegen sub o pânză înșelătoare. Traversând un pol al Pământului. Escaladând un munte inaccesibil. Vor să meargă mai sus, mai departe, cu și mai multă îndrăzneală. Nu văd plictisul care îi urmărește fără încetare, înveșmântat în cenușiu, cu un zâmbet neghiob pe buze. Nu-l văd înainte de a fi aterizat, înainte de a fi în siguranță. Atunci, repetă isprava, fac altceva, tot mai periculos, tot mai primejdios până când înțeleg că viața nu se lasă sfidată sau până când întâlnesc moartea într-o tentativă de a demonstra contrariul.

Parapantiștii erau aproape jos, își pregăteau aterizarea pe un povârniș presărat cu șiruri lungi de butuci de vie pitici. I se părea că le aude râsetele. Iluzie, bineînțeles, vântul sufla în direcția proastă și scobitura văii era departe. Totuși, îi văzu pe cei doi bărbați bătându-se pe spate, sărind în sus de exaltare. Două femei urcau alergând colina terasată în întâmpinarea lor. Își agitau brațele, fericite.

Ea continua să simtă repulsie față de acest joc mortal.

Participanții nu-și riscau decât propria lor viață.

Să mori nu era nimic altceva decât sfârșitul plăcut al plictisului. Să mori îți dădea pe de altă parte o reputație exagerată, fiindcă textul necrologurilor era elogiul, nu adevărul. Dacă mureai tânăr, viața nu avusese timp să te facă bătrân și urât, gras sau rahitic. Cel care nu îmbătrânea lăsa în urma lui amintirea unei tragedii; o poveste înfrumusețată, conciliatoare, în care melancolicul devenea palpitant și urâtul, frumos.

Vegard Krogh, gândi ea mușcându-și limba.

Nu va mai citi nimic despre el. Articolele erau mincinoase. Jurnaliști și cunoștințe, prieteni și familie contribuiau toți la zugrăvirea portretului artistului Krogh. Un campion fără compromisuri și inflexibil al autenticului și al adevărului. Un suflet complicat, un soldat de temut în serviciul culturii importante, incoruptibile.

Înjură cu voce tare și coborî drumul în fugă. Autobuzul părăsea stația, dar șoferul opri când o văzu. Plăti și se lăsă pe un scaun liber.

Se va întoarce în curând în Norvegia, chiar o va face.

În orice caz, trebuia să plece din casa din Villefranche. Contractul fusese prelungit până la 1 martie, nu mai mult. Peste o săptămână, va fi fără

locuință, asta dacă nu se va întoarce acasă.

Se gândi la apartamentul ei, mobilat cu gust și prea mare pentru o persoană. Doar dulapul metalic din dormitor distona cu stilul plăcut copiat dintr-o revistă pentru interioare. Esențialul fusese cumpărat de la Ikea, dar achiziționase și lucruri mai elegante de la reduceri.

Nu se potrivea cu acel apartament.

Primea rar musafiri și n-avea nevoie de tot acel spațiu. Când era acasă, stătea majoritatea timpului într-un birou în dezordine și, în consecință, nu prea se bucura de aspectul agreabil al restului apartamentului. De fapt, nu se simțise niciodată acasă; avea impresia că locuiește la hotel. În cursul numeroaselor ei voiaje în Europa, i se repartizaseră pur și simplu camere de hotel mai personale, mai călduroase și mai confortabile decât propriul ei salon.

Nu se potrivea cu Norvegia, punct. Această țară nu era făcută pentru oameni ca ea. Gândirea egalitară a maselor o sufoca. Elita strictă și ermetică îi dădea impresia că era exclusă. Norvegia nu era destul de diversă pentru o tipă ieșită din comun ca ea, care nu era apreciată la justa ei valoare și alesese, așadar, să se protejeze într-o mantie anonimă de inaccesibilitate. De invizibilitate. Nu voiau s-o vadă. Așa că ea nu se va arăta în fața ochilor lor.

Autobuzul rula spre vest balansându-se. Suspensiile franțuzești erau mult prea slabe. Greața o obliga să închidă ochii.

Riscul morții numai un act de bravură nu era. Riscul la care se expuneau ei, acești cățărători pe piscuri și acești acrobați ai aerului, acești vâslași solitari în bărcuțele lor fragile în Atlantic și acești motocicliști imprudenți care fac ture în fața unui public captivat, așteptând ca lucrurile să se transforme într-o catastrofă, era limitat de timpul acordat voiajului; trei secunde sau opt săptămâni, un minut sau poate un an.

Ea își asuma riscul pentru toată viața. Suspansul creat de faptul de a nu ateriza niciodată, de a nu ajunge niciodată la țintă era cel care o făcea unică. Riscul creștea în fiecare zi, după cum voia ea. Era acolo în permanență, intens, viu: riscul de a fi prinsă și demascată.

Își sprijini fruntea de geam. Se făcea seară. Luminile erau aprinse de-a lungul plajei, departe, în jos. O ploaie fină întuneca asfaltul.

Nimic nu-i dădea de înțeles că ancheta avansa. În ciuda pistelor pe care le lăsase, invitația clară prin motivul ales, poliția orbecăia, divaga. Era agasant și o făcea să continue. Bineînțeles, era o încălcare a contractului faptul că această femeie tocmai născuse un copil. Momentul nu era bine ales, o știa încă din clipa în care începuse totul, dar existau niște limite pe care nici măcar ea nu le putea controla.

Era poate mai bine să se întoarcă. Să urmărească mai de aproape.

Să-și asume riscuri mai mari.

Autobuzul se opri și ea coborî. Ploaia se întetise, așa că începu să alerge.

Era joi, 24 februarie, seara.

treisprezece

— Cineva poate fi în spate și e posibil să tragă sforile, remarcă Yngvar Stubø, îndopându-se cu pui în sos de iaurt. Asta e ultima ei teorie. Eu, unul, nu prea mai știu ce să cred.

Zâmbi cu gura plină.

— Cum așa? vru să știe Sigmund Berli. Cum se poate să existe cineva care să împingă alte persoane să comită crimele, în ce fel? Să le păcălească?

Rupse o bucată de naan, o ținu între degetul mare și arătător și o examinează cu scepticism.

— Asta este un soi de azimă sau ce?

— E naan. Încearcă. Teoria ei nu este cu totul idioată. Vreau să zic, e logică, bineînțeles. Într-un fel. Dacă plecăm de la principiul că Mats Bohus a ucis-o într-adevăr pe Fiona Helle, dar pe niciunul din ceilalți doi, aproape că putem crede că se află cineva în spatele ansamblului. O mână de regizor. Cineva care are un mobil suprem, am putea zice. Dar, în același timp...

Sigmund mesteca, mesteca. Fără a reuși să înghită.

— Ei, fir-ar să fie! murmură Yngvar aplecându-se deasupra mesei. Revino-ți! De treizeci de ani sunt restaurante indiene în Norvegia! Te porți ca și cum ai mânca o bucată de șarpe! E pâine, Sigmund, nimic altceva decât pâine!

— Ăla de colo nu e indian, bombăni colegul lui cu o mișcare a capului în direcția chelnerului, un bărbat între două vârste cu barbă bine îngrijită și zâmbet afabil. E paki.

Mânerul cuțitului lui Yngvar lovi cu zgomot în masă.

— Termină! suieră el. Îți datorez mult, Sigmund, dar nu destul pentru a-ți accepta tâmpeniile. Ți-am spus de mii de ori: ține pentru tine porcăriile astea...

— Pakistanez, voiam să zic. Îmi pare rău. Dar pakistanez este, nu indian. Și stomacul meu nu suportă condimentele atât de puternice.

O grimasă exagerată îi apărui pe față în timp ce își puneă o mână pe stomac, cu un gest teatral.

— Ai comandat un platou puțin condimentat, bombăni Yngvar servindu-se cu raita⁵². Dacă nu suporti asta, înseamnă că nu suporti nici

fărikâl⁵³. Mănâncă.

Sigmund înfipse cu precauție furculița într-o bucată mică. Ezită. O duse încet la gură. Mestecă.

— Pur și simplu, nu reușesc să pun totul cap la cap, continuă Yngvar. E prea... ne-norvegian, într-un anumit sens. Non-european. Să te poți folosi de oameni nefericiți ca elemente ale unui mare joc criminal.

— Acum, tu trebuie să încetezi, răspunse Sigmund, care înghiți înainte de a mai lua un pic. Nimic nu mai este norvegian. Din punct de vedere criminal, se-nțelege. Situația nu este mai puțin bună aici ca în altă parte a lumii. Și asta de o eternitate. Sunt toți acești... Se opri, reflectă și continuă: ... ruși. Și acești imbecili de gangsteri din Balcani. Tipii ăștia n-au nicio rușine. Respiră răutate. Expresia lui Yngvar îl făcu să ridice mâna.

— Nu e vorba totuși de rasism, ci despre descrierea realității! protestă el energic. Acești oameni sunt ca noi! Aceași rasă și tot restul. Dar tu știi foarte bine cum...

— Stop. Nu există niciun străin în povestea asta. Victimele sunt sută la sută norvegiene. Blonde de fapt, toate. Același lucru e valabil pentru nefericitul vinovat pe care l-am găsit. Uită de ruși. Uită de Balcani. Uită...

Tresări și își duse mâna la falcă.

— M-am mușcat, murmură. Nu e prea plăcut.

Sigmund își apropie un pic scaunul de masă. Își puse șervetul pe genunchi și apucă furculița și cuțitul ca și cum voia să atace din nou tot meniul.

— Recunoaște că e destul de sinistru cursul lui Inger Johanne, reluă Sigmund fără să se lase intimidat de reproșurile lui Yngvar. Un pic cam în genul *X-Files*. Bucle temporale, genul ăsta de chestii. Tu ce crezi?

— Nu mare lucru, mărturisi Yngvar.

— Dar ce?

— Poate fi o coincidență, bineînțeles.

— O coincidență, pufni Sigmund. Asta-i bună! Acum treisprezece ani, în celălalt capăt al planetei, nevastă-ta aude vorbindu-se de crime în mod clar simbolice și același *modus operandi* apare, cu exact aceeași simbolistică, în Norvegia, în 2004! *De trei ori!* Și tu vorbești de o coincidență! Asta să i-o spui lui mutu'!

— Atunci, poate ai tu o explicație. Tu care te uiți la *X-Files*, vreau să zic.

— Nu mai rulează. O dăduse pe absurd, către sfârșit.

— Dar ce crezi despre chestia asta?

Yngvar se servi din nou dintr-un bol de ceramică. Orezul se lipea de lingură. O scutură. Cocoloșul alb și lipicios căzu în sos cu un pleoscăit. Cămașa lui se acoperi cu pete roșiatice.

— Cred că există un imbecil undeva, răspunse calm Sigmund. Un imbecil care a urmat același curs. Pe care chestia asta l-a amuzat. Care a îmbrățișat ideea de a se juca cu noi.

Yngvar simți un curent de aer rece în spate.

— Bun, articulă el rar, încetând să mai mănânce. Și mai ce?

— Simbolistica e prea prezentă. În cazurile originale, ucigașii erau niște amărâți naivi, în orice caz dacă e să dăm crezare celor ce ai povestit până aici. Idioții aleg o simbolistică de o evidență extremă. Dar omul nostru numai idiot nu este. Omul nostru este...

Zâmbetul lui Sigmund era aproape copilăresc acum, vedea o recunoaștere nouă și ciudată în ochii mijiiți și în ușoarele clătinări din cap ale lui Yngvar.

— Dacă plecăm de la principiul, continuă Sigmund, că Inger Johanne are dreptate și că există o persoană undeva care trage sforile pentru ca alții să ucidă... – un rid separă sprâncenele care i se uneau deasupra nasului – ... și o face într-un mod cu totul particular, atunci e clar că nu suntem în fața unei persoane cu talente limitate. Ci dimpotrivă.

Tăcură. Erau acum singurii clienți. Chelnerul dispăruse într-o încăpere din spate. Nu se auzea decât o slabă melodie orientală transmisă de un difuzor, în celălalt capăt al camerei. Notele ei ascuțite îți supărau auzul.

— Ei drăcie, zise în cele din urmă Yngvar, ridicând paharul cu un gest de apreciere. Nu e atât de rău. Dar, dacă acest Mister X a urmat același curs, trebuie obligatoriu să fie vorba de o persoană pe care Inger Johanne o cunoaște...

— Nu, îl întrerupse Sigmund mai încercând o bucată de pâine. Deși am terminat de mult școala de poliție, mi-au mai rămas ceva amintiri. Cursurile erau aceleași de la un an la altul. Profii repetă figura, asta-i tot. Am împrumutat notițele de la un amic care era cu un an înaintea mea. Copie la indigo. În tot cazul, pâinea asta-i bună.

— Încearcă tandoori⁵⁴, îl sfătui Yngvar. Uiți că n-avem de-a face cu orice profesor. Warren Scifford este legendar. El nu...

— Ca și cum profii buni erau mai puțin buni decât cei proști în privința asta, i-o tăie Sigmund, examinându-și furculița înainte de a o înfige prudent în carne. Dimpotrivă, aș zice. Dacă un curs este un succes, există cu atât mai puține motive de a-l modifica. Studenții vin și pleacă. Profii rămân. Apropo, i-a pus Dumnezeu mâna-n cap?

— Lui Warren?

— Da.

— Nu. Dacă nu mai mănânci, o iau eu bucuros...

— Te rog...

Sigmund își împinse farfuria în cealaltă parte a mesei.

— FBI-ul și-a văzut mandatul modificat după 11 septembrie, e tot ce se poate spune, explică Yngvar. Acum, nu e imposibil să se ocupe de antiterorism și black-out⁵⁵. Să-l găsești pe Warren e mai dificil decât ai crede. În trecut, puteam să dau un telefon și să vorbesc cu el în treizeci de secunde. Acum... Ridică din umeri. Pun pariu că e prin Irak, conchise el pe un ton glumeț.

— Irak? Dar FBI-ul are o jurisdicție limitată! Nu se presupune că stau pe teritoriul lor propriu? Statele Unite intra-muros?

— În principiu: da. În fapt: hmm... Din nou o ușoară ridicare din umeri. Cu competențele lui Warren... Am impresia că aveau nevoie de el în acest infern.

— Ce știe să facă, de fapt?

Yngvar izbucni în râs și se șterse la gură cu un șervet scrobit.

— Întreabă mai degrabă ce *nu* știe tipul ăsta să facă. La bază, are un doctorat în sociologie. Pe de altă parte, este jurist. În plus e legat de ceea ce este fără îndoială cea mai bună organizație polițienească de mai bine de treizeci de ani. Tipul e un star.

— Și acum este în Irak, așadar.

— Nu *știi* dacă este în Irak, rectifică Yngvar. Dar, luând în considerare ce se întâmplă acolo cu soldații americani, nu m-ar surprinde să fi avut nevoie de cei mai buni oameni ai lor la fața locului. Fie că sunt oameni ai FBI-ului sau ai altora. Dar nu sunt disperat să-l găsesc.

Chelnerul se întorsese. Omise politicos să remarce că Yngvar avea două farfurii în fața lui.

— Altceva de băut?

— Apă, răspunse sec Sigmund, punând coatele pe masă.

— Da, cu plăcere, răspunse Yngvar înainte de a-l felicita pe chelner pentru calitatea mâncării. O *Farris* pentru mine. Albastră, mulțumesc.

Își pipăi cu limba rana din interiorul obrazului.

— Mă doare, bombăni el.

— Crezi în teoria mea? vru să știe Sigmund. În cea a lui Inger Johanne?

— Nu reușesc prea bine..., ezită Yngvar, să-mi imaginez cum ar fi posibil să manipulezi oameni în felul acesta. Pe de altă parte...

Chelnerul umplu paharele, zâmbi și se retrase.

— Asta poate pentru că nu îndrăznesc complet, mărturisi Yngvar înainte de a bea. Dacă voi aveți dreptate, asta înseamnă că ancheta o să fie... și mai dificilă. Înseamnă, între altele, că adevăratul comanditar n-are nevoie să aibă o legătură manifestă cu victimele. Ci doar cu ucigașii. Și, pentru moment, n-am pus mâna decât pe unul.

— Un sonat care fredonează într-un azil, suspină Sigmund.

Furculița ridicată amenințător de Yngvar îl făcu să rectifice rapid:

— Un bolnav mental spitalizat, vreau să zic. Ce trebuie să facem, după părerea ta? Trebuie să urmărim această teorie?

— Orice-ar fi, trebuie s-o notăm undeva în capul nostru. Fiindcă oricum trebuie să continuăm să căutăm legături între cele trei victime, munca suplimentară nu se va dovedi insurmontabilă dacă-l integrăm și pe Mats Bohus în peisaj.

— Uite, vezi? Asta n-o mai înțeleg foarte bine. El n-a fost ucis, el e...

— E singurul lucru pe care-l avem dacă tu și Inger Johanne aveți dreptate. În timp ce continuăm să căutăm legături între Fiona Helle, Vibeke Heinerback și Vegard Krogh, o să vedem totodată și dacă există o relație ascunsă între Mats Bohus și ultimii doi. *Long shots*⁵⁶, dar totuși. Problema e că Mats Bohus nu mai este un interlocutor valabil. Este complet terminat. Întrevederea de sâmbătă l-a dat gata. Doctorul Bonheur avea dreptate. Și acum, trebuie să plătim oalele sparte: tipul e la izolare. Nu va fi ușor de descoperit cu cine a avut contacte, ca să zic așa.

Apucă ultima bucată de pâine și și-o vârî în gură.

— Tot mai mi-e foame, murmură el. Mergem?

— Poate să luăm o cafea, răspunse Sigmund.

— Te avertizez. Cafeaua nu e tocmai...

Mobilul sună. Yngvar scoase telefonul, făcându-i semn chelnerului că dorea nota de plată.

— Stubø, răspunse.

Un minut și jumătate mai târziu, când închise fără să fi zis altceva decât da și mmm, părea cu adevărat neliniștit. Ochii îi erau mai speriați ca niciodată și gura avea o expresie de oboseală îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Sigmund.

Yngvar plăti și se ridică.

— Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu? se impacientă Sigmund în timp ce ieșeau în Arendalsgata; un autobuz trecu cu zgomot pe lângă ei.

— Trond Arnesen a mințit, răspunse Yngvar, luând-o spre Myrens Verksted, unde mașina era parcată în fața fostelor clădiri industriale.

— Ce?! strigă Sigmund, mergând cu pași grăbiți alături de el.

Un camion se opri la semafor. Vacarmul era asurzitor.

— Trond Arnesen nu este atât de inocent cum îl credeam, zbieră Yngvar drept răspuns. Avea o relație.

Semaforul se făcu verde, camionul demară și dispăru în direcția Torshov.

— Poftim?

— Cu un bărbat, preciză Yngvar, traversând strada în pas alergător. Cu

un tânăr.

— Asta, eu mereu am spus-o, zise Sigmund, lungind pasul pentru a-l ajunge din urmă pe colegul său. Nu conta niciodată pe un poponar.

Yngvar nu se obosi să răspundă.

El crezuse cu toată tăria în nevinovăția lui Trond Arnesen.

*

Inger Johanne fu trezită de pași pe scară. O cuprinse frica. Ragnhild era întinsă pe ea, între brațul ei stâng și corp. Copilul dormea adânc. Afară era încă lumină. Trebuie că era ziuă. După-amiază. Cât timp fusese inconștientă? Cineva se apropia.

— Dormei? E foarte bine.

Mama ei îi zâmbi și se duse spre canapea.

— Mamă, gemu Inger Johanne. M-ai speriat! Nu poți să...

— Oh, ba da, pot, răspunse ferm mama ei; Inger Johanne remarcă atunci că nu-și scosese paltonul. Mi-am permis să folosesc cheia pe care ați lăsat-o la noi. Ca să fiu sinceră, mi-era puțin teamă că n-o să vrei să-mi deschizi dacă sunam și mă vedeai pe fereastra de la bucătărie.

— Dar, evident, aș fi...

Inger Johanne făcu un efort să se ridice de pe canapea fără să o trezească pe Ragnhild.

— Oh, nu, buna mea prietenă. Cu siguranță n-ai fi deschis. Cât timp ai dormit?

Inger Johanne aruncă o privire la ceasul de mână.

— Douăsprezece minute, căscă ea. Ce faci aici?

— Relaxează-te, răspunse mama ei, dispărând în bucătărie. Inger Johanne o auzi scotocind prin dulapuri și sertare. Ușa frigiderului se deschise, apoi se închise. Auzi apoi clinchet de sticle și zgomotul surd al congelatorului care se deschidea. Se ridică în picioare.

— Ce faci? bombăni ea.

— Împachetez.

— Împachetezi...

— E bine că ai asemenea rezerve de lapte în dulapuri. Acolo...

Degetele ei pricepute ambalară în hârtie de ziar sticlele congelate.

— Mamă, ce *pui la cale*?

— Nu poți să fii o fată drăguță și să găsești câteva haine? Pijamaui ei. Scutece. Nu, de altfel, tatăl tău a cumpărat deja. *Liber*o, nu-i așa? Fă doar o geantă mică, du-te! Dar nu uita mai ales de suzete și suplimente, te rog.

Inger Johanne încercă să schimbe poziția în care ținea bebelușul. Copilul

mișcă din pleoape și scânci.

— Nu pleci cu Ragnhild, mamă.

— Ba da, chiar asta o să fac.

Mama ei aranja deja sticlele bine izolate într-o geantă frigorifică cu logoul Coca-Cola.

— Nici nu se pune problema.

— Acum o să mă asculți, Inger Johanne.

Mama ei trase din nou fermoarul Eclair cu o mișcare plină de furie și puse geanta pe corpul central. Își trecu apoi degetele prin părul grizonant, înainte de a-și încrucișa privirea cu cea a fiicei ei și de a declara:

— Asta eu hotărâsc, de fapt.

— Tu nu poți...

— Taci!

Vocea era tranșantă, dar scăzută. Ragnhild nu reacționează.

— Sunt conștientă că mă găsești, ca să zic așa, imposibilă, Inger Johanne. Noi două n-am fost întotdeauna cele mai bune prietene. Dar sunt mama ta și nu sunt nici pe departe atât de idioată cum mă crezi. Nu numai că am putut să văd că erai extenuată în timpul cinei de duminică, dar am zărit, de asemenea, ceva ce nu pot interpreta decât ca... frică.

Inger Johanne trase aer în piept pentru a protesta.

— Taci! se răsti mama ei. N-am intenția să te întreb de ce anume ți-e frică. Oricum, tu nu-mi spui niciodată nimic. Dar cu somnul, pot să te ajut. O iau pe fetiță cu mine acasă și tu te duci să te culci. Este... – ochii ei căutară ceasul de perete – două și jumătate. I-am cerut lui Isak să se ducă s-o ia pe Kristiane de la școală. Yngvar zice că o să lucreze până seara târziu. Își va petrece noaptea la noi, astfel ca tu să nu fii deranjată. Tu... – îndreptă un deget arătător tremurător spre fiica ei – tu du-te și culcă-te! Nu ești atât de tâmpită ca să nu înțelegi că Ragnhild este pe mâini bune la mine. La noi. Poți să dormi douăsprezece ore în șir. Sau poți să citești toată noaptea, dacă asta te face mai fericită. Dar eu cred... Draga mea.

Inger Johanne își ascunse fața în trupul fetiței. Simți mirosul blând de lenjerie curată și suspină. Cu o mână, mama ei îi mângâie părul și cu cealaltă eliberă ușor bebelușul.

— Vezi, ești complet epuizată. Du-te și culcă-te, o să găsesc eu singură ce am nevoie.

— Eu pot... Tu nu poți...

— Am crescut doi copii. Am luat examenul la școala mamelor. M-am ocupat mereu de casă. Pot să am grijă de un bebeluș timp de o noapte sau două.

Tocurile răsunară pe parchet când mama ei dispăru cu pași hotărâți spre

camera copiilor. Inger Johanne vru să alerge în urma ei, dar nu reuși.

Somn. Multe, multe ore de somn.

Puțin a lipsit să nu se culce chiar pe jos. Apucă o sticlă pe jumătate plină de pe blatul de lucru și bău. Apoi se duse cu pași târșâiți în cameră. Abia dacă avu forța să-și smulgă hainele. Pielea ei întâlnește cearșafuri curate. Camera era rece. Plapuma caldă. Timp de câteva minute, auzi pălăvrăgeala șușotită a mamei ei cu fetița. Pași care mergeau de colo-colo, în baie, se întorceau în bucătărie, în camera lui Ragnhild.

— Pudra, murmură Inger Johanne, nu uita pudra pentru funduleț.

Dar ea dormea deja și nu se trezi decât după șaisprezece ore.

*

— Eu nu sunt așa, se apără Trond Arnesen pierdut. Eu nu sunt așa, de fapt!

Cinci plicuri strânse cu un elastic vechi de păr erau puse pe masă între inspectorul principal Yngvar Stubø și el. Toate îi erau adresate lui Ulrik Gjemselung. Majusculele drepte erau identice cu cele care ornau pagina de gardă a unui Filofax⁵⁷ așezat alături de pachetul de scrisori.

— Trond Arnesen, citi Yngvar Stubø lovind cu degetul arătător pe foaie. Ai un scris caracteristic. Ești de acord să spunem că o analiză grafologică nu e necesară în cazul de față, nu-i așa? Ești stângaci?

— Eu nu sunt așa! Trebuie să credeți ce spun!

Yngvar se lăsă cu scaunul pe spate. Își încrucișă mâinile la ceafă. Își trecu degetele mari peste piele. Cei câțiva milimetri de păr îi înțepau degetele. Lăsă speteaza scaunului său să se lovească ritmic de perete. Îl studie pe tânăr fără să spună nimic. Expresia feței lui era neutră, goală, ca și cum aștepta ceva sau pe cineva și se plictisea.

— Trebuie să mă credeți, insistă Trond. N-am fost niciodată cu... un alt tip. Pe cuvânt de onoare! Și în seara aia, în seara aia, era *chiar prima oară!* Urma să mă însor și...

Lacrimi mari îi șiroiau pe obraji. Mucii îi curgeau dintr-una din nări. Se șterse cu o mânecă, dar nu reuși să se oprească din plâns. Hohotele lui te făceau să te gândești la cele ale unui copil mic. Yngvar se balansa fără oprire pe scaun. Scaunul lovea peretele. Poc! Poc! Poc!

— Puteți să vă opriți? Vă rog!

Yngvar continua să se balanseze. Tot nu spunea nimic.

— Am băut prea mult, povesti Trond. Eram beat criță încă de la ora nouă. Trecuse mult timp de când nu-l văzusem pe Ulrik și... pe la zece și jumătate, aveam nevoie de un pic de aer proaspăt. Am ieșit din pub ca să-

mi limpezesc gândurile. Și nu trebuia să mă duc. Huitfeldts gate, vreau să zic. Atunci...

Scaunul lui Yngvar se izbi de podea. Tânărul făcu un salt de toată frumusețea. Paharul de plastic din care băuse se răsturnă. Polițistul luă iar în mână scrisorile. Scoase elasticul și se uită din nou la fiecare plic fără să deschidă niciunul. Apoi puse iarăși elasticul la loc cu precauție și aranjă întreg pachetul într-un dosar gri. Trond nu-l mai recunoștea pe polițistul amabil de la reconstituire. Ochii lui nu exprimau nimic, iar el nu spunea aproape nimic.

— A fost destul de dificil, continuă el pe un ton neutru, inspirând cu un sughiț. Ulrik era... El zice că... De fapt, aveam de gând s-o spun. Voiam să spun adevărul, dar când mi-am dat seama că ceea ce credeai era că mi-am petrecut toată seara la Smuget, n-am înțeles foarte bine de ce... M-am gândit...

Își dădu deodată capul pe spate.

— Nu puteți să spuneți ceva? se plânse el, aplecându-se brusc în față cu amândouă palmele puse pe masă. Nu puteți să vorbiți?

— E rândul tău să vorbești.

— Dar n-am nimic altceva de spus! Chiar îmi pare rău că nu v-am spus totul imediat, dar eu... o iubeam pe Vibeke! Îmi lipsește îngrozitor. Urma să ne căsătorim și eu eram... Nu mă credeți!

— În acest moment, nu este interesant ce cred eu, răspunse Yngvar, trăgându-se de lobul urechii. Dar mi-ar plăcea mult să știu cât timp ai lipsit de la acea petrecere a burlacilor.

— O oră și jumătate, v-am zis. Între zece și jumătate și douăsprezece noaptea. Pe cuvânt de onoare. Întrebați-i și pe alții, întrebați-l pe fratele meu.

— Este evident că s-au înșelat ultima oară când li s-a pus întrebarea. Sau au mințit, toți. Au jurat că nu ai lipsit.

— Au crezut că eram acolo! Pentru Dumnezeu, era o harababură imposibilă, iar eu n-am lipsit decât puțin timp. Ar fi trebuit s-o spun imediat, dar eram... mi-a fost rușine. Urma să mă căsătoresc.

— Știm, replică Yngvar cu duritate. Ne-ai repetat-o de nu știu câte ori.

— Ar fi trebuit s-o spun, se plânse tânărul. Era atât de... Mi-am zis...

— Ți-ai zis c-o să scapi așa, pur și simplu, completă Yngvar Stubø; vocea lui avea o nuanță particulară. Așa e?

Se ridică, își puse mâinile la spate și începu să se plimbe ca un leu în cușcă prin încăpere. Trond se chirci; își lăsă capul în jos și își rotunji umerii, ca și cum se temea de lovituri.

— Ceea ce este interesant..., începu Yngvar; vocea lui căpătase o nuanță

pretins paternă, o tonalitate pe jumătate amicală, pe jumătate autoritară. Ceea ce este interesant este că tocmai mi-ai spus ceva ce noi nu știam.

Tânărul nu mai plângea. Își șterse nasul și lacrimile cu poala cămășii și păru pentru o clipă mai mult debusolat decât descumpănit.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, răspunse el, privindu-l pe polițist drept în ochi. Ați vorbit în mod evident cu Ulrik și, în seara aceea...

— Te înșeli. Ulrik nu vrea să ne vorbească. Este într-o celulă din Grønland⁵⁸ și tace. Și are dreptul, dacă se poate spune așa. Să tacă, vreau să spun. Așa că, despre faptul că tu ai mințit în privința alibiului tău, noi nu știam absolut nimic. Până acum.

— Într-o celulă? Ce a făcut? Ulrik?

Yngvar se opri la un metru de tânăr. Își puse cotul drept în mâna stângă și își frecă gânditor linia nasului.

— Nu ești chiar atât de prost, Trond.

— Eu...

— Tu, ce?

— Sincer, n-am nicio idee despre ce e vorba.

— Mmm. Bine. Vrei, așadar, să mă faci să cred că tu n-ai fost cu Ulrik decât... într-un mod superficial, ca să zic așa...

Yngvar făcu un semn din cap către dosar. Scrisorile abia dacă se vedeau. Fața i se împurpură.

— ... Fără să bănuiești nici pe departe legătura pe care o avea Ulrik cu stupefiantele prohibite, continuă Yngvar. Cu tot respectul pe care ți-l datorez, mi-e greu să cred așa ceva.

Ca într-o străfulgerare, Trond păru să-l fi văzut pe dracul în persoană, cu coarne în frunte și coadă incandescentă. Ochii lui erau holbați, gura căscată și mucii începuseră iar să-i curgă fără ca el să manifeste dorința de a-i șterge. Cuvintele se topeau în silabe lipsite de sens. Yngvar își mușcă gânditor falangele, dar nu păru că vrea să-l ajute.

— Stupefiante, articolă în cele din urmă Trond. N-aveam nicio idee despre așa ceva. Pe cuvânt de onoare!

— Am o puștoaică acasă, explică Yngvar, începând să se plimbe cu pași târșâiți, în lung și-n lat, prin sala îngustă de audieri. Face în curând zece ani și are o imaginație de invidiat.

Se opri și zâmbi.

— Minte fără încetare. Tu spui „pe cuvânt de onoare“ mai des decât ea. Asta nu-ți întărește atât de mult credibilitatea.

— Mă dau bătut, murmură Trond, și ai fi putut crede că o gândea cu adevărat; se prăbuși pe scaunul lui și repetă: Mă dau bătut.

Brațele i se mișcau fără vigoare de-a lungul corpului, capul îi atârna pe

spate, cu ochii închiși. Era așezat cu picioarele depărtate, ca un adolescent deșelat.

— Și nu știai probabil nici că Ulrik se prostituează, continuă calm Yngvar, fără să părească din ochi silueta dezarticulată pentru a nu lăsa să-i scape nicio emoție.

Nicio reacție. Cu gura întredeschisă, cu genunchii depărtați unul de altul și cu mâinile balansându-se ritmic, Trond Arnesen nu mai mișca.

— Din categoria cea mai selectă, preciză Yngvar. Dar asta, tu n-o știai, bineînțeles. Pentru că tu nu plăteai, desigur, niciodată.

Nici acum tânărul nu reacționează. Rămase mult timp așezat fără să se miște. Chiar și mâinile îi erau imobile. Doar o tresărire a pupilelor arăta că ascultase. În acea sală mică de audieri, nu se auzeau decât respirația regulată a lui Yngvar și adierea ușoară a ventilației.

— N-ar fi trebuit să scrii aceste scrisori, zise Yngvar cu o voce scăzută și plină de o furie stăpânită, fără să înțeleagă prea bine de ce. Dacă nu le-ai fi scris, totul ar fi fost bine. Ai fi la tine. În casa ta. Ai fi avut simpatia tuturor. Mai devreme sau mai târziu, ți-ai fi putut relua viața. Ești tânăr. În șase luni, răul ar fi rămas în urmă și tu ai fi putut să mergi înainte. Dar a trebuit să scrii scrisorile astea. N-a fost foarte inteligent, Trond.

Iată că sunt rău, gândi el, scoțând un trabuc gros din tabachera de aluminiu din buzunarul de la piept. Îl pedepsesc pentru propriile mele decepții. De ce anume sunt decepționat? Pentru că m-a mințit? Pentru că avea secrete? Toată lumea are secrete. Nu există viață fără rușine, fără pată sau defect. Nu-l pedepsesc pentru imoralitatea lui, am văzut prea multe și am înțeles destule. Sunt decepționat pentru că m-a tras pe sfoară. O singură dată am ales și eu să am încredere. Viața mea profesională se derulează în mijlocul minciunilor și înșelătoriilor altora, al deturnărilor și trădărilor. Și totuși, era ceva la băiatul ăsta, la acest bărbat încă necopt. Ceva naiv. Autentic. Dar m-am înșelat și îl pedepsesc pentru asta. Își mirosi trabucul. Deschise tabachera și inspiră.

Trond se ridică încet de pe scaun. Ochiul îi erau plini de lacrimi. Un firicel subțire de salivă îi curgea din colțul stâng al gurii. Răsufă între două sughițuri de plâns.

— N-am plătit niciodată, declară el, ascunzându-și fața în mâini. Nu știam că se lăsa plătit de alții. Nu știam că mai avea pe alții... în afară de mine.

Lacrimile îl podidiră cu totul. Nu se lăsa consolată de nimic, nici de mâna ezitantă a lui Yngvar care-l bătu pe umăr, nici de îmbrățișarea mamei lui care fu chemată o jumătate de oră mai târziu, răvășită și terorizată, nici de îmbrățișarea greoaie și bărbătească a fratelui său în parcare, înainte de a-l

ajuta să se așeze pe bancheta din spate a mașinii.

— Este major de mult timp, răspunse Yngvar la numeroasele întrebări ale mamei. O să-l întrebați pe el despre ce este vorba.

— Dar... Trebuie să-mi spuneți dacă... el este... el e cel care...

— Trond n-a ucis-o pe Vibeke. De asta puteți fi sigură. Dar nu se simte bine. Aveți mare grijă de el.

Yngvar rămase în parcare mult timp după ce farurile din spate ale mașinii lui Bård Arnesen dispăruseră. Temperatura scăzu cu unul-două grade în timp ce el era acolo, fără palton; începuse să ningă. Stătea aproape nemișcat, fără să le răspundă la salut oamenilor care păraseau clădirea și care-i făceau un semn din cap înainte de a se așeza dărdâind în mașina lor, pentru a merge la familia lor, la propria viață imperfectă.

În clipe ca acelea, își amintea de ce pasiunea pe care o simțise altădată pentru această meserie fusese redusă la o senzație sufocată și doar trecătoare de satisfacție. Încă mai considera că ceea ce făcea era important. Munca lui îi aducea în continuare porția de provocări cotidiene. Avea multă experiență și știa că e prețioasă. Intuiția îi devenise și ea mai puternică și mai precisă odată cu trecerea anilor. Yngvar Stubø era un campion demodat al justiției și știa că n-ar putea niciodată să fie altceva decât polițist. Totuși, nu mai simțea nici triumf, nici bucurie debordantă rezolvând un caz, așa cum se întâmpla în tinerețe.

Cu timpul, îi era din ce în ce mai greu să se împace cu toate consecințele fiecărei anchete. Răscolea vieți, răsturna destine. Dezvăluia secrete. Fețe ascunse ale vieții oamenilor erau scoase din sertare și din dulapuri uitate.

În vara următoare, Yngvar Stubø avea să împlinească cincizeci de ani. Douăzeci și opt îi petrecuse ca polițist și știa că Trond Arnesen nu era vinovat de uciderea logodnicei lui. Yngvar întâlnise mulți ca el de-a lungul anilor, cu slăbiciunile și minciunile lor; oameni obișnuiți care avuseseră nenorocul să-și vadă luminat fiecare colțișor întunecat al vieții lor.

Trond Arnesen mințea când se simțea amenințat și se arăta gata de fugă când credea că asta putea să-l coste. Era ca majoritatea oamenilor.

Ningea mai abundent și temperatura continua să scadă.

Yngvar înțepenise acolo și simțea ce bine era să fie cu capul gol, îmbrăcat subțire, într-un spațiu descoperit, la cheremul vremii urâte.

Simțea ce bine era să-i fie frig.

*

Kari Mundal, fosta primă doamnă a partidului, se opri un moment, cum îi era obiceiul, și privi fațada înainte de a urca scara de piatră. Era mândră

de sediile partidului. Spre deosebire de soțul ei, care credea că ar fi un al șaptelea tată detestat dacă nu se ținea la distanță, doamna Mundal trecea pe acolo de mai multe ori pe săptămână. În majoritatea timpului, o făcea fără un scop precis și se întâmpla pur și simplu să vină doar pentru a-și lăsa pachetele în cursul vastelor și frecventelor ei expediții prin buticurile din centrul orașului. Și se oprea mereu pentru a se bucura de priveliștea acestei fațade renovate. Toate detaliile îi plăceau; galeriile de-a lungul fiecărui etaj, statuetele de sfinți în fiecare nișă de deasupra ferestrelor. Avea o slăbiciune deosebită pentru Ioan Botezătorul, situat foarte aproape de ușă, care pleca ochii asupra ei, cu un miel mai ceva ca unul adevărat în brațe. Scara era largă și întunecată și ea respira greu în momentul în care puse mâna pe clanță, deschise și intră.

— Eu sunt, gânguri ea, m-am întors!

Recepționera zâmbi. Se ridică pe jumătate pentru a arunca o privire pe deasupra biroului ei înalt și făcu un semn aprobator din cap.

— Drăguțe. Dar chiar trebuia să le purtați pe vremea asta?

Kari Mundal își studie noile botine, întinse un picior în fața ei, răsuci glezna și scoase un ușor plescăit din limbă.

— Bineînțeles că nu. Dar sunt încântătoare, nu-i așa? Ce târziu ai rămas, dragă! Ar trebui să pleci acasă.

— Sunt multe întâlniri astăzi, răspunse femeia mare, grea, înzorzonată cu ochelari nu prea potriviți. Mi-am zis că e mai bine să mai rămân încă un pic. Oamenii intră și ies în viteză și nu au grijă să închidă ușa cu cheia după ei. Atâta vreme cât sunt eu aici, nu e foarte grav.

— Ești într-adevăr o angajată tenace. Dar nu mă aștepta, te rog. S-ar putea să plec realmente foarte târziu. Voi fi în Sala Galbenă, dacă e ceva.

Se aplecă, luându-și o mină de conspiratoare.

— Dar nu vreau să fiu deranjată, șopti ea.

Cu mâinile pline de pungi, se îndepărtă, mergând cu pași mărunți și grăbiți pe pardoseala cu motive în spirală. Ca întotdeauna, aruncă o privire spre deviza partidului și afișă un zâmbet larg, înainte de a se îndrepta spre ascensoare.

— Ai găsit tot ce doream? întrebă ea pe neașteptate, întorcându-se din nou către ușă.

— Da, răspunse impozanta femeie din spatele ghișeului ei. Totul ar trebui să fie acolo. Subanexele și tot. Hege, de la contabilitate, a rămas până târziu astăzi; n-aveți decât să treceți s-o vedeți. N-am vorbit cu nimeni altcineva despre asta.

— Mulțumesc mult. Ești o scumpete.

Rudolf Fjord întârziase câteva minute pe palierul de la primul etaj care

dădea spre foaierul unde lustrile erau aprinse, scaldând sala într-o lumină galbenă, blândă. Se retrase în tăcere spre perete, lângă un palmier impresionant plasat lângă ușa biroului său. Frica pe care reușise să și-o refuleze, angoasa îngropată în ziua în care primise încrederea fără rezerve a partidului țâșniră din nou, așa cum știa c-o vor face, deși îl rugase pe Dumnezeu să le împiedice să revină și să-l domine.

— Apreciez discreția ta, o auzi el strigând, înainte ca un declic și un şuierat abia perceptibil să-l informeze că ascensorul urca.

*

Văduva lui Vegard Krogh deschise și afișă un zâmbet silit. Yngvar Stubø telefonase înainte și remarcase că vocea ei era extraordinar de plăcută. Își imaginase o femeie brunetă. Înaltă, poate, cu o gură mare și gesturi lente. Era mică de înălțime și blondă, cu părul drept prins în două codițe amărâte. Pulooverul ei părea scos dintr-o capsulă temporală din anii 70, maro cu dungi portocalii și cu șireturi la gât.

— Drăguț din partea dumneavoastră că mă primiți, mulțumi Yngvar, întinzându-i paltonul.

Ea îl conduse în salon și îl invită să se așeze pe o canapea în culori deschise. Yngvar mută o pernă, ridică o carte și se așează. Privirea lui făcu rapid înconjurul camerei. Rafturile erau arhipline, în dezordine. Un coș cu ziare dădea pe dinafară; remarcă două exemplare din *Information* și o ediție jerpelită din *Monde diplomatique*. Masa de sticlă dintre canapea și două scaune de salon desperecheate era murdară și un pahar cu picior cu resturi uscate de vin roșu stătea în echilibru în vârful unui teanc de reviste necunoscute.

— Îmi pare rău pentru dezordine, se scuză Elsbeth Davidsen. N-am avut efectiv energia să fac curat în ultima vreme.

Vocea ei nu se potrivea cu restul. Era profundă și melodioasă și făcea ca acele două codițe să aibă un efect comic. Fața nu îi era machiată, iar ochii erau cei mai albaștri pe care Yngvar îi văzuse vreodată. El îi adresă un zâmbet înțelegător.

— Mi se pare un loc plăcut, răspunse el sincer. Cine e autorul?

Făcu o mișcare din cap în direcția unui tablou de deasupra canapelei.

— Inger Sitter, murmură ea. Pot să vă ofer ceva de băut? N-am prea multe chestii de genul ăsta aici, dar... Cafea? Ceai?

— O cafea ar fi perfect. Dacă nu vă cer prea mult.

— Oh, nu! Am făcut acum o jumătate de oră.

Femeia arătă spre un termos Alessi și se duse să aducă o ceașcă.

— Vă place cu lapte sau cu zahăr? Întrebă din bucătărie.

— Cu ambele, răspunse el râzând. Dar soția mea nu-mi dă voie, așa că o beau neagră.

Când reveni, observă că avea o siluetă drăguță sub ținuta mizerabilă. Jeanșii ei aveau nevoie să fie spălați și pantofii trebuie că aparținuseră cândva lui Vegard. Dar talia îi era subțire, gâtul lung și fin. Mișcărilor îi erau grațioase când puse ceștile pe masă și le umplu.

— Credeam că am terminat cu dumneavoastră, declară ea fără agresivitate. Mă întreb, așadar, ce mai vreți de la mine. Un coleg, un jurist, mi-a zis că e destul de neobișnuit să mergeți să vedeți oamenii la ei acasă. A zis...

Un zâmbet de nepătruns. Un deget subțire trecu încet peste sprânceană. Privirea ei era aproape provocatoare atunci când o întâlni pe cea a polițistului.

— ...că poliția arestează oamenii pentru a-i face să se îndoiască. La comisariat, dumneavoastră sunteți pe propriul teren, nu eu. Aici, eu sunt cea în siguranță. Nu dumneavoastră.

— Nu mă simt în mod special amenințat pe canapea, răspunse Yngvar gustând cafeaua. Dar prietenul dumneavoastră are dreptate. Puteți deci să trageți concluzia următoare: scopul meu nu este să vă fac să vă îndoiiți. Sunt mai mult în căutarea...

— Unei conversații, completă ea. Vă aflați oarecum în încurcătură și dumneavoastră sunteți genul de polițist care trenează un pic pe ici, pe colo pentru a-și face o idee mai bună despre ansamblu, pentru a avea o perspectivă mai largă. Pentru a descoperi noi unghiuri de incidență, dacă așa ceva există. Piste și indicii pe care nu le-ați văzut.

— Mmm! făcu el uimit. Nu sunteți prea departe de adevăr.

— Amicul meu. Vă cunoaște. Sunteți destul de celebru. Ea râse scurt. Yngvar Stubø își reprimă dorința de a întreba cine era acel prieten.

— Nu îl înțeleg foarte bine pe soțul dumneavoastră.

— Nu îl numiți „soțul meu“. Vă rog. Ne-am căsătorit dintr-un singur și unic motiv: se părea că trebuia să luăm în considerare adopția dacă voiam să avem copii. Spuneți Vegard, mai degrabă.

— Bine. Nu îl înțeleg foarte bine pe Vegard.

Din nou acel râs; grav, scurt.

— Puțini oameni se pot lăuda cu asta.

— Și dumneavoastră?

— Eu nu, în orice caz. Vegard era înconjurat de o mulțime de oameni în același timp. Toți suntem, într-un fel, dar el stătea... mai rău decât majoritatea. Sau mai bine. Totul depinde de modul în care alegeți să vedeți

lucrurile.

Ironia era clară. Yngvar fu din nou frapat de vocea ei. Elsbeth Davidsen jongla cu un vast spectru de expresii; minuscule mișcări elocvente ale feței și prudente, dar totuși perceptibile, modificări ale vocii.

— Povestiți-mi cum le vedeți.

— Să povestesc? Să vorbesc despre Vegard...

Ea își trecu neglijent degetele peste o porțiune deșirată a jeanșilor, la nivelul genunchiului.

— Vegard *voia* o grămadă de lucruri. În același timp. Voia să fie original, literar și alternativ. Inovator și provocator. Unic. Dar avea totodată nevoie și de o recunoaștere greu compatibilă cu scrierea de eseuri și de texte inaccesibile.

Fu rândul lui Yngvar să râdă. Punându-și ceașca pe masă și lăsându-și privirea să parcurgă încă o dată camera, își dădu seama că îi plăcea mult această femeie.

— Vegard avea un mare talent, continuă ea gânditoare. Într-o vreme. N-aș spune că și l-a... irosit. Dar... a rămas un tânăr furios prea mult timp. Cândva, era plin de farmec. De forță! Am fost fascinată de ceea ce era puternic și fără compromis în ceea ce făcea. Dar n-a depășit niciodată complet acest stadiu. El credea că se luptă cu toți ceilalți și n-a vrut niciodată să admită că, de-a lungul anilor, se luptase doar cu el însuși. Lovea fără noimă, fără a descoperi că țintele loviturilor lui își continuaseră drumul de mult timp. Devenise...

Yngvar nu reacționase în fața faptului că, până acum, această femeie păruse să nu simtă nimic legat de moartea brutală a soțului ei, survenită doar cu două săptămâni în urmă. O strategie pertinentă, gândi el, ținând cont de circumstanțe. Discuta cu un polițist necunoscut. Putea totuși să-i vadă buza inferioară tremurând.

— De fapt, era destul de patetic, zise ea înghițindu-și saliva. Și, mai exact, era insuportabil să fii martor la așa ceva.

— Pe cine avea ciudă, în primul rând?

— Pe toți cei care cunoșteau succesul pe care credea că-l merită el. De care se considera... depozat, într-un anumit fel. Văzut din acest unghi, Vegard era un clișeu clasic al artistului: neînțelesul. Respinsul. În același timp... În același timp, încerca să fie unul dintre ei. Mai mult decât orice, încerca să fie *unul dintre ei*.

Ea se aplecă în față și adună o hârtie căzută pe jos. I-o întinse.

— S-a întâmplat cu o zi sau două înainte de moartea lui, explică, trăgând de una din codițe. Nu-l văzusem niciodată pe Vegard atât de fericit.

Invitația era galben-crem, ornată cu o frumoasă monogramă regală.

Yngvar încercă să-și reprime un zâmbet și o puse cu precauție pe masa de sticlă.

— Nu vă fie teamă s-o citiți, îl invită ea cu tristețe. Ne-am certat urât din cauza acestei invitații. Nu reușeam să înțeleg de ce dădea o asemenea importanță faptului de a intra în acest cerc. Părea aproape obsedat de ideea de a fi în sfârșit „ceva”, cum zicea el.

Degetele ei desenară niște ghilimele.

— Vă certați mult?

— Da. În ultimii ani, în orice caz. După ce lucrurile începuseră să bată pasul pe loc de-a binelea pentru Vegard și nu mai puteai efectiv să-l califici drept tânăr și promițător. Am fost foaaarte... – ea ținu degetul mare și arătătorul la un milimetru unul de altul – aproape de divorț. De mai multe ori.

— Totuși, voiăți copii.

— Nu toată lumea vrea?

El nu răspunse. Un scandal subit izbucni pe scară. Ceva greu căzu și două voci furioase răsunară prin pereții de beton. Yngvar avu impresia că recunoaște limba urdu⁵⁹.

— E simpatic aici, în Grønland, declară ea sec. Dar amestecul cultural e uneori prea mare. În tot cazul, pentru noi, cei care n-avem posibilitatea de a cumpăra un apartament în noile imobile.

Vocile slăbiră în intensitate și dispărură. Numai freamătul monoton al orașului mai răzbătea prin ferestrele deteriorate și umplea tăcerea dintre ei.

— Dacă ar trebui să menționați unul, zise într-un târziu Yngvar. Un dușman de-al lui Vegard... O persoană care avea cu adevărat motive să-i vrea răul, cine ar fi?

— Este imposibil, răspunse ea fără să ezite. Vegard a rănit infinit de mulți oameni și a semănat intrigi cu atâta generozitate, încât nimeni nu poate fi arătat mai mult decât altcineva. De altfel...

Își trecu din nou mâna peste porțiunea deșirată din jeanși. Pielea de dedesubt era albă ca zăpada lângă țesătura albastră.

— După cum v-am zis, nu sunt convinsă că forța lui de a adresa injurii era la fel de vie. Uneori, putea să fie foarte pertinent în criticile lui. În ultima vreme, era vorba, repet, mai ales de... intrigi.

— Este posibil totuși, încercă din nou Yngvar, de a arăta cu degetul... un grup, atunci... Un grup având motive mai întemeiate decât altele de a se simți insultat? Jurnaliștii din presa de scandal? Personalitățile de la televizor? Politicienii?

— Autorii de romane polițiste!

În sfârșit un zâmbet larg, sincer. Dinții ei erau mici, de un alb perlat, cu un mic spațiu la mijloc, sus. O gropiță apăru pe unul din obraji, o umbră slabă a râsetelor uitate.

— Ce?

— Acum câțiva ani, când toate găselnițele lui încă mai atrăgeau atenția, a scris o pastişă comică despre trei best-selleruri din anul acela. O chestie idioată. Dar destul de amuzantă. Asta i-a dezlănțuit apetitul. Într-un fel, asta a fost ocupația lui timp de mai mulți ani. Să-i atace pe autorii de romane polițiste, vreau să zic. Inclusiv în circumstanțe cu totul nepotrivite. Un soi de versiune personală la „De altfel, cred că ar trebui să distrugem Cartagina”⁶⁰.

Din nou, degetele ei desenară niște ghilimele în aer. O țeavă de eșapament pocni afară, sub fereastra salonului. Yngvar auzea un câine lătrând în curte. Îl durea spatele, îl dureau umerii. Ochii îi erau uscați și se frecă la ei cu pumnii ca un copil somnoros.

Ce se întâmplă? se întrebă el. Ce fac? Vânez fantome și umbre. Fără să găsesc nimic. Nu există nicio legătură, niciun punct comun, nicio parte în care s-o iau. Nici măcar o cărare invizibilă sub ierburile înalte. Lovesec în ceață fără să ajung nicăieri, fără să văd altceva decât alte tufișuri inaccesibile. Fiona Helle era populară. Vibeke Heinerback avea opozații politici, dar niciun dușman. Vegard Krogh era un Don Quijote ridicol în război cu scriitorii, într-o epocă de fanatisme, despoți și catastrofe gata să cadă pe capul nostru. Ce naiv...

— Trebuie să plec, murmură el. Este târziu.

— Deja?

Părea decepționată.

— Vreau să zic... bineînțeles.

Se duse să-i aducă paltonul și se întoarse înainte ca el să fi reușit să se ridice din pernele adânci.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, declară Yngvar, recuperându-și paltonul și îmbrăcându-se. Pentru ceea ce s-a întâmplat și pentru că v-am plictisit în felul acesta.

Elsbeth Davidsen nu răspunse. Îl conduse tăcută în vestibul.

— Vă mulțumesc că m-ați primit.

— Eu vă mulțumesc, răspunse ea cu gravitate, întinzând mâna. A fost o întâlnire plăcută.

Yngvar îi simți căldura palmei catifelate și uscate și i-o ținu un pic prea mult. Apoi se întoarse și plecă. Câinele din curte avea companie. Animalele făceau un tărăboi care îl urmări până când ajunse la mașina lui, un grup de case mai încolo. Cele două oglinzi retrovizoare erau sparte și i se gravase

un mesaj de adio din cartierul Østkant din Oslo pe portierele din dreapta:

Fuck you, you fucker.

Cel puțin, era ortografiat corect.

paisprezece

— Dacă pot să-mi permit, Inger Johanne, arăți foarte bine în seara asta. Trebuie s-o recunosc. *Skål!*

Sigmund Berli își ridică paharul de coniac. Nu părea să fie jenat de faptul că era singurul care bea. Pete roșii îi apărură ca o erupție în jurul ochilor și afișă un zâmbet larg.

— Incredibil ce poate să facă o noapte bună de somn, constată Yngvar.

— Aproape optsprezece ore, murmură Inger Johanne. Nu cred c-am mai dormit atâta din liceu.

Stătea în spatele lui Sigmund și întreba, prin gesturi și grimase, în ce scop fusese adus colegul acasă la ei în timpul săptămânii.

— Sigmund este văduv temporar, răspunse vesel Yngvar cu voce tare. Și tipul ăsta nu știe să consume hrana dacă nu i-o pui gata pregătită în față.

— Măcar dacă mi s-ar servi chestii ca asta în fiecare zi, zise cu regret Sigmund, înăbușindu-și un râgâit. N-am mâncat niciodată o pizza ca asta. Facem Grandiosa de obicei. E greu să faci pizza? Crezi că poți să-mi dai rețeta și să i-o strecor soției mele?

Apucă ultima bucată în momentul în care Yngvar se ridică să ducă tava.

— Nu vrei mai degrabă o bere? propuse Inger Johanne cu resemnare, aruncând o privire la sticla de alcool din colțul ferestrei. Dacă vrei să mănânci mai mult, vreau să zic. Nu este mai... potrivit?

— Coniacul merge cu aproape orice, răspunse Sigmund cu satisfacție înainte de a înghiți restul de mâncare. Dumnezeu, ce bine e să fiu aici... Mulțumesc.

— Te rog, răspunse Inger Johanne cu o voce posacă. Îți mai e foame?

— Gata cu mâncarea! zise invitatul, făcând pizza să se ducă pe gât cu restul de alcool.

— Doamne..., murmură Inger Johanne, ridicându-se pentru a merge la toaletă.

Sigmund avea dreptate. Somnul îi făcuse bine. Pungile de sub ochi nu mai erau atât de albastrii, chiar dacă erau mai evidente decât și-ar fi dorit în lumina puternică de deasupra oglinzii. În dimineața asta, își acordase timp să facă o baie. Să-și pună o mască de păr. Își tăiasse unghiile și și le dăduse cu lac. Când se simțise, în sfârșit, în stare să se ducă să o ia pe

Ragnhild, se întinsese în pat și dormise încă o oră și jumătate. Mama ei ceruse să o recupereze pe fetiță weekendul următor. Inger Johanne refuzase, dar zâmbetul bunicii trădase hotărârea acesteia.

Ce se întâmplă cu mamele? se întrebă Inger Johanne. Oare voi fi și eu așa? Atât de imposibilă, de fermă în planurile mele, atât de agresivă și capabilă să-mi citesc copiii? Ea este singura persoană căreia pot să-mi încredințez fetițele fără teamă, fără rușine. Ea mă readuce la stadiul de copil. Trebuie; trebuie să pot renunța la responsabilitate, la pretenții, măcar din an în paște. Nu vreau să ajung ca ea. Am nevoie de ea. Ce se întâmplă cu mamele?

Lăsa apa rece să-i curgă pe mâini mult, mult timp.

Mai mult decât orice, voia să se culce. Era ca și cum somnul bun din ultima noapte îi reamintise corpului că era posibil să doarmă; și el cerea mai mult, cu insistență. Dar nu era nici ora nouă. Își șterse cu grijă mâinile, își puse iar ochelarii și se întoarse fără tragere de inimă în bucătărie.

— Tu ce crezi despre asta, Inger Johanne?

Fața visătoare a lui Sigmund îi zâmbea, în expectativă.

— Ce cred despre ce? răspunse ea, încercând să-i întoarcă zâmbetul.

— Cred că trebuie să fie mai ușor acum să stabilești un profil al criminalului. Dacă luăm în serios toate teoriile tale, adică.

— Toate teoriile mele? Nu am chiar așa multe.

— Nu mai căuta nod în papură, interveni Yngvar. Sigmund are dreptate, nu?

Inger Johanne apucă o sticlă de apă minerală și bău. Apoi înșurubă dopul la loc, stătu un pic pe gânduri și zâmbi scurt.

— În tot cazul, am în mod clar mai multe informații ca data trecută. Aici, sunt de acord.

— Haide!

Sigmund împinse hârtia și creionul în direcția ei. Ochii îi străluceau, era nerăbdător ca un puști. Inger Johanne privi cu oarecare agasare paginile albe.

— Fiona Helle este problema, încep ea rar.

— De ce? vru să știe Yngvar. Nu este ea singura care *nu este* o problemă pentru noi? În cazul ei, avem un vinovat, mărturii și un mobil de aur care susține mărturiile vinovatului.

— Just, răspunse Inger Johanne, așezându-se pe taburetul liber de la bar. Din acest punct de vedere, ea nu se potrivește.

Apucă trei foi și le aranjă una lângă alta pe blatul de lucru. Scrise cu markerul FH pe prima, apoi o împinse deoparte. O luă pe a doua, notă pe ea VH cu majuscule și o puse în fața ei. Molfăi o clipă stiloul înainte de a

mâzgăli VK pe ultima foaie, pe care o alinie după celelalte două.

— Trei crime. Dintre care două neelucidate.

Vorbea cu ea însăși. Băgă capătul creionului în gură. Se gândi. Bărbații nu ziceau nimic. Deodată, ea scrisese datele – marți, 20 ianuarie, vineri, 6 februarie și joi, 19 februarie – sub inițiale.

— Nu în aceleași zile, murmură ea. Intervalele nu sunt regulate.

Gura lui Yngvar se mișca în timp ce el calcula.

— Șaptesprezece zile între prima și a doua crimă, conchise el. Și treisprezece între a doua și a treia. Treizeci între prima și ultima.

— Măcar asta-i o cifră rotundă, încercă Sigmund.

Inger Johanne îndepărtă foaia pe care notase FH.

Apoi o luă iar.

— E ceva ce nu se potrivește, declară ea. Ceva ce, efectiv, nu se potrivește.

— N-am putea încerca să plecăm de la ideea că cineva orchestrează toate astea? se impacientă Yngvar, împingând iar foaia la locul ei. Să ne imaginăm că Mats Bohus a fost influențat de cineva. Aceași persoană care i-a influențat pe alții pentru ca aceștia să-i asasineze pe Vibeke Heinerback și Vegard Krogh. Putem...

Inger Johanne strâmbă din nas.

— Pare o nebunie, îl întrerupse ea. Nu înțeleg...

— Dar putem încerca, insistă Yngvar. Pe cine vezi în stare de așa ceva? Ce fel de persoană poate...

— Trebuie să fie vorba de o persoană care să aibă o cunoaștere cu totul excepțională a psihologiei umane.

Părea din nou să vorbească cu ea însăși.

— Un psihiatru sau un psiholog. Un polițist experimentat, poate. Un preot bolnav. Nu...

Degetele ei băteau în pagina marcată cu inițialele Fionei Helle. Își mușcă buza.

Clipi din ochi, își potrivea ochelarii.

— Nu reușesc, pur și simplu..., începu ea cu calm, să văd legătura reală aici. Nu dacă... Și dacă...

Se ridică brusc. Dosarul conținând notițele era pus pe un raft de lângă televizor. Îl parcurse cu frenezie în timp ce se întorcea la bar și scoase fotografia Fionei Helle. Așezându-se iar pe scaun, puse poza chiar sub pagina cu inițialele victimei.

— Acest caz este complet *clean cut*. Fiona Helle și-a trădat fiul. Nu prea poți să-i reproșezi ce s-a întâmplat în 1978, când Mats Bohus s-a născut și când mama Fionei a luat o decizie care avea să fie fatidică pentru trei

generații. Dar, cu siguranță, nu sunt numai eu cea care am înțeles, într-un fel, reacția violentă a lui Mats Bohus vizavi de ceea ce s-a întâmplat atunci. Fiecare crede ce vrea despre această tendință stranie pe care se pare că o au sute de persoane de a-și regăsi originile, dar...

Ochii ei nu voiau să părească poza. Inger Johanne își scoase ochelarii, ridică fotografia, o studie.

— Este vorba de vise și de așteptări mari, continuă ea cu jumătate de voce. Adeseori, în tot cazul. Când lucrurile merg aiurea și când viața devine prea grea, ideea că există ceva, undeva, veritabilul tău eu, adevărata ta viață, poate fi foarte atrăgătoare. Chestia asta devine ceva liniștitor. Un vis și, pe undeva, o obsesie. Viața lui Mats Bohus a fost mai dificilă decât a multor oameni. Respingerea finală și categorică a mamei lui a fost probabil... strivitoare. De data asta, ea putea să-i ofere totul, dar nu i-a dat nimic. Mats avea un mobil ca s-o ucidă. Și a ucis-o.

Puse gânditoare fotografia pe foaie. Și le prinse împreună cu o agrafă. Ca și cum ceilalți nu mai erau acolo, rămase un moment privind poza starului de televiziune, ochii ei fascinanți, nasul drept și gura senzuală, provocatoare.

Sigmund aruncă pe furiș o privire înspre sticla din colțul ferestrei. Yngvar înalță capul.

— Și dacă..., reluă Inger Johanne; entuziasmul i se simțea acum în voce... Și dacă ne imaginăm că *nu* e vorba de trei crime în serie?

— Ce? reacționează Yngvar.

— Poftim? zise Sigmund, umplându-și paharul cu coniac.

— Ar trebui poate..., începu Yngvar.

— Stai! îl întrerupse ea sec.

Aranjă foile în piramidă. Puse palmele pe fața Fionei Helle.

— Cazul ăsta e rezolvat. O crimă. O anchetă. Un suspect. Suspectul are un mobil. Mărturiile lui sunt susținute de alte fapte ale cazului. *Case closed*.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, interveni Yngvar. Ne întoarcem de unde am plecat? Crezi că nu sunt decât coincidențe și că e vorba de trei ca...

— Și toată simbolistica? îl întrerupse Sigmund. Cursul pe care l-ai auzit în urmă cu treisprezece ani și care...

— Stai! Stai!

Inger Johanne se ridicase. Începu să se învâртеască prin cameră. Oprindu-se din când în când lângă fereastră. Privea cu ochii pierduți în stradă, ca și cum aștepta pe cineva fără prea mare speranță.

— Limba este. Limba tăiată este punctul de plecare. Cheia.

Se întoarse către cei doi bărbați. Pete circulare îi apărură pe obraji, până la ochelari, care i se aburiseră. Yngvar și Sigmund erau complet tăcuți, profund concentrați, ca spectatorii unei cascadorii periculoase care se desfășura în fața ochilor lor.

— Noi eram deja în acel punct încă din ziua cu numărul unu, reluă Inger Johanne pe un ton crispat. Chiar în prima zi. Când Fiona a fost descoperită, cu limba tăiată și frumos ambalată, noi eram acolo. Am zis că era foarte simplu. Un simbol prostesc, ușor de înțeles, parcă luat dintr-o carte de succes despre indieni. Chiar tu ai zis-o, Yngvar, nu demult... Ai zis că există cu siguranță nenumărate exemple în istoria lumii de cadavre cu limba amputată. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Uciderea Fionei Helle n-are nimic de-a face cu acel curs la care am asistat, într-o călduroasă zi de vară, într-un amfiteatru din Quantico. Este atât de... – își puse mâinile pe față și se clătină de la stânga la dreapta – banal, continuă cu o voce parțial înăbușită. Atât de evident. Doamne!

Yngvar nu o părăsea din ochi, debusolat.

— Nu mă întrepu, se rugă ea. Lasă-mă să continui!

Sigmund nu mai bea. Gura îi era ușor întredeschisă, buzele roșii, umede. Privirea i se plimba de la Inger Johanne la Yngvar și de la Yngvar la Inger Johanne. Jack, Regele Americii, venise în salon. Chiar și câinele era înțepenit, nemișcat, cu gura închisă și nările fremătânde.

— Aceste trei cazuri..., continuă în cele din urmă Inger Johanne lăsând mâinile în jos, au toate o serie de puncte comune. Dar în loc să săpăm în căutarea altor puncte comune, ar trebui să ne întrebăm: ce le distinge? Ce face cazul Fionei Helle atât de diferit de celelalte două?

Yngvar n-o scăpase din priviri de când începuse să se plimbe încolo și-ncoace prin încăpere. Nu-și îngădui decât atunci să apuce sticla de apă. Mâinile îi tremurau ușor când deșurubă dopul.

— Este rezolvat, zise el.

— Exact!

Inger Johanne întinse amândouă mâinile spre el.

— *Exact! A putut fi rezolvat!*

Jack dădu din coadă și gemu, învârtindu-se printre picioarele ei. Ea îl călcă din greșeală pe labă când plecă iar în viteză spre blatul de lucru. Câinele scânci.

— În cazul uciderii Fionei Helle, ați găsit răspunsuri, continuă ea, fără a-și face griji pentru câine, luând iar fotografia. Ați muncit din greu, v-ați împotmolit și v-ați rătăcit. Dar răspunsul era acolo. În raportul autopsiei, erau informații care au condus la o bătrână și la o poveste tristă, care la rândul ei a condus la Mats Bohus. La asasin. Mobil și posibilitate. Totul era

acolo, Yngvar. Totul. Așa cum se întâmplă în general. Așa cum se rezolvă în general cazurile de crimă în această țară.

Sigmund luă paharul și bău.

— Hei, interveni el. Și eu sunt aici.

— Dar uită-te la celelalte cazuri, continuă Inger Johanne, împingând poza un pic mai departe pe blatul de lucru înainte de a lua foile marcate cu VH și VK. Ai văzut vreodată în cariera ta cazuri mai lipsite de suspecti ca astea? Atât de pline de piste false și de cotituri, încât e o adevărată harababură? Trond Arnesen... – îi rosti numele, arătând spre blatul de lucru – un copil. Nu este nici el atât de inocent pe cât pare, nu mai mult ca altul. Dar nu a ucis-o, bineînțeles că nu. Alibiul lui stă în picioare, chiar și cu un interval de o oră sau două rămas neacoperit.

— Rudolf Fjord rămâne însă un nume interesant, obiectă Sigmund.

— Rudolf Fjord, oftă ea. Doamne! Probabil că nici el nu-i un înger. Îngerii nu există. Nicăieri...

Yngvar puse o mână pe a ei; ea se sprijinise de blatul de lucru, cu pumnii strânși în jurul celor două foi de hârtie. El îi mângâie brațul încordat.

— În aceste două cazuri, reluă ea eliberându-se, nu veți reuși niciodată altceva decât să călcați în picioare viața oamenilor. Dat fiind că poliția nu renunță niciodată, o să dați peste cap destinele persoanelor care au avut relații tot mai îndepărtate cu victimele. Când veți abandona, după ce o să recunoașteți în sfârșit că nu veți găsi niciodată criminalul, veți fi făcut atâtea stricăciuni, veți fi nenorocit atâtea existențe, atâtea...

— Trebuie să te calmezi, Inger Johanne. Așază-te! Presupun că vrei să te înțelegem. Atunci, va trebui să iei virajele un pic mai încet.

Ea se așază cu reticență. Își dădu zadarnic părul după ureche. Îi cădea la loc în mod sistematic, iar bretonul devenise prea lung.

— Ai nevoie de un pahar, hotărî Sigmund. Asta-i tot.

— Nu, mersi.

— E vorba de vin, preciză Yngvar. În orice caz, eu o să iau un pahar.

O mașină trecu în viteză. Jack înălță capul și mârâi. Yngvar se duse să ia un pahar din dulapul din colț, se întoarse și clătină din cap satisfăcut. Cu calm, fără să pronunțe niciun cuvânt, așază trei pahare pe masă și deschise sticla.

Umplu un pahar pentru el și unul pentru Inger Johanne.

— Sunt de acord cu distincția pe care o faci, încuviință el. Cazul Fionei Helle este unul mai... normal, dacă se poate spune așa. Decât celelalte două.

— Normal, normal..., repetă iritat Sigmund, umplându-și ochi paharul. Nu e normal să tai limba din gura oamenilor.

Yngvar ignoră remarca, bău o înghițitură, își puse paharul pe masă și își încrucișă brațele pe piept.

— Doar că nu înțeleg legătura pe care o vezi în...

Zâmbi amabil, ca și cum îi era teamă să n-o provoace. Dar asta o provoacă.

— Ascultă, încep eu tot pe un ton mai ridicat decât ar fi fost normal, cu un pic de frică amestecată cu înflăcărare și furie. Primul caz le-a declanșat pe celelalte două. Numai așa se potrivesc lucrurile.

— Declanșat..., repetă Yngvar.

— Declanșat?

Sigmund părea mai prezent și împinse ușor paharele.

— Nimic nu face să corespundă cu celălalt, explică ea. Așa cum văd eu lucrurile, prima crimă a avut loc exact așa cum se vede. Fiona Helle a destrămat visele lui Mats Bohus. El a ucis-o, i-a tăiat limba și a despicat-o în două ca simbol a ceea ce simțea: ea mințea despre lucrurile cele mai importante ale vieții. Ea pretindea a fi salvarea oamenilor care-i solicitau atenția, cea care ajuta persoanele în dificultate. Dar, când propriul său fiu a avut nevoie de ea, s-a dovedit că totul nu era decât fațadă. O enormă minciună, așa cum obligatoriu trebuie c-a văzut-o el.

Jack lătră. În același timp, ca și cum era o legătură de la cauză la efect, fereastra de la bucătărie se deschise încet. Un curent de aer rece stinse lumânarea. Yngvar se ridică, înjurând.

— Trebuie să schimbăm ferestrele astea, bombăni el, împingând geamul spre pervaz, înainte de a scăpăra un chibrit și de a aprinde din nou lumânările.

— Atunci, trebuie să fi fost cineva, undeva, reluă Inger Johanne imperturbabilă; privirea îi era ațintită într-un punct nedeterminat de pe perete. Cineva care a asistat la cursul lui Warren despre *Proportional retribution*. Și care are de gând apoi să-l copieze. Și care o face.

În încăpere se făcu liniște.

Tăcerea se prelungea.

Flăcările lumânărilor continuau să pâlpâie ușor în curentul de aer. Jack se culcase, în sfârșit. Sigmund respira cu gura deschisă. Un plăcut miros de coniac plutea între cele trei persoane instalate în fața blatului de lucru al bucătăriei.

Așa trebuie să fie, gândi Inger Johanne. Cineva s-a lăsat... inspirat. A profitat de șansa pe care o avea atunci când o crimă a fost comisă și când o limbă a fost tăiată și împachetată. Prima piesă era pusă. Mats Bohus era un declanșator ignorant, întâmplător.

Continuau să fie tăcuți.

N-am auzit niciodată de așa ceva, își zise Yngvar. În toți acești ani, cu toată experiența mea, cu tot ce am citit și studiat, n-am auzit niciodată, niciodată de o asemenea întâmplare. Nu poate fi adevărat. Pur și simplu, nu poate fi adevărat.

Tăcerea se prelungea.

Este o femeie fantastică, gândi Sigmund. Dar, de data asta, a luat-o razna de-a binelea.

— Bine, încuviință în cele din urmă Yngvar. Și mobilul pentru o asemenea chestie care ar fi?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea.

— Încearcă, o provocă Sigmund.

— Nu cunosc mobilul.

— Dar ce gen de tipi...

— Trebuie să fie de o inteligență cu mult deasupra mediei. Să aibă cunoștințe cu mult, mult deasupra mediei. Trebuie...

Ea se apropie aproape imperceptibil de masă și de cei doi.

— E vorba despre o persoană care cunoaște munca poliției ca nimeni altcineva. Munca de anchetă, pe plan tehnic și tactic. Procedurile și obișnuințele. N-ați găsit încă nici cel mai mic indiciu biologic important. Nimic. Pun pariu că nici n-o să găsiți nimic. Pe plan tactic, sunteți în punctul mort absolut. Este, în mod evident, un om fără...

Își scoase ochelarii cu un aer absent.

— Un om fără empatie. O persoană rănită. Care suferă de tulburări de personalitate. Dar bine adaptată, după toate aparențele. N-are neapărat cazier. Și nu reușesc să-mi scot din cap ideea că...

Privirea pe care i-o aruncă lui Yngvar, neclară, scrutătoare, era impregnată cu o disperare crescândă.

— Probabil e polițist, termină ea, tulburată. Sau cineva care... Cum poate să știe atâtea? Probabil că a asistat la cursul lui Warren? Nu din întâmplare alege aceeași simbolistică?

Își ținu răsuflarea. Apoi expiră lent, printre dinții strânși.

— Căutăm o persoană al cărei domeniu de activitate este crima, zise ea cu o voce neutră. Cu o bază de cunoștințe, competentă.

— Atunci, până la urmă, n-a incitat alte persoane să ucidă? Întrebă Sigmund. Am abandonat această teorie?

— A făcut-o el însuși. Categorie.

Inger Johanne nu-l slăbea din ochi pe Yngvar.

— Nu are încredere în nimeni, continuă ea. Îi disprețuiește pe ceilalți. Duce o viață pe care unii ar califica-o drept solitară, fără a depăși totuși limitele. În fond, oamenii nu îl interesează. Actele lui sunt atât de oribile

prin ele însele, copia simbolisticii este atât de dementă, încât...

Își trecu încet cu mâna peste blatul de lucru și închise ochii.

— Nici măcar n-are nevoie să aibă ceva special de-mpărțit nici cu Vibeke Heinerback, nici cu Vegard Krogh.

— În ceea ce-l privește pe acesta din urmă, murmură Yngvar, ucigașul era probabil singurul, eventual. Care nu-i purta sâmbetele, vasăzică. Dar, dacă este așa, care ar fi mobilul? Ce mama dracului de mobil ar putea să aibă ca să...

— Stai!

Inger Johanne apucă mâna lui Yngvar și o strânse.

— Mobilul nu e în mod necesar acela de a-i atinge pe Vibeke sau Vegard, repetă ea foarte repede, cu înflăcărare, ca pentru a face să-i revină cu forța o idee care-i scăpase. Se poate să fi fost aleși pentru singura și unica rațiune că erau celebri. Asasinul voia ca aceste crime să atragă atenția, așa cum a făcut-o prima, cea a Fionei Helle! Acest caz a...

— Vegard Krogh nu era o celebritate, se amestecă Sigmund. Eu, de exemplu, habar n-aveam cine era tipul ăsta înainte să moară.

Inger Johanne lăsă mâna lui Yngvar. Își puse ochelarii. Ridică paharul de vin și bău.

— Nu greșești, recunosc eu. Nu greșești absolut deloc. Nu înțeleg prea bine cum...

— Era destul de cunoscut în unele medii, rectifică Yngvar. Avusese o emisiune de televiziune și...

— Sigmund are dreptate, i-o tăie Inger Johanne. Este un punct slab al teoriei mele faptul că Vegard Krogh nu a fost mai cunoscut. Pe de altă parte...

Se opri cu o expresie gânditoare, ca și cum încerca să sesizeze un concept prea vag și imprecis pentru a fi împărțit celorlalți.

— Dar mobilul, repetă Yngvar. Dacă scopul inițial n-a fost să-i atingă pe Vibeke sau Vegard, atunci care a fost acesta? Să se joace cu noi?

— Șșșt! Șșșt!

Inger Johanne era din nou prezentă, cu simțurile alerte.

— Ați auzit? Vine din...?

— Nu e decât Kristiane, răspunse Yngvar. Mă duc eu la ea.

— Nu. Lasă-mă pe mine.

Inger Johanne încercă să nu facă zgomot ieșind pe culoar; Ragnhild putea să mai doarmă o oră înainte de a fi hrănită. Sunete pe care Inger Johanne nu le înțelegea se auzeau din camera Kristiane.

— Ce face fetița mea? șopti ea deschizând ușa.

Kristiane era așezată în mijlocul patului. Se îmbrăcase cu niște colanți și

cu un pulover de schi. Pe cap, purta o pălărie de fetru; o pălărie verde de tirolez, cu pene, pe care Isak i-o adusese odată de la München. Patru păpuși Barbie zăceau în pat în jurul ei. Puștoaica avea un cuțit în mână și zâmbea uitându-se la mama ei.

— Ce... Kristiane! Ce...

Inger Johanne se așează pe pat și luă cu prudență cuțitul din mâna fiicei sale.

— Dar nu trebuie... Este periculos...

Abia atunci văzu capetele păpușilor. Faimoasele Barbie erau decapitate. Părul le era tăiat de la rădăcină și era împrăștiat pe plapumă ca niște tufe decorative de Crăciun.

— Ce ai... Inger Johanne se bâlbâia. De ce ți-ai distrus păpușile?

Vocea ei căpătă un ton mai furios decât și-ar fi dorit. Kristiane izbucni în plâns.

— De-aia, mămico. Doar fiindcă mă plictiseam.

Inger Johanne puse cuțitul jos. O trase pe fica ei mai aproape, o urcă pe genunchi, îi dădu jos pălăria ei ridicolă și o strânse în brațe. Lăsându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Îi sărută părul ciufulit.

— Nu trebuie să faci lucruri din astea, draga mea. Nu trebuie să ai asemenea idei.

— Asta doar fiindcă mă plictiseam de moarte, mămico.

Fereastra era deschisă. Camera era înghețată. Inger Johanne își simțea pielea ca de găină pe tot corpul. Aruncă atunci resturile de păpuși într-un colț, împinse cuțitul un pic mai departe sub pat și ridică plapuma. Se întinse cu copilul alături de ea, cu pântecul lipit de spatele fiicei ei. Inger Johanne rămase așa, șoptind cuvinte dulci în urechea Kristiane, până când somnul o cuprinse, în sfârșit pe fetița în lacrimi.

*

Kari Mundal numai pricepută la contabilitate nu era. Totuși, mintea îi mergea, bunul simț îi era dezvoltat și cam știa ce căuta. Nu fiindcă i se spusese, ci fiindcă, în cursul săptămânilor de după moartea lui Vibeke Heinerback, ea profitase de lungile plimbări pe jos – între ora șase și zece mai precis și momentul în care se întorcea la soțul ei și la o cafea proaspăt făcută, cincizeci de minute mai târziu – pentru a reflecta.

La origine, Vibeke Heinerback era proiectul lui Kari Mundal. Această femeie în vârstă era cea care descoperise talentul tinerei atunci când Vibeke n-avea decât șaptesprezece ani. Niște potențiali moștenitori ai tronului intraseră în partid și-l părăsiseră în ultimii cincisprezece ani. Unii

îl atacaseră fără ocolișuri pe bătrânul rege Kjell Mundal pe la spate. Au fost expulzați. Alții căzuseră în hiperliberalism, imposibil de conciliat cu tentativele perseverente ale partidului de a fi noul partid popular, partidul poporului însuși, prin intermediul reglementărilor stricte în sectoarele vitale ale societății. Precum emigrația.

Au fost ejectați și liberalii; și mai era Vibeke Heinerback.

Kari Mundal o dibuise. Această fată de șaptesprezece ani, originară din Grorud⁶¹, mesteca gumă și avea părul decolorat prins într-o coadă de cal ridicolă. Dar privirea îi era albastră și vioaie, mintea brici. Fu chiar frumoasă când Kari Mundal o coafă diferit și o îmbracă în haine roz-pastel.

Ea i-a fost loială lui Kjell; extraordinar de loială. Mereu.

Pe Vibeke nu era ușor să ți-o apropii. Chiar și după mai mulți ani de contact aproape zilnic, Kari și Vibeke nu au fost niciodată intime. Nu pe plan personal. Poate diferența de vârstă era cea care complica lucrurile. Pe de altă parte, Vibeke nu se destăinuia multora, după cum vedea Kari Mundal. Nici măcar acelui fanfaron de logodnic pe care și-l găsisse. Băiatul ăsta n-avea gusturi, considera doamna Mundal, care avea însă inteligența să-și țină gura. În orice caz, ei se înțelegeau bine. Faptul era consumat deja.

Pe plan politic, lucrurile erau diferite. În măsura în care Vibeke Heinerback putea lăsa să se ghicească cum vedea ea viitorul ei politic și pe cel al partidului, acesta era împreună cu Kjell și Kari Mundal. Toți trei elaboraseră de mult timp o strategie pe termen lung pentru partid: să susțină programul fără să consulte baza. Scopul era deja parțial atins când Vibeke îi succedase, în urale, lui Kjell Mundal la conducerea partidului. După alegerile parlamentare din 2005, mișcarea trebuia, pentru prima oară în istorie, să se plaseze bine și Bătrânul își făcuse come-back-ul politic în calitate de ministru. În 2009, țara ar trebui să fie pregătită pentru o femeie prim-ministru încă tânără, ieșită din rândurile partidului.

Rudolf Fjord putea să le facă probleme.

Ei văzuseră asta încă din vara precedentă, când un îngrijorător val de bunăvoință îl potopise pe bărbatul din aparatul administrativ al partidului. El era popular în teritoriu. Călătorea mult, politica de tip comunal era punctul lui forte. Era ușor să promiți miliarde atâta timp cât erai în opoziție, iar Rudolf era un as în materie. Pentru o vreme, s-a crezut că lupta dintre cei doi candidați pentru conducerea partidului avea să fie mai îndârjită decât o dorea cuplul Mundal. Dar Kari găsi mijloacele de a rezolva situația. Ea șopti câteva vorbe bine alese în niște urechi la fel de bine alese despre relațiile lui Rudolf cu femeile și jocurile erau făcute. Bărbatul părea cu totul incapabil să aibă o legătură. Era ceva dubios în felul lui de a apărea la premierele și reuniunile celebrităților; mereu cu o fată nouă la braț. Asta

nu-l avantaja deloc pe un bărbat de vârsta lui.

Vibeke socotea că Rudolf era necesar partidului și părea totuși mulțumită să-l aibă ca vicepreședinte. Kari Mundal, cu nasul ei ascuțit, antrenată și programată pe durata unei întregi generații pentru a fi cea mai apropiată consilieră a lui Kjell Mundal, înțelegea însă că Vibeke ascundea ceva. Ea părea să stea la pândă când Rudolf era în apropiere. O licărire în privire; o vigilență pe care niciodată Kari nu reușise s-o sesizeze complet și pe care Vibeke evitase să i-o explice de puținele ori când Kari îi pusesese întrebări mai precise.

— Ar trebui să se considere fericit că toată lumea este destul de mulțumită de noua casă ca să n-o mai examineze pe toate părțile, zisese Vibeke în timpul ultimei lor conversații. Rudolf a făcut treabă bună ca șef al comitetului de construcție, dar ar trebui să fie atent!

Ea spumega spunând asta. Rudolf Fjord participase la o dezbatere televizată, în cursul căreia încălcase în mod evident un acord stabilit între ei. Se înțeleseseră asupra unei linii provizorii amicale cu privire la guvernare, fiindcă bugetul de stat avea să fie fără întârziere revizuit. Aveau un plan. Un acord. El îl încălcase, iar ea repetase cu o privire neagră de furie:

— Tipul ăsta trebuie să fie atent. Pot să-l strivesc. Ca pe un păduche, dacă vreau. Chestia asta îi mocnește sub picioare. Sau chiar deasupra capului, ca să fiu mai precisă.

Apoi trebuise s-o șteargă la o întâlnire și Kari nu știuse la ce făcea referire. Două săptămâni mai târziu, și fără ca ele să se fi revăzut, ea era moartă. Când Kari îl confruntase pe Rudolf cu declarația lui Vibeke, în timpul ceremoniei de comemorare din casa lor de la Snarøya, el protestase, spunând că nu înțelegea despre ce vorbește. Dar pomeții lui se acoperiseră de pete roșii și părea să se simtă cumplit de rău când se întâlniseră cu polițistul rătăcit pe hol.

Doar cu trei zile mai înainte, trecând pe la Rudolf Fjord, în Frogner⁶², pentru a depune câteva hârtii din partea lui Kjell, ea descoperise în sfârșit un posibil sens al celor spuse de Vibeke chiar înainte de moartea ei. Rudolf fusese enervat că venise și era nerăbdător s-o vadă plecând. Ea îl întrebase dacă poate merge la toaletă. El își privise nervos ceasul, dar fără să o poată refuza. Și acolo, lăsând apa caldă să curgă pe mâinile ei slabe și noduroase pline de spumă, înțelesese ea unde să caute.

Chiar deasupra biroului lui Rudolf Fjord era serviciul contabilitate. Numele era înșelător; nu era un serviciu, ci doar o cameră mică și drăguță cu hârtii de culoarea cojii de ou și cu dulapuri din lemn de cireș. Lumina cădea prin fereastra mare care dădea spre curte deasupra biroului pe care-l

ocupa temporar Hege Hansen pentru a ține socotelile, atât pe cele ale partidului, cât și pe cele ale societății de exploatare Huset i Kvadraturen A/S.

— Chestia asta îi mocnește sub picioare, bombănise Vibeke. Sau chiar deasupra capului, ca să fiu mai precisă.

Era târziu și clădirea era goală. Kari Mundal băuse un termos întreg de ceai. Cifrele și coloanele nu-i erau familiare. Ea nu se ocupa nici măcar de propria declarație de avere. Kjell avea răspunderea unor astfel de lucruri. Curiozitatea o făcuse totuși să parcurgă cifrele contabile pentru o colosală activitate de curățenie; de la un dosar la altul, de la tomul cel mare la cea mai mică anexă. Din când în când, se oprea, își potrivea ochelarii puși chiar pe vârful nasului ascuțit, își mijeia ochii câteva secunde în plus pe vreo factură, înainte de a da ușor din cap și de a continua.

Apoi se opri.

Div. lucrări de instalații

Pstark. Faianță

Arm. mm.

Lucr. Se ok 03.

Cor. 342 293

TVA 82 150,32

De plată: 424 443,32

Dintre toate anexele absconse și în tot cazul insignifiante examinate în ultimele cinci ore, aceasta era cea mai groaznică. Faianță și lucrări de instalații nu puneau probleme, dar îi trebui câteva clipe ca să înțeleagă că arm. trebuie că însemna armătură și că era un spațiu între se și ok 03. Cineva văzuse lucrarea și o găsisese ok în 2003⁶³? Ce însemna Pstark? Post-scriptum tark? Și de ce un PS figura aproape la începutul unei facturi?

TVA-ul fusese revendicat și plătit.

Se ok 03.

Se ok, se gândi Kari Mundal.

Septembrie – octombrie 2003⁶⁴, poate? Ciudat mod de a abrevia.

Se gândi din nou la toamna trecută, când totul părea să bată pasul pe loc în privința imobilului. Pivnița, acoperișul și fațada erau principalele probleme. Aleseseră cea mai proastă vopsea. Piatra nu respira și trebuiseră să ia totul de la capăt. Pe de altă parte, ceva șchiopăta și în legătură cu evacuarea. După o aversă diluviană, pivnița fusese inundată. Parchetul de la parter trebuise să fie scos și înlocuit din cauza stricăciunilor cauzate de umiditate, o operațiune pe cât de lungă, pe atât de costisitoare, care anula

proiectele de inaugurare cu mare pompă a clădirii în perioada sărbătorilor.

Toaletele erau terminate încă de la jumătatea lui iunie.

Pstark.

Philippe Starck.

Când ei înșiși făcuseră curățenie în casa cea mare din Snarøya, mezina o sufocase cu produsele magazinelor de amenajări interioare. Schimbă-ți modul de a gândi, mamă, repeta ea întruna, arătându-i căzi ca niște hârdaie pe care Kari Mundal nu le suporta și toalete semănând cu niște ouă. Ea n-avea deloc chef să se simtă ca o găină ori de câte ori se ducea la budă, asta fusese argumentul pentru a-i închide gura fiicei sale.

Reședința din Kvadraturen fusese renovată de o mână delicată, atentă la detalii. Toaletele erau în stil retro, cu rezervoare în plafon acționate de mânere din porțelan suspendate la capătul unor lanțuri aurite.

La Rudolf, în schimb, în baia lui refăcută de la zero, totul fusese făcut în spiritul timpului. Philippe Starck. Ea se dusesse acolo, o văzuse și ceea ce tocmai descoperise îi făcu palmele să transpire; bău cu hotărâre restul de ceai cald.

Scoase atunci anexa din dosar și se duse să caute cheia de la sala cu fotocopitoare. Când deschise ușa, liniștea de pe culoar era compactă ca un zid. Ezită o clipă; ascultă. Se părea că era singură.

Rudolf putea să o fi omorât pe Vibeke?

Nu pentru un troc echivalent cu o factură de 424 443,32 de coroane⁶⁵. El n-ar fi putut face asta. Sau da?

Știa el că ea știa? Îl amenințase? Oare din acest motiv totul mersese atât de bine, înainte de alegeri, când Rudolf își retrăsese candidatura, contrar tuturor așteptărilor, și le ceruse partizanilor săi să o susțină pe Vibeke?

Rudolf Fjord nu putuse s-o ucidă pe Vibeke. Sau poate da?

Kari Mundal vârî copiile într-o poșetă maro mică înainte de a pune toate hârtiile la loc și de a părăsi în liniște somptuosul imobil din Kvadraturen.

*

Femeia care-și petrecuse iarna pe Coasta de Azur se întorcea în Norvegia. Într-un fel, se bucura. La început, nu recunoscuse senzația. Care amintea de un eveniment rar din copilăria ei, imprecis și nedeterminat; nici măcar nu era sigură că-l găsea plăcut. O stare de agitație, gândi ea, o senzație inconfortabilă de a vedea timpul trecând prea încet. Nu zâmbi decât atunci când avionul se ridică brusc spre cer și când putu să vadă curba alungită a Golfului Îngerilor dispărând sub pătura albastră de nori. În acel moment, înțelese că ceea ce simțea era speranță.

Era vineri, 27 februarie, și avionul nu era decât pe jumătate plin. Avea la dispoziție un rând de locuri numai pentru ea și acceptă atunci când stewardesa îi oferi vin. Era prea frig. Strânse sticla între coapse și își lăsă scaunul pe spate. Închise ochii.

Nu exista cale de întoarcere.

Totul avea să fie mai dens acum. Mai intens.

Mai periculos și mai bun.

*

Ulrik Gjemselund era mort de frică. Matahala de polițist nebun care îl arestase cu aproape o săptămână în urmă venise personal să-l vadă la închisoare. Ulrik încercase să protesteze. Prefera să putrezească în celula lui decât să-și petreacă timpul cu un zdrahon sictirit căruia i se rupea în mod evident de tot și de toată lumea. Și în special de Ulrik Gjemselund și de drepturile lui într-un stat de drept, totuși!

Dumnezeule mare, gândi el în momentul în care fu împins într-o sală de audieri a comisariatului din Oslo. Aveam un pic de cocaină și un nenorocit de joint. O săptămână! O săptămână! Oare când au de gând să mă lase să plec? De ce oare avocata mea nu face nimic? A promis că o să ies preventiv înainte de weekendul ăsta. Trebuie să-mi găsesc un avocat nou. Vreau unul dintre barosani. Vreau să ies. Acum.

— Te surprinde, cu siguranță, să fii reținut așa de mult timp, exclamă polițistul, cu o veselie neașteptată, arătând cu degetul spre un scaun. Înțeleg. Dar, știi, există multe lucruri de care poți să-i convingi pe judecătorii de la Palatul de Justiție. Când nu ești mulțumit de nimicurile pe care le aduni. Odată...

El izbucni într-un râs sonor și închise ușa, după care se așeză pe un scaun care păru că n-o să-i suporte greutatea.

— ... am mai prins un rahat cu ochi ca tine. Nu era foarte diferit. L-am săltat cu trei grame de hașiș în buzunar. Trei grame, înțelegi? A stat două săptămâni aici. În curte. Nici măcar n-a avut loc într-o celulă decentă. Cinșpe zile a stat. Pentru trei grame! Și asta numai fiindcă nu înțelegea că...

Se aplecă deodată în față și zâmbi. Dinții îi erau regulați, uimitor de albi.

— ... că, de fapt, sunt un tip simpatic.

Ulrik își înghiți saliva.

— Simpatic, repetă polițistul. Sunt cel mai bun prieten al tău din lume, în momentul de față. Și, știi, o să fiu decepționat când...

Își trecu o mână prin păr, afișând un aer rănit.

— ... dacă o să mă trimiți la plimbare. Sau dacă n-o să vrei să-mi

răspunzi la întrebări, sau mai știi eu ce.

Ulrik își făcea de lucru cu mâneca de la pulover. Un fir atârna. Îl rula între degete și încerca să-l strecoare printre două ochiuri.

— Avocata ta ți-a promis cu siguranță marea cu sarea, continuă polițistul. Știi, așa sunt toți. Dar, pentru ea, tu nu ești decât unul dintre mulți alții. Un rahat cu ochi. Ea are altceva mai bun de făcut decât...

— O să cer un alt avocat, declară Ulrik, apropiindu-se un pic de perete. Îl vreau pe Tor Edvin Staff.

Polițistul izbucni din nou în râs.

— Tor Erling Staff, rectifică el cu un zâmbet larg. Îmi imaginez că trebuie să aibă lucruri mult mai pasionante cu care să-și bată capul. Dar ascultă...

Se aplecă atât de mult peste masă, încât Ulrik putu să-i simtă răsuflarea. Usturoi și tutun vechi. Prizonierul își rezemă capul de perete și strânse cu amândouă mâinile marginea mesei.

— Te întrebi desigur de ce te rețin aici, continuă bonomul redevenit conciliant, aproape prietenos. Și înțeleg. Nu se poate spune că ai fi ucis pe cineva. Dar o să-ți spun ceva. E vorba de ceea ce eu numesc... *frumoasa ecologie a criminalității*.

Își îndreptă spatele. Avea un aer mirat, ca și cum nu percepea în întregime sensul a ceea ce tocmai spusese. Ulrik reveni cu picioarele scaunului pe podea și îndrăzni din nou să respire.

— Mișto expresie, aprecie bărbatul cu satisfacție. *Frumoasa ecologie a criminalității*. Este prima oară că o folosesc. Știi, totul se leagă. Acolo, afară.

Agită mâna spre un loc imprecis din perete, ca și cum natura sălbatică era ascunsă chiar în spatele plăcilor de ipsos.

— Dacă sunt mulți țăntari, asta înseamnă hrană pentru păsări. Dacă păsările au ce mânca, fac ouă. Care sunt mâncate de șerpi și de jderi. Dacă sunt mulți jderi, industria blănurilor o duce bine. Când industria blănurilor o duce bine... De altfel, ei au specia aia de jderi domesticiți? Vizoni, așa e?

Pentru o clipă, își miji gânditor ochii către Ulrik. Ochiul albastru era aproape închis. Cel căprui observa. Ridică din umeri și dădu vioi din cap.

— Vezi unde vreau să ajung, afirmă el. Totul se leagă. Cu criminalitatea, este același lucru. Cel mai de căcat junkie este legat de cel mai rău spărgător de bănci, de criminalul cel mai violent. Sau așa spune mai exact că... *faptele* se leagă. Există o rețea, înțelegi? O rețea incredibil de fină de...

Se chirci, ridică din coate și tăie aerul, ca și cum se juca, prefăcându-se că sperie un copil.

— Răutate, zise el. Tu cumperi droguri. Pentru asta, trebuie ca niște

oameni să le bage în țară. Ei câștigă mulți bani. Devin lacomi. Fură. Ucid, la nevoie. Vând droguri. Unii tineri devin dependenți. Jefuiesc doamne bătrâne pe stradă.

Era tot ca un crab uriaș. Degetele lui se agitău în fața ochilor lui Ulrik. Ungھیile erau roase până la sânge.

Tipul ăsta e sărit de pe fix, își zise Ulrik. Oare știe cineva că sunt aici? A încuiat ușa. Este închisă.

— Și ajungem aici, conchise bărbatul redevenit deodată normal, la motivul pentru care n-am lăsat un papițoi ca tine să se întoarcă în lumea cea mare imediat ce am aflat informații despre tine, sâmbăta trecută. Înțelegeți, acum?

Ulrik nu îndrăznea să răspundă. Oricum, asta n-avea, în mod evident, niciun fel de importanță.

— Căci, atunci când numele lui Trond Arnesen a apărut, chestia a căpătat dimensiuni un pic mai importante decât nițel praf de înger și o țigară de hașiș, continuă polițistul. Pentru că totul...

Se opri și îl încurajă cu un gest circular făcut cu mâna dreaptă.

— ... se leagă, murmură Ulrik.

— Bine! Exact! Ajungem la ceva, băiete! Și să vezi ce am găsit la tine zilele trecute. Știi, a trebuit să mă duc iar acolo. În frumosul tău apartament pe care nu l-ai primit de la stat.

Își pipăi buzunarul de la spate. Apoi fața i se luminează și scoase un carnetel din buzunarul de la piept.

— Asta! exclamă el mulțumit. Deci... Mi-am dat seama că e mica ta contabilitate.

Ulrik deschise gura pentru a protesta.

— Ciocu' mic! șuiere tipul. Băgăm d-ăștia ca tine la zdup înainte ca taică-tu să aibă păr la coaie! ăsta e carnetelul tău șiăștia sunt clienții tăi.

Degetul lui arătător lovea niște inițiale scrise pe marginea unei pagini deschise la întâmplare.

— Sunt numere de telefon și alte fleacuri, am identificat deja o bună parte din ele. Ciudate, de altfel, micile secrete pe care le ascund oamenii. Dar nu mai există efectiv mare lucru care să mă surprindă.

Plescăi din limbă și clătină din cap.

— Dar nu tot, reluă el deodată. Îmi lipsesc trei nume. Vreau să știu cine este AC. Și APL, ca și RF. Și Ulrik...

Se ridică încet. Își netezi mustața, se dădu înapoi. Se trase de lobul urechii. Zâmbi și deveni brusc grav. Palmele lui aterizară amândouă, cu forță, pe masă. Ulrik sări, la propriu, de pe scaun.

— Să nu-mi torni prostii acum! Nici măcar să nu încerci. ăștia sunt

clienții tăi și vreau să știu cine sunt, OK? Putem să stăm aici până mâine-dimineață, dar o să fie al naibii de neplăcut. Pentru amândoi. Dar mai ales pentru tine. Așa că vorbește. Dă-i drumul.

Mâna lui se așează cu grijă pe ceafa lui Ulrik. Strânse. Nu prea tare. Strânsoarea slăbi, dar mâna rămase, enormă, arzătoare.

— Nu ne face să pierdem vremea.

— Arne Christiansen și Arne-Petter Larsen, rosti Ulrik cu răsuflarea tăiată.

— RF. Cine este RF?

— Rudolf Fjord, șopti Ulrik. Dar nu l-am mai văzut de mult timp. De doi sau trei ani. Cel puțin.

Mâna urcă cu precauție pe partea din spate a capului și dispăru.

— Bun băiat. Ce spuneam?

Ulrik îl privi fără să spună nimic; sângele îi zvâcnea în tâmpile și transpira.

— Ce ți-am povestit? repetă bărbatul cu amabilitate. Nu trebuie să fii atât de obtuz.

— Totul se leagă, răspunse foarte repede Ulrik.

— Totul se leagă, aprobă tipul. Să nu uiți chestia asta. Pentru altă dată.

*

— Tipul ăsta ar fi putut mărturisi și că Maica Tereza a comis o triplă crimă, observă Sigmund Berli sceptic, lovind cu degetul arătător în raportul redactat de poliție în urma audierii lui Ulrik Gjemselund. Sau să recunoască faptul că Nelson Mandela e vinovat de genocid. Sau să spună că Isus...

— Ajunge, m-am prins, Sigmund. De la început, de fapt.

Mergeau pe stradă. Yngvar insistase să treacă mai întâi prin parcul Frogner. Sigmund tot protestase. N-aveau mult timp la dispoziție. Fulguia. Era un ger de crăpau pietrele. Sigmund avea pantofi nepotrivți, iar nevastă-sa îi făcea scene pentru toate aceste ore suplimentare. El nu înțelegea de ce trebuiau să irosească douăzeci de minute într-un parc plin de statui urâte și de câini vagabonzi în călduri.

— Trebuie să iau aer, îl informă Yngvar. Trebuie să reflectez, OK? Și numai asta nu pot să fac atunci când îți turuie gura ca unui țânc de cinci ani. Pune-ți botniță acum. Profită de exercițiu. Amândoi avem nevoie de așa ceva.

Inger Johanne se înșală, gândi el, mărind pasul. Simțea o durere necunoscută sub stern. Nu se îndoise niciodată de capacitățile soției lui. Le

admira. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de ea, iar ea se topea sub ochii lui. Instinctele ei nu-și atingeau scopul. Intellectul îi era slăbit de nopțile de nesomn și de un sugar lacom. *Teoria ei nu ține. Dacă ucigașul ar fi vrut să facă tămbălău, să atragă atenția, nu l-ar fi ales pe Vegard Krogh. Vibeke Heinerback, da, de acord. Toată lumea o cunoștea. Dar Vegard Krogh? Un artist ratat, un bufon vag intelectual? De a cărui existență nu știa aproape nimeni? Inger Johanne se înșală, iar noi suntem în rahat. N-avem nicio idee unde suntem. Sau încotro mergem.*

— De ce nu-l convocăm pur și simplu la secție pe tipul ăsta? începu iar să trăncănească Sigmund prost dispus.

Făcea mici salturi cu picioarele lui scurte alături de colegul său.

— De ce trebuie să mergem în mod sistematic să-i vedem pe oameni la ei acasă? Fir-ar să fie, Yngvar, cheltuim prostește biștarii contribuabililor cu timpul ăsta pierdut aiurea!

— Impozitele oamenilor se duc pe lucruri mai rele decât tentativa noastră de a găsi o ieșire din încurcătura în care suntem. Termină acum, aproape că am ajuns.

— Eu nu-l cred pe Gjemselund ăsta. Rudolf Fjord nu e homo. Nu pare. De ce ar plăti ca să și-o tragă cu un tip? Ha? Un tip înalt și frumos ca el care *place* femeilor! Nevastă-mea citește genul ăsta de reviste, știi, cu poze de la premiere, petreceri și alte cele, și ăsta, îți spun eu, nu e un homo.

Yngvar se opri. Inspiră adânc. Aerul rece îi sfâșie gâtul.

— Sigmund, începu el calm. Uneori, am impresia că ești o vită care mestecă fân! Fiindcă știu că nu e adevărat, nu pot decât să-ți cer...

Își încălzi urechile cu mâinile amândouă. Respiră profund încă o dată și urlă brusc:

— ... *să taci naibii din gură!*

Apoi continuă să meargă.

Trecură de porțile bogat decorate care dădeau spre Kirkeveien. Două autocare cu turiști erau parcate de-a curmezișul, chiar în fața grilajului. Yngvar își strânse și mai mult fularul la gât. Un grup de africani în ținută tradițională, cu veșminte largi și colorate, urcau la bordul unuia dintre autocare. De ce veneau turiștii în Norvegia era ceva de neînțeles, gândi Sigmund. În februarie, când zăpada era peste tot și ți se topea sub picioare, era de neconceput.

— În tot cazul, trebuie să recunoști că rochiile astea sunt ridicole, bombăni el.

— Cu o bucată de piele pe cur, un bolero roșu-aprins și pantofi cu cataramă de argint nici tu n-ai părea mai elegant, să știi, replică Yngvar. Dar asta nu te împiedică să te plimbi îmbrăcat în *bunad*⁶⁶, din câte-am

văzut. Trebuie să fie vorba de un soi de chestie oficială. Cât e ceasul?

— E aproape șase, se plânse Sigmund. Am înghețat bocnă. Dar să știi că asta nu-i un bol... bolero. Este o vestă din lână.

Unsprezece minute mai târziu, Yngvar își plimba degetele pe un șir de nume gravate pe o plăcuță metalică, lângă o ușă vopsită gri.

— Rudolf Fjord, murmură el, apăsând pe un buton.

Nu răspunse nimeni. Sigmund își lovi tălpile una de alta, bombănind câteva cuvinte de neînțeles. O tânără își făcu apariția, cu o geantă pe umăr. Scoase o legătură de chei și îi zâmbi radios lui Yngvar.

— Bună ziua, îl salută ea ca și cum îl cunoștea.

— Bună ziua, răspunse el.

— Intrați?

Ea ținuu ușa, iar el o apucă. Femeia era roșcată. Lăsa în urma ei un miros de aer proaspăt și de parfum fin în momentul în care dispăru în pas alergător pe scară, fredonând ca o adolescentă.

— Weekend plăcut, ciripi ea.

Auziră o ușă deschizându-se, apoi închizându-se.

— Bine, iată-ne aici, constată Sigmund, ridicând ochii spre etaje.

— Etajul trei, îl informă Yngvar, îndreptându-se spre un ascensor închis cu un grilaj din fier forjat. Nu sunt sigur că ne suportă greutatea la amândoi.

— Max. 250 de kilograme, citi Sigmund pe o plăcuță emailată. Încercăm?

Zis și făcut. Imediat. Ascensorul scrâșni și gemu, apoi se opri la jumătatea scării de la etajul al treilea. Yngvar se chinui să deschidă ușa. Grilajul se înțepeni în partea de jos.

— Cred că voi coborî pe scară, gemu Yngvar când reuși în sfârșit să iasă.

Imobilul era frumos, chiar dacă ascensorul era dintre cele mai vechi. Scara era largă și acoperită de covoare. Ferestrele care dădeau înspre curte aveau bucăți dreptunghiulare de sticlă albastră și roșie care aruncau pete de culoare pe ziduri. La etajul trei, erau două uși. Un tablou cu geam și înrămat era atârnat între ele, un peisaj ocru-brun din Europa meridională.

Yngvar nici măcar n-a avut timp să sune la Rudolf că ușa de vizavi se deschise dintr-odată.

— Bună ziua, îi salută o septuagenară.

Avea o frumusețe tipică oamenilor din Vestkant, gândi Sigmund. Slabă și destul de mică de înălțime. Cu părul bine îngrijit. Fustă și pulover, o pereche de pantofi drăguți din piele. Ea își frânse mâinile, dând impresia că se simte foarte rău.

— N-am absolut deloc intenția să mă amestec, începu ea.

Abia atunci remarcă Yngvar că, în ciuda aparenței demodate, aproape

supuse, ochii îi erau vioi. Cei doi bărbați fuseseră cântăriți și măsurați mult timp.

— Sunteți prieteni de-ai lui Fjord? Colegi, poate?

Zâmbetul era autentic și îngrijorarea, vizibilă în ridul de deasupra ochilor, părea sinceră.

— Trebuie să mărturisesc că ascultam să văd dacă vine ceva. Pentru prima oară sunt recunoscătoare că s-a făcut atâta zarvă.

Un deget subțire terminat cu o unghie îngrijită arată ascensorul.

— Înțelegeți, Rudolf este o comoară pentru acest imobil. Veghează. Se ocupă de tot. Când mi-am rupt piciorul, înainte de Crăciun... – ridică cu greu piciorul stâng; era frumos, delicat și întreg – a trecut să mă vadă în fiecare zi, fără excepție, și mi-a făcut cumpărături. Suntem buni vecini, Rudolf și cu mine. Dar acum sunt... Scuzați-mă.

Cu gesturi ferme, ea scoase lanțul de siguranță și făcu câțiva pași în direcția celor doi bărbați.

— Halldis Helleland, se prezentă ea.

Cei doi bărbați își murmurară și ei numele de familie.

— Sunt teribil de îngrijorată. Ieri-seară, Rudolf s-a întors pe la ora nouă. Eu m-am întors în același timp. Fusesem la teatru cu o prietenă. Eu și Rudolf discutăm mereu un pic atunci când ne întâlnim. Uneori, întră la mine să bea o ceașcă de cafea. Sau un păhărel. Este mereu atât de...

Seamănă cu o hermină, își zise Yngvar. O hermină vioaie și curioasă, cu mâini agitate și o privire care fuge dintr-o parte în alta. Care înregistrează tot.

Ea își aranjă părul, tuși ușor.

— ... simpatic, termină ea.

— Dar ieri nu? se interesă Yngvar.

— Nu! Abia dacă mi-a răspuns. Părea palid. L-am întrebat dacă e bolnav, dar a negat. Se întâmplă...

Zâmbetul o întineri cu zece ani pe Halldis Helleland. O sclipire de aur străluci în șirul ei de dinți bine îngrijiți, iar gropițele din obraji erau adânci.

— Este un bărbat în puterea vârstei, iar eu sunt o văduvă nu prea tânără. Înțeleg perfect că nu e la fel de plăcut pentru el să-și petreacă timpul cu mine. Dar...

Ea ezită.

— Comportamentul lui nu era obișnuit, o ajută Yngvar. Era foarte diferit de cum este el de obicei.

— Exact, aprobă doamna Helleland cu recunoștință. Și, de atunci, mărturisesc cu rușine că ascult la ușă.

Ea îl privi pe Yngvar drept în ochi.

— Nu e frumos, bineînțeles, dar aici se aude *foarte* tare prin pereți și am sentimentul că trebuie toți... să fim responsabili unii față de ceilalți.

— Sunt perfect de acord, încuviință Yngvar. Și ce ați auzit?

— Nimic, răspuse ea cu indignare. Tocmai asta-i problema! Aud adesea pași. Muzică. Televizorul, poate. Singurul lucru...

Ridul își făcu din nou apariția pe fruntea ei.

— Telefonul a sunat, declară ea cu fermitate. De patru ori. A sunat, iar și iar.

— Poate că a ieșit din nou, sugeră Sigmund.

Halldis Helleland îl ținutui cu o privire încărcată de reproș, ca și cum el ar fi insinuat că ea dormea în post. Arătă cu degetul către cele două ziare de lângă ștergătorul de picioare.

— Ediția de dimineață și cea de seară, atacă ea pe un ton elocvent. Omul ăsta este un maniac al ziarelor. Dacă nu cumva a fugit discret azi-noapte, în timp ce dormeam, este acasă. Și nici măcar nu iese să-și ia ziarul!

— Este foarte posibil să fi făcut așa, obiectă Yngvar. Poate că a ieșit azi-noapte.

— Sun la poliție, declară ea. Dacă nu puteți înțelege că îl cunosc destul de bine pe Rudolf Fjord ca să știu că ceva nu e-n regulă, chem forțele de ordine.

Făcu stânga-mprejur și se îndreptă cu pași mici și repezi spre ușa ei.

— Așteptați, îi strigă calm Yngvar. Doamnă Helleland, noi suntem de la poliție.

Femeia se răsuci spre ei.

— Ce?

Își trecu apoi foarte repede mâinile peste părul alb și zâmbi ușurată.

— Bineînțeles, adăugă ea. E vorba despre povestea asta îngrozitoare cu Vibeke Heinerback. Chestia asta l-a marcat mult pe Rudolf. Sunteți aici ca să culegeți informații, normal. Dar atunci...

Capul ei se clătină într-o parte, apoi în cealaltă, cu repeziciune. Acum, semăna de-a binelea cu o hermină, cu nasul ei ascuțit și cu ochii mici și vioi.

— Atunci, o să intrăm, hotărî ea. O să vă cer să-mi arătați legitimațiile. O clipă, mă duc să aduc cheia.

Înainte ca polițiștii să aibă timp să deschidă gura, ea dispăru.

— Nu prea-mi place chestia asta, mărturisi Yngvar.

— Ce? se interesă Sigmund. Are cheia! Și, orice-ai crede tu, ceea ce zice doamna asta e plin de bun-simț.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să găsim.

Halldis Helleland se întorsese. Aruncă o privire la legitimațiile pe care

cei doi bărbați i le prezentaseră și clătină din cap.

— Rudolf și-a renovat baia toamna trecută, explică ea, introducând cheia în broască. A fost o chestie cu adevărat adorabilă din partea lui. Cu muncitorii care intrau și ieșeau, era mai bine ca eu să am cheia. Nu știi niciodată pe cine poți conta. Așa că încă o mai am. Poftim!

Ușa era deschisă.

Yngvar intră.

Era întuneric pe culoar. Toate ușile de la celelalte camere erau închise. Yngvar pipăi cu mâna în căutarea unui întrerupător și îl găsi.

— Salonul este pe aici, explică doamna Helleland cu o voce inexpresivă.

Se fofilă pe sub brațul lui Yngvar și se duse spre capătul holului. Se opri în fața unei uși duble.

— Poate e mai bine să..., începu ea, făcându-i un semn din cap lui Yngvar.

El deschise.

O lustră aterizase pe masă. Ghirlandele de cristale erau amestecate unele în altele.

O bucată de sticlă rătăcită atârna de colțul mesei. De cârligul din plafon, unde se aflate în mod evident lustra până la o dată foarte recentă, în centrul unei enorme rozete de ipsos, Rudolf Fjord se balansa la capătul unei bucăți de funii. Limba îi era albastră și umflată. Ochii deschiși. Corpul își încetase balansarea.

— Acum, o să vă întoarceți în apartamentul dumneavoastră și o să așteptați acolo, ordonă Yngvar.

Halldis Helleland nu se aventurase încă până în salon.

Fără să pună nicio întrebare, fără a încerca să arunce nici măcar o privire în cameră, ea se supuse. Ușa de la apartament rămase deschisă în urma ei. Îi auziră pașii când traversă palierul. Ușa ei se închise cu zgomot.

— Dumnezeii mă-sii..., înjură Sigmund Berli, înaintând până la cadavru.

Ridică puțin cracul pantalonilor lui Rudolf Fjord și puse un deget pe pielea albă.

— Complet rece.

— Vezi vreo scrisoare?

Yngvar nu se mișca. Era complet imobil, observând mișcarea pe care Sigmund o provocase. Cadavrul se învârtea cu o lentoare înspăimântătoare în jurul propriei axe.

Un scaun răsturnat zăcea pe jos.

În orice caz, Inger Johanne are dreptate într-o privință, gândi Yngvar. Are dreptate când spune că acest caz costă scump. Costă mult prea scump. Înaintăm cu greu, la întâmplare. Scormonim o bucată de viață a unei

persoane aici, tragem un fir dincolo. Și merge. Nu găsim ceea ce căutăm. Dar putem merge înainte. Rudolf Fjord n-a putut. Cine l-a prevenit? Ulrik? Oare Ulrik e cel care l-a sunat pentru a preveni un fost client, pentru a-i spune că secretul lui era dat în vileag? Că nu-i mai servea la nimic să se umfle în pene cu damele și să se dea drept bărbat monden?

— Nu e nicio scrisoare; în orice caz, nu aici.

— Mai caută.

— Dar am...

— Mai caută. Și sună la poliție, la urgențe. Imediat.

Rudolf Fjord n-a ucis-o pe Vibeke, gândi Yngvar; abia dacă avea forța să se miște. Lua cina cu niște colegi de partid la Bærum în momentul în care a fost comisă crima. Alibiul lui era valabil. N-a fost niciodată suspectat. Totuși, n-am putut să-l lăsăm în pace. N-am putut niciodată să lăsăm pe nimeni în pace.

— Nu e nicio scrisoare aici, se enervă Sigmund. S-a sinucis fiindcă îi era frică să nu fie prins cu mâța-n sac. Nu e mare lucru de presupus, probabil.

— Și dacă se întâmplă să fie vorba tocmai despre faptul că Rudolf Fjord l-a plătit pe amantul lui Trond Arnesen ca să aibă relații cu el, completă Yngvar îndreptându-se spre cadavrul care încetase să se rotească în jurul lui, trebuie să nu vorbim despre chestia asta. Există niște limite în privința prejudiciilor pe care le poți aduce vieții oamenilor și...

El ridică ochii spre fața lui Rudolf Fjord. Bărbia lată, masculină, părea mai groasă, iar ochii îi erau injectați de sânge. Îți evoca un pește din adâncuri aruncat pe o plajă.

— ... renumelui lor postum, termină el. O păstrăm pentru noi, OK?

— OK, consimți Sigmund. E-n regulă. Poliția din Oslo e pe drum. Au zis că ajung în zece minute.

Le trebură opt.

*

Patru ore mai târziu, când Kari Mundal ridică receptorul, agasată că e sunată la ora zece și jumătate, vineri seara, nu-i trebui decât un minut pentru a se prăbuși încet într-un fotoliu de lângă mica bibliotecă din lemn de mahon din hol. Ea ascultă mesajul secretarului partidului și abia dacă reuși să răspundă într-o manieră adecvată la puținele întrebări pe care acesta le avea de pus. Când conversația fu în sfârșit terminată, ea rămase așezată. Fotoliul nu era confortabil, locul unde se afla era în același timp întunecat și răcoros. Totuși, ea nu reuși să se ridice.

Îl sunase pe Rudolf Fjord cu o seară în urmă. Nu se putuse stăpâni să n-o

facă. După ce nu dormise în noaptea de miercuri spre joi, în timpul căreia avantajele și inconvenientele faptului de a da alarma i se învâlmășiseră în cap, ea luase decizia.

Fatală, din câte înțelegea acum.

Fără să știe prea bine dacă voia să continue afacerea, ea îi telefonase. Fără să fi calculat dacă partidul și, în consecință, Kjell Mundal, ar suporta un asemenea scandal, ea îi mărturisise ceea ce știa.

Eram într-o asemenea stare de furie, gândi ea auzindu-și propria respirație, rapidă și profundă. Eram decepționată și furioasă. Nu gândeam limpede. Voiam doar să nu creadă că pericolul trecuse. Trebuia să știe că secretul lui nu dispăruse în mormântul lui Vibeke. Eram atât de furioasă... Și teribil de decepționată.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Kjell Mundal venise din salon. Lumina cădea pe ușile duble, aproape orbînd-o. Bărbatul nu era decât o siluetă întunecată, ținând o pipă într-o mână și un ziar în cealaltă.

— Rudolf a murit, răspunse ea.

— Rudolf?

— Da.

Bărbatul se apropie. Ea își auzea în continuare propria respirație, pulsul. El aprinse lumina și pe ea o durură ochii. Plângea.

— Ce tot spui? întrebă, apucând-o de mână.

— Rudolf s-a sinucis, șopti ea. Nu se știe exact când. Ieri, probabil. Nu se știe. Nu știu.

— Sinucis? *Sinucis?*

Kjell Mundal urla.

— Dar de ce naiba s-ar sinucide idiotul ăsta?

Nu se găsisese nicio scrisoare, spusese secretarul partidului. Nici în apartament, nici în calculator. O să caute în continuare, bineînțeles, dar deocamdată n-au găsit nimic.

— Nimeni nu știe nimic, relua Kari Mundal, dându-i drumul la mână. Nimeni nu știe încă nimic.

Sper că n-ai scris o scrisoare, Rudolf. Sper că mama ta, biata femeie, nu va ști niciodată de ce ți-a fost atât de frică pentru a nu mai dori să trăiești.

— Am nevoie să beau ceva, murmură Kjell Mundal, înjurând în gând. Și nu sunt singurul.

Ea îl urmă, fără să mai adauge vreun cuvânt.

Seara fu foarte plină, alternând între telefoane și numeroase vizite. Nimeni nu remarcă totuși că, pentru prima oară în viața ei lungă, această femeie vioaie era complet tăcută. Toată lumea vorbea, unii cădeau pradă

disperării. Alții plâneau. Oamenii veniră și plecară până la o oră înaintată din noapte. Kari Mundal prepară cafea și ceai, băuturi mai puternice și tartine sărate imediat după miezul nopții. Dar nu pronunță niciun cuvânt.

În zori, după ce Kjell adormise în sfârșit, ea se ridică din pat și coborî la parter. În poșeta ei, într-un compartiment al portofelului burdușit, se afla o copie a unei facturi incomplete. Ea o scoase și se duse la șemineu. Acolo, aprinse un băț de chibrit. Când focul îi ajunsese la degete, dădu drumul hârtiei.

Două zile mai târziu, ea pretextă că are din nou nevoie să consulte arhivele contabilității. Găsi imediat ceea ce căuta. Factura originală fu ruptă în bucățele mici și dispăru în vasul toaletei de la etajul doi; toaletă în stil vechi, cu rezervorul în perete și cu mâner din porțelan atârnat de un lanț aurit.

Nu s-a găsit niciodată vreo scrisoare de sinucidere. O vreme, câțiva polițiști din Oslo au crezut că știu de ce Rudolf Fjord se spânzurase în salonul lui, doar la puțin timp după ce fusese ales, cu surle și trâmbițe, în postul de conducător al unuia dintre principalele partide politice din Norvegia. N-au spus niciodată nimic despre asta. După câțiva ani, episodul dispăruse pentru ei, era uitat.

O doamnă în vârstă, din Snarøya, la vest de Oslo, era singura care cunoștea adevăratul motiv al acestei sinucideri.

Ea n-avea să-l uite niciodată.

cincisprezece

— *Skuddâr*⁶⁷, strigă Kristiane. Pac! Pac!

— Nu cu arme false în casă, bombăni Inger Johanne, luându-i spatula cu care se juca, împungând aerul.

— Serios acum, nu poți numi asta o armă falsă, observă Yngvar cu agasare.

— Pac! Pac! Ce e ăla un *skuddâr*?

— Este un an bisect care conține o zi ca asta, răspunse Yngvar, lăsându-se în genunchi. 29 februarie. Zilele ca astea nu își arată vârful nasului decât o dată la patru ani. Sunt poate prea timide?

— Timide, repetă Kristiane. *Skuddâr. Kluddesår*. Pac!

Ea își dădu atunci o șuviță de păr după ureche, exact cum făcuse mama ei mai înainte.

— Dar care e explicația științifică? întrebă ea cu gravitate. Vreau să înțeleg, să nu-mi spuneți prostii.

Adulții schimbă o privire; cea a lui Inger Johanne îngrijorată, cea a lui Yngvar mândră.

— Este că... Pământului îi trebuie mai mult de 365 de zile pentru...

— Pentru a se roti în jurul lui?

— Pentru asta îi trebuie o zi.

— Pentru a se roti în jurul Soarelui?

Inger Johanne zâmbi și răsuci o cârpă.

— Pentru a face o rotație completă în jurul Soarelui, îi răspunse ea Kristiane cu siguranță în glas. Numim deci asta un an, care este un pic mai lung decât... Așa că trebuie să adunăm orele în plus și să facem o zi, din când în când. O dată la patru ani. Și mai e o chestie cu Gregorius și Iulius, dar nu-mi mai amintesc ce.

— Tu știi multe lucruri, comentă Kristiane. O să mă joc de-a *skuddâr* la Leonard. Astăzi, tata vine să mă ia. Tu nu ești tatăl meu.

— Nu, dar te iubesc mult.

Fetița plecă în fugă, cu Jack pe urmele ei. Piciorușele ei coborâră scara și ușa se trânti cu putere. Yngvar gâfâi și se ridică cu o expresie de mândrie.

— Nu știu de câte ori va trebui să repete că nu sunt tatăl ei. Și va trebui să reglăm rapid povestea asta cu dreptul la vizită. În iarna asta, a fost o

harababură imposibilă. Nu trebuia să plece la Isak vineri?

— Ce te-a apucat? întrebă Inger Johanne, mângâindu-l cu o mână pe cap. E doar ceea ce s-a petrecut cu Rudolf Fjord sau e...

— Doar? *Doar*?

Își retrase capul, un pic prea brutal.

— Nu este *doar* când munca ta constă în a trimite oamenii la moarte, crede-mă!

— N-ai trimis pe nimeni la moarte, Yngvar. Și tu o știi foarte bine.

El se așează pe taburetul de bar cel mai apropiat. O tijă de țelină pe jumătate ronțaită rămăsese într-o farfurie murdară. O luă și o vârî în gură.

— Nu știu, răspunse el, ronțâind.

— Dragule, murmură ea, și el nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

Îl sărută pe ureche, pe gât.

— Nu ucizi pe nimeni, șopti ea. Tu duci păianjenii în grădină când îi prinzi. Rudolf Fjord s-a sinucis. El a ales moartea. Singur. În mod evident, nu este... – se ridică și îl privi în ochi – nu este vina ta. Și tu o știi.

— Îmi lipsești, declară el, mestecându-și bucata de țelină.

— Îți lipsesc? Inepții. Sunt aici!

— Nu în întregime. Niciunul dintre noi nu este în întregime aici. Nu ca înainte.

Totul va fi bine, gândi ea. În curând. Când voi reîncepe în sfârșit să dorm. Nu mult, ci mai mult. Intrăm în primăvară. Ragnhild crește, devine mai puternică. Totul o să fie bine. E suficient ca acest caz să treacă și ca tu...

— Te-ai gândit să-ți iei concediu? întrebă ea pe un ton glumeț, începând să îngrămădească vasele murdare în mașina de spălat vase.

— Concediu?

— Concediul tău de paternitate, pe bune.

— Ca și cum mi-aș putea permite...

El mesteca, iar și iar, uitându-se la legătura verde care se împutina.

— Aș putea să-mi reiau eu serviciul, continuă ea. N-ar fi super să te debarasezi de cazul ăsta? Să-l uiți? Să lași alte persoane să-l preia, să-i lași pe alții...

— Nu spune prostii!

El se scărpină între picioare.

— Nu e ciudat..., începu el mijind ochii. Nu e ciudat să alegi mai degrabă moartea decât să...

— Nu schimba subiectul. Te-ai gândit la asta?

— Tu ai dreptul la cea mai mare parte a concediului, Inger Johanne. Așa este drept și rezonabil. Tocmai ai născut și alăptezi. Este bine pentru Ragnhild. Așa că e bine pentru noi.

Ca pentru a sublinia că discuția era încheiată, el aruncă tija de țelină spre gunoi, în dulapul deschis sub chiuvetă. Și rată lovitura.

— Nu e uimitor, reîncepu el deschizându-și palmele, ca un tip să aleagă să se sinucidă pentru că riscă să fie demascată ca fiind homosexual? În 2004? Dumnezeu, dar găsești așa ceva peste tot! La slujbă, ai zeci de lesbiene și nu par să se simtă persecutate sau agresate, sau...

— Despre asta, *a priori* tu nu știi nimic, îl întrerupse Inger Johanne, adunând țelina de pe jos. Nu le cunoști foarte bine.

— Avem un *ministru de Finanțe homo* în această țară, fir-ar să fie! Nimeni nu se stresează din cauza asta!

Inger Johanne zâmbi. Ceea ce îl irită.

— Ministrul de Finanțe este un bărbat... *stilat*, din Vestkant, răspunse ea. Discret, profesionist și, conform puținelor lucruri care se știu despre el, un talentat bucătar. Trăiește de o eternitate cu același bărbat. Este *puțintel*... Ținu degetul mare foarte aproape de arătător, într-un gest exagerat... diferit, adăugă ea, de unul care plătește băieți tineri, afișându-se cu blondine la braț de fiecare dată când o cameră de filmat este prin apropiere.

Yngvar nu zise nimic. Își puse capul pe brațe.

— Nu poți să dormi un pic? Întrebă ea cu blândețe, punându-i o mână pe spate. N-ai închis un ochi toată noaptea.

— Nu sunt obosit.

— Cum ești, atunci?

— Mâhnit.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu.

— Yngvar...

— Cel mai rău dintre toate este că Rudolf a fost radiat din acest caz foarte devreme, se înfierbântă el îndreptându-se. Alibiul său era valabil. Nimic nu arăta că el era în spatele tuturor acestor lucruri. Dimpotrivă, dacă ar fi să-i credem pe colegii lui din Parlament, părea complet distrus. De ce n-am vrut să-l lăsăm în pace pe tipul ăsta? Ce ne privea pe noi cu cine și-o pune?

— Yngvar, încercă ea din nou, apucându-i cu amândouă mâinile mușchii de la ceafă.

— Ascultă-mă, o întrerupse el, respingându-o.

— Ascult. Dar, pur și simplu, este cam complicat să răspunzi când ceea ce spui nu este foarte... rațional. Aveați toate motivele să fiți cu ochii pe Rudolf Fjord. În special, din cauza disputei lui cu Kari Mundal. În timpul comemorării, la...

— Îmi amintesc, mersi, i-o tăie el sec. Dar n-au trecut mai mult de cinci zile de când, chiar aici, tu făceai profilul unui ucigaș care nu are *în mod strict* nimic de-a face cu Rudolf Fjord! Atunci de ce a trebuit să urmăresc...

— N-ai crezut în acest profil, răspunse ea simplu, scoțând detergentul de vase. Nici în momentul ăla, nici acum. Și sincer cred că ar trebui să încetezi să te lamentezi.

— Să mă lamentez? *Să mă lamentez?*

— Da. Te lamentezi. Îți plângi de milă. Termină!

Ea porni mașina de spălat vase, puse cutia cu detergent pe un raft într-un dulap de deasupra blatului de lucru și se întoarse spre el. Își puse mâna dreaptă pe șold și zâmbi larg.

— Nesuferito, murmură el, întorcându-i zâmbetul fără tragere de inimă. În plus, chiar tu ai zis că profilul tău era vulnerabil. Vegard Krogh nu corespundea, nu era destul de cunoscut.

Inger Johanne îl adună pe Sulamit, aruncat pe jos. Ochii camionului își pierduseră pupila și o fixau cu o privire goală. Se jucă absentă cu scara ruptă.

— M-am gândit un pic, începu ea.

— A, da?

— Îți amintești... Îți amintești când eram aici cu Sigmund? Nu marțea trecută, ci acum câteva săptămâni?

— Bineînțeles.

— M-a întrebat care ar fi cel mai rău asasin pe care mi-l pot imagina.

— Da.

— Și eu i-am răspuns că, probabil, un soi de asasin fără mobil.

— Da?

— Așa ceva nu există.

— Bun. Ce înțelegeai prin asta, atunci?

— Voiam să spun... Vreau să spun că raționamentul meu se susține, dacă pot să spun așa. Cel care își alege victimele complet la întâmplare, fără a avea un mobil pentru fiecare crimă luată izolat, o să fie foarte greu de găsit. Presupunând ca o serie de alți factori să fie îndepliniți, bineînțeles. Ca persoana în cauză să-și facă treaba bine, pur și simplu.

— Da...

Yngvar clătină din cap și-și duse o mână la stomac. Ea îl puse pe Sulamit jos, cu zgomot.

— Nu ți-e foame. Ai mâncat acum mai puțin de-o oră. Așa că ascultă.

— Ascult.

— Problema este că e greu să-ți imaginezi o listă complet aleatorie de victime, continuă Inger Johanne, luând loc pe un taburet de bar vecin cu al

lui. Nu funcționăm totuși niciodată în gol! Nu suntem niciodată imparțiali, avem fiecare *likes and dislikes*⁶⁸...

Își împreună mâinile, lipindu-și vârfurile degetelor. Figura semăna cu un cort și ea își vârî nasul înăuntru.

— Dacă ne imaginăm..., continuă ea cu o voce nazală, un asasin care ia hotărârea să ucidă. Din Dumnezeu știe ce motiv. Putem reveni la asta. Dar se hotărăște să ucidă. Nu pentru că vrea să ia viața cuiva, ci pentru că...

— E greu să-ți imaginezi că o persoană poate fi ucisă cu sânge rece fără ca ucigașul ei să-i dorească realmente moartea.

— Totuși, asta o să facem, se impacientă ea.

Își împreună mâinile complet și strânse atât de tare, încât falangele i se albiră.

— Asasinul ar alege-o pe prima într-un mod destul de liber. Ca atunci când eram mici și când învățeam un glob pământesc închizând ochii. Locul unde puneai degetul...

— ...era locul unde trebuia să te duci peste douăzeci și cinci de ani, completă el. Chiar am citit o carte pentru copii despre asta. *Promisiunea de care ești legat!*

— Îți amintești ce se întâmpla adesea a doua oară când încercai?

— Trișam, zâmbi el. Deschideam foarte ușor ochii pentru a zări un loc mai interesant decât cel al amicului meu.

— Eu țineam ochii deschiși și ținteam, recunoscuse Inger Johanne. Voiam să merg în Hawaii.

— Și vrei să spui că...

— Am citit, răspunse ea, mângâindu-i spatele cu mâna, că ziaarele califică aceste asasinate drept crime perfecte. Nu e de mirare când vezi cât de neputincioasă e poliția. Eu cred totuși că ar trebui să schimbăm optica sau, mai degrabă, să constatăm că vorbim de *ucigașul perfect*. Dar...

Își mușcă buza inferioară și întinse brațul pentru a apuca o caperă dintr-un bol.

— Ceea ce vreau să spun este că acest gen de lucruri nu există, reluă ea studiind tija. Ucigașul perfect este complet deconectat de orice context. El nu simte nimic, nici frică, nici angoasă, nici ură și în niciun caz iubire. Oamenii au tendința să-și imagineze asasinii ca fiind nebuni de legat, niște oameni perfect insensibili, total incapabili să se situeze în raport cu alte ființe vii. Ei uită că însuși Marc Dutroux, arhetipul monstrului pedofil, era căsătorit. Hitler a condamnat șase milioane de evrei la suferințe atroce și la moarte, dar se spune că își adora câinele. Te poți gândi că, probabil, era draguț cu el.

— Avea un câine?

Ea ridică din umeri.

— Așa cred. Cunoști punctul meu de vedere, în orice caz.

— Nu.

Ea se ridică încet. Continua să mestece capera recalcitrantă. Aruncă o privire prin cameră și se duse până la cutia cu jucării a Kristianeii.

— Sunt cineva care a luat hotărârea să ucidă, începu ea înghițind, înainte de a-i opri protestul. Uită o clipă pentru ce.

Luă o minge roșie și o ținu în sus, în fața ei, în mâna dreaptă, într-un gest teatral, precum Hamlet cu craniul său. Yngvar râse scurt.

— Nu râde, îl rugă ea cu o voce stinsă. Iată globul meu. Știu multe lucruri despre crimă. E domeniul meu. Cunosc legătura dintre mobil și explicație. Știu că scap mai ușor dacă nimeni nu poate dovedi că există o legătură între mine și victimă. Iată de ce rotesc globul...

Închise ochii și împunse cu degetul cauciucul roșu.

— Am ales o victimă la întâmplare. Și o ucid. Totul merge bine. Nimeni nu e pe urmele mele. Prind gustul. Deschise ochii. Dar, într-un fel, m-am schimbat. Orice acțiune, orice eveniment ne influențează. Simt că... am reușit. Vreau să o iau de la capăt. Mă simt... vie.

Rămase nemișcată. Yngvar deschise gura.

— Șșșt! spuse ea deodată. Șșșt!

Auzeau copiii alergând dintr-o cameră în alta la etajul de dedesubt. Jack lătra agitat. O voce de adult, nedeslușită și furioasă, răzbătea prin pardoseală.

— Ar trebui, poate, să mă duc s-o iau, sugeră Yngvar. Ai zice că...

— Șșșt, repetă ea.

Privirea îi era pierdută în depărtare și înțepenise în acea poziție comică și teatrală, cu un picior pus elegant în fața celuiilalt. Mingea era tot în mâna ei dreaptă.

— Vie, repetă ea, ca și cum gusta cuvântul.

Apucă deodată mingea cu amândouă mâinile și o aruncă la pământ. Obiectul sări spre șemineu și răsturnă o plantă fără ca Inger Johanne să pară îngrijorată.

— Vie, repetă ea pentru a doua oară. Crimele lui sunt un fel de... de sport extrem!

— Ce?

Yngvar n-o slăbea din ochi pe Inger Johanne. Încerca să vadă în ea, să-și croiască un drum dincolo de acea privire străină, înspăimântătoare, de acel comportament neobișnuit; ea era ca în transă.

— Sporturile extreme, repetă ea fără a-i da atenție, sunt un mod de a te simți viu. Așa le descriu adepții lor. Descărcarea de adrenalină. Efortul

susținut. Senzația de a sfida moartea și de a triumfa asupra ei. De fiecare dată. Să fii la un pas de moarte devine un mod de a simți prezența vieții. Mai puternic, zic ei. Mai bine. Noi, ceilalți, ne întrebăm: de ce? De ce te străduiești să te cațări în vârful Everestului când traseul este presărat cu cadavre, la propriu și la figurat? Ce motive îi împing pe unii să se arunce de bunăvoie din înaltul falezelor mexicane, când o infimă eroare de apreciere a curenților duce la o ciocnire brutală cu muntele?

— Inger Johanne..., începu Yngvar ridicând mâna.

— Ei spun că asta le dă senzația că trăiesc, răspunse ea la propriile-i întrebări.

Tot nu se uita la el. În loc de asta, luă păpușa de cârpe a Kristiane de pe pervazul ferestrei. O trase de picioare, apoi o strânse la piept, puternic și îndelung.

— Inger Johanne, încercă el din nou.

— Nu înțeleg nimic, șopti ea. Dar asta e explicația lor. Asta spun când totul s-a terminat și când zâmbesc în fața camerelor, a colegilor. Îi dau cu tifla vieții. Râzând. Și o iau de la capăt. Încă o dată. Și încă o dată...

El se ridică. Se duse la ea. Îi smulse păpușa și o luă în brațe. Nu știa dacă plânge și nu spunea nimic.

— Ca și cum viața n-ar avea destulă valoare prin ea însăși, murmură ea lipită de pieptul lui. Ca și cum latura trivială a omului n-ar fi destul de sordidă. Ca și cum să iubești, să ai copii, să îmbătrânești n-ar fi destul de înspăimântător.

Ea îl respinse. El nu voi să-i dea drumul, dar ea perseveră și reuși să-l îndepărteze. Îl privi drept în ochi, continuând.

— Îi vezi peste tot, Yngvar. Chestia asta ia amploare, în forme mereu noi. *Jackass-stunts* pentru tineri. Se inflamează și se aruncă de pe acoperișul caselor cu bicicleta. Oamenii se plictisesc. *Oamenii se plictisesc de moarte!*

Aproape că striga și se repezi cu mâna la pieptul lui Yngvar.

— Știai că unii joacă un fel de ruletă rusească cu SIDA? continuă ea cu o voce tremurătoare. Alții își stimulează orgasmul strangulându-se. Se întâmplă să moară înainte de a juca. Să moară!

Râdea acum, cu febrilitate. Se întoarse spre corpul central și se cocoță pe un taburet. Își cuprinse fața cu mâinile.

— Moartea este singura noutate veritabilă pentru oamenii de astăzi, declară ea. Nu-mi amintesc cine a spus asta, dar e adevărat. Moartea este lucrul cel mai excitant, fiindcă este singurul pe care nu-l vom înțelege niciodată. Singurul despre care nu știm nimic.

— Crezi, așadar, rezumă Yngvar într-o tentativă de a o aduce cu picioarele pe pământ, că avem de-a face cu un criminal care... se

plictisește?

— Da. Mobilul nu este *cine* este ucis, ci ca *niște oameni* să fie uciși.

— Inger Johanne...

— Asta trebuie să fie, insistă ea. A ucide este actul cel mai extrem dintre toate actele extreme. Acest asasin este... Corespunde, Yngvar. Chestia asta se potrivește cu teoria conform căreia el n-are nimic de-a face cu uciderea Fionei Helle. El era chiar acolo, undeva. Se plictisea. Și apoi, Mats Bohus își ucide mama, într-un mod oribil, și Norvegia sare în aer. Crima asta avea tot: o victimă celebră; caracteristici rituale; o simbolică puternică. Scandalul a fost formidabil. Mi-e greu să-mi imaginez ceva mai excitant, mai *declanșator* decât o crimă ca asta. Mai ales pentru că avea similitudini frapante cu prima crimă dintr-o altă serie, dintr-o altă poveste a...

— Dar ascultă un pic ce spui, insistă la rândul lui Yngvar, care ridicase vocea. Dacă rezumăm profilul tău, avem următoarele lucruri: A. – își puse arătătorul drept pe vârful degetului mare de la mâna stângă – asasinul știe aproape tot ce trebuie știut despre crimă. B. La un moment dat, a auzit cursul lui Warren despre *Proportional retribution*.

— Sau a auzit vorbindu-se despre el, rectifică Inger Johanne.

— Ceea ce ridică problema de a ști dacă este norvegian, adăugă Yngvar cu o grimasă. Această persoană comite aceste crime ca un fel de divertisment, un mod de a ieși dintr-o viață plictisitoare, goală de conținut. El își alege...

— ... victimele dintr-un unghi de atac riscant, pentru a încerca, adăugă ea, cu obraji roșii și ochii strălucitori. În orice caz, prima crimă. N-avea decât un imperativ: persoana în chestiune trebuia să fie celebră. Voia să facă vâlvă. Este suspansul pe care îl caută. Se joacă, Yngvar.

— Și iată-ne ajunși din nou în punctul de plecare, conchise el, frecându-și bărbia cu descurajare. Vegard Krogh nu era celebru.

— Era suficient, îl corectă ea cu înflăcărare. S-a făcut destulă vâlvă și în jurul persoanei lui, din nefericire! Mai ales fiindcă era numărul trei într-o serie de crime în care victimele erau celebrități. Asasinul o știa. Știa că Vegard Krogh era destul de cunoscut și de aceea a renunțat la... tragerea la sorți!

— Ce?

— Numai un computer poate face o alegere perfect aleatorie, Yngvar. Oamenii se lasă dirijați, în mod conștient sau inconștient. Vegard Krogh a fost ales pentru că...

Rămase din nou cu privirea pierdută. Apucă o șuviță de păr, o mestecă. Vacarmul de la etajul inferior se calmase de mult. Copiii fuseseră trimiși să se joace afară, în ploaie. Yngvar auzea în continuare hărmălaie în grădină.

— Asasinul îi dorea moartea, termină ea vorbind rar. Mobilul era înainte de toate... jocul. Provocarea de a ucide și de a nu se lăsa prins. Dar asasinul s-a lăsat tentat, de data asta. Să aleagă pe cineva căruia îi voia răul.

— Toată lumea îi voia răul lui Vegard Krogh, gemu Yngvar. Și profilul tău nu se potrivește niciuneia din persoanele pe care le-am abordat, interogat sau suspectat cât de puțin în acest caz. Știi câte sunt în total? Câte audieri de martori avem?

— Multe, aș spune.

— Mai multe sute! Aproape o mie! Și nici măcar unul nu corespunde descrierii tale... Ce facem, atunci? Unde este criminalul, ce trebuie să facem ca să...

— Nu capitulează. Nu încă. Nu putem decât să așteptăm, după toate probabilitățile.

— Să așteptăm ce?

— Să așteptăm...

— Cea mai bună mamă din lume! strigă Kristiane.

Era îmbrăcată cu haine de stradă. Cizmele îi erau ude. Se auziră lipăind în momentul în care traversă camera alergând și se aruncă pe genunchii mamei ei. Jack o urmă. Chiar în mijlocul încăperii, între salon și bucătăria deschisă, animalul se opri și se scutură. O burniță fină de noroi se ridică în jurul lui. Nisip și pietriș zornăiră pe parchet.

— Cel mai bun câine din lume, continuă Kristiane. Cea mai bună Kristiane din lume. Și tata. Și Yngvar. Și casa. Și...

— Bună ziua la toată lumea! Am intrat direct. Bagajul ei e pregătit?

Isak râse și mângâie câinele care scheuna și dădea din coadă.

— Am fost cu vaporul, explică el și sunt la fel de ud ca și Kristiane. Sinistră vreme pentru sportul cu vele! Este un frig imposibil. Grozav vânt! Dar a început să plouă. Ce porcărie! Hai, fetiço! O să facem carting azi! O să ne distrăm!

Traversă încăperea cu încălțările murdare. Luă camionul de pompieri de pe jos, zâmbi prosteste și îl vârî în buzunar.

— Salut, mamă! Salut, Yngvar!

Puștoaica își urmă tatăl țopăind. Yngvar și Inger Johanne îi ascultară, fără să spună nimic, cum cotrobăiau prin camera Kristiane. Yngvar puse mâna pe coapsa lui Inger Johanne când aceasta vru să meargă să-i ajute. Cinci minute mai târziu, auziră mașina lui Isak, un Audi TT, accelerând energic pe Hauges vei.

— Pun pariu că a uitat pijama și periuța de dinți, bombăni Inger Johanne, încercând să ignore oftatul resemnat al lui Yngvar, care îi răspunse:

— Poți cumpăra periute de dinți de la orice stație de benzină. Și poate să doarmă într-un tricou. Isak s-a gândit la Sulamit, e lucrul cel mai important. Nu face atâta...

Ea se ridică brusc și se duse spre baie.

Sunt plictisitoare, gândi, vrând să pună lenjeria murdară în mașină. Nu sunt nici pasionantă, nici elegantă. O știu. Mă simt responsabilă și rareori sunt impulsivă. Sunt plictisitoare.

Dar în orice caz, nu mă plictisesc niciodată.

*

Bărbatul așezat în fotoliu, cu o țință fixată la buzunarul de la piept cu ajutorul unui ac de siguranță, era un star nepopular. Părul lung îi era prins într-o coadă de cal. Implantul lui forma un vârf diabolic pe frunte. Transpirația abundentă de deasupra ochilor îi dădea un aspect de om primitiv. Sprâncenele i se împreunau; un vierme gras i se târa pe față. Nasul îi era rafinat, drept și subțire. Buzele cărnoase. O țcălie ascuțită, nu prea potrivită, chiar sub gură. Limba îi era abia vizibilă între caninii ascuțiți. Colțurile gurii îi atârnav într-o strâmbătură neelegantă. O găleată de tablă era agățată deasupra capului său, cu fundul bătut în cuie de perete.

Håvard Stefansen era biatlonist⁶⁹ profesionist. Până atunci, cea mai mare realizare a lui ca senior fusese să câștige două medalii de argint, la individual, la campionatul mondial. În sezonul trecut, obținuse trei victorii în cupa mondială. Dat fiind că n-avea decât douăzeci și patru de ani, era una dintre cele mai mari speranțe norvegiene la J.O. de la Torino din 2006.

Asta doar dacă putea să se stăpânească, îl avertizase public antrenorul echipei naționale cu numai șase săptămâni înainte.

În cursul ultimelor două sezoane în echipa de seniori, Håvard Stefansen fusese de patru ori exclus din lot și din competiții. Era un învingător arogant și un rău perdant. În general, când o cursă mergea prost, arunca vina în mod deschis pe alți concurenți. Se dopau. Trișau. Îi trata cu dispreț atât pe străini, cât și pe propriii lui coechipieri. Håvard Stefansen era un bătăran egocentric și nimeni nu accepta să împartă o cameră cu el. Ceea ce părea să-l lase rece.

Publicul nu-l aprecia nici el și nu avusese vreodată sponsor personal. Cultul de sine și tatuajele amenințătoare nu-și aveau locul în sportul pe care-l alesese. În timpul curselor, era primit cu strigăte de ostilitate sau cu tăcere și într-un fel părea să fie apreciat. El mergea tot mai repede, trăgea mai bine de la o lună la alta și nu făcea nimic pentru a-și ameliora imaginea de ticălos.

Acum, era prea târziu.

Era marți, 2 martie, seara, și ținta de pe inima bărbatului fusese atinsă de un „adevărat” zece. Privirea lui era sticloasă. În momentul în care Yngvar Stubø se aplecă asupra cadavrului, i se păru că vede ușoare vânătăi pe pleoape, ca și cum îi fuseseră deschise cu forța. – N-a fost ucis aici, îl informă un agent al poliției din Oslo, al cărui păr de un roșcat strălucitor se ițea zburlit de sub glugă. Pare oarecum clar. A fost înjunghiat în spate. În timp ce dormea, presupun. Nicio urmă de luptă, dar patul este plin de sânge. Urmele sunt clare până aici.

Din câte se pare, hainele au fost aruncate pe el la întâmplare. Cred că a fost ucis în somn, târât până aici, îmbrăcat și pus în acest fotoliu.

— Gaura? bâigui Yngvar; capul i se învârtea.

— E glonț de vânatoare. S-a tras asupra lui cu o pușcă cu aer comprimat. Este, pur și simplu, un fel de pas de tir acoperit.

El întinse un deget spre găleată și spre ținta fixată în fața ei.

— Dar numai pentru puștile cu aer comprimat, bineînțeles. Loviturile sunt oprite în găleată. Arma nu face decât un poc! Asta explică de ce nimeni n-a auzit nimic. Dacă tipul ăsta ar fi fost în viață în momentul loviturii, l-ar fi durut destul de tare. Dar nu mai mult. Asta, în schimb...

Bărbatul care tocmai se prezentase ca fiind Erik Henriksen arătă mâna dreaptă a lui Håvard Stefansen. Zăcea pe coapsă, pe jumătate deschisă. Degetul arătător dispăruse. Nu mai rămăsese decât un ciot sfâșiat.

— Degetul care apasă pe trăgaci, explică Henriksen. Și privește...

El se duse la capătul celălalt al culoarului. Salopeta din hârtie îi foșnea în timp ce se deplasa. O pușcă cu aer comprimat era fixată, cu sfoară și bandă adezivă, de un șevalet. Țeava stătea în echilibru pe o coadă de mătură pusă pieziș. Întepenit pe trăgaciul puștii îndreptate spre inima lui Håvard Stefansen, se afla degetul arătător al victimei. Era albăstrui, iar unghia un pic prea lungă.

— Trebuie să ies, se scuză Yngvar. Îmi pare rău. Trebuie...

— Chiar dacă ne privește pe noi, îl informă Erik Henriksen, mi-am zis că ar fi mai bine să puteți vedea asta, la Kripos. Amintește în mod suspect de...

Un sportiv, gândi cu disperare Yngvar. Asta așteptam. N-am putut să fac nimic. Nu puteam să supraveghez toate vedetele sportive ale țării. Nu puteam să trag semnalul de alarmă. S-ar fi declanșat panica. Inger Johanne credea, gândea, simțea, dar nu știam nimic sigur. Ce-ar fi trebuit să fac? Ce trebuie să fac?

— Cum a intrat criminalul? reuși să întrebe Yngvar, hotărându-se să reziste. Prin efracție? Pe fereastră?

— Suntem la etajul patru, remarcă Henriksen pe un ton care trăda agasarea; tipul ăsta de la Kripos nu era pe măsura legendei legate de numele lui. Dar privește.

Chiar dacă apartamentul se afla într-un cartier destul de vechi, ușa părea nouă, prevăzută cu broască solidă și modernă. Henriksen se servi de stiloul pentru a indica locurile.

— Un truc vechi, într-un fel. Introduci bucăți mici de lemn în broască și aici...

Stiloul trecu pe zăvor.

— Este înțepenit. Bețe de chibrit, după câte se pare.

— Drace! O șmecherie ordinară, banală.

— Deocamdată, se crede că ușa era deschisă în timp ce Håvard Stefansen era acasă și nu dormea încă. Cineva a stricat broasca. Apartamentul este destul de mare pentru a fi posibil să faci ceea ce ai de făcut afară în timp ce el mănâncă, de exemplu. Fiindcă este la ultimul etaj, riscul de a fi prins în flagrant delict este mai mic.

El își băgă stiloul în buzunarul de la piept al salopetei albe.

— Nu se știe exact dacă Håvard Stefansen a încercat să încuie înainte de a se culca. Un tip cu gura mare ca el, într-un apartament plin de arme, nu e poate prea paranoic. Dar, dacă a încercat, i-a fost probabil greu s-o facă.

Prinde curaj, gânde Yngvar, care închise ochii simțind o durere la ceafă. Îndrăznește să facă tot mai multe lucruri. Are nevoie de mai mult. Ca alpinistul, care trebuie să meargă tot mai sus, să escaladeze pante mai abrupte, să trăiască mai periculos. Se apropie. Victima asta îi era superioară. A știut-o și și-a luat precauții. L-a ucis pe Håvard Stefansen în somn. Un simplu atac pe la spate. Fără simbolistică, fără finețe. Asta n-are nicio importanță pentru el; noi suntem cei care trebuie să înțelegem mesajul. Lumea din jur. Nu defunctul. Noi trebuie să fim șocați de acest tablou; sportivul care își țintește atent propria-i inimă împietrită. Pe noi vrea să ne provoace. Pe noi. Pe mine?

— Oare tipul ăsta doarme cu părul strâns în coadă de cal? se interesă Yngvar, ca să zică ceva.

— Arată bine!

Agentul de poliție Henriksen ridică din umeri.

— E posibil ca ucigașul să-i fi pus elasticul. Pentru a-l face... să fie el însuși, într-un fel. Să întărească iluzia. Și i-a reușit figura, ca să zică așa. Fir-ar al...

Își opri înjurătura la timp. Poate din respect pentru mort. Un coleg băgă capul pe ușa din casa scărilor.

— Hei! șopti el. Erik! Femeia este aici. Cea care ne-a anunțat. Cea care a

găsit cadavrul.

Erik Henriksen clătină din cap și ridică o mână, dând de înțeles că vine imediat.

— Ai văzut destul? vru el să știe.

— Mai mult decât destul, răspunse Yngvar înainte de a părăsi apartamentul.

O femeie aștepta pe palier. Era înaltă și solidă. Părul șaten îi cădea în bucle groase și dezordonate. Pielea avea un reflex care sugera că petrecuse mult timp în aer liber. Vârsta îi era greu de ghicit. Purta jeanși și un pulover mare, verde. Lumina plafonierei era reflectată de ochelarii ei mici, așa că era greu să-i vezi ochii. Yngvar avea impresia că recunoaște personajul.

— Iat-o pe Wencke Bencke, spuse polițistul care îi anunțase. Locuiește la etajul de dedesubt. Urca în pod ca să depună câteva valize. Ușa era deschisă, așa că a...

— Am sunat, îl întrerupse ea. Văzând că nimeni nu-mi răspunde, mi-am permis să arunc o privire înăuntru. Presupun că acum știți ce am văzut. Am sunat imediat la poliție.

— Wencke Bencke, repetă Erik Henriksen, scoțându-și gluga ridicolă. Autoarea de romane polițiste Wencke Bencke?

Ea zâmbi enigmatic și clătină din cap.

Nu către Henriksen, care pusese întrebarea. Acest zâmbet nu-i era destinat polițistului în uniformă, care părea pe punctul de a scoate hârtie și stilou pentru a cere un autograf.

Pe Yngvar îl privea ea. Spre el se întoarse când întinse mâna:

— Yngvar Stubø, nu-i așa? Sunt încântată că pot, în sfârșit, să vă cunosc.

Strângerea de mână era puternică, aproape dură. Mâna ei era mare și lată. Pielea, extraordinar de caldă. El îi dădu drumul repede ca și cum îl frigea.

șaisprezece

Ucigașul de celebrități devenise un monstru.

Sigur, presa se mai calmase un pic după ce poliția descoperise că asasinul Fionei Helle era un pacient al unui spital de psihiatrie, cu un mobil pe care toată lumea putea să-l înțeleagă. Pentru o scurtă perioadă, se pare că până și jurnaliștii credeau că nu se află în fața unei contaminări. Nu era vorba poate de un criminal în serie, recunoșteau comentatorii, ci mai degrabă de o înfricoșătoare juxtapunere de crime oribile, izolate. Când Rudolf Fjord se sinucisese, mass-media fusese uimitor de discretă, copertile care anunțau acest deces tragic, aproape sobre.

În momentul în care Håvard Stefansen fu găsit asasinat și așezat cu o țintă în piept în micul său poligon de tir interior, Norvegia își ieși din nou din minți.

Psihologii se întoarseră în arenă, urmați de detectivi particulari și de somități ale polițiilor străine, de cercetători și analiști în criminalistică. Experții desenau și explicau, în coloanele ziarelor, în emisiuni televizate. După douăzeci și patru de ore, criminalul în serie era din nou în conștiința tuturor. Era un monstru. Un psihopat insensibil. În câteva zile, ucigașul de celebrități căpătă amploarea unui personaj mitic, cu trăsături al căror echivalent nu-l găsești decât în literatura ocultă și gotică.

Familia regală plecă în străinătate, fără ca Palatul să poată da informații precise referitor la data întoarcerii. Zvonurile spuneau că supravegherea Storting-ului fusese dublată, chiar dacă șeful serviciului de securitate, reținut și grav, refuza orice comentariu. Premierele teatrale erau anulate. Datele concertelor, la fel. O căsătorie, despre care se vorbise mult, între două personalități, una din politică și cealaltă din viața economică, fu anulată cu trei zile înaintea ceremoniei și amânată pentru la toamnă, anunță logodnicul laconic, precizând că dragostea era mereu înfloritoare.

Oamenii normali, marea majoritate, cei care nu-și văzuseră niciodată numele în ziar, nici figura în vreo revistă color, își aruncau biletele de cinema la coșul de hârtii și hotărau să nu se aventureze în centrul orașului în weekendul viitor, indiferent de planurile pe care și le făcuseră. O atmosferă de șoc și de curiozitate, de îngrijorare și tensiune, de plăcere răutăcioasă și de tulburare neprefăcută îi împingea pe oameni să rămână

printre ai lor.

Era mai sigur.

Inger Johanne Vik și Yngvar Stubø erau și ei acasă. Era joi, 4 martie, și ceasul arăta aproape opt și jumătate. Ragnhild dormea. Televizorul era aprins. Sonorul era dat încet; niciunul dintre ei nu se uita.

Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în două zile. Simțeau amândoi o frică prea mare pentru a putea fi împărtășită cu celălalt. Nu mai rămânea decât un caz din cursul lui Warren despre *Proportional retribution*, iar Inger Johanne și Yngvar se adresau unul celuilalt cu o amabilitate rece și afectată. Viața în această casă dublă din Tåsen era foarte plină. Angoasa putea să se ascundă în cotidian.

Pentru o vreme, în orice caz.

Yngvar monta niște etajere în baie. Trecuseră șase luni de când stăteau în debara. Inger Johanne se aștepta să o audă plângând pe Ragnhild dintr-o secundă în alta; loviturile de ciocan puteau să trezească și morții. Dar ea n-avea forța să-i vorbească. Frunzărea o carte pe canapea. Îi era imposibil să citească.

— *RedaksjonEN*⁷⁰ se va prelungi cu o oră în seara asta, anunță crainicul.

Inger Johanne luă telecomanda și dădu sonorul mai tare. Genericul defilă pe ecran.

Prezentatorul era îmbrăcat în negru, ca pentru o înmormântare. Nu zâmbea, așa cum o făcea altădată la începutul emisiunilor. Inger Johanne nu-și amintea să-l mai fi văzut pe acest prezentator cunoscut purtând cravată.

Șefa poliției era și ea îmbrăcată festiv. Uniforma atârna cam lălâie pe ea; această femeie atât de zveltă deja devenise și mai slabă în ultimele săptămâni. Stătea încordată și dreaptă pe scaunul ei, de parcă era la pândă. Pentru prima oară, îi era greu să răspundă clar la întrebările puse.

— Yngvar! Ar trebui să vii.

Lovituri înfierbântate în baie.

— Yngvar!

Se duse după el. Era în patru labe și încerca să separe două rafturi cu lovituri de ciocan.

— Porcăria dracului! bombăni el printre dinți. Instrucțiunile astea sunt total aberante.

— E o ediție specială despre cazul tău.

— Nu e cazul *meu*. Nu sunt posesorul lui.

— Nu spune prostii! Hai, vino! Vino să vezi. Oricum nu mai poți salva etajerele astea.

— Uite, bodogăni el descumpănit, arătând pardoseala. Am spart o

bucată de gresie. Îmi pare rău. Nu credeam că...

— Vino, repetă ea simplu, întorcându-se în cameră.

— ... Și avem în mod evident multe piste în acest caz, declară șefa poliției la televiziune. Sau, aș zice mai degrabă, în aceste cazuri. Ele nu sunt încă lipsite de ambiguitate. Vom avea nevoie de timp ca să triem totul. Vorbim de un ansamblu de cazuri foarte important.

— Piste, murmură Yngvar, sosit în spatele lui Inger Johanne, și care se lăsase să cadă pe cealaltă canapea. Arată-mi-le atunci. Arată-mi aceste piste!

Își șterse fața cu poala cămășii și luă o cutie de bere de pe măsuta joasă.

— Înțelegeți..., începu prezentatorul aplecându-se în față și făcând un gest larg cu brațele, că oamenii sunt îngrijorați? Îngroziți? După patru crime oribile? În timp ce ancheta pare *înțepenită complet* într-un punct mort?

— Permiteți-mi să rectific, răspunse directoarea poliției, tușind cu pumnul strâns dus la gură. Vorbim despre trei cazuri. Trei. Uciderea Fionei Helle, din punctul de vedere al poliției și al ministerului public, este elucidată. Mai este o parte a anchetei și aici, dar problema examenului psihiatric se va rezolva în...

— Trei cazuri, o întrerupse prezentatorul. Foarte bine. Ce date aveți, așadar, în privința lor?

— Vă cer să înțelegeți că nu pot da detalii despre anchetele în curs. Singurul lucru pe care pot să-l spun în seara asta este că ne folosim de toate mijloacele...

— Să înțeleg, i-o tăie prezentatorul. Îmi cereți să *înțeleg* că sunteți cu mâinile goale? Că oamenii trebuie să se baricadeze în case și...

— Îi e frică, remarcă Yngvar, bând ultima înghițitură de bere trezită. Tipul ăsta nu se pierde niciodată cu firea. Stilul lui nu e să atragă în cursă și să amăgească? Să zâmbească și să lase oamenii să cadă singuri în ridicol?

Ca răspuns, Inger Johanne dădu sonorul și mai tare.

— E mort de frică, murmură Yngvar. El și alte câteva mii de norvegieni care se uită la chestia asta.

Arată înspre televizor cu cutia de bere goală.

— Șșșt.

— Vino aici, o invită el.

— Ce?

— Nu vrei să vii? Așază-te lângă mine!

— Eu...

— Te rog.

Șefa poliției putu în sfârșit să plece. În timp ce se făcea rotația

persoanelor intervievate în platou, încercară să difuzeze un reportaj despre imobilul în care Håvard Stefansen fusese găsit ucis și mutilat cu două zile mai înainte. Banda video se bloacă. Mișcarea de la poarta mare până la o fereastră de la etajul patru înțepeni, devenind un plan fix, neclar, cu o femeie privind ofuscată printre perdele, la etajul doi. Sunetul se pierde. Se auziră fluierături. Presentatorul își făcu brusc reapariția pe ecran.

— Ne pare rău pentru aceste probleme tehnice. Și acum, cred că vom...

— Vom fi mereu un cuplu de îndrăgostiți, șopti Yngvar, mirosind părul lui Inger Johanne; ea se cuibărise lângă el și trăsesse pledul peste amândoi.

— Poate, răspunse ea, mângâind ușor cu un deget antebrațul lui Yngvar. Dacă promiți că nu te mai ocupi niciodată de activități manuale.

— Bine ați venit în studioul nostru, Wencke Bencke.

— Ce? exclamă Yngvar.

— Șșșt!

— Mulțumesc, răspunse Wencke Bencke fără să zâmbescă.

— Sunteți autoarea a nu mai puțin de șaptesprezece romane polițiste, încep prezentatorul. În toate e vorba despre crime în serie. Sunteți considerată o expertă în materie și sunteți unanim recunoscută pentru documentările și *research-urile* de mare amploare. În poliție deopotrivă, din câte am constatat noi astăzi. Sunteți jurist de formație, nu-i așa?

— Exact, confirmă ea, cu aceeași gravitate. Dar, în prezent, n-a mai rămas mare lucru din jurista care eram. Scriu romane din 1985.

— Suntem deosebit de mulțumiți să vă avem în seara asta alături de noi, întrucât n-ați mai dat de doisprezece ani interviuri aici, în țară. E vorba, bineînțeles, de niște circumstanțe tragice care v-au constrâns să reveniți. Dar permiteți-mi totuși să vă pun câteva întrebări mai puțin serioase, în introducere: câte persoane ați *suprimat* în toți acești ani?

Se aplecă spre ea, în expectativă, ca și cum ar fi așteptat să i se împărtășească un mare secret.

— Nu prea mai știu, răspunse ea cu un zâmbet; dinții îi erau extraordinar de albi și de regulați pentru o femeie care avea probabil vreo patruzeci și cinci de ani. Le-am pierdut șirul. Dar, în definitiv, calitatea primează asupra cantității, chiar și în domeniul meu. Mă concentrez pe finețuri, nu pe număr. Îmi găsesc... plăcerea, ca să zic așa, într-un stil original.

Își ridică şuvița de pe frunte. Aceasta căzu imediat la loc.

Inger Johanne se eliberă din brațele lui Yngvar, care era pe punctul de a o sufoca.

Luase în mână *Dagbladet*, de pe măsuta joasă, și se uită la ceva înainte de a arunca ziarul pe jos. Ea se răsuci spre el.

— Ce se întâmplă? vru să știe.

— ... *Ați găsit, așadar, ultima victimă, se auzi la televizor, ... vecinul dumneavoastră de palier. De pe poziția dumneavoastră de expertă necontestată în acest domeniu, ce poate fi în spatele...*

— Ce ai, iubitele?

— ... *o dorință de a fi văzut ca altceva decât...*

— Yngvar!

Pielea lui era jilavă. Cenușie.

— Yngvar! țipă ea, sărind de pe canapea. Ce ai?

— ... *Amintirea unor cazuri din alte locuri decât de pe continentul nostru. Nu numai în Statele Unite, dar și în Anglia, și mai ales în Germania, cunoaștem...*

Inger Johanne ridică mâna. Lovi. Pocnetul palmei pe obrazul lui îl făcu în sfârșit să deschidă ochii.

— Ea este, zise el.

— ... *Să fim prudenți în a trage niște concluzii care să ne ducă...*

— Ce-i cu tine? strigă Inger Johanne. Am crezut că ai făcut un accident vascular cerebral! Ți-am zis de o mie de ori să slăbești, să nu te mai atingi de zahăr și...

— Ea este, repetă el. Ea, acolo.

— ... *Dat fiind că am fost în străinătate în ultimele luni și că n-am urmărit acest caz decât pe internet și prin intermediul câtorva ziare, aș zice că...*

— Ți-ai pierdut mințile? Ai luat-o razna cu totul? De ce... El avea în continuare degetul îndreptat spre ecranul televizorului. Culoarea îi revenea în obraji. Respirația i se calma. Inger Johanne se întoarse încet spre televizor.

Wencke Bencke purta ochelari fără ramă. Lumina puternică din studio se reflecta în lentile și te împiedica să-i vezi ochii. Hainele îi erau un pic prea strâmte, ca și cum și le cumpărase în speranța că va mai pierde din greutate. O broșă mică era prinsă la reverul taiorului. Un lăntișor subțire din aur îi strălucea la gât; părea destul de bronzată pentru acest anotimp.

— Constat asta cu o oarecare tristețe, răspunse ea la o întrebare pe care Inger Johanne nu o auzise. Când poliția nu pare încă să aibă nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă, cred că acest caz are foarte, foarte puține șanse să fie rezolvat.

— Chiar credeți asta? o întrebă prezentatorul, incitând-o, cu un gest al mâinii, la un răspuns mai detaliat.

— Nu înțeleg, începu Inger Johanne, întoarsă din nou spre Yngvar și încercând să-i capteze atenția.

— Te rog, o imploră el. Lasă-mă să ascult ce spune!

— O să încheiem aici această parte a emisiunii, anunță prezentatorul. Permiteți-mi să vă întreb, în concluzie, pe baza evenimentelor îngrozitoare din ultimele săptămâni: nu vă plictisiți niciodată să scrieți povestiri și să creați divertisment plecând de la crime și criminali?

Wencke Bencke își aranjă ochelarii. Nasul ei era prea mic pentru fața lată, iar ochelarii amenințau tot timpul să alunece.

— Ba da, recunosc eu ea. Mă plictisesc. Mult, uneori. Dar să scriu romane polițiste e singurul lucru pe care știu să-l fac. Încep să îmbătrânesc și...

Ea ridică un deget arătător scurt și aruncă o privire înspre cameră. Ochii îi deveniră dintr-odată foarte limpezi. Erau căprui și străluciră într-un zâmbet care făcu să-i apară în obraji gropițe adânci.

— ... plata cu ora îți provoacă amețală, bineînțeles. Asta ajută.

— Atunci, mulțumim...

Clic.

Inger Johanne lăsă telecomanda din mână.

— Ce vrei să spui? murmură ea. M-ai speriat îngrozitor, Yngvar. Am crezut că ai dat în primire.

— Wencke Bencke a ucis-o pe Vibeke Heinerback, răspunse el, strivind cutia de bere în mâini. Ea l-a trimis pe Vegard Krogh *ad patres*. Ea l-a asasinat pe vecinul ei. Håvard Stefansen. Ea este ucigașa de celebrități. Așa trebuie să fie.

Inger Johanne se așeză încet pe măsuța joasă. Casa era scufundată în tăcere. Nu se auzea niciun zgomot afară. Vecinii de dedesubt erau plecați. Inger Johanne și Yngvar erau singuri, și o lumină se stinse în casa din față.

Deodată, răsunară plânsete în camera copiilor; un țipăt sfâșietor, dureros, scos de un sugar de șase săptămâni.

*

Wencke Bencke trecu încet de ușile turnante ale clădirii NRK-ului. Seara de marți era răcoroasă. Sufla un vânt rece. Privind spre cer, ea văzu planeta Venus strălucind într-o pată de un albastru profund, între nori întunecați care se risipeau. Le zâmbi jurnaliștilor și îi lăsă pe fotografi să-i facă mai multe poze, înainte de a urca în taxi și de a-i da o adresă șoferului.

Totul era diferit acum. Mai diferit decât ar fi putut spera vreodată. O remarcase deja de vinerea trecută, la sosirea la Gardermoen, când i-a mulțumit cu un zâmbet larg stewardesei pentru călătorie. Plimbările pe care le făcea mai înainte cu pas greoi și spatele încovoiat, le făcea acum cu spatele foarte drept. Hoinărea pe culoarele fără sfârșit, cu o geantă netaxabilă balansându-se la capătul unui braț. Ridică privirea. Remarca

detaliile acestei clădiri frumoase; enormele grinzi principale din lamele de sticlă și jocul de culori din opera de artă de lângă scara care cobora în holul sosirilor. Își așteptă calm valiza și sporovăi cu un copil roșcat care îi privea curios PC-ul. Ea îi zâmbi tatălui puștiului și își aranjă reverele noului palton Armani cumpărat de la Galeriile LaFayette din Nisa, care îi dădea o imagine la fel de nouă ca senzația pe care o avea despre ea.

Era puternică.

Și nemaipomenit de sigură pe ea.

Cu mulți ani înainte, când își trimisese primul manuscris și descoperise că asta avea să facă, ea luase o decizie. Avea să devină o expertă în crime. Specialistă în asasinate. Criticii literari erau o rasă îndoielnică. Dialectica presei era previzibilă și înspăimântătoare; te ridicau în slăvi și apoi te demolau. Redactorul de la editură o prevenise atunci. O privise cu ochi nespuse de triști, ca și cum Wencke Bencke, începând o carieră de autor de romane polițiste, punea piciorul într-un purgatoriu etern. Și, în acel moment, ea se hotărâse.

Nu va citi niciodată vreo cronică.

Nu va comite niciodată, niciodată, greșeli.

Va da lovituri perfecte. Nu se va înșela niciodată în evaluarea efectului unei arme.

Voia să știe totul despre anatomia umană, despre folosirea armelor albe și despre lovituri, despre rănille provocate de glonț și despre otrăvire. Despre anchete. Să cunoască biologia, chimia și psihologia. Va dobândi cunoștințe despre tot circuitul industriei criminale, de la cele mai puternice organizații până la junkies patetici chirșiți la baza ierarhiei, cu mâna întinsă: *N-ai cumva niște mărunțiș?*

Nu reuși să-și țină promisiunea.

Citea cronicile imediat ce apăreau.

Dar nimeni n-o să spună: Wencke Bencke nu știe despre ce vorbește.

Și nimeni n-o spunea.

Din 1985, ea citise și studiasse. Efectuase cercetări pe teren. Călătorise. Observase, examinase. Încet-încet, înțeleșese că teoria nu va înlocui niciodată practica. Trebuia să fie concretă. Viața reală era plină de detalii și de evenimente imprevizibile. De la masa ei de lucru, era greu să-și imagineze mulțimea de lucruri aparent insignifiante, de fapte triviale care puteau totuși să se dovedească a fi de o importanță determinantă într-un caz de crimă.

Începuse să adune date despre persoanele existente.

Arhivele văzură lumina zilei în 1995. În cartea la care lucra avea nevoie de un director de orfelinat și de un polițist cu o reputație îndoielnică. Fu

șocată să constate cât de ușor erau de găsit. Era plictisitor să supraveghezi oamenii, bineînțeles; ore de așteptare și de observații lipsite de interes. Notițele ei erau seci, goale de pasiune.

Dar devenea mai ușor să scrie.

Cronicile erau pozitive. A opta ei carte fu primită cu un oarecare entuziasm, așa cum fusese și prima. Unii critici evidențiaseră faptul că Wencke Bencke părea mai proaspătă ca niciodată, aproape reînnoită.

Se înșelau.

Ea se plictisea mai mult ca niciodată. Trăia în afara lumii. Compila informații și cifre referitoare la viața altor persoane, fără să participe niciodată la ea, iar arhivele ei se îngroșau. Își procură un dulap metalic, o mobilă ignifugă pe care o instalează în cameră.

I se întâmpla să citească vreun dosar, în toiul nopții, în pat. Era adesea agasant. Oamenii duceau existențe atât de asemănătoare... Chestii legate de slujbă, copii, infidelități, chefuri. Proiecte de renovare și de divorțuri, dificultăți economice și vânzări de caritate în beneficiul echipei de fotbal. Indiferent dacă personajele erau personalități politice sau dentiști, bogați sau prestatori sociali, bărbați sau femei, toate semănau de-ți venea să plângi.

Sunt unică, gândi ea, lăsându-se pe confortabila banchetă a taxiului. Și, acum, mă văd și ei. În sfârșit, mă văd așa cum sunt. O expertă ieșită din comun. Nu cineva care își supune copia unei batjocuri arțăgoase la fiecare apariție literară. Eu pot. Știu. Și realizez.

M-a văzut și el. Și îi e frică. Am simțit-o; și-a retras mâna și a plecat ochii. Ei mă văd, acum, dar nu așa cum îi văd eu. Nu așa cum o văd eu. Dosarul ei e gros. Dosarul ei e cel mai gros pe care îl am. O urmăresc de mult și o cunosc.

Ei mă văd acum și nu pot face nimic.

*

— Privește.

Yngvar îi arăta *Dagbladet*, deschis la pagina cinci. Era tot palid, dar nu mai avea acel aer bolnav care o speriasse atât de mult pe Inger Johanne.

— Wencke Bencke, constată Inger Johanne, plimbându-se prin cameră cu Ragnhild în brațe, lipită de umărul ei. Ei, și?

— Uită-te la broșa ei! Pe reverul taiorului.

Ea îi dădu cu precauție copilul, luă ziarul și făcu câțiva pași înspre lampadar.

— Totul corespunde, explică el, legănând-o pe Ragnhild. Mult prea

multe lucruri se potrivesc cu profilul pe care l-ai făcut. Într-adevăr, Wencke Bencke este specializată în crimă. O autoare de romane polițiste recunoscută pe plan mondial! Cu mult deasupra majorității celor care se ocupă de ucigașii în serie. Bizară și arogantă, judecând după portretele care i s-au făcut, ca să nu mai spun că nu vorbește niciodată cu ziariștii norvegieni. Nu până-n ultima vreme, în orice caz. Trebuie că s-a întâmplat ceva. Mult timp a fost o solitară. Exact ce spuneai tu. Ce descria profilul făcut de tine.

Ragnhild mișcă din pleoape. El îi mângâie fruntea cu o mână.

— Uită-te la broșa ei.

Fotografia din *Dagbladet* nu era foarte clară. Wencke Bencke vorbea; cu gura deschisă și ochii rotunzi ca niște bile ascunși în spatele ochelarilor, care-i stăteau în echilibru pe nasul cârn. Dar contururile erau clare. Broșa se distingea bine pe reverul stâng.

— Știa cine sunt, reluă el, aproape pentru sine. Eu eram cel care o interesam.

— E mai grav decât crezi.

— Mai grav...

— Da.

— Ce vrei să spui?

Fără să răspundă, ea se duse în cameră. El o auzi căutând prin sertarele comodei. O ușă de dulap se trânti. Iarăși pași. Înspre debara, presupuse el.

— Uită-te la asta.

Ea găsisese ceea ce căuta. I-o luă pe Ragnhild din brațe și o puse jos, pe spate, sub baby-gym. Copilul gânguri și își agită cu stângăcie mâinile în direcția obiectelor multicolore. Inger Johanne îi întinse clasorul pe care îl găsisese. Era alb și coperta lui era ornată cu o insignă mare, rotundă.

— Logoul FBI-ului, recunosc el, încruntând din sprâncene. Îl cunosc. Am o plăcuță în biroul meu. Tocmai asta spuneam, din acest motiv...

Ea arată fotografia din *Dagbladet*.

— Da. Dar e mai grav decât crezi.

Se așeză lângă el, chiar în capătul canapelei.

— Americanii își adoră simbolurile, explică ea, ridicându-și ochelarii. Drapelul. *Pledge of Allegiance*. Monumentele. Nimic nu este ales la întâmplare. Acest albastru... – arată cu degetul spre fondul întunecat de sub emblemă – simbolizează justiția, la fel ca balanța de deasupra blazonului, în mijloc. Cercul conține treisprezece stele, cele treisprezece state americane la origine. Benzile roșii și albe, aici, sunt cele ale drapelului. Roșul este forța și curajul. Albul este puritatea, lumina, adevărul și pacea.

— Ei consideră în mod evident că forța și curajul primează asupra adevărului și păcii, observă Yngvar. Fiindcă există mai multe benzi roșii decât albe, vreau să zic.

Inger Johanne nu avu energia să zâmbească.

— Același lucru e și cu *Star Spangled Banner*, continuă ea. O bandă roșie în plus. Marginea crestată a emblemei simbolizează marile provocări cărora le face față FBI-ul și puterea organizației.

Ragnhild își mișca brațele și picioarele, lovea cu tălpile. Siluetele de lemn se ciocneau între ele. Yngvar își scărpină bărbia.

— Impresionant, murmură el. Dar nu înțeleg prea bine unde vrei să ajungi.

— Vezi aceste două ramuri?

Ea lăasă să-i alunece degetul spre frunzele care înconjurau blazonul interior, roșu și alb.

— Sunt de laur. Dacă te-ai uita cu lupa, ai putea număra exact 46 de frunze. Câte state erau în Statele Unite în 1908, când a fost fondat FBI-ul.

— Sunt la fel de impresionat. Dar...

— Atunci, uită-te la asta. (Ea ridică în lumină pagina din ziar cu fotografia lui Wencke Bencke.) Broșa ei. Ramurile de laur. Vezi?

— Nu sunt de laur.

El miji ochii.

— Nu, aprobă ea.

— Sunt... pene?

— Da.

— Pene în locul frunzelor de laur? De ce?

— Sunt pene de vultur, preciză ea.

— Pene de vultur...

— Cine folosește pene de vultur?

— Indienii.

— Șefii de trib indieni.

— Șefii de trib, repetă el cu o voce de robot, fără să înțeleagă.

Inger Johanne începu din nou să se plimbe prin cameră. O ridică cu grijă pe Ragnhild și o lipi de umărul ei.

Simți parfum de săpun și miros de excremente. O pată maronie se întindea pe cracul pantalonului bebelușului. Strânse copilul la piept.

— *The Chief*, zise ea. Warren Scifford. Un grup de studenți a făcut această insignă. A fost un scandal monstruos în momentul în care s-a aflat. Nu falsifici heraldica FBI-ului. Încet-încet, aceste broșe au ajuns să aibă valoare. Oamenii le purtau prin interior, la reverul hainelor. Ca un semn de apartenență la cerc. Ca să arăți că ești unul din discipolii lui Warren. Lui...

îi plăcea la nebunie chestia asta, bineînțeles. Nu voia să știe nimic, dar... îi plăcea la nebunie chestia asta.

— Deci, asta vrea să însemne că...

— Vrea să însemne că Wencke Bencke a auzit de Warren, într-un fel sau altul. Sau l-a cunoscut, sau l-a auzit, sau a discutat cu cineva care îl cunoștea.

— Ce înseamnă atunci...

— Că dorește ca noi s-o vedem, conchise Inger Johanne.

— Ce?

— Ne provoacă. Ne sfidează. Apare la televizor după doisprezece ani de tăcere. Se lasă fotografiată. Vorbește. Își ucide vecinul și apoi cheamă poliția. Nu mai vrea să se ascundă. S-a ascuns mulți ani și i s-a părut insuportabil. Acum, vrea să fie sub lumina reflectoarelor, nu să fugă de ele. Și poartă această broșă, în speranța că va fi văzută. De noi. În speranța c-o să înțelegem. Se joacă cu noi.

— Cu noi? Cu noi doi?

Inger Johanne nu răspunse. Se strâmbă, simțind mirosul din ce în ce mai puternic, și plecă spre baie. El o urmă.

— Ce vrei să spui? Întrebă el cu jumătate de voce.

Ea tot nu voia să răspundă. Lăsă apa să curgă și se aplecă pentru a lua o mânășă de toaletă, păstrând o mână pe pântecul lui Ragnhild pe care o pusese pe masa de înfășat. Excrementele erau verzi și lichide și Yngvar își duse mâna la nas.

— N-a dispărut o carte? vru ea să știe.

— O carte?

— Nu te ține de nas, Yngvar. E copilul tău.

Ea lăsă apa să curgă pe poponeața lui Ragnhild și continuă:

— La Trond Arnesen. El pierduse o carte. Și un ceas. Ceasul a apărut. Dar cartea? Dă-mi pudra!

El căută în coșul de lângă chiuvetă.

— Era o carte, răspunse el încet înainte de a se opri, cu un tub de pudră cu oxid de zinc într-o mână și cu un scutec curat în cealaltă. Exact. Povestea asta cu ceasul m-a cam tracasat o vreme. Am uitat complet de carte. Și mai ales când Trond a găsit afurisitul ăla de ceas. Cartea nu părea să aibă nici cea mai mică importanță. Era un roman polițist, cred, o carte pe care Trond pretindea c-o lăsase pe noptieră, dar...

— Wencke Bencke, i-o tăie ea. Ultimul roman al lui Bencke.

Cu mișcări extraordinar de rapide, aproape bruște, mâinile ei strecurară scutecul pe sub fetiță și îl prinseră cu ariciul.

— Era prima ei crimă, reluă ea foarte repede. A fost prudentă. Vibeke

Heinerback locuia într-o zonă pustie și era singură în seara aia. Ceea ce toți aceia care îi vizitau pagina personală știau. O crimă puțin periculoasă. Aproape fără niciun risc, cu condiția să știi ce făceai. Wencke Bencke știe ce face. Așa că a luat cartea. Era o semnătură, Yngvar, dar nimeni n-a văzut-o. Nimeni n-a înțeles ce semnifica. Și data următoare...

Bebelușul era recalcitrant. Inger Johanne nu reușea să-i bage brațul drept în mânecă și Ragnhild începu să țipe.

— Lasă-mă să te ajut, îi propuse Yngvar, trecând în locul ei.

Inger Johanne se așează pe capacul vasului de toaletă, cu coatele pe genunchi și cu fața în mâini.

— Data următoare, a mers mai departe. S-a apropiat și mai mult.

Ai fi zis că lui Inger Johanne îi era frică de propriul ei raționament. Vocea îi era scăzută și vorbea mai încet. Se îndreptă de spate și își mușcă un deget. Yngvar îi dădu o pijama curată lui Ragnhild care gângurea cu satisfacție când o puse pe burtă pe antebrațul lui și o strânse la piept.

— A doua oară, continuă Inger Johanne fără să pară că trebuie să se ridice, a doua oară, l-a ales pe Vegard Krogh. Pe care îl disprețuia. Pe care era furioasă, probabil. De ani de zile, el își bătea joc de ea. Lua la mișto tot ce făcea ea. Wencke Bencke știa că... – își lovi fruntea cu palma – ... acea campanie *comică* a lui Vegard Krogh, gemu ea, era un deget, chiar dacă minuscul, îndreptat spre ea. Nu era ceva evident. Absolut deloc. El avea mulți dușmani. Dar totuși...

Ea se ridică în sfârșit. Un surâs discret îi trecu pe față când sărută capul copilului.

— Chiar a făcut pasul hotărâtor. Și-a ucis vecinul și a chemat poliția. A fost implicată în anchetă. Este sub luminile rampei, Yngvar. Este în plină lumină. În fața unui proiector, și se bucură. Își bate joc de noi, știe că a câștigat.

— Câștigat? N-a câștigat încă! Acum, știm ce...

Ea puse degetul arătător pe buze pentru a-i face semn să tacă. Apoi, își trecu cu delicatețe mâna peste ceafa lui Ragnhild.

— Doarme, șopti ea. Du-te și-o culcă, te rog!

Ea se întoarse în salon, luă o sticlă de vin din dulapul din colț și o deschise. Scoase cel mai frumos pahar de vin pe care îl avea, un pahar de cristal provenind de la reședința de vacanță a bunicilor ei. Cu mulți ani înainte, avusese patru; pahare mari, gravate cu finețe și cu margine subțire, aurită. Trei se spărseseră. Acela nu fusese niciodată folosit. Cam o dată pe lună, ea îl scotea, îl ștergea de praf, studia motivul la lumina plafonierei. Îi amintea de verile lungi și de băile în mare, de bunicul ei din partea mamei stând pe terasă cu un pahar de vin alb dulce în față, cu nasul înroșit de

soare și de fericire, cu firimituri de prăjitură cu migdale în barbă. O lăsa adesea să guste. Ea își înmuia buzele în pahar, strâmbându-se și scuipa. Atunci, el râdea și îi dădea o limonadă în loc, deși nu era sâmbătă.

Ea își turnă vin.

— Ce înțelegi prin asta, „a câștigat“?

— Doarme?

El clătină din cap și își manifestă nemulțumirea, văzând ce pahar alesese. Se duse să ia altul din bucătărie și se servi.

— Ce înțelegi prin asta? repetă. Acum, știm că este ea. Știm încotro mergem. Într-un fel sau altul.

— Nu vei ajunge nicăieri, îl întrerupse ea înainte de a bea.

— Adică?

Paharul lui era intact, pe masă. Inger Johanne se întoarse spre fereastră. Grădina era tristă, cu câteva urme de zăpadă pe peluza galbenă și îmbibată de apă. Becurile de la felinarele de pe Hauges vei fuseseră în sfârșit schimbate. Un bărbat într-un bluzon impermeabil galben își plimba câinele. Acesta nu era ținut în lesă și o lua din când în când la fugă, adulmecând. Se opri lângă vechiul Golf al lui Inger Johanne și ridică laba. Rămase mult timp așa, apoi își urmă stăpânul, dând din coadă.

— Era în Franța, răspunse ea. Când Vibeke Heinerback a fost ucisă. Și când Vegard Krogh a fost asasinat în păduricea de la Asker. S-ar zice că ai uitat.

— Bineînțeles că nu, replică el, un pic agasat. Dar tu știi la fel de bine ca mine că *nu putea* să fie acolo. Numai dacă n-a avut un complice, un...

— Wencke Bencke n-a avut complice. Este o *loner*⁷¹. Ucide ca să se simtă în viață, pentru a-și arăta forța. Pentru... a-și spori prestigiul. Pentru a arăta cât este de competentă... *inegalabilă*.

— Trebuie să te hotărăști. Dacă era în Franța, n-a putut să-i ucidă. Ce vrei să spui, în realitate?

— Nu era acolo, evident. Nu tot timpul. A găsit mijlocul de a face naveta. Putem să ne dăm cu presupusul despre modul în care a ajuns aici. Putem să extrapolăm, să reconstituim. Singurul lucru sigur este că nu vom găsi niciodată soluția.

— Nu înțeleg ce anume îți permite să spui asta, răspunse el, trecându-și un braț în jurul ei. Ce te face să fii atât de sigură de tine? Cum poți...

— Yngvar, îl întrerupse ea, privindu-l.

Ochii ei erau extrem de limpezi. Sprâncenele i se ridicară și chipul i se destinse într-un zâmbet. Pielea îi era curată și netedă, gura întredeschisă, și simțea răsuflarea bărbatului asupra ei; vin și usturoi. Puse degetul arătător pe gropița adâncă din bărbia lui.

— E ceva ce nu ți-am spus niciodată, șopti ea, și sper că nu voi mai avea niciodată ocazia să ți-o repet. Sunt un *profiler*. Warren spunea adesea că sunt *profiler* de la natură. Că e ceva de care nu voi putea scăpa niciodată.

Izbucni într-un râset grav și își trecu degetul peste buzele lui Yngvar.

— În toți acești ani, am încercat să uit. Îți amintești de reticența pe care o arătam acum patru ani, în primăvară? Când erau răpiți acei copii și tu voiai...

Nu mai vorbea în șoaptă. El îi mușcă încetișor vârful degetului.

— Lucram la cercetările mele. Eram cufundată în ele. Aveam suficient de lucru cu Kristiane și... Și apoi ai apărut tu. Viața noastră, aici, și Ragnhild. Nu vreau nimic altceva. După părerea ta, din ce motiv am stat trează, noapte de noapte, trudind la un caz de crime cu care nu am, *stricto sensu*, nimic de-a face?

— Pentru că trebuie s-o faci, răspunse el fără s-o slăbească din ochi.

— Pentru că trebuie, încuviință ea. Și îți spun asta pentru că trebuie s-o faci: Wencke Bencke a câștigat. În toate aceste săptămâni, n-ai găsit o singură, nici măcar o *singură* pistă care să ducă spre ea. Nimic. Nu vrea să fie demascată. Vrea să fie văzută, dar nu prinsă.

— Trebuie totuși să încerc.

Asta suna ca o întrebare, ca și cum el avea nevoie de binecuvântarea ei.

— Trebuie totuși să încerci, aprobă ea. Și speranța ta este să o plasezi la locurile crimelor. Să dovedești că nu era în Franța.

Nu vei reuși niciodată, gândi ea încă o dată, dar fără să o spună. Își termină vinul.

— Copiii nu pot rămâne aici. Mai e un punct în programul lui Wencke Bencke. Trebuie să mutăm copiii.

Se duse să-i telefoneze mamei ei, deși era aproape miezul nopții.

*

— Vrei să-mi spui, începu șeful de la Kripos scărpinându-și urechea cu degetul mic, că trebuie să reluăm ancheta de la zero pe baza unei cărți dispărute și a unui ac de siguranță? Un *ac de siguranță*!?!

— O broșă, rectifică Yngvar. Sau... un ac, pur și simplu. Șeful de la Kripos avea un foarte clar surplus ponderal. Pântecul îi atârna ca un sac de făină pe deasupra curelei strânse. Cămașa i se căsca la nivelul buricului. În timpul dărilor de seamă făcute de Lars Kirkeland și Yngvar Stubø, el rămăsese tăcut. Chiar și atunci când restul micii adunări dezbătuse cazul mai mult de o jumătate de oră, șeful nu spusese nimic. Doar degetele scurte și groase îl dăduseră de gol; bătea darabana cu nerăbdare pe masă

ori de câte ori cineva vorbea mai mult de douăzeci de secunde.

Acum, bărbia lui dublă tresălta din cauza emoțiilor violente. Se ridică de pe scaun cu mare efort. Merse la *paper board*, unde numele lui Wencke Bencke era scris cu roșu sub o linie flancată de trei date. Se opri și-și dresе glasul de mai multe ori. Yngvar nu știa foarte bine dacă era dispreț sau avea dificultăți de respirație. Cu mâna dreaptă, își netezi părul dat într-o parte pentru a-i ascunde calviția, apoi smulse foaia de pe suport și o mototoli tacticos.

— Lasă-mă să-ți spun următorul lucru, atacă el, ațintind doi ochi mici și vioi asupra lui Yngvar. Ești unul dintre colaboratorii mei cei mai respectați. Din acest motiv ascult de mai bine de o oră aceste...

Trase de mustața care se răsucea nostim deasupra colțului buzelor și îi dădea de obicei un aspect de unchiaș rotofei și jovial.

— ... ineptii, continuă el. Cu tot respectul pe care ți-l datorez.

Nimeni nu sufla o vorbă. Yngvar își privi colegii unul după altul. Șase dintre anchetatorii cei mai experimentați ai Norvegiei erau adunați în jurul unei mese, cu ochii plecați. Frământau o ceașcă. O pereche de ochelari. Lars Kirkeland desena; o concentrare intensă se citea pe fața lui. Doar Sigmund Berli avea capul ridicat. Era roșu la față și surescitat și părea pe punctul de a se ridica. În loc de asta, el întinse mâna ca pentru a cere cuvântul.

— Oare nu merită să încercăm? Vreau să spun, suntem blocați în toate celelalte direcții! Dacă vrei să știți părerea mea, este...

— Nimeni nu vrea să știe părerea ta, îl întrerupse șeful. Ceea ce trebuia spus în acest caz a fost spus deja. Lars a făcut o dare de seamă foarte detaliată a anchetei de până acum. Toți care sunt aici știu că nu există... formulă magică în munca de polițist. Conștiința, băieți. Răbdarea. Nimeni nu știe mai bine decât noi că munca înverșunată și remanierea sistematică a fiecărei descoperiri sunt singurul drum de urmat. Suntem o organizație modernă. Dar nu destul de modernă pentru a face abstracție de săptămâni de muncă serioasă și intensivă de investigație pentru că o femeie oarecare simte, gândește și are poate impresia că crede.

— Vorbești de soția mea, interveni calm Yngvar. Nu accept să o numești „o femeie oarecare“.

— Inger Johanne *este* o femeie oarecare, replică șeful pe un ton la fel de calm. În acest context, asta este. Îmi pare rău dacă termenii folosiți au fost șocanți. Am cel mai mare respect pentru soția ta și sunt complet conștient de utilitatea pe care a avut-o în acel caz de răpire, de acum câțiva ani. Acesta este și motivul pentru care am fost... (Își trecu din nou palma peste țeastă. Șuvițele subțiri de păr păreau desenate pe pielea cheală.)...

indulgent. Cu modul cam... ușuratic de folosire a documentelor privind acest caz. Lucrurile sunt totuși destul de diferite acum.

— Diferite! se ambală Sigmund. Nu se știe nimic, da? Nici cea mai mică chestie. Tot ceea ce Lars a expus este o înșiruire interminabilă de descoperiri tehnice care nu duc nicăieri și de discuții tactice care, până la urmă, nu spun decât un lucru: suntem complet pe lângă! Dumnezeuii mă-sii, noi... (Își veni în fire.) Îmi pare rău. Dar ascultați...

Șeful ridică mâna.

— Nu. Ultimul lucru de care avem nevoie în acest moment sunt alte critici din partea mass-mediei. Dacă ne luăm de această Wencke Bencke...

Aruncă o privire spre coșul cu ziare, ca și cum autoarea de romane polițiste se afla acolo, cu numele scris cu marker roșu.

— Dacă *privim* numai înspre ea, o să fie o harababură monstruoasă. Este pe cale să devină extrem de populară, din câte am înțeles. Am văzut-o de două ori ieri la televizor și, conform anunțului de la NRK, este invitata principală la „Først og sist“⁷² în seara asta.

Inspiră printre dinți. Șuieratul era enervant. Apoi plescăi ușor din limbă și își răsuci mustața între degetul mare și arătător.

— Și dacă totuși există ceva adevăr în ipotezele tale, adăugă el privindu-l pe Yngvar, în aceste teorii absurde și foarte speculative în care e vorba despre plictiseală, atunci femeia asta va fi al naibii de greu de prins.

— *Ergo*, e mai bine să nu încercăm.

— Poți să-ți păstrezi sarcasmul pentru tine.

— Dar tu preferi trei crime neelucidate decât scandalul din ziare, constată Yngvar cu o ridicare din umeri. Mie îmi convine.

Șeful de la Kripos își trecu o mână peste imensul său abdomen. Inspiră din nou printre dinți. Își ridică pantalonii, care îi căzură instantaneu sub burdihan.

— Bine, zise el în cele din urmă. Îți las două săptămâni. Trei. Timp de trei săptămâni, nu vei avea altceva de făcut decât să recapitulezi faptele și gesturile lui Wencke Bencke în preajma momentelor când s-au produs crimele. Nimic altceva. Mă înțelegi?

Yngvar dădu din cap.

— Fără alte șmecherii. Fără cercetări în alte părți ale vieții ei. Nu vreau valuri, OK? Află dacă alibiul ei are lacune, totuși. Un sfat: începe cu ultima crimă. Cu Håvard Stefansen. Când a fost ucis, măcar ea era în zonă.

Yngvar încuviință din nou.

— Dacă aud *un singur cuvânt* despre faptul că această femeie face obiectul unei anchete...

Fața lui era stacojie, sudoarea i se prelingea în mod vizibil pe frunte.

— ... din partea altor persoane decât cele prezente aici și care...

O palmă mică și durdulie izbi masa.

— ... care își vor *fine gura față de toată lumea*...

Inspiră profund și șuieră încet printre dinții strânși.

— Atunci, o să mă înfurii al dracului de tare, termină el. Și știți ce înseamnă asta.

Și toți dădură din cap ca niște elevi de școală primară plini de bunăvoință.

— Tu, reluă șeful adresându-i-se lui Sigmund, fiindcă vrei să fii cu orice preț garda de corp a lui Yngvar, foarte bine, poți să fii. Trei săptămâni. Nicio zi în plus. Și, pe de altă parte, ancheta continuă ca înainte, Lars. Ședința s-a încheiat.

Scaunele hârșăiră pe podea. Cineva deschise fereastra. Unii râdeau. Sigmund afișă un zâmbet fericit și făcu semn că se duce să dea un telefon din biroul lui.

— Yngvar, îl strigă șeful ieșind împreună cu el în momentul în care încăperea se goli.

— Da?

— Nu-mi place ultimul caz, mărturisi el cu voce joasă.

— Håvard Stefansen?

— Nu. Ultimul din cursul ăla vechi. Cel care n-a avut încă loc. Casa în flăcări a polițistului.

Yngvar nu răspunse. Clipi doar din ochi și privi cu un aer absent pe fereastră.

— Am cerut poliției din Oslo să facă niște patrulări suplimentare, continuă șeful. Noaptea. Pe Hauges vei.

— Mulțumesc, răspunse Yngvar, întinzând mâna. Mulțumesc. Pe copii i-am evacuat.

— Bine, murmură șeful, care dădu de înțeles că trebuie să plece.

El ezită totuși o clipă, păstrând mâna lui Yngvar într-a lui.

— Și asta nu pentru că aș crede în *profiler-ul* tău. E pur și simplu o măsură de securitate, OK?

— OK, răspunse Yngvar, foarte serios.

— Pe de altă parte, continuă celălalt șutind tabachera cu trabucuri din buzunarul de la piept al lui Yngvar, pe asta ți-o confisc. Nu poți să te abții să nu fumezi în birou? Dacă ai ști cum mă calcă pe nervi favoritismul...

— OK, repetă Yngvar, de data asta cu un zâmbet până la urechi.

Credea că o să fie ceva mai *glamour*. Poate nu chiar Hollywood, cu numele starurilor în paiete pe ușile cabinelor, dar totuși ceva cu o aură mai strălucitoare. Încăperea ștersă de la capătul unei scări lungi n-avea mai nimic grandios, cu cafeaua caldă într-un termos cu pompă și cu pliculețe de ceai într-un pahar de carton. Canapelele, care semănau cu niște bănci, erau așezate lângă doi pereți și cinci persoane așteptau Dumnezeu știe ce. Yngvar Stubø nu-și dădea seama ce funcție aveau. Nu erau celebre și nici nu făceau nimic. Erau pur și simplu așezate acolo, în haine de proastă calitate, sorbind cafea și privind fără încetare la ceas. Într-un colț al încăperii, un ecran montat oblic chiar sub plafon îți permitea să vezi în studio. Oameni cu căști stereo treceau în toate direcțiile, părând să aibă o eternitate în fața lor.

— Salut, murmură el către doi polițiști în uniformă al căror loc nu părea să fie acolo, lângă scară; unul ascundea un biscuit la spate și se opri din mestecat când apăru Yngvar.

Dat fiind că securitatea fusese întărită la emisiunile de la NRK, îi fusese ușor să ajungă la studio. Nu trebuise decât să-i arate legitimația unui puști de la recepție pentru a fi îndrumat în direcția cea bună. El clătina din cap și zâmbea, și nimeni nu părea să-și pună nici cea mai mică întrebare. Unii sporovăiau, în timp ce alții alergau în stânga și-n dreapta prin încăperea aglomerată. Un loc de unde puteai vedea monitorul era liber. Yngvar se așeză și luă în mână un ziar ca să nu pară că nu face chiar nimic.

— Yngvar Stubø, zise o voce; simți o mână pe umărul lui.

Se ridică. Se întoarse spre voce.

— Wencke Bencke, răspunse el.

— Am impresia că mă urmărești, zâmbi ea.

— Absolut deloc. Nu sunt decât niște măsuri de securitate întărite.

Ea ridică o mână în direcția celor doi funcționari.

— Asta e ceea ce se cheamă măsuri solide de securitate, răspunse ea, aranjându-și ochelarii. Să folosești un anchetator de la criminalistică experimentat și cu numeroase succese ca *bodyguard* în timpul înregistrării unei emisiuni de divertisment este impresionant. Dar poate nu e o utilizare perfect judicioasă a resurselor?

Ea zâmbea întruna. Vocea îi era amabilă, aproape veselă. El văzu totuși, în spatele ochelarilor, o licărire care îl făcu să se redreseze.

— Știți, trebuie să te folosești de ceea ce ai.

Transpira, își scoase paltonul.

— În împrejurările actuale, adăugă el.

Își aruncă haina pe scaunul de pe care tocmai se ridicase.

— În împrejurările actuale, repetă ea. Despre ce gen de împrejurări este

vorba?

— Un asasin se plimbă în libertate.

— Sau mai mulți, zâmbi ea. Din câte am înțeles, nici măcar nu sunteți siguri dacă este vorba de un singur om.

— Eu sunt sigur de asta. E o singură persoană. Un bărbat sau o femeie, ca să nu facem discriminare sexuală. În împrejurările actuale.

Gropițele îi despicară obrajii, între ochi și bărbie.

— Este cel mai sigur, încuviință ea.

Nu voia să plece. Prezentatorul sosi în capul scărilor, salută în toate direcțiile, își lăsă nasul pudrat din nou de o femeie subțirică și dispăru în studio. Wencke Bencke nu se mișca. Yngvar o privea în ochi.

— Ciudată broșă aveți, remarcă el încet.

— Asta?

Se bătu ușor cu palma în piept, fără să-și plece ochii.

— Am cumpărat-o de la un butic de vechituri din New York.

— Are o poveste destul de specială.

— Da. Tocmai de aceea am cumpărat-o.

— Atunci, cunoașteți... Știți de ce frunzele de laur au fost înlocuite cu...

— Pene de vultur? *The Chief*, bineînțeles!

Râsul ei era blând și grav. Zumzăitul de voci din încăpere scăzuse în intensitate, ca și cum conversația fascina mai multă lume decât cele două persoane pe care le implica.

— *The Chief*, repetă Yngvar. Îl cunoașteți?

— Pe Warren Scifford? Nu. Ar fi o minciună gogonată să spun asta. Am auzit, evident, vorbindu-se mult de el. A trebuit să citesc tot ce a scris. O dată, am avut ocazia și plăcerea să-l întâlnesc. La St. Olafs College. În Minnesota. Urmam un seminar. Cu siguranță că nu-și mai amintește de mine. Dar este imposibil să-l uiți pe Warren Scifford.

Ea își plecă în sfârșit ochii pe reverul taiorului. Pipăi broșa cu un deget arătător bondoc.

— N-aveți decât s-o întrebați pe soția dumneavoastră, reluă ea pe un ton glumeț, fără să ridice capul. Warren este un bărbat pe care nu-l uiți niciodată.

Yngvar fu cuprins de amețeală. Ridică o mână la gât și încercă să înghită.

— Dar... o cunoașteți?

Ea aruncă o privire spre plafon, ca și cum savura cuvântul.

— Nu.

Se aplecă spre el. Fața ei nu era decât la o palmă de cea a polițistului.

— Ce faceți aici, Stubø? În realitate, vreau să zic?

Tăcerea era penibilă. Se auzea numai flecăreala femeilor de la machiaj,

într-o cameră alăturată. Ochii lui Bencke erau mai întunecați, aproape negri în spatele lentilelor strălucitoare. Avea o pată pe iris, el nu reușea să vadă altceva decât defectul galben pal în ochiul lui Wencke Bencke.

— Va trebui să mergeți în curând, șopti o femeie cu o cască stereo mare pe cap și care ținea un desfășurător sub braț. Peste puțin timp, începe!

Wencke Bencke se ridică. Își dădu la o parte șuvița de păr de pe frunte; aceasta căzu la loc imediat.

— Veniți? întrebă regizorul de platou, trăgând-o de mânecă.

— Sunt mulți norvegieni la St. Olafs, declară Wencke Bencke fără să pară că vrea să plece. Și descendenți ai norvegienilor. Poate din acest motiv...

— Scuzați-mă, dar trebuie să...

— Poate din acest motiv Warren își termină mereu cursurile spunând...

— Veniți, o invită femeia cu casca, în mod clar agasată acum.

— ... că Inger Johanne este cea mai bună *profiler* pe care a întâlnit-o vreodată. Și poate că e adevărat.

Apoi dispăru în studio. Ușa grea de metal se închise încet în urma ei.

— Totul e bine? vru să știe cel mai tânăr dintre polițiști. (Părea îngrijorat și îi oferi un pahar cu apă.) Domnule inspector principal, totul e...

Dar inspectorul principal nu păăsea monitorul din ochi. Se derula genericul. Un iepure și o broască țestoasă parcurseră dansând un labirint psihedelic, determinându-l pe Yngvar să se sprijine de speteaza scaunului. Presentatorul apăru în câmpul vizual al camerei de filmat într-un ropot de aplauze din partea unui public bine antrenat.

Wencke Bencke se așază.

Ținuta ei era roșu-închis.

Presentatorul râse la ceva spus de ea. Yngvar nu asculta. El fixa o broșă mică, aproape invizibilă pe ecran. Se zărea din când în când o strălucire metalică în lumina din studio, când posesoarea ei se mișca, aplecându-se în față și imitându-l pe prezentator. Conversau siguri pe ei în fața unui milion de telespectatori și Yngvar nu auzi nimic înainte ca bărbatul cu breton deschis la culoare să întrebe:

— Ce făceați acolo? Pe Coasta de Azur, în plină iarnă, vreau să zic?

— Scriam. Lucrez la un roman despre un autor de romane polițiste care începe să ucidă pentru că se plictisește.

Toată lumea râde. Râdeau cei din studio; asta producea efectul unei vibrații, al unui cutremur de pământ. Râd cei din mica încăpăre în care se afla Yngvar Stubø, râd tare și mult, iar prezentatorul râde cel mai tare și cel mai mult timp dintre toți.

— Spuneți ce vreți, reluă Wencke Bencke când se făcu din nou liniște,

punând ușor o mână maternă pe coapsa bărbatului. Dacă cineva știe totul despre arta de a ucide, noi suntem aceia. Și mai ales... (ea zâmbi larg și adăugă:)... știm cum să scăpăm!

*

— La dracu', Yngvar! Asta da poveste!

Într-o casă din Sagveien, chiar în spatele fostelor filaturi pe Akkerselva, un foc trosnea vesel într-un șemineu de cărămizi. Era foarte târziu. Yngvar era răsturnat într-un fotoliu cu rezemătoare pentru cap. Închizând ochii, auzea cascada de la Mølla, unde apa se năpustea cu energie primăvăratecă spre fiord, câțiva kilometri mai la sud. Dincolo de ferestre, întunericul era și mai apăsător din cauza ploii. Înăuntru, era cald; aproape că îl lua cu somn.

Yngvar spusese povestea care nu trebuia spusă.

— Da, recunosc eu el. Este o poveste dată naibii.

Interlocutorul său se ridică și se duse să ia două pahare din bucătărie. Yngvar auzi clinchet de cuburi de gheață.

— Poftim.

Bjørn Busk îi întinse un whisky cu multă gheață înainte de a mai pune un lemn în șemineu și de a se instala în celălalt fotoliu.

— Inger Johanne este singură acasă?

— Nu. Își petrece noaptea la părinții ei. Dar numai noaptea asta. Are o idee fixă că Wencke Bencke știe unde ne aflăm în orice moment. Din cauza asta nu vrea să doarmă sub același acoperiș cu copiii. Dacă femeia asta are ceva de împărțit cu cineva, noi suntem ăia. Nu copiii. Noi rămânem acasă, Kristiane o să stea o vreme la Isak. Mama lui Inger Johanne se ocupă de Ragnhild. Noaptea, deci. Dumnezeu știe cât timp o să mai putem continua așa.

Bjørn Busk își puse picioarele pe un taburet capitonat și bău o mică înghițitură din paharul său.

— Ești, realmente, convins, constată el gânditor.

— Că vine după noi? Nu. Dar sunt sută la sută sigur că i-a ucis pe Vibeke Heinerback, Vegard Krogh și Håvard Stefansen. Și asta, de fapt, eu...

Se opri și studie ce se petrecea în lichidul auriu.

— ... n-am spus-o încă niciodată, continuă el. Că sunt complet convins de vinovăția ei, vreau să spun. Oricum, într-un caz complet lipsit de probe materiale.

— Este bine că o recunoști tu însuși, zâmbi Bjørn Busk. Fiindcă, din câte am înțeles, nu există nimic care să semene nici pe departe cu un motiv de a

o bănuî.

— Ceea ce constituie motivul prezentei vizite. În plină noapte. Pe neașteptate.

— Nicio problemă. După plecarea Sarei, eu...

— Îmi pare rău, Bjørn. Ar fi trebuit să te sun când am aflat. Ar fi trebuit...

— Las-o baltă. Așa-i viața. Fiecare are grijile lui. Treburile lui. Suntem suficient de ocupați cu propriile vieți pentru a nu ne mai implica și în problemele altora. Sunt bine, Yngvar. Într-un fel, eu... mi-am revenit. Și apreciez mult că ai venit în seara asta.

Bjørn Busk zâmbi și își puse paharul pe o măsuță între ei. Era un tip solid, de vârsta lui Yngvar. Erau prieteni de când intraseră în prima lor sală de clasă, în 1962, cu părul tuns scurt amândoi și cărând fiecare câte un ghiozdan albastru care se balansa pe umerii lor firavi și bronzăți de soarele estival.

— Se poate spune, începu el gânditor, că sistemul nostru penal nu este indulgent cu crimele fără mobil. Dacă piste sunt puține sau vagi, pe mobil ne bazăm. N-am văzut niciodată asta, dar... – bău, cu un nou rid pe frunte – fiindcă cetățenii sunt foarte protejați împotriva unor implicări arbitrare din partea autorităților prin reclamarea statutului de suspect înainte ca ancheta efectivă să poată fi autorizată...

— Cazi în juridic, Bjørn. Important este că, dacă nu ai mobil, nu poți să faci absolut nimic. Afară de cazul în care asasinul e prins cu cuțitul în mână și plin de sânge, cu pantalonii suflecați până la glezne sau în fața a trei martori cu o cameră de filmat.

— Un mod puțin exagerat de a te exprima, poate. Dar e aproape ceea ce voiam să spun.

Râseră un pic. Apoi tăcură.

— De fapt, îmi ceri să fac ceva ilegal, rezumă Bjørn.

Yngvar deschise gura pentru a protesta.

Nu ilegal, gândi el. Ți cer pur și simplu să întinzi un pic coarda. Să faci abstracție de anumite lucruri. Să-ți asumi un risc, doar atât. În numele justiției.

— Da, răspunse el totuși. Asta fac.

— Condițiile pentru o percheziție oficială nu sunt satisfăcute. Nici pe departe. Nici pentru o rechiziție foarte scurtă, ca să fiu mai precis.

— Fără decizia justiției, n-am posibilitatea să-i verific contul, răspunse Yngvar, care simțea căldura alcoolului arzându-i obrazii. Și fără să-i verific contul, n-am nici cea mai mică șansă să descopăr unde era când au avut loc crimele.

— Nu poți s-o întrebi, pur și simplu?

Bjørn îi aruncă o privire pe deasupra marginii ochelarilor.

— S-o întreb... Ha!

— Dacă poți să-i verifici contul, vreau să spun. Nu unde era. Așa cum mi-o descrii, nu m-ar surprinde să-ți zică da. Povestea ta vorbește de o femeie care vrea să fie văzută. Care dorește să se arate ochilor tăi intermitent, la distanță, și totuși... *acolo*. Ca un elf într-o pădure. Dacă ai văzut unul, poți jura că ei există. Dar nu poți niciodată s-o dovedești.

Focul din șemineu trosnea. Din când în când, flăcările se ridicau în limbi bleu-gălbui. O ușoară mireasmă de pin uscat ars se împletea cu cea de whisky brut; gudron și scoarță arsă. Bjørn luă o casetă din lemn de pe un raft și îi deschise capacul.

— Ia unul, propuse el, și Yngvar simți că îi lăcrimează ochii.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult.

Își preparară trabucul în tăcere. Yngvar folosi un chibrit gros și trebui să-și rețină un geamăt de plăcere.

— Ceea ce trebuie să știi despre Wencke Bencke, reluă el trimițând un rotocol de fum spre plafon, este că s-a gândit la tot. Nu știu dacă voi găsi ceva în extrasul ei de cont. Nu prea cred. După toate probabilitățile, a prevăzut lovitura. Nu este proastă și își cunoaște subiectul. Ar fi de neconceput să nu-și fi acoperit urmele, începând cu urmele electronice. În schimb, dacă n-a făcut-o...

Își vârî trabucul în gură. Tabacul fin și uscat i se lipi de buze. Fumul era plăcut și aproape răcoros pe cerul gurii.

— Dacă, în ciuda tuturor așteptărilor, a neglijat probabil un punct atât de important, a făcut-o fiindcă, de fapt, *nu l-a neglijat*.

Emise un râset scurt și își studie trabucul gros și îndesat.

— Atunci, este o parte din joc. Este atât de sigură, atât de convinsă că nu vom găsi niciodată altceva prin care s-o atacăm juridic, încât se simte la adăpost. Știe că nu vom avea dreptul să facem verificări fără girul ei. Sau după o decizie a Curții de Justiție pe baza unei bănuieli valabile la orizont. N-avem niciuna, nici alta. Și ea o știe.

Bjørn împinse o scrumieră în direcția lui.

— Îmi trebuie această decizie, conchise Yngvar, lovind ușor trabucul de marginea scrumierei. Știu că este o cerere imensă. Dar trebuie să înțelegi bine că...

Vântul își schimbase direcția. Bătea acum din vest. Ploaia se transformase în averse violente de zăpadă topită. Un fulger brăzdă în albastru grădina. Copacii desfrunziți fură vizibili pentru o clipă; foarte clari, presărați cu umbre plate, ca-ntr-o fotografie ratată. Tunetul urmă în

secunda următoare.

— Furtuna, acum, murmură Bjørn. Cam devreme, nu? Și cu frigul ăsta?

— Ești judecător, reluă Yngvar mângâindu-și trabucul. Ești în justiție de... cât timp?

— Optsprezece ani. Plus doi ca avocat. Douăzeci în total.

— Douăzeci de ani. În cursul acestor douăzeci de ani, ai întâlnit... răutatea? Nu vorbesc de răutatea conjuncturală; oportunismul determinat materialicește. Nu vorbesc de ceea ce oamenii au mai deplorabil, de slăbiciuni de caracter sau de egoism. Vorbesc de răutatea reală, autentică.

Ai întâlnit-o vreodată?

— Există așa ceva?

— Da.

Băură în tăcere. Fumul plana ca o cuvertură plăcut mirositoare pe sub plafon.

— Ai pe cineva care poate să-mi prezinte cererea? vru să știe Bjørn.

— La ce servesc tinerii juriști, ușor de manipulat...

Zâmbiră fără să se privească.

— Aranjează să ajungă la tribunal miercuri. Nici înainte, nici după. Măcar va fi o șansă să se afle pe biroul meu. Dar nu promit nimic.

— Mulțumesc, răspunse Yngvar, dând să se ridice.

— Mai rămâi, îl rugă Bjørn. Mai rămâi, vrei? Paharele noastre nu sunt goale, iar cutia asta e plină.

Degetele lui bătură ușor pe capac. Yngvar se trânti la loc în fotoliu. Își puse picioarele pe taburetul dintre ei.

— Dacă insiști..., răspunse el închizând ochii. Dacă ai curaj să mă ai aici.

— Plouă. Casa asta nu va arde la noapte.

șaptesprezece

Frica lor îi dădea o oarecare satisfacție. Le văzuse îngrijorarea chiar dacă nu-și mai dădea osteneala să verifice atât de des. În fiecare seară, pe la ora șapte, copilul cel mic era pus în mașină și dus câțiva kilometri până la casa copilăriei lui Inger Johanne. Ciudata cea prostuță, care trambala mereu o mașină de pompieri căreia n-ar fi trebuit să-i mai dea atenție de mult, locuia la tatăl ei. Venea adesea în Hauges vei, dar, din câte înțelegea Wencke Bencke, nu dormea niciodată acolo.

Asta n-avea cine știe ce importanță.

Lucrurile se schimbaseră.

Cu totul.

Era duminică, 12 martie, și ea își făcea ordine în apartament. În ultima vreme, fusese destul de ocupată. Nu numai că muncise pe rupte la noul ei manuscris, dar interviurile și prestațiile televizate luau și ele mult timp. În ultimele zile, abia dacă trecuse pe acasă să-și schimbe hainele, care zăceau aruncate acum pe ici, pe colo, pe fotoliile din salon sau pe jos, prin cameră.

Vechii prieteni reapăruseră. Nu numai că deveniseră mai interesați cu timpul, dar în orice caz își schimbaseră atitudinea. Ceea ce la urma urmei nu voia să zică mare lucru. Ea ridica din umeri în fața tuturor acestor oameni care îi băteau din nou în ușă, bucuroși de atenția care i se dădea lui Wencke Bencke.

Important era că o luau, în sfârșit, în serios. Era o expertă. Nu în ficțiune, ci în realitate. Nu mai era cantonată în mercantilism și profit facil, mărci ale unei culturi făcute zob. Ea devenise forță adversă și sceptică. Reprezentanta critică a autorității, pertinentă și elocventă.

Era aproape de nerecunoscut. Chiar și în propriii ei ochi.

În baie, se opri. Se studie în oglindă. Părea mai în vârstă. Probabil din cauza pierderii în greutate. Ridurile nu mai desenau doar săgeți zâmbărețe pornind din colțul ochilor. Ele se întindeau și pe obraji, ca și cum pielea feței era un pic prea grea.

Asta n-avea niciun fel de importanță. Vârsta dădea greutate analizei, consistență numeroaselor comentarii pe care o rugau să le facă și pe care ea le făcea cu plăcere. Nu mai era vorba de crime în serie. O dispariție în Vestland, un viol sordid la Trondheim sau un hold-up senzațional la

Stavanger. Wencke Bencke era experta pe care toată lumea voia să o audă.

Și uciderea Fionei Helle declanșase totul.

Wencke Bencke trase sertarul conținând noua ei trusă de machiaj. Lucrurile alea îi erau puțin familiare. Încercă să tragă câteva linii cu peria de mascara pe genele scurte.

Nu reuși.

Când se gândea la Fiona Helle, gesturile ei deveneau mereu nesigure. Încercă să respire mai calm și deschise robinetul. Apa rece pe încheieturi îi limpezi gândurile.

De fapt, nu simțise nicio bucurie aflând de crimă din presă, într-o perioadă care i se părea acum că fusese cu o sută de ani în urmă. Senzația, pe moment, fusese mai mult o furie eliberatoare; față de victimă. Seara aceea era încă uimitor de clară pentru ea. Era într-o miercuri din ianuarie. Aerul mirosea a asfalt, o echipă de muncitori reparase șoseaua în fața casei. Ea era agitată, dar nu reușea să facă nimic altceva decât să se mute de pe un fotoliu pe altul în fața ferestrei panoramice care dădea spre golf și spre Cap-Ferrat.

Deplorabila conexiune la internet o împiedicase practic să navigheze pe sursele de informații norvegiene. Când în sfârșit se conectase, stătuse toată noaptea pe ele.

Se întâmpla ceva.

Acolo unde se simțea altădată agasată și în rare ocazii provocată, simțea acum o furie zdrobitoare împotriva a tot.

Fiona Helle vindea destinul altora pentru succesul ei personal. Show-ul o atinge pe ea, Wencke Bencke, căci se juca, totodată, cu biologia și minciunile unei întregi vieți. Pe ea scuipa Fiona Helle atunci când îi distra pe oameni timp de o oră cu un program futil făcut din visele fragile ale oamenilor, *visele lui Wencke Bencke*, așa cum fuseseră ele altădată, fără ca ea să fi îndrăznit vreodată s-o recunoască.

Trebuie să învăț să fac asta, gândi ea, scufundând peria de rimel în conținutul gras și negru al unui cilindru argintat. *Nu sunt încă bătrână. Mai am multe de făcut. Și mă schimb. Nu mai sunt o observatoare; sunt observată. Trebuie să învăț să-mi îngrijesc înfățișarea.*

În urmă cu zece ani, când veritabila ei poveste apăruse sub forma unui document îngălbenit, ea era deja terminată. Era pe cale de a deveni invizibilă. Nu-și găsea locul nicăieri. Nimeni nu voia să audă de ea; scria cărți pe care toată lumea le citea, dar nimeni nu se interesa de ea. Tatăl ei era un parazit, voia bani, bani și iar bani. Mama ei adoptivă abia dacă îi vorbea și nu înțelegea nimic din ceea ce numea *groaznicele mâzgăleli ale lui Wencke*.

Mama ei adevărată, femeia care o adusese pe lume cu durere și apoi murise, ar fi fost mândră de ea. Ar fi iubit-o, în ciuda trupului ei grosolan, a feței urâte și a naturii ei tot mai introvertite.

Mama ei i-ar fi aliniat romanele pe un raft din salon și poate ar fi făcut un album cu tăieturi din ziare.

Ea nu avusese curajul să descopere mai multe. Wencke Bencke nu știa nimic despre femeia moartă la douăzeci de minute după nașterea ficei ei. În loc de asta, începuse să adune date despre alte persoane. Devenise un scriitor mai bun.

Și devenise din ce în ce mai invizibilă.

Lumea nu o recunoștea, așa cum nici ea nu recunoștea, evident, lumea.

Dar asta era atunci. Nu acum.

Nu servea la nimic să se machieze. Măinile ei păreau a fi prea mari; puțin obișnuite cu pensula mică din cutia cu fard de pleoape. În plus, rujul de buze era prea violent; prea roșu.

Era un miros înțepător de asfalt, își amintea ea; în seara aceea, la Villefranche. Gudronul moale și vâcos, amestecat cu marea sărată și cu ploaia nocturnă. Se culcase după miezul nopții, dar fără să poată dormi. Îi dădea târcoale o idee, pe care nu știa de unde s-o apuce, și îi trebuiseră opt zile ca să înțeleagă. Meditase la toți anii aceia; toți anii aceia petrecuți într-o muncă inutilă, care nu-i adusese decât bani și neplăcere. Și apoi, chestia era colo, chiar în fața ei, ca o nouă posibilitate, strălucitoare. Toate pregătirile erau făcute. Nu mai trebuia decât să înceapă. Limba Fionei Helle fusese tăiată și împachetată frumos. Wencke Bencke zâmbise înfrigurată citind asta, izbucnise într-un râs furios și își amintise de un alt caz, dintr-o altă lume, cu șase ani mai înainte. Își amintea de un bărbat cu privire pătrunzătoare, cu energie extremă și cu povești fascinante. Își amintea că ieșise în față, în amfiteatru, la fiecare dintre cursurile lui, cu întrebări și comentarii judicioase. Din când în când zâmbea și se apleca spre o brunetă drăguță, citând din Longfellow și aruncându-i câte-o otheadă cu subînțeles. Wencke Bencke îi oferise o carte, cu o dedicație plină de respect; el o uitase în sală. Seara, îl urmărea; el se ducea în pub unde spunea povești, vorbind tare, înconjurat de femei care îl luau la ele acasă, cu rândul.

Ea era deja prea bătrână. Era invizibilă, iar el făcea elogiul lui Inger Johanne Vik.

Nu uitase nimic din toate astea și înțelegea în sfârșit ce trebuia să facă. Nu mai voia să aștepte ceea ce n-avea să vină niciodată. Voia să fie cea care va provoca totul.

Reușise.

Și acum avea să învețe să se machieze; să se arate într-o nouă lumină. Trebuia doar să nu se cufunde iar prea mult în amintiri, să nu se enerveze prea tare.

Uit-o pe Fiona Helle!

Wencke Bencke închise sertarul din baie și intră în cameră. Își luă haine din drum. Apăreau constant haine noi în garderoba ei. Intra foarte des prin buticuri, aproape în fiecare săptămână; nu-i mai era teamă să ceară sfaturi vânzătorilor.

Viețile a mai bine de o sută de persoane erau clasate în dulapul cu arhive de lângă peretele din fund. Ea își trecu palma peste clanța rece. Puse degetele pe încuietoare. Își rezemă corpul de greutatea metalului.

Obiceiurile, bune și rele, ale oamenilor, ritmurile lor, dorințele și nevoile fuseseră observate, analizate și catalogate. Wencke Bencke îi cunoștea mai bine decât se cunoșteau ei înșiși; ea era cliniciana, cea care înregistra cu sânge rece. Avea suficiente informații despre mai mult de o sută de persoane pentru a le suprima, abia disimulând, cu un stilou și cu hârtie. Le cunoștea viețile pe de rost. Când se trezise într-o dimineață însorită de ianuarie, la Villefranche, și luase decizia să facă ficțiunea reală, nu se confrunta decât cu greutatea alegerii.

Știa, în perioada aceea, că trebuia să acționeze la întâmplare. Victimele trase la sorți reprezentau soluția cea mai sigură. Dar tentația fusese mai puternică. Vibeke Heinerback o iritase întotdeauna, deși nu înțelegea prea bine de ce. Cel mai important lucru era ca ea să fie percepută drept rasistă. Totul trebuia să corespundă. Inger Johanne Vik trebuia să aibă o șansă de a înțelege. Dacă nu de la prima crimă, măcar la următoarea.

În plus, Rudolf Fjord avea să-și rupă gâtul.

Tipul era patetic.

Wencke Bencke deschise dulapul metalic. Scoase un dosar. Citi. Zâmbi, constatând cât de bine își amintea, ușurința cu care putea să reînvie tot ce văzuse și notase.

Rudolf Fjord era respingător. N-avea să suporte niciodată proiectoarele poliției. Dacă nu cădea din prima, mai erau destule variante de a-l distruge. Dosarul lui era aproape la fel de bogat ca și cel al lui Inger Johanne Vik. Pentru o scurtă perioadă, avusese de gând să-l aleagă drept primă victimă. Apoi respinse ideea. Era prea simplu. Rudolf Fjord putea să-și trăiască viața.

Ea avusese dreptate. Tipul nu suportase scandalul.

Wencke Bencke închise dosarul. Și scoase altul. Mai subțire. Examină numele, dar nu-l deschise. După câteva secunde, îl aranjă la locul lui și închise dulapul.

Vegard Krogh își meritase moartea. Abia dacă avea puterea să se gândească la el. Acum, el nu mai era.

Wencke Bencke se duse în salon. Era mai ordine și un buchet de flori, care zăcea acolo de prea multe zile, degaja un miros puternic; îl primise de la Asociația Studențească în urma unei dezbateri despre castrarea chimică.

Deschise ușa verandei. Aerul proaspăt îi mângâie fața; ea avu senzația că îi ștergea ridurile pe care tocmai și le examinase în lumina crudă în fața oglinzii.

Dintr-un motiv neștiut, pe târfa din Stockholm nu putea complet să accepte că o sacrificase. O curvă mai mult sau mai puțin în Brunkebergstorg nu însemna în mod evident nimic. Totuși, ai fi putut crede că o anumită solidaritate se crease între ele. Era poate felul în care arătau. Îi trebuise timp să o găsească; prostituatele luau înfățișări dintre cele mai diverse. Femeia era bine făcută, în ciuda traiului prost de care aparent avea parte. Părul îi era ondulat și uscat. Chiar și ochelarii, atât de eleganți, pe care probabil îi furase, semănau cu ai ei.

Și fata se lăsase îmbrobodită.

Nu fugise cu cardul de credit. Ar fi putut să spargă câți bani ar fi vrut până când cardul ar fi fost dezactivat și să dispară. Dar ea crezuse în promisiunea unei sume de bani și făcea ceea ce era prevăzut: să-și ofere o cină bună. Să ia un taxi. Să meargă la cumpărături într-un supermarket sau două, să se întoarcă la hotel chiar înainte de miezul nopții. Să se arate, dar fără să spună niciun cuvânt.

Când se revăzuseră a doua zi dimineată, târfa părea aproape fericită. Era curată. Mâncase bine. Dormise o noapte întreagă. Fără client, într-un pat cald.

Bineînțeles, nu primise bani.

Așa cum era de așteptat, amenințase că merge la poliție; nu era atât de proastă încât să nu bănuiască ceva suspect în propunerea care i se făcuse. Așa cum era de așteptat, nu făcuse nimic înainte de a fi primit o injecție cu heroina pe care Wencke Bencke i-o oferise, o compensație bine-venită pentru o muncă bine făcută.

Așa cum era de așteptat, stupefiantul o ucisese.

Acum, ea era moartă, incinerată și se odihnea, după toate probabilitățile, într-un mormânt anonim.

Stând pe terasă, Wencke Bencke se încruntă, gândindu-se iar la această prostituată care murise. Ridică fața spre cer și decise să nu-i mai acorde niciodată curvei nici măcar o clipă de reflecție.

O ploaie ușoară începu să cadă. Aerul mirosea a primăvară la Oslo, a gaze de eșapament și a gunoaie în descompunere.

Moartea lui Håvard Stefansen era pur și simplu o necesitate. Inger Johanne Vik o decepționase; nu înțelegea schema. Trebuia s-o facă mai clară, iar Wencke Bencke ieșise în sfârșit la lumină.

Și se trezise acolo.

De acum înainte, oamenii o recunoșteau pe stradă. Îi zâmbeau, unii îi cereau autografe. Ediția de sâmbătă a VG publicase un portret pe trei pagini despre experta în crime și scriitoarea de succes internațional Wencke Bencke, fotografiată în spatele PC-ului, în salonul ei de lucru în dezordine, închinând un pahar în fața mesei enorme drăguț aranjate și pe terasa de unde se vedea orașul, poze în care zâmbea fotografului, proaspăt machiată. Promise ajutorul unui stilist.

Ei nu putuseră să vadă camera.

Intră în salon. Mirosul de flori era greșos. Duse vaza în bucătărie. Vărsă apa și băgă buchetul într-un sac de plastic.

Cartea era aproape terminată.

Și, jos în dulap, acolo unde nimeni nu-l va găsi înainte ca ea să moară, era dosarul cel mai important. Scrisese pe el, cu litere mari de tipar foarte ordonate: *ALIBIURI*.

Timp de șaptesprezece ani, căutase, se gândise. Un bun alibi era condiția unei crime reușite, fundamentul chiar al unui bun roman polițist. Ea crea și construia, fonda și arunca. Dosarul se îngroșa încet. Înainte de a pleca în Franța, le-a numărat. Treizeci și patru de documente. Treizeci și patru de alibiuri posibile. Utilizase deja unele, altele așteptau un nou manuscris, o povestire mai adecvată. Niciunul dintre ele nu era perfect, căci nu exista alibi perfect.

Dar construcțiile ei erau foarte, foarte bune.

Trei dintre ele nu vor putea fi niciodată folosite în nicio carte.

Le găsisse o utilizare mai bună.

Fiindcă nu erau terminate, o mențineau trează, în viață. În fiecare dimineață, simțea o frică zdravănă. Când auzea un ciocănit în ușă, când suna telefonul, când un necunoscut se oprea încet de cealaltă parte a străzii, ezita înainte de a merge către el, simțea această frică: era o rememorare a valorii pe care o căpătase viața.

Mergând către casa scărilor pentru a arunca florile uscate la ghenă, ea se opri și ezită. Cartea luată din camera lui Vibeke Heinerback era pe dulapul cu pantofi, în holul de la intrare. O răsfoise noaptea trecută. Pipăise paginile, se simțise excitată la ideea de a atinge cartea pe care tânăra politiciană o ținuse în pat, în autobuz; poate că furase câteva clipe de lectură în timpul plictisitoarelor ședințe în plen și în momentele de așteptare inutilă la Storting.

Era exemplarul lui Rudolf Fjord.

Vru să-l arunce. Îl luă cu brutalitate și îl aruncă la ghenă împreună cu florile. Stătu nemișcată pentru a asculta zgomotul cărții groase lovindu-se de metal, din ce în ce mai slab, până când a încetat cu un pocnet surd, aproape nedeslușit.

Putea să fie găsită. Cineva ar putea să se întrebe ce caută o carte cu ex-libris-ul lui Rudolf Fjord în ghenă imobilului unde Wencke Bencke locuia și scria cărți. Nu o distrusese; nu rupsesse pagina cu numele proprietarului ei. Ar fi trebuit s-o ardă sau s-o arunce în altă parte.

Dar atunci n-ar mai fi fost niciun suspans.

Wencke Bencke trăia într-un zbor neîntrerupt. Se aruncase de pe cea mai înaltă faleză care exista.

*

— Trei săptămâni, zise Sigmund Berli. Cele trei săptămâni s-au dus.

— Da, admise Yngvar Stubø. Și n-avem nimic. Chiar nimic.

Două vrafuri de documente imprimate ocupau biroul din fața lui. Unul conținea extrasele a trei conturi ale lui Wencke Bencke pe perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 2 martie, dată la care Håvard Stefansen fusese ucis. Celălalt, o listă de convorbiri Telenor.

— Când Vibeke Heinerback a murit..., începu Yngvar, Wencke Bencke era la Stockholm. Așa cum a povestit și în multe din aceste... – lovi cu piciorul într-un teanc de ziare și reviste așezate pe jos – ... afurisite de interviuri. Șocul încercat aflând despre crimă... E o șmecheră extraordinară.

Trecuseră trei săptămâni de când lucrau singuri. Sigmund și Yngvar. Obținuseră hotărârea judecătorească ce le permitea o percheziție oficială, pe baza unei cereri fanteziste și în parte mincinoase. De atunci, n-o părăseau pe Wencke Bencke niciun pas, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, trecând în viteză pe acasă pentru a-și schimba hainele sau pentru a se odihni câteva ore chinuite, înainte de a se arunca din nou în munca minuțioasă constând în a reconstrui viața unei persoane pe baza banilor pe care îi cheltuia, a telefoanelor date și a timpului petrecut pe internet.

Wencke Bencke avea mulți bani, dar cheltuia uimitor de puțini. Își reînnoise un pic garderoba înainte de întoarcerea în țară, dar, chiar și în preajma Crăciunului, cheltuielile fuseseră aproape meschine. Suna rar și primea rar telefoane de la alte persoane decât editori europeni. Nu vorbise cu tatăl ei de dinainte de sărbători.

La Stockholm, se întâlnește cu editorul ei, povestise ea în ziare; o călătorie rapidă pentru a organiza turneul de lansare prevăzut în toamnă. Sigmund sună și se dădu drept jurnalist. Obținut confirmarea vizitei și rămase înfiorător de impasibil în fața minciunilor repetate la care trebuise să recurgă. Yngvar, în schimb, era serios îngrijorat. Nu făceau decât să falsifice logica, să disprețuiască tot ceea ce învățase și ceea ce reprezenta de o generație în poliție.

Wencke Bencke devenise o obsesie.

Opt zile întregi pierduseră în tentativa de a descoperi drumurile pe care le făcuse între Stockholm și Oslo pe 6 februarie. Zi și noapte, ei jonglaseră cu orarele, examinaseră carduri și studiaseră liste de pasageri pe care Sigmund le obținuse de la companiile aeriene prin negocieri, amenințări și minciuni. Noaptea, stătuseră pe culoare, tapetând pereții cu hârtiuțe galbene pe care erau notate ore. Încercaseră să le apropie unele de altele. Se chinaseră să găsească găuri și lacune; un minuscul crenel în zidul de ore imposibile, în extrasele de cont ale lui Wencke Bencke.

„E imposibil“, fusese concluzia lui Sigmund în fiecare dimineață, pe la ora patru. „Pur și simplu, este imposibil.“

Ea ajunsese la hotel la ora trei după-amiază. Făcuse cumpărături într-un supermarket la ora șaptesprezece și șaptesprezece minute. Luase un taxi chiar înainte de ora nouăsprezece. La douăsprezece fără douăzeci și cinci, aproape în momentul în care Vibeke Heinerback fusese asasinată în locuința ei din Lørenskog, conform raportului autopsiei, ea plătitese o notă destul de piperată într-un restaurant aflat chiar lângă Dramaten, în plin centrul Stockholm-ului.

Într-o dimineață, după șaisprezece ore de muncă neîntreruptă și zadarnică, Sigmund sărise într-un avion cu destinația Stockholm, pur și simplu de furie. Se întorsese cu o privire inexpressivă chiar în aceeași după-amiază; portarul de noapte confirmase că o văzuse pe Wencke Bencke întorcându-se la hotel în jur de miezul nopții în seara cu pricina. Dăduse din cap când Sigmund îi arătase poza. Nu, nu schimbaseră niciun cuvânt, dar părea să-și amintească faptul că femeia din camera 237 se servise cu cuburi de gheață de la aparatul din hol. Acesta era defect și el fusese nevoit să ștergă apa de pe jos când ea plecase. În plus, lăsase câteva haine la spălat după-amiaza. Punându-i-le în fața ușii a doua zi dimineață foarte devreme, el auzise muzică dată tare în camera ei.

Plătitese nota și plecase pe la ora zece.

Singurul lucru surprinzător privind sejurul lui Wencke Bencke la Stockholm era faptul că, aparent, cheltuisese mult.

În afară de asta, totul era inatacabil. Yngvar și Sigmund puseseră totul în

joc, nu mai aveau nimic. Termenul expirase.

— Ce facem? întrebă liniștit Sigmund.

— Da, ce facem...

Yngvar răsfoia absent extrasele de cont. În momentul uciderii lui Vegard Krogh, se pare că ea era în Franța. Cu două zile mai înainte, extrăsese o sumă mare și, timp de patru zile, nu mai fuseseră efectuate operațiuni în cont. Debitul următor era o factură într-o pescărie din orașul vechi, la Nisa.

Sigmund și Yngvar se înseninaseră la descoperirea acestei plaje temporale și își petrecuseră mai multe zile ca s-o examineze. Teoretic vorbind, ea avusese posibilitatea să folosească această sumă importantă de bani pentru un drum dus-întors în Norvegia. Cu excepția faptului că numele ei nu figura pe nicio listă de pasageri, nici la vreo firmă de închiriat mașini din Nisa. La Stockholm, listele fuseseră greu de obținut. Dar ea putuse să fure o mașină. Tot ceea ce știau cei doi anchetatori după trei săptămâni petrecute la birou, zi și noapte, era faptul de care fuseseră convinși înainte de a începe: Wencke Bencke se afla la Oslo în momentul comiterii crimelor.

Dar tot nu știau cum ajunsese acolo.

Puteau să-și continue investigațiile, să caute mai cu atenție.

Trebuiau s-o facă. Își doreau cu ardoare să continue, atât unul, cât și celălalt.

Dar asta trebuia făcut în mod oficial.

Termenul acordat expirase deja și colegii începuseră să-și bată joc de ei. Afișau zâmbete largi și idioate când Yngvar și Sigmund se duceau să-și ia prânzul, livizi și trași la față; aceștia mâncau în tăcere, în colțul lor.

Când Håvard Stefansen fusese ucis, Wencke Bencke lucra pe PC-ul ei, un etaj mai jos. Ea se prezentase ca martor și explicase în termeni preciși ce făcuse. Nu văzuse și nu auzise nimic neobișnuit, cufundată cum era în munca ei. Era de mai multe ore pe internet pentru a afla mai multe despre păianjenii sud-americieni. Nu remarcase ușa deschisă decât în momentul în care își urca valizele în pod, după un lung sejur în străinătate. Ea băgase atunci capul pe ușă și descoperise corpul în hol. Și chemase poliția. Povestea era compatibilă cu extrasul convorbirilor Telenor. Nu putea fi nicicum vorba de alibi, dar asta nu le dădea totuși motive să continue cercetările.

Lui Wencke Bencke îi creștea cota. Era peste tot și își puna mari speranțe în lansarea romanului din toamnă.

Yngvar se ridică brusc. Adună hârtiile într-un pachet gros.

— Am pierdut, declară el, aruncând toate documentele într-o cutie

destinată distrugătorului de hârtii. (Apoi își trecu o mână prin păr.) Wencke Bencke a câștigat, adăugă el. Singurul lucru care rezultă din aceste săptămâni de muncă asiduă este dovada că...

Izbucni într-un râs surd, grav și parcă silit; nu voia să-și termine fraza.

— ... că această femeie este nevinovată, completă încet Sigmund. Ne-am spetit zi și noapte timp de trei săptămâni fără a putea dovedi nimic altceva decât că... această scorpie este nevinovată. *Am dovedit nevinovăția lui Wencke Bencke!*

— Exact asta am făcut, încuviință Yngvar la începutul unui căscat lung. Așa prevăzuse ea. Asta urma să se întâmple și ea o știa. Iar tu...

El făcu înconjurul biroului. Pentru o clipă, se uită la Sigmund, care slăbise. Fața îi era tot rotundă. Bărbia îi era încă plină, dar hainele îi atârnavă un pic. Ridurile erau mai evidente decât înainte, la baza nasului. Ochii îi erau injectați de sânge și degajă un miros acru de transpirație în momentul în care Yngvar îi întinse mâna și îl ridică de pe scaun.

— Tu ești cel mai bun prieten al meu, declară el îmbrățișându-l. Ești, cu adevărat, Sancho Panza al meu.

joi, 4 iunie 2004

Vara era pe aproape.

În aprilie și mai, fusese o vreme extraordinar de caldă și însorită. Copacii și florile înfloriseră devreme, transformând primăvara într-un infern pentru cei alergici. Danemarca și Spania sărbătoriseră căsătoria prințului moștenitor. În Portugalia, se pregătea Campionatul European de Fotbal, iar atenienii se luptau din răspuțeri să fie gata pentru a găzdui Jocurile Olimpice în august. Lumea era șocată de tratamentele inumane aplicate prizonierilor de la Abu Ghraib⁷³, dar nu destul pentru ca fotografiile să ajungă mai des pe primele pagini ale cotidienele norvegiene. Lărgirea istorică a Europei spre Est nu trezea nici ea peste măsură interesul micii țări bogate din marginea continentului. Era mai spectaculoasă o grevă de lungă durată în sectorul transporturilor, având ca efect magazine goale și încăierări pentru suluri de hârtie igienică și scutece absorbante. Rosenborg⁷⁴ mânca bătaie după bătaie, în grupa ei, și un buget revizuit fusese adoptat fără nici cel mai mic început de patos politic. Din când în când, dacă te uitai bine, mai găseai unul sau două articole despre asasinările neelucidate ale lui Vibeke Heinerback, Vegard Krogh și biatlonistul Håvard Stefansen. Dar nu prea des. Trecuseră cincisprezece zile de când nu mai apăruse nimic despre acest subiect.

O femeie citea ziarele așezată pe o bancă, pe malul râului Akerselva.

Inger Johanne Vik profitase și ea de primăvară pentru a încerca să uite. Avea o oarecare experiență în privința acestor lucruri. Pe măsură ce săptămânile și lunile treceau și nu se întâmpla nimic, devenise insuportabil să țină copiii ascunși. Pentru o perioadă, casa din Hauges vei fusese ținută sub supraveghere de poliție. Și acest lucru se dovedise a fi inutil, în orice caz pentru responsabilii cu bugetul restrâns al poliției din Oslo. Așa că nu mai vedeai mașini de poliție patrulând pe Hauges vei noaptea.

Și nimeni nu încercase să dea foc casei albe, în formă de cutie, în care familia Vik și Stubø trăia cu copiii, câinele și vecinii lor amabili.

Încet-încet, ea începuse să doarmă. Reintra într-un ritm regulat. Și se plimba.

Lângă ea, era un landou. Fetița era acoperită cu o păturică din bumbac. Dormea. Din când în când, mama ei ridica ochii la cer; după toate

aparențele, timpul frumos avea totuși să ia sfârșit.

Îi plăceau aceste clipe. Venea aici în fiecare zi. Își cumpăra ziarele de la service-ul din Maridalsveien. Înainte de a ajunge sub salcie, chiar în locul unde râul făcea cotul între Sandaker și Bjølsen, micuța adormea. Mama avea o oră la dispoziție.

O altă femeie venea pe jos pe cărare. Să tot fi avut vreo patruzeci și cinci de ani. Părul i se ondula în vântul slab și purta ochelari de soare.

Inger Johanne este teribil de previzibilă, gândi ea. N-a învățat nimic? Este aici în fiecare zi, fără excepție, mai puțin când plouă. Ai zice că nu-i mai e frică. A adus înapoi copiii. Chestia asta mă agasează, am supraestimat-o...

— Bună ziua, salută femeia, oprindu-se. Nu sunteți Inger Johanne Vik?

Tânăra mamă ridică o privire fixă spre ea. Wencke Bencke zâmbi când femeia puse un braț pe landou, cu degetele depărtate pe păturica croșetată.

— L-am întâlnit pe soțul dumneavoastră în mai multe rânduri, reluă scriitoarea. Vă deranjează dacă mă așez?

Inger Johanne nu răspunse. Nu se mișcă.

— Mă numesc Wencke Bencke. În realitate, noi două avem cunoștințe comune. În afară de soțul dumneavoastră.

Se așează. Brațul ei îl atinse ușor pe cel al lui Inger Johanne înainte de a se instala confortabil, cu picioarele încrucișate ferm unul peste celălalt. Laba piciorului de deasupra începu să facă mici mișcări de rotație.

— Ce poveste îngrozitoare, continuă ea scuturând din cap. Asasinatele astea cu celebrități. Am fost martor în ultimul caz. Poate vă amintiți. De altfel, s-ar zice că victimele sunt pe cale să cadă în uitare, din nefericire.

Făcu un semn din cap înspre vrafal de ziare dintre ele.

— Așa se întâmplă. Atâta vreme cât nu sunt bănuieli concrete, ziarele nu prea mai au material pentru articolele lor. În aceste cazuri...

Din nou, semn din cap; Inger Johanne era țeapănă, nemișcată, chiar în capătul băncii acum.

— ... au dat chix. Poliția, adică. Ciudat. Nu există probabil nicio pistă. Au mâinile goale pur și simplu.

Inger Johanne își venise în sfârșit în fire. Ea încercă să se ridice, strângând cu amândouă mâinile brațul landoului și o geantă cu accesorii pentru bebeluș.

— Așteptați, o rugă cu amabilitate Wencke Bencke, apucând-o de braț. Nu puteți să mai rămâneți? Câteva minute. Noi două avem atâtea lucruri în comun. Am atâtea lucruri de povestit.

Oare rămâne din curiozitate? Sau fiindcă picioarele ei refuză să se miște?

Inger Johanne nu zicea nimic, cu geanta pe genunchi și cu brațul pe fiica ei.

Wencke Bencke se așează și mai confortabil și întoarce capul spre vecina ei.

— Ați avut vreodată vreun alt suspect în afară de mine? întrebă ea cu aceeași amabilitate.

Nu răspunde. N-are nici cea mai mică idee despre ce trebuie să spună. Acum, nu mai e curioasă. Îi e frică. De ce nu strigă? Ce ar striga?

— Am primit această scrisoare.

Wencke Bencke scoase o foaie îndoită din buzunarul de la spate. O desfăcu și o puse pe genunchi.

— O înștiințare de percheziție oficială, explică ea. Din partea tribunalului. Conform legii, cu informații asupra modului în care trebuie să procedez pentru a face plângere împotriva soțului dumneavoastră fiindcă și-a băgat nasul în treburile mele.

Ea ținu scrisoarea ridicată o clipă. Apoi scutură din cap și o puse în geantă.

— Dar n-am curajul s-o fac. Este bine, în fond, că am fost disculpată încă de pe acum de eventualele acuzații ulterioare. S-ar putea zice că treaba e ca și făcută.

Râsul ei era sumbru și încerca să-și dea părul la loc, după ureche.

— Călătoria aia la Stockholm trebuie că v-a deranjat, reluă ea înainte de a scoate iar scrisoarea.

O puse în palma dreaptă și o mototoli.

— Frumos bebeluș, o felicită ea, aplecându-se asupra lui Ragnhild. O să aibă o gropiță în bărbie.

— Plecați! *Plecați!*

Wencke Bencke se dădu ușor înapoi.

— Dar nu vreau să-i fac rău, zâmbi ea. Nu vreau să fac rău nimănui!

— Trebuie să plec, răspunse Inger Johanne, luptându-se cu frânele landoului. Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Frânele cedaseră. Inger Johanne împinse landoul pe drum. Roțile de cauciuc scârțâiră pe asfalt. Ragnhild se trezi și scoase un țipăt plin de furie. Wencke Bencke zâmbi și își scoase ochelarii. Ochii ei erau ușor machiați. Păreau mai mari și erau mai închiși la culoare.

Nu va dispărea niciodată, își zise Inger Johanne. Nu va dispărea niciodată. Numai dacă moare. Numai dacă reușesc să...

— De altfel, cartea mea e terminată, reluă Wencke Bencke, care se ținuse după landou. Va fi bună. Pot să vă trimit un exemplar, când va ieși din tipografie.

Inger Johanne se opri brusc și deschise gura ca să strige.

— Oh, nu! i-o luă înainte Wencke Bencke, ridicând mâna într-un gest de

apărare. Nu e nevoie să-mi dați adresa. Știu unde locuiți.

Făcu atunci un mic semn din cap, se întoarse cu spatele și își continuă drumul; spre sud.

Postfață

Cartea de față începe cu un citat din Walter Benjamin. Acesta este reprodus din cartea *Filosofia plictiselii*, de Lars Fr. H. Svendsen (Universitets Forlaget, 1999), un eseu care mi-a fost util și m-a inspirat în scrierea romanului *Așa ceva nu se întâmplă niciodată*.

Îi mulțumesc lui Alexander Elgurén pentru neobositul lui entuziasm. Și lui Randi Krogsveen pentru ajutorul lui inestimabil.

Cartea asta îți este dedicată ție, Tine; ca toate cărțile mele, de altfel.

Oslo, 18 iunie 2004

Info

Title Info

Genre: det_crime
Author: ANNE HOLT
Title: Așa ceva nu se întâmplă niciodată
Sequence: Vik și Stubø #2
Language: ro
Source Language: no
Translator: Liliana Urian

Document Info

Author: bokken
Program used: Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6
Date: 12.07.2012 (2012-07-09)
ID: FBD-F673AE-A503-BD4A-478D-3D6F-3763-A27ACE
Version: 1.0
History: v1.0 bokken, v2.0 ?

Publisher Info

Book name: Așa ceva nu se întâmplă niciodată
Publisher: Trei
City: București
Year: 2010
ISBN 978-973-707-398-3

Note

- ¹ KRiminalPOLitiSentralen – Departamentul de criminalistică în cadrul poliției norvegiene.
- ² Romerike – district tradițional (*landskap*) situat la nord-est de Oslo, mic regat înainte de unificarea Norvegiei.
- ³ Pippi Șosețica, Pippi Långstrump în versiunea originală suedeză, este unul dintre personajele cele mai cunoscute ale romancierei Astrid Lindgren (1907-2002), autoare celebră de cărți pentru copii, creat la începutul anilor '40.
- ⁴ Cotidian norvegian de largă circulație, fondat în 1869 și devenit tabloid în 1983.
- ⁵ Casă împărțită între doi proprietari, fiecare din ei ocupând jumătate din imobil.
- ⁶ „Arta cool”.
- ⁷ În engl. în orig. – *de niciun fel*. (N. red.)
- ⁸ Aeroportul din Oslo (care a înlocuit Fornebu în octombrie 1998), situat la 40 de kilometri nord-nord-est de capitală.
- ⁹ „Partea de est”, jumătate a capitalei situată la est de Uelands gate, care împarte în mod tradițional Oslo în cartiere bogate (Vestkant) și mai defavorizate (Østkant).
- ¹⁰ Tehnician de Identificare Criminală.
- ¹¹ *Dar, oricum ar fi, este un obiect drăguț* (în engl. în orig.).
- ¹² Departament central de investigare și urmărire a crimelor economice și ecologice.
- ¹³ *Verdens Gang (Cursul lumii)* – unul din principalele cotidiene norvegiene, cu un tiraj mai mare decât *Aftenposten*, față de care se deosebește prin gustul pentru scandal.
- ¹⁴ Piața Brunkebergs.
- ¹⁵ Cunoscută revistă norvegiană (al cărei titlu s-ar traduce prin „Vezi și află”), cu ediții și în Suedia și Danemarca; prezintă noutăți din viața celebrităților.
- ¹⁶ Bedriftsøkonomisk Institut – echivalentul Academiei de Studii Economice de la noi.
- ¹⁷ Karl Johans gate – principala stradă din Oslo, cu o lungime de aprox. 1180 m, care se întinde între gara centrală și palatul regal. A fost numită așa după Karl XIV Johan, rege al Suediei și Norvegiei între anii 1818 și 1844.
- ¹⁸ Arhitect și designer finlandez de obiecte casnice și mobilă (1898-1976), supranumit părintele modernismului în țările nordice.
- ¹⁹ Literal, „Aici și acum”, revistă norvegiană despre celebrități.
- ²⁰ Ayn Rand – scriitoare americană de origine rusă (1905-1982), creatoare a obiectivismului în filosofie și autoare a romanelor de succes (netraduse încă la noi) *The Fountainhead*, ecranizat în 1949, cu Gary Cooper și Patricia Neal, și *Atlas Shrugged*.
- ²¹ Adunarea Națională Norvegiană.
- ²² Ora nu trebuie să surprindă. Norvegienii, ca mulți dintre europeni, au zi de lucru continuă. Ei încep serviciul la ora 8 sau 9, iau o așa-zisă pauză de prânz (un sfert sau o jumătate de oră) și termină lucrul între 15:30 și 17:30, rareori mai târziu. Așadar, ei „cinează” când ajung acasă, în general între orele 16 și 18.
- ²³ Specialist în prepararea cafelei, cu vaste cunoștințe despre varietățile de cafea, amestecuri, toreadere, păstrare, modalități de preparare etc.
- ²⁴ Companie care deține monopolul vânzării de alcool în Norvegia, având un lanț de peste

200 de magazine.

²⁵ Tânăr și Urban.

²⁶ Divertisment absolut.

²⁷ „Cunoscător rafinat în ale gastronomiei” (în germ. în orig.).

²⁸ „Nimic” (în spaniolă, în orig.).

²⁹ Noroc!

³⁰ Marcă de lanterne.

³¹ Personaje create de scriitoarea și ilustratoarea finlandeză Tove Jansson. Muminii sunt o familie de troli (giganți din mitologia nordică) care seamănă cu niște hipopotami.

³² Farris – brand renumit de apă minerală norvegiană.

³³ Program de schimb – program în cadrul căruia un tânăr (elev, student) își poate efectua o parte din studii în străinătate pe o anumită perioadă (3 luni – 1 an).

³⁴ Echipă norvegiană de fotbal.

³⁵ Telenor ASA – cea mai mare companie norvegiană de telecomunicații.

³⁶ Marcă englezească de electrocasnice.

³⁷ Haină de iarnă confecționată din *duffel*, o lână foarte groasă al cărei nume vine de la orașul belgian Duffel, unde se fabrică materialul. E recognoscibilă după modul particular de a se încheia, cu niște „nasturi” mari de formă conică, din lemn sau corn, fixați la capătul unei legături din piele, care se introduc pe partea cealaltă în găici tot din piele.

³⁸ Instituție de tratare a tulburărilor psihice, fondată la Modum (Buskerud, la 40 de kilometri de Oslo) în 1957.

³⁹ E vorba de nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, celebrată de creștini pe 24 iunie. La noi, sărbătoarea e cunoscută popular sub numele de Sânzienne sau Drăgaică.

⁴⁰ „Studioul mare.”

⁴¹ Ministru al mediului înconjurător, între 1974-1979, și prima femeie prim-ministru din Norvegia între februarie-octombrie 1981.

⁴² Piața din centrul vechi al orașului Oslo, considerată „inima” acestuia.

⁴³ „Capete înfierbântate” (în engleză, în orig.).

⁴⁴ Tribunal districtual din Norvegia servind localitățile Asker și Bærum, situate în suburbia capitalei Oslo.

⁴⁵ Celebrul parc Tivoli din Copenhaga este deschis numai în perioada aprilie-septembrie și de sărbători (Halloween și Crăciun).

⁴⁶ Citat din poemul care dă titlul volumului de poezii al lui Bertrand Besigye (ed. Gyldendal, Norsk, 1993).

⁴⁷ „Drapelul înstelat” (în engleză, în orig.).

⁴⁸ „Voiaj sentimental” (în engleză, în orig.).

⁴⁹ „Știința comportamentală” (în engleză, în orig.).

⁵⁰ „Riposta proporțională” (în engleză, în orig.).

⁵¹ „Maturizează-te!” (în engleză, în orig.).

⁵² Salată de iaurt combinată cu diverse legume sau fructe tăiate.

⁵³ Tocăniță de miel cu varză, una din principalele mâncăruri tradiționale norvegiene.

⁵⁴ Pui tandoori – gătit într-un cuptor special de pământ numit „tandoor”.

⁵⁵ Black-out – măsură de apărare antiaeriană care constă în cufundarea unui oraș sau a unui loc în obscuritate totală.

⁵⁶ „Bătaie lungă” – cu referire la o armă de foc (în engleză, în orig.).

⁵⁷ Marcă englezească de obiecte de papetărie de uz organizatoric (agende, calendare etc.).

⁵⁸ Referire la comisariatul principal din Oslo situat în cartierul Grønland (Østkant).

⁵⁹ Limba oficială în Pakistan.

⁶⁰ Afirmatie atribuită lui Cato cel Bătrân, pe care acesta o rostea în încheierea fiecărui discurs ținut în fața Senatului Romei; expresia e folosită azi pentru a desemna o idee fixă, obsesivă.

⁶¹ Cartier periferic din Oslo, situat la zece kilometri nord-est de centrul orașului.

⁶² Unul dintre cartierele cele mai elegante din Oslo.

⁶³ *Se* – „a vedea” în norvegiană.

⁶⁴ Respectiv *september* și *oktober* în norvegiană.

⁶⁵ Aproximativ 53 200 de euro.

⁶⁶ Costum popular norvegian, care variază mai mult sau mai puțin de la o zonă la alta.

⁶⁷ *Skudd* – „foc de armă” în limba norvegiană.

⁶⁸ Simpatii și antipatii (în engleză, în orig.).

⁶⁹ Practicant al biatlonului – sport constând din două probe atletice combinate: parcurgerea a 20 de km pe schiuri și tragerea la țintă a 20 de focuri în diverse puncte de pe traseu.

⁷⁰ *Redaksjonen*: „redacția”, dar, cu accentul pe ultima silabă, se poate înțelege „Redacția (numărul) unu”.

⁷¹ „Solitară” (în engleză, în orig.).

⁷² „Primul și ultimul.”

⁷³ Închisoare irakiană situată în apropiere de Bagdad; „scandalul de la Abu Ghraib”, din 2004, a fost provocat de difuzarea unor fotografii cu deținuți irakieni torturați cu cruzime de militarii americani.

⁷⁴ Echipă de fotbal norvegiană din orașul Trondheim, care activează în prima ligă.